

شري ست نام ساکي

...پور واٽي

شري پريم پرڪاش سمپردايا چاريه

پوڄيه پاد ست شري ۱۰۰۸

سدگرو سوامي ٽيئون رام جي مهراج

پريم پرڪاشي

اوم

شري ست نام ساکي

پروف ڏسندڙ:-

امراپور استان جا وديارٿي —

۱. شري هرداس رام

۲. اشوڪ ڪمار

۳. منوهر لعل

۴. سندر داس

۵. موٽيرام

۶. ڌرمداس

۷. ناميديو

۸. جڳديو

ॐ

شري ست نام ساکي

ضروري ٻه اکر

پيارا سڄڻو!

هيءُ ”شري امراپور واڻي“ نالي جيڪو ڪتاب
توهانجي هٿ ۾ آهي، اهو پرم پوڄنيه ستگرو
سوامي ٽيئونرام مهاراج جن جي رچيل ”شري
پريم پرڪاش گرنٿ“ جو ئي هڪ انش آهي. شري
سوامي جن جي الهامي ٻاڻيءَ جو سنگره، شري پريم
پرڪاش گرنٿ ۾ آهي، جنهن الاهي گرنٿ جي ٻاڻيءَ
مان هي انتخاب صرف سنڌي ٻوليءَ جو آهي. هن
شري امراپور واڻيءَ ۾ ڪل ٦٧٠ پدن آهن جن ۾
برهم گيان ۽ ڀڳتي، وره ويراڳ، پريما ڀڳتي،
اشٽانگ يوگ، ستسنگ، سچ ۽ ستگرن جي مهما،
سمان درشٽي وغيره الڳ پرڪرڻن جو ورڻن ٿيل
آهي. هي پد راڳن ۽ ٻين مختلف طرزن ۾ آهن،
جيڪي ڪافيون، ڏوهيڙا ۽ سلوڪ ۾ ٻيا دلڪش سولا ۽
پريم ويراڳ ۾ دل کي ڇهندڙ آهن. سوامي جن جي
هن ٻاڻيءَ ۾ رس ۽ گنڀيرتا آهي، سنڌ ۾ هن ٻاڻيءَ
۾ جڳ ڀڳوان شام سندر جي مرليءَ جهڙو من موهيندڙ

جادو ڀريل آهي جنهن سببي ٻـڌندڙن ۽ پڙهندڙن
پريمين کي ڀرپور ويراڳ ۽ ايشور ڀڳتيءَ ڏانهن مائل
ڪري ڇڏيو آهي، هيءَ سندن ٻاڻي ٻـڌڻ ۽ سڻڻ
سان ٻانهن ۽ ڪليشن کي دور ڪري دل کي سچي
شانتي بخشي ٿي. سوامي جن پاڻ جڻ ساڪـشات
شنڪر جو روپ ۽ ورهه، ويراڳ، گيان ڏيان ۽ پريما
ڀڳتيءَ جا ڀرپور ڀنڊار هئا - سوامي جن کي اڳڪاهه
جي اسڪولن ۽ ڪاليجن ۾ سکيا ڪانه ملي هئي پر
جهنگلن جي ڪنڊن ۾ سالن جا سال ڀوڳ، ابياس ڪري
سان ٿي ڪين آتم ساڪيالڪار ۽ زندگيءَ جو سچو راز
۽ انڀو پراپت ٿيو هو. اهو ئي ڪارڻ آهي جو سندن
ٻاڻيءَ ۾ هيڏو رس ۽ مٺاج ڀريل آهي. سوامي جن
جي هيءَ ٻاڻي سادارڻ ڪون جي ٻاڻيءَ جهڙي ڪا
رواجي ٻاڻي ڪانهي پاڪ اوچ ڪوٽيءَ جي رهـڻيءَ
وارن مهاپرشن جي ٻاڻي مثل اساڌارڻ ٻـاڻي آهي.
سوامي جن جي ٻاڻيءَ ۾ زندگيءَ جي سچي رستي
ڏانهن اڳتي وڌڻ جي هڪ ادڀت شڪتي سمايل
آهي. سوامي جن پنهنجيءَ ٻاڻيءَ دوارا پاڪائي جو
ڪندن ڪمو ۽ سڀني کي سچي راهه ڏيکاري. سوامي
جن جتي پنهنجي ايـو روپ ٻاڻيءَ جو گـان
ڪيو ۽ الي جيون کي نئين روشني جي جهلڪ ٿي
پراپت ٿي ۽ جنهن روشنيءَ کي حاصل ڪري اڳيالي

جيو پرمارٿ جي رستي تي هلندي پنهنجي ڀاڳ کي
سڀاڳو ڪيائون. سوامي جنهن جي هن ٻـاڻيءَ جو رس وٺي
لکين پريمي پنهنجي زندگيءَ جي اصلي آنند کي ماڻڻ
لڳا. هن ساڳيءَ ٻاڻيءَ جو پنهنجي مـڌر ڪنٺ سان
گاين ڪري پرم پوڄيه سوامي سروانند صاحب جن
نه پريمين ۾ نئون امنگ ۽ اتساهه پيدا ڪري اگيان جي
ننڊ ۾ سمهيل جيون کي جاڳائي رهيا آهن - گرو مهراج
جن هن ٻاڻيءَ جي پرچار دوارا اگيانين جيون جو اگيان
دور ڪري ڪين سنسن ڀرمن کان آزاد ڪري پرمارٿ
جي رستي ڏانهن وڌڻ جي پريرڻا ڏيا ڪن. پوڄيه
سوامي سروانند صاحب جن نه صرف هندستان ۾ ئي
هن ٻاڻيءَ جو پرچار پيا ڪن پاڪ ولايت جي ڪئي
شهرن ۾ پڻ الهيءَ ٻاڻيءَ جي گنگا وهـائي آلي جي
ماڻهن کي نه ان ۾ سچو اشنان ڪرايو آهي: سوامـي
جنهن ٻاڻيءَ ۾ هونءَ ته مها آنند سمايل آهي پر ان
ٻاڻيءَ کي جيئن ٿي پوڄيه سوامي سروانند صاحب جن
پنهنجي مڌر ڪنٺ سان ڳائن ٿا ته ٻڌندڙ پريمين جي
دل ۾ آنند ۽ امنگ جـو سمنڊ ڇلڪڻ لڳو لـڳي.
ولايت ۾ رهندڙ ڪئين وديشي ٻڌ سوامي جن جـي
هيءَ امر ٻاڻي ٻڌي موهت ٿي پيا آهن.

اهڙيءَ مها امر ٻاڻيءَ جي هن پستڪ کي صرف
هڪ ڪاغذ جو ڪتاب مـاڳر ٿي نه سمجهڻ کپي پاڪ

هردي جي ڌيمي هار سمجهي هن کي سيني سان ساليڻ ڪيو. جهڙو هن جو ڳالهو آهي ”شري امرائور واڻي“ جهڙو ئي هن ۾ گڻ آهي - جو هن ٻاڻيءَ جي پڙهڻ سڻڻ سان جيو کي گيان جي پراپتي ٿئي ٿي. جنهن سان هو امر پد کي پائي جنم مرڻ جي چڪر کان ڇٽي پوي ٿو. اهڙيءَ مها پوتر ٻاڻيءَ کي پريمي ۽ شردالو پرش ۽ مائرون، سدا وڏا ڀڳتي جن ۾ پاليندڙ پڙهي، ياد ڪري، ڳائي ۽ هر روز پاٺ ڪري آنند پائي، من جي ميل مٽائي، هردي کي اوجل بڻائي پنهنجو جيون سڦل بڻائيندا.

سيوا ۾:—

پريم پرڪاش منڊل

—❀❀❀—

٥- واڳهه وهاڳهه

٩- راڳم ضاع

۲۰- راڳ ڪنسو

۲۱- راڳ ڀهاڙي

پوڄيہ پاد ست شري ١٠٨
ستگرو سوامي سروانند جي مهراج
پريم پرڪاشي

اور
شري ست نام ساکي

شري پريم پرڪاش منڊل جا
ڇپيل گرنٿ

١. شري پريم پرڪاش گرنٿ	هندي ۽ ٨
٢. جيون چرتر ٢ ڀاڱا	هندي ۽ ٨
٣. امر ڪٿا	هندي ۽ ٨
٤. امراپور واڻي	هندي سنڌي گرمکي ۽ ٨
٥. ڪوتا ولي ڇنداولي	هندي ۽ ٨
٦. شري پريم پرڪاش دوهاولي	هندي ۽ ٨
٧. برهم درشني	هندي ۽ ٨
٨. شانتي - دوها ۽ آرتي	هندي سنڌي گرمکي ۽ ٨
٩. سکيا پتر	هندي ۽ ٨
١٠ چوڙالا - شکر ڏوڄ	هندي ڪوتا ٨
١١. ڀڪيتا - مهراج	هندي ڪوتا ٨
١٢. وامن-ٻلي	هندي ڪوتا ٨
١٣. شري گرمکہ ٻچن مالها	هندي سنڌي ۽ ٨
١٤. شري گرمکہ دوها ولي	هندي ۽ ٨

॥ ੴ ॥

ستنام ساکي

امـــراپـور واڻـي

راڳ ڀيرو ڀڄن ١-

ٽل- هي دئيال ڪر گوپال - پرتپال تون تٽي
پل نه هڪ ڌار ڪجاءِ - هن نه ڪهل ڪي ڪٽي
١- داتار تون ڀنڊار - سڀ سنسار ڏي ھٽي
ڪٽي منجهان ڪيچ ٽين- مهر اها ڪر گهٽي
٢- ڪريم تون رحيم آهين - عظيم تون گٽي
گڏ گدار گوليءَ ساڻ - ڏور نه ڪر ڏوهٽي
٣- سرو روپ تون انوپ - اصل روپ تون مٽي
درشن ڏيئي ميت ايمان سندي تون اٽي
٤- وشو پال هي ڪرپال - پاپ تاپ ڪر پٽي
کهي نيڻون دئيا ڪري - سدا منهنجي تون سٽي.

راڳ ڀيرو ڀڄن ٢-

ٽل- جنکي ليهن اسنگه ڪيو ليهي -
تنجي لوڪل ڪي ڪل ڪيهي.
١- مورکه ڀولڻ تا درگهه چاهين -
عاشق ڀورا سگهڏ الائين، پاڻ ڏلو جن پدهي

٢- مورک ٻکھ جيئن مڇي چڳن ٿا -
عاشق اھار ڪن مولين جا، سچ کي ڪري سنڀھي
٣- ٻاڪري لعل مان ڇا ڄاڻن -
سنت جوھاري صاف سڃاڻن، ٿيا سڄاڻ سڃھيئي
٤- ڪھي نيئون تن لوڪن ۾ جي -
سورج وانگي ڪين ڇپن سي، آھن پرگھٽ جيئي.

راڳ ڀيرو ڀڄن ٣-

ٿل- ٻندا رام نام تون ٻولج - ڪين جنم اجايو رولج.
١- جاڳ سويلو آلس ڇڏ تون -
گرمنتر سان من کي ڳڏ تون، لڄ آتم رام کي ڳولج
٢- ڪل ڪٽنب سان پريت لڳائي -
پنھنجو وڃين پاڻ ٺڳائي، ھاڻي ممتا جي ڳنڍ کولج
٣- مايا لئه تو عمر وڃائي -
ساڻ نه ھلندءِ ڪڙي پائي، جوڻي ڌن لئه نا من ڏولج
٤- ڪھي نيئون ھت رھڻو ناھي -
آخر توکي ھلڻو آھي، اھا ڳالھ ھردي ۾ تولج.

راڳ ڀيرو ڀڄن ٤-

ٿل- ڪر پريت پڀوءَ سان پيارا - الٽي مائت مطلب وارا.
١- سک ۾ سيڪو لنھنجو آھي - دک ۾ ڪوئي ڪنھنجو ناھي
ڪن آخر سيئي ڪنارا.
٢- گھر جي نار جا لڳي پياري - سا ٻه اوکيءَ ۾ ٿئي نياري
ٻچي پوت ڄاڻي پرنارا.

٣- پاڻ پاڻيا سنگي نه ٿيندا - لنبا پنھنجا پيارا ڏيندا
ڏي الٽ ۾ ڪوله آڌارا.
٤- سچي پريت پڀوءَ جي آھي - ڪھي نيئون جا توڙ لڳائي
ھن لوڪ پرلوڪ منجھارا.

راڳ رامڪلي ڀڄن ١-

ٿل- پرميشور تون پورڻ آھين - دينانات دئيال ھري.
١- الگ الگ منھنجو عيبن پريو - ڪھڙو ڪريان حال ھري
مون پاپيءَ کي پاون ڪريو - جم جو ڪاٽي جال ھري.
٢- جپ تپ سنجم ڪو نه ڪيو مون -
ورت نه نيم وشال ھري.
ڪرم ھيڻ تي ڪرپا ڪريو - ڄاڻي پنھنجو ٻال ھري.
٣- جڳ جڳ ۾ جيئن لڄ ڀڳتن جي - ڀنج رکيئه رکپال ھري.
منھنجي ٻي ٿئن لاج ٻچائي - لنگ پالج لنگ پال ھري.
٤- کھي نيئون ھيءَ عرض اگھايو -
ڪرتا سنڌ ڪرپال ھري.
گيان غريبي گيانا ڏيئي - مولکي ڪيو نھال ھري.

راڳ رامڪلي ڀڄن ٢-

ٿل- امبرت ويلي جاڳي ڪر تون - نام جپڻ جي ڪار ٻندا.
١- مالش جنم امولڪ ڄاڻي - ساجھر ڪر نه سعيار ٻندا
رھندا ٻن جڳ ۾ ڪين سدائين - آھين ڏينھن ٻه چار ٻندا.
٢- سمھندي ساري عمر وڃائي - ڀلنگي پير پسار ٻندا
اڃا ٻه اٿي سمھڻو پولدءِ - اکڙيون ھاڻ اگھاڙ ٻندا.

۳- ڪهي نيڻون تون جلدي جاڳي- اوديا لبڌ ٻوار بندا
ماٺ گرڀ ۾ قول ڪيئہ جي- پر ٻوءِ سان سي ٻار بندا.

راڳ رامڪلي ڀڄن ۳-

ٽل - امرت ويلي پڙهہ تون پيارا - رام نام جي ٻاٽي ري.
۱- رام بنا ٻيون ٻاٽيون جڳ جون -
ڪوڙ ٻون سڀئي جاڻج تون
رام نام جي ٻاٽي آهي - امرت رس جي ڪاٽي ري.
۲- گيتا پڙهہ ۽ رامائڻ پڙهہ - واٽي پڙهہ تون ويدن جي
ستگر سنتن جي پڙهہ واٽي -
انگ سنگ تنهي جا ساٿي ري.
۳- رام رام پڙهہ شيام پڙهہ -
موهن ماڌو گوبند پڙهہ
اهڙي واٽي پڙهہ پوتر جا- پاپن ڪري ڀڄاٽي ري.
۴- ڪهي نيڻون تون سواس سواس سان-
سوهم سوهم سمر سدا
ارت ويچاري دل ۾ ڌاري، ٻائيج ٻد لرٻاٽي ري.

راڳ رامڪلي ڀڄن ۴-

ٽل - امرت ويلي لبڌ مان جاڳي - سک سان رام سنڀار بندا
۱- رام ڀڄن لئہ آئين هتڙي - ڪر ڀڳتيءَ جي ڪار بندا
ماٺ گرڀ ۾ وچن ڪيئہ جو- پاڙج سو اقرار بندا
۲- ڀوڳ وشيہ جي رس ۾ رڃهي - غافل ٿي نہ گذار بندا
رام نام جو سمرن ڪر تون - هر دم ٿي هوشيار بندا

۳- ڀڳوت جو ٻو ڌارڻ دل ۾- ڌاڻي ٿي سرڪار بندا
پاپ پٽيہ جو ليکو ٿيندءِ- صاحب جي دربار بندا
۴- ڪهي نيڻون ٽئي مهل اجان پي -
ڌيان ڌڻيءَ جو ڌار بندا
ديا ڌرم ست ڪرم ڪري تون -
مالش جنم سڌار بندا.

راڳ رامڪلي ڀڄن ۵-

ٽل- پرات ڪال ۾ ڪري سڃاڳي - گوبند جا گڻ ڳاءِ بندا
۱- غفلت جي ننڊ لبڌ لياڳي - جاڳي نام ڌياءِ بندا
لبڌ ڪندي هر نام ملي نا - هردي ڳالهہ هنڊاءِ بندا
۲- سواس امولڪ وڃن اجايا - تن کي تون نہ ٻچاءِ بندا
اهڙو ويلو هٿ نا ايندءِ - ستگر شبد ڪماءِ بندا.
۳- ڪهي نيڻون هر جاپ جپي تون -
ٻين کي جاپ جپاءِ بندا
رام ڌيائي سڀ سک پائي - آواگون مٽاءِ بندا.

راڳ رامڪلي ڀڄن ۶-

ٽل - امرت ويلي اٿي جڳيا سو - منهنجا وچن ويچارج تون.
۱- نا تون هي تن آهين پيارا - نا تن آهي تنهنجو ري
تن ٽيل آ پنجن تتن جو- تن مان مٽي مم تارج تون
۲- نا تون الڪ ربون آهين پيارا -
نا الڪ ربون هي تنهنجون ري
الڪ ربون ٽيل ستي رجي جون -
تن مان مٽي مم وارج تون.

٣- نه توُن هي مَن آهين پيارا- نه مَن آهي تنهنجو ري
مَن هي پٽيل آهه سٽي جو- مَن مان مَٽين مرمارج توُن
٤- نه توُن هڏ هي آهين پيارا- نه هڏ آهي تنهنجي ري
هڏ پي پٽيل آهه سٽي جي- هڏ مان هٽون مرهارج توُن.
٥- کهي ٽيڪون جنهن سان سڀ سوُلهن -
جنهن بن سوُلهي نه کوئي ري
سوئي ساکي چيتن آتم- پنهنجو روپ لهارج توُن.

راڳ رامڪلي ڀڄن ٧-

ٽل- امرت ويلا نام جپڻ جي- نام جپيو نر ناري.
١- امرت ويلي جي جن جاڳن- آهن سي نر اداري.
ڀاڳوان سي پورڻ پرمي- جاڻو جڳت مجهاري.
٢- امرت ويلي جي نه جاڳن- سي نر اصل اناڙي.
تنهين جاڻو جڳ ۾ تن کي- پاپي آهن ڀاري.
٣- امرت ويلي آلي هريءَ جو- ڌيان ڌريو سڪاري،
دم دم نام گرن جو سمريو- سمرن جي هيءَ واري.
٤- کهي ٽيڪون امرت جي ويلي- لڀ کيو نه پياري،
ساري عمر وڃايو لڀ ۾- هاڻ کيو هوشياري.

راڳ رامڪلي ڀڄن ٨-

ٽل- امرت ويلا ڀڄن ڪرڻ جي- ڀڄن ڪريو هي پاڻي.
١- امرت ويلي هر جس ڳايو- ٻيو سي نه ڪريو وائي،
رام نام جو سمرن ڪريو- ڇڏيو پيو پرائي.
٢- امرت ويلي نام جپيو جن- تن جي عمر سجائي،

نالا تن جا پر گهٽ ٿيڙا- جن آ کٽي ڪمائي.
٣- کهي ٽيڪون لت جاڳي سمريو- رام نام سکدائي،
رام نام جي سمرن بن آ- ساري عمر اجائي.

راڳ رامڪلي ڀڄن ٩-

ٽل- ڀڳتن کي ڀؤ ساگر مان توُن- تارين تو رگهرائي.
١- پيهو تاريئي چيهو تاريئي. نارنه سڌن ڪسائي،
پاهه مجهان پهلاج بچاييئه- ڪبج سان ٿئين سهائي.
٢- رنکو تاريئي بنکو تاريئي- تاريئي سڌو سنائي،
نرسيءَ جي تو هنڊي ڀرائي- نامي ڳائڻ جوائي.
٣- ڪرمان ڪبڙي اهليا تاريئي- تاريئي ميران بائي،
شبري ڪٽڪا نورل تاريئي- دروپتيءَ لاج رکائي.
٤- کهي ٽيڪون موڻ وڃ سوامي- چو تو در لڳائي،
دين دنيالو دنيا چڙي جا- هاڻ کيئي لنڊرائي.

راڳ رامڪلي ڀڄن ١٠-

ٽل- ستگر کان اپديش ولي توُن- پنهنجو جنم سڌار بندا
١- جنم لهي جنهن ستگر دواران- ڪيو نه شبد وچار بندا
جيئڻ تنهنجو جاڻج جڳ ۾- بلڪل آ بيڪار بندا.
٢- ستگر جي جنهن ڪٽي نه سک سان-
سنگت سيوا سار بندا
ڪانڻ ڀيئڻ وڙهت تنهنجو- ڌرتيءَ لي سو بار بندا.
٣- ڌن ڌن جڳ ۾ جنم انهيءَ جو- ماٽ پتا پروار بندا
کهي ٽيڪون جو شبد گرن جو- سمري تو هروار بندا.

راڳ رامڪلي ڀڄن ١١-

ٽل- دل ۾ تي ديدار هري؛ جو- عين الله ر جا ڪول ادا.
١- هردم توسان هري رهي ٿو- ٻاهر نا ڳون ڳولهه ادا
سهي سڃاڻج دم پنهنجي کي- جنهن ۾ لعل امول ادا.
٢- سرو وياپڪ سرو سنيهي - ساکي آهه اڏول ادا
سوئي صاحب تو ۾ آهي - جهنگ جبل نا ڦول ادا.
٣- جنهن ڪارڻ تو ڏولڳو ڏورين -
سو آ تنهنجي ڪول ادا
پنهنجي اندر پاڻ سڃاڻي - ڀول تهين سان ڀول ادا.
٤- ڪهي نيڻون گر ڪرپا سان تون -
تن پنهنجي ۾ تول ادا
انتر آتم درشن پائي - آنند ماڻ انور ادا.

راڳ رامڪلي ڀڄن ١٢-

ٽل- ڀڳتن کي ڀڳوان اچي لت - پنهنجو پاڻ پسائي ٿو.
١- ذات پات ڪنهنجي نه نهاري -
روپ رنگ نا چاهي ٿو.
پريم وارن تي پرسن ٿي هر - پيرن ٿي وڃ پائي ٿو.
٢- نرگڻ مان ٿي سرگڻ پريو - نانا روپ بڻائي ٿو.
پيڙ ڏسي ڀڳتن جي ڀاري - تنکي ترت ڀڃائي ٿو.
٣- ڀڳتن جو هر شيوڪ ٻڻجي - شيوا ٽهل ڪمائي ٿو.
پنهنجو مان گهٽائي ٻي سو - ڀڳتن مان وڌائي ٿو.
٤- ڀڳت وتسل ڀڳوان ڪڏهن ٻي - ڀڳتن کي نه ڀلائي ٿو

ڪهي نيڻون لت ڀڳتن جو جس- گوبند مکه سان ڳائي ٿو.

راڳ ڀرياتي ڀڄن ١-

ٽل- ڀرڀات لنگهه لات- مگر ڏات نه ڏهاڙي،
ڪر ذات اسباب وڃي رات وهاڻي.
١- پنهه شام شري رام سکدام سڃاڻي،
جپ نام ٻيءَ جام ڪر مام ڇڏاڻي.
٢- ڏي سواس ارداس کر ڀاس سياڻي،
اڀياس ۾ نواس ڪر آس اڀاڻي.
٣- ست گيان وگيان ڌر ڌيان جاڻي،
چت مان ايمان ۽ شان شهاڻي.
٤- نيڻون ڪال ني ڪال ڪٽ جال جماڻي.
رک خيال لهه لعل ٿي لهال لماڻي.

راڳ ڀرياتي ڀڄن ٢-

ٽل- سک ۾ سڄڻ سان پاتم پيچ پيارا،
وڃي ورولهن ۾ ڏسان ٿي نظارا.
١- سک ۾ سدائين جنهن لنگهه ليان ٿي،
ڪري ياد تنهنکي پنڌ ڙا پڇان ٿي،
ملي سڄڻ سوئي مٺن سور سارا.
٢- سک ۾ سڄڻ در آئيس سوالي،
ڪڏهن نا ڇڏ پيدا داتار خالي،
ڪري مهر ڏيندا موٽي سڃارا.

٣- سڪ سان سنياريان پل پل پڪاريان،
هتي جي هئڻ جون واهون وساريان،
وڃي در سڄڻ جي ڪريان ديدار.

٤- الم آش اهائي لڳي نا جدائي،
سڪ ۾ هميشه رهان مان سمائي،
ڪهي ٽيڻون پايان آلله اپار.

راڳ ڀرياڻي ڀڄن ٣-

ٽل- ڪر سواس سڦلا تون منهنجا سائين،
جوڻي هن جڳت جي وٺي ڪاله وائي.

١- ڀري پت ڀره جو ڀرڻ مون ڀيارج،
ڏيئي ذات ڏاڍ مٿل کي جيارج،
دکي ٿي دنيا کان تنهنجي دوار آئي.

٢- لندي لوڪ سارو تنهنجي پيش ڀولدي،
ڪٽنب ٽو ڏڪاري تنهنجي نام چولدي،
چنان ڪيئن توسان ڀکي ڀرپيہ پائي.

٣- اصل کان اوهان ۾ آهن گڻ اپارڻ،
ڏسي ڏوه منهنجا متان تون وسارڻ،
ڪيم نا ڪرم ڪو لڪا پالند پائي.

٤- ڪهي ٽيڻون جيڪي شرن توهه ڀڙا،
نظر سان تن جا ڪيئي ڪاج ڪيڙا،
رکج لاج منهنجي سڄڻ تون سدائين.

راڳ ڀرياڻي ڀڄن ٤-

ٽل- جوڻي هن جڳت ۾ جيئڻ آهه اجايو،
ڪري مهر مالڪ جنم ڪر سڦايو.

١- وشين کان نه ڪڍهين ڀريو پاڻ پليم،
ڏيئي ٻوڌ ٻين کي سدا ٿي نه جهليم،
الهيءَ ريت سارو وقت مون وڃايو.

٢- رسن ۾ لڳي مان دکي ڏاڍ ٿيڙس،
ٻل ٿي لماڻي اچي پيش ڀيڙس،
ڪري ٻاجهه پنهنجي دکن کان بچايو.

٣- ڪهي ٽيڻون آهيان اصل مان اڳياڻي،
ڏيو گيان ديپڪ گرديو گياني،
ڀرم جو اندر مان اڌ ڀرو مٽايو.

راڳ ڀرياڻي ڀڄن ٥-

ٽل- جيجان جو ڀيڙا ڪري حال هيٺو،
وڃا سي وطن ڏي ڏيئي ڏک پيٺو.

١- سڙي سوز سڪ ۾ ٿيو درد سوري،
متو مڃ من ۾ ڀري جيئن ڪوري،
دوا دور ڪريو لڳي ڪواه ڦيٺو.

٢- ڏيئي جام جوڳي ڀر وڃا پياري،
رڻان روز تن لاءِ ليٽي لهاري،
پڙهي ڪير ڀولٿون ڏي ٿي ڀاه پيٺو.

۳- جڙ لن جوڙن جي سٽل جيءَ جڳايو،
سدا سار لن جي لن هيءَ لڳايو،
لڳو مدد من کي سٽي ساز سهٽو.

۴- ٽيئون لوڪ ٽيئي سوجهم سيٽئي،
ملن شال مٽيءَ کي سچا سنت سيٽئي،
جن جي ملڻ لاءِ ٽيو جيءَ جهيٽو.

راڳ ڀرياتي پيڇن ٦-

ٽل- صبوح جو سوڀري- گهري لدب گهيري،
اڇي آلسين کي ڪنڊ ڀر ڪيري.

۱- الهيءَ لند لهوڙيا وجهي جال جوڙيا،
لکين لهر لوڙهيا ڀو سند ڀيري.

۲- سمهي عمر ساري حيا ٿو گذاري،
وجهي ڪال جاري ليندء سواس سيري.

۳- چڙي لب لندورا آئي جاڳ پورا،
بڌ ان ڪين اوڙا چون سمت ٽيري.

۴- ٽيئون ڪال ٽيئي وجاه ٽون ٿه وٺهي،
پسج پاڻ پيهي ڏيٿو بار ڏيري.

راڳ ڀرياتي پيڇن ۷-

ٽل- صبوح جو سهاڳي جپج نام جاڳي،
جپڻ نام ڏاران آهين ٽون اڀاڳي.

۱- جڳت جوڳ ڏاري ڪام ڪروڌ ماري،
وشيه رس وساري ڏيمت ٽيءَ ٽياڳي.

۲- جڳت جوڳ پائي سرت شبد لائي،
امن من بڻائي سڪي ٽي سماڳي.

۳- ولي گيان گمتا چڏي موهه ممتا،
سمجهه ڏار سمتا سرت ڪر سجاڳي.

۴- جاڳي ڪر جيارا ٽيئون ڪت وڪارا،
پاءِ دوبه ديدارا سدائين وڏاڳي.

راڳ ڀرياتي پيڇن ۸-

ٽل- اُٿي جاڳ جيئڙا سٽي سال ٽيڙا،
هريءَ جي ڀڄن بن ورٿا سواس ويڙا.

۱- رسن ۾ رلائي عمر ٿو اجائي،
وساري هريءَ کي ڪوڙا قول ڪيڙا.

۲- سرت شبد جوڙي دمن ساٿ سوري،
الکه لاءِ الد ر ۾ لڪي پاءِ ليٽڙا.

۳- پڙهي ڀرڀم پائي ڀڇي پيد ڀرالٽي،
پائي شالمت من ۾ سڪي گهار ڏيهڙا.

۴- جپج نام جاڳي سدا ٻڻ سهاڳي،
کهي ٽيئون اٺهي وچن ويد چيڙا.

راڳ ڀرياتي پيڇن ۹-

ٽل- سمرن ڪر ڀرڀات پٽي- وت هيرا ماڻڪ لعل لهي.

۱- پنج ٽي اِندريون وس ۾ ڪر ٽون،
الهد ڏن ۾ ورلي ڏر ٽون،
ستگر جو ست شبد سمر ٽون، موج الهيءَ ۾ مست رهي.

٢- سار وڃائي سرت لڪائي، برهه اڳڻ ۾ جسم جلائي،
هردي اندر جوت جڳائي،
پنهنجو ڏس تون پاڻ ٿي.
٣- آتم لعل امولڪ آهي، ڪهي ٽيئون ٽنهن قيمت ناهي.
پاڻ پرکو ٽنهن کي پائي،
سمجهه ڪرڻ جي ڪري سهي.

راڳ ڀرياتي ڀڄن ١٠-

ٽل- من ڦرلن کان فارڪ ڪر تون،
ڌاري لٽ وڳراڳ بندا.
١- ڦرلا من جا پوت اليٺي، ڏين ڏکن جا داڳ بندا.
روح رلائن پوم پلائن، ٽن کي ٽرت ٽياڳ بندا.
٢- ڦرلن جهڙا زهري جڳ ۾، ناهن ٻيا ڪي ناڳ بندا.
غفلت ننڊ ۾ ڏنگ هڻن سي، سرلي ڪر نہ سجاڳ بندا.
٣- جنهن ساڌن سان ڦرلا مٽجن، ٽنهن ۾ هردم لاڳ بندا.
ڀاو ڀڳت ۽ گيان ڌيان سان، ماڻيج پنهنجو ماڳ بندا.
٤- ڪهي ٽيئون سب ڦرلا ميٽي، ڪر چرلي انراڳ بندا.
سواس سواس هر نام جپي تون،
پام سچو نہ سهاڳ بندا.

راڳ ڀرياتي ڀڄن ١١-

ٽل- ستگر صاحب سان من هردم،
پورڻ پريت لڳائج تون.

١- ستگر جمن جمن ڀر گهمائي، ڏوڙي ڀوڳ جاڳيج سا،
ليٽي ليٽي ٽنهن ڏوڙي ۾، ٽن جا پاپ هٽائج تون.
٢- ستگر ٻراهي جاه جهين ۾، ناڪر ڌارو جاڳيج سو،
هر هر ٽنهنکي سيس نوائي، مستڪ رنگ مٽائج تون.
٣- ستگر جيڪا ٻاڻي ٻولي، وٺ ٻرابر جاڳيج سا،
شرڌا سان لٽ وٺن سٽي سي،
جمن کي شانت ٿيائج تون.
٤- ستگر جا جي پيارا آهن، سچ سچا تون جاڳيج سي،
ڪهي ٽيئون لٽ ملي ٽني سان،
گوبند جا گڻ ڳائج تون.

راڳ ڀرياتي ڀڄن ١٢-

ٽل- ننڊڙيءَ کي نا ننڊ بو ڀيٽر، ننڊڙي آه سهاڳ ادبون
١- ننڊڙيءَ ۾ اڄ شهه پنهنجي سان،
کيليم خوش ٿي ڦاڳ ادبون.
کيئن ننڊ ٻان ٽنهن ننڊڙيءَ کي جنهن،
ڪوليو منهنجو ڀاڳ ادبون.
٢- جنمن کان ٿي ڳولهيم جنهنکي،
ورهه رکي وڳراڳ ادبون.
ٽنهن پرٽتم جي درشن جو مون،
ننڊ ڏنو آ لاڳ ادبون.
٣- جاڳرت ۾ جن ياد نہ ساجن،
ٽن لاءِ ننڊ ٽياڳ ادبون.

ساز سهڻا جي جن کي سمجهي،
مالڪ لنهه ۾ ماڳ اديون.

۴- سڪ وارن سان ساڻ پرين آ،
لنهه هوءِ پيا جاڳــــ اديون.

ڪهي ليڪون جي سڪ کان خالي،
لن لاءِ سدا ڏهاڳـــ اديون.

راڳ ڀرياتي پڇن ۱۳-

ڳل- سارو جڳ هي جولو جاٽي،
تهن سان تهن لــ لاءِ هندا.

۱- پوڄ وشيه جي آس ليائي، ورهه وئراڳ وساءِ هندا.
ڪال سدا لون سمجهي سر لي،
ڀڳوت کي لهِ ڀلاءِ هندا.

۲- مورک لر جي سنگت کان لسه،
پنهنجو پساڻ بچاءِ هندا.
سنتن جو ستسنگ ڪري لون،
من جي مئل مٽاءِ هندا.

۳- مالش چولو الي امولو، تهن کي سڦل بڻاءِ هندا.
ڪهي ليڪون گر شبد وٺي لون،
سواسئون سواس ڪماءِ هندا.

راڳ ڀرياتي پڇن ۱۴-

ڳل- من موهن لنهنجي آهي، من لــار مرلي مرلي.
گهنشام لنهنجي آهــي، غمتار مــرلي مرلي.

۱- هن مــرليءَ جهڙو سندر، آواز ٻيو ڪو لــاهي.
املول لنهنجي آهــي، رسدار مــرلي مرلي.
۲- هن مرليءَ مٺڙو موهي، وس ۾ ڪيو آهه سڀ جو
ڀڳوان لنهنجي آهي، اسرار مــرلي مرلي.
۳- هن مرليءَ ڪان ٻهاري، جدجان گهور ڀان ساري،
هرواز لنهنجي آهي، آڌار مــرلي مرلي.
۴- ڪهي ليڪون لرڳڻ مرليءَ، مسعان ڪيو من منهنجو،
لرپاڻ لنهنجي آهي، لرڌار مــرلي مرلي.

راڳ ڀرياتي پڇن ۱۵-

ڳل- سڀ ۾ سمايل هڪڙي، لي جوت چيتن واري.
ڏرلي هوا لب جل ۾، لي جوت چيتن واري.
۱- هيءَ جا عجيب اجيالي، اون لو ڏسين چڙسالي.
۽ لعل ۾ جــا لالي، لي جــوت چيتن واري.
۲- هيءَ جا منوهر مورت، سڀ الگــ سان آ پورت،
سهڻي لڳي جا صورت، لي جوت چيتن واري.
۳- هيءَ جا ڏسين گلزاري، ڦل ڦــول ۽ ڦلواڙي،
سڀ ساوڪ سندر ساري، لي جوت چيتن واري.
۴- هيءَ جا وڃي لي مرلي، بولي مٺي جا ٻــرلي،
ڪهي ليڪون سڀ گهٽ سرلي،
لي جوت چيتن واري.

راڳ ڀرياتي پڇن ۱۶-

ڳل- مهل جاڳڻ جي چڙ له وڃائي، جاڳي جپ هر نام مٺڙا.

۱- سمهي سمهي تو عمر گذاري،
اڃان ٿائين تو ڪئي نه هوشياري
ايڏو ڪر نه آرام منڙا، مهل سمهڻ جي هيءَ نا آهي.

۲- رام ملڻ لاءِ جنم تو پاتو، جاڳي سو جڳديش نه جاتو
خيال ڇڏي ڏي ڪام منڙا،
جنم سڦل ڪر لـــام ڌيائي.

۳- پورب پيچ ني پائـــڻ ڏيهي،
لنڊ پرسا نه وڃائڻ ويهي.
ڪوڙو ڇڏي ڏي ڪام منڙا،
جاڳڻ ا ـــن جس ٿيڻو لاهي.

۴- ڪهي ٽيڪون تون جلدي جاڳي،
صاحب سمري ٿي وڏ ڀاڳي
پائڻ مڪتي ڌام منڙا، جنم مرڻ جو چڪر چڪائي.

راڳڻ آسا ٻيڙي ١-

ٽل- گر مالڪون خزانا ٻيڙي دا- هيءَ لنگهه لهاءِ لڏر دا.

۱- آش ولدي گر لودر آئي-
سورن مون لاءِ سيج وڇائي
دارون ڏي ڪو درد دا.

۲- ستگر لودر ڪيان ليزاري-
منهنجي من جي ميت مولڇهاري
ڪول الدر دا پـــڙ دا.

۳- پاءِ پلو مان پل پل پڪاريان-
هر هر تو ٿان ٽن من واريـــان
هـــات گهماءِ مهر دا.

۴- ڪهي ٽيڪون ڪر جوڙ اوداسا-
ڪرپا ڪري گر ڪر پرڪاشا
سيتل ڪر مـــون هردا.

راڳڻ آسا ٻيڙي ۲-

ٽل- ڏسي صورت جي نه سهائي-
الي جوڳين جنگ مچائي.

۱- پهرئين پهر م واڍي وپاري-
ڪالي گهڙي ٿيهن صورت ساري
ڏاڍي پٽڪ پٽائي.

۲- ٻئي پهر م درزي آيو- پٽ جو لٺهنڪي ويس پارايو
لاري لنگن ٻي ڪائي.

۳- ٽئين پهر م آيو سونارو- گهڻن سان ٽن پريو سارو
لڪ م لڙي پائي.

۴- چوٿين پهر م جوڳي آيـــو-
جوڳ ڪلا سان لٺهنڪي جڳايـــو
ساهه وڃهي نه جيائي.

۵- ڪهي ٽيڪون جو هي ڳجهه جاٽي-
موج سڄيءَ ڪي سوئي ماٽي
سڪي رهي نه سدائين-

راڳ آسا ٻچن ٣-

ٽل - سڀ پاڻ ڪرين ۽ ڪرائين - پوءِ پڙيو ڇو پاڻ ڇپائين.

١- هرناڪس لئي ظلم ڪمايو - ڀڳت ڀلاج کي ٿولي ستايو.
نرسنگهه ٿي ٿم ٽهڪي ڀڃايو - دُشٽن پاڙ پٽائين.
٢- راوڻ ٻڌي ليت بگاڙي - رام ٻڌي مريادا سڌاري
ديون ڀڳتن لاڄ سنواري - راوڻ سيس ڪٽائين.
٣- ڪنس ٻڌي تو پاپ ڪمايا - ديوڪن لئي ويرو وڌايا
ڪرشن لئي ڪل دُشٽ ڪهايا - گوپين راس رچائين.
٤- ڪهي نيئون ستگر سمجهايو - سڀ گهٽ ۾ تون آلهه سمايو
رام هلي ڪل ٽهڪو رايو - مارين تون لئي جيائين.

راڳ آسا ٻچن ٤-

ٽل - هلي رالد ڪيو هيرن جي، ڇو پاسي ڪيو پٿرن جي.

١- هيرو هرڪنهن هردي آهي، گر بن ڪولي ڪم نا پائي
مورک ويٺا واٽ وڃائي، ڪار ڪري ڪوڏن جي.
٢- هيري رالد يون عاشق رهن ٿا،
لاهي ڏڙ ٿان سيس رکن ٿا.
لعلون ماڻڪ سيئي لهن ٿا، پياس رکي پرين جي.
٣- رالد رهو سا لوڪئون لڪائي،
چئُولڪي پنهنجي ۾ منهن پائي.
دانا اُنهين داءُ ڏ پائي، پاڙ پٽي پاپن جي.
٤- سچ جي رالد صفا هيءَ آهي - پاٽم ڇڏيو پاڻ وڃائي
سڪ سروپ ۾ سرت سمائي - آش ڇڏيو پوڳن جي.

٥- ڪهي نيئون ڪر جوڙ پڪاري - رالد ڪٿو گر گيان وچاري
سوهم شبد جو پارو پاري - شانتي پايو من جي.

راڳ آسا ٻچن ٥-

ٽل - ڏسان ساڪي سڀن ۾ تون - سڀو مان نـور نوراني
ڪٿان ٽهڪي مڻان پنهنجو - سڀو سر ساهه قرباني.

١- پائي مون پاڻ ۾ جهالي - ڏٺو روشن ڏيهان راڻي.
ڪير هڪ پاڻ اسبائي - جدا سو لـالهه دم جالي.
٢- منجهان لاسوت جي لڪري -
ملڪ ملڪوت ماٽيو مون
جلائي جوش جبروتي - ڪيو مون نفس کي فاني.
٣- لڳن لاهوت سان لائي - برهه جي باهه ٻرڪائي.
پتنگ جيئن پاڻ پچائي - سچائم شـاهه سلطاني.
٤- ڪر جوڙي ڪهي نيئون - لڳي حيرت پسي هاهو
ڏسي بيرنگ بقا باهو - ماٽيم بي-- چؤن لو بـالي.

راڳ آسا ٻچن ٦-

ٽل - ڪيو آسيس او هين سرٽيون، لماٽيءَ جي لصيبن کي.
ٻڌي هٿڙا ٻئي پالهون، سدا ساريان ٿي سڄڻن کي.

١- سڙي سڪ سوز ۾ سرٽيون، گذاريان رو ٽندي راتيون.
وهائي ڪست مان ڪاتيون، ڪيان ڪتلام ڪرمن کي.
٢- دکائي دولهه دردن جا، ڪٽي مان پاڻ وڇڙن جا،
ڪيان ڪل لاس دُشٽن جا، جهلي من دشت دشمن کي.
٣- ڪيل جي قول سي پاريان، برهه جي باهه مان پاريان.
پتنگ جيئن پاڻ کي ساڙيان، پسان پنهنجي ٿم پرين کي.

٤- هڏي ڊرا کهي نيڻون، کيان لي درد مان دالهون.
دنيا کريو سڄي آهون، ملان مان شال مڇن کي.

راڳ آشا پڇڻ ٧-

ٽل- رام سان پيار ڪري ڪوئي جڳ ۾.
١- لوڪن سان پيار ڪن ڪي پيار ڌن سان.
ڪتب سان پيار ڪن ڪي پيار ڌن سان؛
پاپي هلن پيار ڪري پاپ مڳ ۾.
٢- پوڄا سان پيار ڪن ڪي پيار پاٺ سان؛
ٽيڪ سان پيار ڪن ڪي پيار ڳاٺ سان؛
پيار ڪري سرڳ سان ڪي لڳن پڳ ۾.
٣- وام سان پيار ڪن ڪي پيار ڌام سان.
ڪهي نيڻون ڪي ڪي ڪن پيار رام سان؛
رام رنگ لڳو جنهن جي رڳ رڳ ۾.

راڳ آشا پڇڻ ٨-

ٽل- امرت ويلي جاڳ جاڳ گرمک پيارا.
١- امرت ويلي جاڳن جيئي ڀاڳيه وان سي،
ڪميا وان ڪلا وان ديا وان سي
شيل وان ٿين سيئي گڻن ڀنڊارا.
٢- امرت ويلي جوڳي جاڳي ڌيان ڌرين ٿا
رشي مني ليمي پريمي پاڻ ڪرن ٿا
ديو ملي گيت ڳائن سرڳ منجهارا.

٣- امرت ويلي جاڳي هل ساڌ سنگ ۾
روم روم ڀڻهجو ر انگ رام رنگ ۾
جهالي پالي الد ر ڌس لرمل لظارا
٤- ڪهي نيڻون آلس ڇڏي هاڻ جاڳ تون
ڪايا مايا ڪتب سڌو موهه ٿياڳ تون
ستگر کان گيان ولي ميت مولجهارا.

راڳ آشا پڇڻ ٩-

ٽل- گرو تون ٻچاء مولکي - ٻاري جم چوٽ کان.
١- تنهنجي مان شرڻ آهيان - تنهنجا مان چرڻ ڌيايان
ٻيو نا آڌار پاليان - تنهنجي ٻن اوٽ کان.
٢- نام سنڌي ٻيڙي چاڙهي - ساگر مان پار اُڪاري
ستگر ڪئي ڪرپا ڌاري - ڪرمن جي ڪوٽ کان.
٣- آلم جو پوڌ ٻڌائي - سنسا ۽ ڀرم مٽائي
وٺ تون گر ديو ٻچائي - پاپن جي پوٽ کان.
٤- ڪهي نيڻون لنگ ليائيج - منهنجي تون لاج ٻچائيج
شاهن جا شاهه ڇڏائيج - ڌديءَ جي ڪوٽ کان.

راڳ آشا پڇڻ ١٠-

ٽل- سودو ڪر سچ جو سيائا، سمجهي سدسار ۾.
١- سچ جو تون واڻج وهائج،
سچ جي لسون ڪار ڪمائج
هردم تون ٻرٽني لائج، سچ جي وهنوار ۾.

۲- سچ جهڙو جاپ نہ ڪوئي، سچ جهڙو تاپ نہ ڪوئي
صاحب کي راضي ٿئي ٿو، سچ جي گفتار ھ.
۳- سچ جهڙو ڪرم نہ ڪوئي، سچ جهڙو ڌرم نہ ڪوئي
سچ سڀ جو ٻيڙو تارڻي، ساگر جي ڌار ھ.
۴- سچ ڪان ٿون منهن نہ موڙج، تن من ڌن سچ لئہ گهورج
کهي ٽيڪون سچ سان سولهدا ٿئين، هر جي دربار ھ.

راڳ آشا پچن ۱۱-

ٽل- ستگر ڏي دان مولکي؛ پنهن جي تون نام جو.
۱- تن ۾ نا هرج رهي ڪو، من ۾ نا مرض رهي ڪو
سر تي نا قرض رهي ڪو، ڏس ڏي آرام جو.
۲- درمت کي ناس ڪيان مان؛ گرمت ۾ واس ڪيان مان
سواس سان روز ڪيان مان؛ سمرڻ سکہ ڌام جو.
۳- سنتن جو سنگہ ڏي مون، رام سندو رنگہ ڏي مون
من ۾ اُمنگہ ڏي مون؛ درشن ٿئي رام جو.
۴- کهي ٽيڪون ڌيان ڏي مون؛ آتم جو گيان ڏي مون
وويڪ وگيان ڏي مون، نسر ٿيئہ گهام جو.

راڳ آشا پچن ۱۲-

ٽل- ستگر تون راهہ ستائجہ- مولکي ڪلياڻ جي.
شرڌا سان وات پيارا- پيچ تون وگيان جي.

۱- ڪرڌو ڪهڙن ڪاڻ ڪيان مان؟
بابن ڪان ٻاسو ڪر تون.
بابن ڪان ڪهڙن هٽان مان؟ ٻه ڪر ٻڌوان آهي.
۲- ڪيون ڪهڙن ستلو ٿيندو؟ ورڪ نا وڃي وڃائجہ:
سمو ڪهڙن ستلو ڪريان؟ مس ودي ڪر ڪنهن آهي:
۳- ستگر ڪهڙن ڪيان ڏيندو؟ شرڌا سان شهوا ڪر تون:
ڪر شهوا ڪهڙن ڪريان مان؟ ممتا ڇڏ مان آهي.
۴- کهي ٽيڪون ستگر مهڙي،
من مان ڪهڙن مان ويندو؟
جولو نہ جاڻي ڇڏ تون، آشا ايمان آهي.

راڳ آشا پچن ۱۳-

ٽل- سچ جي نڪڙي نوري نوري-
ڪوڙ کي ڪئي تون ڪوري:
۱- سچ کي سڀ هنڌ مان ملي ٿو،
صاحب در ٻي شان ملي ٿو.
ٿهن سان ڇڏ جي جوڙي.
۲- ڪوڙ ڪاغذ جي ٻيڙي جاڻجہ،
سچ ڪاٺ جي ناو پڇاڻجہ؛
لهر نہ ٿهن کي لوڙي.
۳- کهي ٽيڪون ڪر پريتي سچ سان؛
دل نا لائجہ ڪوڙي ڪچ سان؛
سچ جي مالا سوري.

راڳ آسا ڀڄن ١٤-

ٽل- وقت وڃاءِ نه واهي واهي- ٻاجهه الله ۽ ٻس ٻاهي .

١- منش چولي جو قدر سڃاڻي،

سواس اموالڪ ماڻڪ ڄاڻي، سڦلي ڪر تون ڏاهي .

٢- جولي جڳ کان ڪر تون گوشو،

رام ڀڄن جو ڪڍ تون توشو، ڇڏي خيال سوهڻي .

٣- شرڌا سان ڪر سيوا گر جي،

سڌ لهه ٻيهڻي آتم گهر جي، ٻاهه سروپ سڏهڻي .

٤- ڪهي ٽيئون ڪٽ جوڻ چوراسي،

امراپور جو ٿيءُ تون واسي، جنم مرڻ ڪٽ ٻائي.

راڳ آسا ڀڄن ١٥-

ٽل- ستگر کي هٿ جوڙي جوڙي -

سر پيهڻو ڏي گهوري .

١- گر چرڻن جي ڪر تون سيوا -

ٻالڪ ٻورن آتم ديوا

ڀڏن ڄڳ جا ڇوڙي .

٢- گر منتر ۾ سرت سمائج - گر مورت ۾ نرت ملائج،

مايا کان مهن موڙي .

٣- سمتا جي وٺ سمجهه گرن کان -

ٻوڌ سڌي وٺ ٻوجهه گرن کان،

ايائي ڇڏ تون ٻوڙي .

٤- ڪهي ٽيئون گر گوبند ڄاڻي -

شرڌا سان پڙهه لڌهي ٻاڻي.

ٽڳا ڏليا جا توڙي .

راڳ آسا ڀڄن ١٦-

ٽل- سنتن جو سنگ تاري تاري، ٽيڪو جم جو واري

١- سنتن جو سنگ آ سک ڪاري،

اوڪيءَ ۾ لوڏي دلداري، دک درد سڀ ٽاري.

٢- سنتن جو سنگ ٻاون آهي،

ليڇ منڇهان تو اوچ اٺائي، من جي مئل اواري .

٣- سنتن جو سنگ سيتل آهي،

تن من جا تو تاپ مٽائي، لعل دل کي لساري.

٤- ڪهي ٽيئون سنتن سنگ ڪر تون،

پيد پور سنسا سڀ هر تون، وڃن تن جا ڏاري .

راڳ آسا ڀڄن ١٧-

ٽل- سنتن جي آلي ٽولي ٽولي - منڙي جن جي ٻولي.

١- سنتن جو چت نرمل آهي، ٻاڻي ٻيو ڪو درشن ٻائي

ڳالهن هر دم هولي .

٢- سنتن جي آ مهن ۾ مٺيا- ڪڍ انهن جا ڪهڙا ڳڻيان،

درشن تان وڃان گهولي .

٣- سنت سچا اپديش سڻائن - موڙهن کي تا راهه لڳائن،

ڪولي ڪلن جي ڪولي .

راڳ آسا پدن ٢٠-

ٿل - ٻاري وس ڪر ٻهڙو حال -
حال روڪڻا سان حاولد ملندو - دانا دين دئال.

١- حال ٻهڙي کي حال سان روڪي -
من جي سڌارج چال.
گرمنتر سان سرت ملائي - جم مرڪ کٽ جال.

٢- حال بگاڙي حال سڌاري - حال ڪري خوشحال.
حال هي بوڙي حال هي تاري -
حال ڪٽي ڀو ڪال.

٣- حال ڪمت آ حال بندن آ -
حال ئي آهي جنجال.
حال ئي جوڙي حال وڇوڙي -
حال ڪري نو نهال.

٤- ڪهي نيمون رک حال ٻوٽو. لعمن لعلن جو لعل.
حال هدي جو ڪدي الدر مان -
پانچ برش اڪال.

راڳ آسا پدن ٢١-

ٿل - جڳ ۾ ٿي آئين انسان -
ڪر انساني ڪر تون پيارا - ڪين ٿيءِ حيوان.

١- شان شرم ۾ مان مر سان - هليج رکي تون ڌيان.
چوري ياري جوئا نه ڪر تون - ماس نه کاءِ اجان.

٢- ڪپٽ ابرشا ڪڍي الله ر مان - پريم رکيج پرڌان.
ستگر اڳيان سيس نوائيج - حجت ڇڏي ايمان.
٣- رسنا سان سچ بوليج مٺڙو. ڪوڙ نہ بول سڄان.
ڪٿا ڪيرتن سٽي ڪڍن سان - درمت هر اڳيان.
٤- اکين سان ڏس ست پرشن کي - غيرت ڇڏي گمان.
ٽهل هٿن سان ڪري هميشه - تن جو ڏي ٽون دان.
٥- ڪهي ٽيئون ڏر ڌيان گرن جو - سمر شري ڀڳوان.
من کي ماري شانتي ڌاري - ڪر پنهنجو ڪلياڻ.

راڳ آشا پڇن ٢٢

ٽل - من ٽون هيرو جنم نہ هار،
سمجهي سمجهي هل ٽون جڳ ۾، مانش جنم سڌار.
١- ڪوڙ ڪپٽ جو ڪر نا ڌنڌو، سچ جي ڪر ٽون ڪار،
دين دکين جي ڪر ٽون سيوا، ديا ڌرم کي ڌار.
٢- پاپ ڪرم کان ڪر ٽون پاسو، ڪام ڪروڌ نوار،
آشا ترشنا چنتا تياڳي، شانتيءَ ساڻ گذار.
٣- سيل سنتوش صبر کي ڌاري، موهہ ممت کي مار.
هر دم اوڳڻ ڏس ٽون پنهنجا، ٻين جا ڪين نهار.
٤- سنتن جو ست سنگ سٽي ٽون، تن جا وچن وچار؛
ڪهي ٽيئون گر نام ڌيائيءَ جنم مرڻ نِروار.

راڳ آشا پڇن ٢٣-

ٽل - آتم جو ديدار ڪر من؛ آتم جو ديدار.

١- ست ابناسي آتم آهي، پورن برهم پرماتم آهي،
جڙ تو جڳت اناتم آهي، ايهو ڪر ويچار.
٢- جڙ ٽي جڳ کان ڪري ڪنارو،
ستگر سنتن جو وٺ لارو،
گيان سٽي ڪر آتم نيارو، تياڳي تن اهنڪار.
٣- پنچن ڪوشن جو پڙدو لاهي، الله ر ڏس ٽون ڌيان لڳائي
اليپ ڪرتا آتم آهي، ست چت آنند سار.
٤- ڪهي ٽيئون گر شبد ويچاري،
لکيا سان اڄ روپ نهاري،
ڀيد ڀرم کي ترت نواري، پائج موکشہ دوار.

راڳ آشا پڇن ٢٤-

ٽل - سواس جي مالا سور جڳياسُو، سواس جي مالا سور،
١- سواس جي مالا سور سويلو، آسڻ ماري ويهہ اڪيلو،
من موهن سان ڪر ٽون ميلو، اور الهيءَ سان اور.
٢- سواس جي بولي سهي سڃاڻج، الٽي پهر الله ر ۾ آڻج،
موج ملي ٽون تنهن سان ماڻج، چيتن ٿي سا چور.
٣- سواسن روپي شڪتي آهي، شڪتيءَ ۾ هڪ مولي آهي،
موليءَ ۾ جا جوتي آهي، جوتيءَ سان جيءَ جوڙ.
٤- سواس جي مالا ڦري سدائين،
ڪنهن ڪنهن گرمک سوجهي پائي،
ڪهي ٽيئون جنهن سرت سمائي، تن من ٿهنتان گهور.

راڳ آسا پد ٢٥-

ٽل- هٿڙا جوڙي عرض ڪيان ٿو، منهنجي سڌ ارداس گرو.
١- هردم سمت سچي ڏي مولڪي، سون سکن جي راس گرو
ڪمت ڪڍيءَ ڪي ڪيا ٿون [illegible]ري،
جم ڪيو جنهن ناس گرو.
٢- منهنجو سالڪ ڪجانءِ ٿو ن سرهو، پالم جوڙي لباس گرو
مايا جي چال ۾ نا چلجان، پوري ڪر هيءَ آس گرو.
٣- لائي ليمهن ليايان ٿو سان، ٽن ۾ جيسين سواس گرو
مشڪل ۾ هي منهن نا موڙيان، اٽل رهي وشواس گرو.
٤- پل پل نام جپيان مان تنهنجو، چرڻن ۾ ڏي واس گرو
کهي ٽيڻون در تنهنجي ٿان هيءُ،
دان منگي او داس گرو.

راڳ آسا پد ٢٦-

ٽل- پوري گر جي دٿار هلو سڀ. پوري گر جي دٿار.
١- گر درشن سان تاپ مٽن ٿا.
جنم جنم جا پاپ گهٽن ٿا.
جم جا ڦهري دوت هٽن ٿا- روز ڪيو ديدار.
٢- پوري گر جو وچن ڌري جو-
تنهنجو سدسو پرم نري ٿو.
لوڪ اگن ۾ ڪين سڙي ٿو- ڪيو وچن ويچار
٣- پوري گر جو سنگ ڪري جو-
رام سنڌ و تنهن رنگ چڙهي ٿو

ٽاري ڪل پٽ ٻاٽ ٽري سو- سنگ ڪيو سک ڪار.
٤- پوري گر ۾ شرڌا ڌاري جو-
کهي ٽيڻون ابج جنم سڌاري جو.
ڌرم سراءِ جو ليکو واري سو- صدق رکي سد وار.

راڳ آسا پد ٢٧-

ٽل- غافل لي غفلت ۾ بندا، مانش جنم نه رول.
١- ديهه امولڪ ٽو جا پالي، قيمت تنهنجي ڪين سڃالي
غفلت ۾ ڪئي غرق حيالي، هارڻ نه اڪڙين ڪول.
٢- جا مايا ٽو ڪوڙي پياري، سا ٽي زهري نالڳڻ ڪاري
ليب ڏ لڳينديءَ مولي الاڙي، تنهن ۾ چت نا ڏول
٣- هي جڳ سڀ ڪي چلڻو آهي، آخر هتڙان اٿڻو آهي
ڪنهن ڪي نا گهر اڏڻو آهي، ڳالهه الهيءَ ڪي ٽول.
٤- کهي ٽيڻون آ ڪال ڪهاري،
ڪين چلڻ بنديءَ ڪر هوشياري،
پدن ڪرڻ جي ٽئي هيءَ واري، رام نام ٽون پول.

راڳ آسا پد ٢٨-

ٽل- جڳ ۾ پاپ ڪمائي پنهنجو هيرو جنم نه هار بندا.
١- مانش جنم امولڪ پائي، مورک تنهنجو ڌر نه جاڻي
پاپن سان چو ليهڙو لائي- رو ٽيندي زارو زار بندا.
٢- پاپ ڪري چو پيٽ ڀرين ٿو-
ديهن لي لا دپا ڌ رين ٿو

اٻڙو چو ايمان ڪرڻ ٿو - ٻڪوٽ جو ٻڙ ڏار بندا .

۳- ڪال چيبي ۾ جڏ هين هند ٻن -

هٿ هٿ جا هٿ ڏڏ هين هٿند ٻن

مورک لڪ اگن ۾ سڙ لد ٻن - ساجهر ٻاڻ سنڀار بدا.

۴- ڪهي ٿيئون ڪر ڪار اهائي -

جڏهن ۾ لنهنڊي ٿي ٻلائي

ٻاجهي ڪنهنسان ڪر ٿ ٻرائي. ڏاڍي ٿي سرڪار بندا.

راڳ آشا ٻچن ۲۹-

ٿل - ڇڏ آس دنيا جي ساري ٿون ؛

وٺ موج فقيرن واري ٿون .

۱- ساري آيو وترت وئي، آهر گهر جي اوجهه ٿ ٻيئي،

ٻاڻ ٻسيج خود ٻاڻ ۾ ٻيهي، هاڻ ڪري هوشياري ٿون.

۲- ڏسي دنيا جا رنگ تماشا، مور نه ڪر ٿون تن جي آشا،

رکي هميشه خيال خلاصا؛ موه سندي ڪٽ جاري ٿون.

۳- جيڪا ٻريوء ٻٺت ٻٽالي؛ تنهن ۾ راضي رهج سدائين،

هي من ڇڏ ٻڪواد اجائي؛ صبر ڪري ڪٽ ساري ٿون.

۴- ڪهي ٿيئون ٻيء ٻرلم ٻيالو،

لوڪ ٿنهي ڪان رهي ٽرالو،

نام تنهي ۾ ٿيء متوالو، بيخود چاڙهه خماري ٿون.

راڳ آشا ٻچن ۳۰-

ٿل - ڏيان هريء جو ڏار ڏار، ايها ويل ٿئي.

۱- مالڪ جنهن وري نه ملندء،

اهڙو ڀاڳ ڪڏهن نه ڪلندء

ڪر سمرڻ جي ڪار ڪار، ايها ويل ٿئي.

۲- سالي جن کي وڃن جاڳي، اوکيء ۾ سي ٿين نه ساڳي

موهه تني جو ٿار ٿار ٿار، ايها ويل ٿئي.

۳- جپ تپ سنجم ٻڪمت ٻلائي، ٿوسان ٿيندا سدا سهائي

تن کي دل ۾ ڏار ڏار ڏار، ايها ويل ٿئي.

۴- ڪهي ٿيئون ڪر سنگ سنتن جو،

ٻيء ٿون ٻيالو رام ٻڇن جو

ٻڙو جڳ مان ٿار ٿار ٿار، ايها ويل ٿئي.

راڳ آشا ٻچن ۳۱-

ٿل - امر جاڳ جاڳ بندا،

امرت ويلي نام جپي ٿون، ڪولي ٻنهجو ڀاڳ بندا.

۱- امرت ويلي رهي ٽرالو - ٻيء ٿون ٻرلم ٻرلم ٻيالو

نام جپڻ ۾ ٿيء متوالو - ترشنا جو ڪر تياڳ بندا.

۲- امرت ويلي چوڙ اپاڌي - سهج سروپ ۾ لاء سماڌي

آلم جو سک ٻاء آنادي - نالم ڪر انوراڳ بندا.

۳- امرت ويلا آهه عجائب -

سواس سواس ۾ سمرج صاحب

ٻوري گر کي ڪر ٿون راحب .

ماڻ سچو نه سهاڳ بندا.

۴- ڪوي نيڻون ڏس اکڙيون ڪولي-
الڏر وينو ڪير تو ٻولي
لعل انهيءَ کي لهه تون ڳولهي-
جڳ ڪان ڪري ويراڳ ٻندا.

راڳ آشا پڄن ٣٢-

ٽل- اڪ ٻول ٻول ٻندا.
امرت ويلي لنڊ مان جاڳي- رام نام تون ٻول ٻندا.
١- سڄ اڀري سر آيو هاٽي- اڃا سمهين تو چادر تاڻي
موج سڀي لا جاڳي ماڻي- رهي ڳرن جي ڪول ٻندا.
٢- رام نام جي ٻولي ٻولي-
من ٻالڪ کي ڏي تون لولي،
چاهه سڀي جي ٻاني چولي. پريتم پنهنجو ڳولهه ٻندا.
٣- کهي نيڻون ڪر ٻاس پرين جي-
تن الڏر ڪر ڳاس پرين جي
لوڻ لوڻ ۾ ڪر لاس پرين جي-
لس من تن ڳسان کهول ٻندا.

راڳ آشا پڄن ٣٣-

ٽل- من سور سور سور آئي، امرت ويلي سواس جي مالا،
چيتن ٿي سا چور آئي.
١- سواس چي مالا سوري جوئي، پاڳن وارو آهي سوئي،
پڙرن پد کي پاني اوئي، تون پي لنهن کي اور آئي.

٢- سواس جي مالا آ سکه دائي،
الت ڪال ۾ ٿئي سهائي،
ڏ رم راءِ لا ڪري لڙائي، لنهن ۾ جيءَ کي جوڙ آئي.
٣- ڪاٺ جي مالا ڦري هٿن ۾،
ڪمڪ جي مالا ڪمڪ ڳلن ۾،
سواس جي مالا ڦري دمن ۾، خيال لنهين ۾ ڪوڙ آئي.
۴- سواس جي مالا سورڄ اولي،
ستڪر دواران ٿئي لسي سولي
ٿالتي نيڻون ٿي ڪر ڪولي، شبد سواس سان ٿور آئي.

راڳ آشا پڄن ٣۴-

ٽل- وڪ لعل لعل لعل لهي- جهالي ٻاني جيءَ پنهنجي
لوچي وڪ تون لعل لهي.
١- لعل ٻري ڪچ لوڪان ٿاهي-
لعل امولڪ ڳون هي آهين
چو ڪ پاڙکي پاڻ ٻانين- حال الڏر ٻرحال رهي.
٢- اڱ هولدي پولي ڪ پلايءَ-
سڄ چڏي ڪچ کي ڪ ڪمايءَ
ڪوڙي سنگ ۾ دوکو پايءَ-
جولو سر جنجال سهي.
٣- دمڪ لعل جي آهه ٽرالي-
خودي چڏي لنهن ڏسي جو خيالي

٣- ستگر جي جو ٽهل ڪري ٿو، تنهن جو لت پيدا ر ٻري ٿو،
مهر ميا سان لٽل سيئن جو تن من لاري ٿو.

٤- ڪهي نيئون گر دان ديالو، ٻرهمڻ جو لب آ رکپالو،
ٻرهم گيان ڏئي جم راجا جو ليکو واري ٿو.

راڳ آسا پد ٣٨-

ٽل- داس گرو تنهنجو آهيان- او ستگر تنهنجو آهيان.

١- ڪرم نہ شب مون ڪيڙو- پاپن ۾ جيون وڙو
حال لماڻو ٿيڙو- تنهنجي مان شرن پيڙو-
بدبون سب بخشايان.

٢- پنهنجو تون لنگ سڃاڻي- ستگر ليءِ مولسان ساڻي
ٻولي تون آلر پاڻي- پاپن جي ڪر نہ پڇاڻي،
پالڻ ڳهيءَ ۾ پايان.

٣- نيئون ڪر جوڙ پڪاري- آيس مان تنهنجي دواري
ڪرپا جو هيڙو ڏاري- ٽار منجهان وٽ تون ٽاري
چرنن ۾ سر لايان.

راڳ آسا پد ٣٩-

ٽل- تنهنجي در تي آيس پڳوان،
سمت جو دان ڏي مولڪي،
ڏ رپان دل ۾ تنهنجو ڏيان، نہ پلجي من مان پڳتي گيان.

١- هردم تنهنجو نام جپيان مان، ڇڏي خيال ٻيا سارا،
رنگ تنهنجي ۾ رنو رهان مان، ميٽي من مو لجهارا،

اها ديا ڪيو ديالوان، تنهنجو آ نانءُ سدا مهربان.

٢- ڪپ ڪرمن ڪان ڪري ڪنارو، شب ڪرمن چت لايان،
ڏ رم ڏ ري مالش چولي ڪي، صاحب ستل پٽايان،
ڪرپان ٻرپو تنهنجا ڳڻ گان،
مڇان مان تنهنجو لب احسان.

٣- سنتن جي سيوا سب سنگ ۾ تن من پنهنجو لڳايان،
ڪهي نيئون گر گمان جي هردي، هردم جوت جڳايان،
رکي پريم سچو پرڏان ۽ پايان پورن پد نرپان.

راڳ آسا پد ٤٠-

ٽل- جو قول ڪيئہ انسان- وچن ڪر ياد سو پنهنجو
رکي مايا جو ايمان- پلاٽي ڇڏ پئہ ڇو ڀڳوان.

١- وڏيرو تي آئين هيڙي- ڪوڙو ڪيئہ پسارو
جنهن ڪتب لاءِ پاپ ڪمائين- سو ٿي مطلب وارو
ڇڏ تن جو مان گمان- ڏار تون هردي ۾ هر ڏيان.

٢- هڪ ڏينهن جڳہ مان هرڪو هلندو.
ڪوئي نہ هت رهندو
پير پيغمبر وير هليا ويا- ٿوڪي بہ هلڻو پولڊر
هيءُ جو لو آهہ جهان- جاڻ تون پاڻ کي هت مهمان

٣- ڪهي نيئون ڪر سنتن جو سنگ-
جنهن مان ٿئي نستارو
رام نام جو جاپ جپي تون- پائنج موکشہ دوارو
چاهين لوڪ پنهي ۾ مان- ڪري وٺ گوبند جا ڳڻ گان.

راڳ آشا پڇن ۴۱-

ٽل - سنتن جو سنگ ڪر،

ساڌن جو سنگ جي چاهين پنهنجو ڪلياڻ

سڪي وت سنتن ڪان ٿون گيان.

۱- سنتن سنگ ٻن سمت اچي نا، سمت ٻنا لـا گيان

گيان ٻنا نا مڪت مـلي؛ هيءُ ويدن جو وکيان.

۲- سنتن ٻن نا ڪنهنجو ٿيو آ جڳ ۾ نستارو

مهل اچان پي ڪين ويئي؛ ڪر سنتن ڏي لارو.

۳- اوکيءَ ويل ڪري نا رکيا؛ سنتن ٻن ڪوئي

ڪهي نيئون ڪر ست سنگ ٽالتيءَ سڪڙا ڏي جوئي.

راڳ آشا پڇن ۴۲-

ٽل - سڄي ستگر در هلي نهل ٿون ڪر-

جي چاهين ڀلائيءَ ڪي.

۱- ستگر شاهن شاه ائيئي - ڪارج راس ڪري

دک دليا جا دور هٽائي - خالي ڀنڊار ڀري.

۲- ستگر جهڙو جڳ ساري ۾ - داتا ڪو ناهي

شرڌا سان جو شرڻ اچي ٿو - سڀ ڦل سو پائي.

۳- شيوا ستگر جي سڪدائي - ڪري جو من لائي

جنم مرڻ دک مٽي وڃي ٿو - ڪال نه ٽنهن کائي.

۴- ستگر جي ٿي نهل ملي ڪنهن - ڀاڳن واري کي

نيئون نهل جي مهل اچي هٿ - گر مکه پياري کي.

راڳ آشا پڇن ۴۳-

ٽل - هاو ستسنگ ۾ پياري - هلو ته ستسنگ ۾ پياري.

سنتن جو ستسنگ سدا - ڀو ساگر کان ٽاري.

۱- ست پرشن جو سنگ سدا - دک درد نـواري ٿو

ڀولا ڀرم ڪڍي سڀ من جا - سنسا ساڙي ٿو.

۲- ڪاڄ ۾ ستسنگ ٻـرابر - ڪوئي ڪرم ناهي

مڪتيءَ جو دروازو جڳ ۾ - ستسنگ هي آهي.

۳- ڀيل ڪسائي ڇيپا نائي - ستسنگ ٽاريا ٿي

چور چمارا جاٽ پڃارا - سڀئي سڌاريا ٿي.

۴- ڪهي نيئون ستسنگ جي مهما - اَپر اپاري آ

شيش مهيش گڻيش شاردا - اَڪٿ اَپاري آ.

راڳ آشا پڇن ۴۴-

ٽل - هل ٿون هل ٿون ساڌ سنگت ۾؛

گهر جي چڏي ڪم ڪار کي،

مل ٿون مل ٿون ست پرشن سان،

جي سمرن ڪرتار کي.

۱- ساڌ سنگت ڏي سک شرڌا سان جيڪو قدم وڌائي،

قدم قدم اَشو ميڌ يگيه آ، ويد پران ٻڌائي،

ڌاري ڌاري وچن هردي ۾، پائيج موکشيه دوار کي.

۲- موهه ڪٽنب جو آ دکدائي؛ الت سمي ۾ رڻاڙي،

تنهنکي ڇڏي ڪر سنتن جو سنگ، جو ڀؤ ساگر تاري،
سنگي سنگي سنت سچا ٿي ڪانين جي جمجار کي.
۳- ساڌ سنگت جي نيمر نيمر سان جيڪو ٽهل ڪري ٿو،
کهي نيئون سنتن ڪرپا سان سو نا جمي مري ٿو،
توڙي ٽوڙي بندن جڳ جا، پائي پد نرڌار کي.

راڳ آشا ڀڄن ۴۵-

ٽل- جاڳي جاڳي اوديا ننڊ مان - پائج آتم گيان کي
لاڳي لاڳي گُر منتر ۾ - ڌارج آتم ڌيان کي.
۱- جاڳڻ بن نا ڪنهن ڀي پاتو - سک سچو سدسار ۾
جاڳڻ سان سڀ چور ڀڄن ٿا - ڀئه نه رهي گهربار ۾
کولي کولي اکڙيون اندر جون -
ڄڄه شري ڀڳوان کي.
۲- اوديا ننڊ ۾ سمهي ٿو -
ڪيئي جنم وڃايا ٿئي
جاڳي رام جي نام جپڻ لاء - ملي منش جي ڪايا تئي
اهڙو وقت وڃاء نه وڃت.
ڇڏ ٽون جولي جهان کي.
۳- سمجهڻ وارن کي سائين ملي ٿا - هي سنتن جو ٻول آ
جاڳڻ وارن کي سچي سائينءَ جو -
درشن ٿيو امول آ
کهي نيئون هي وچن هنڊائي - پائج پد نرباڻ کي.

راڳ آشا ڀڄن ۴٦-

ٽل- تون پالي تون پالي پرميشور کي - ماڻ سچي آرام کي
ڳائي ڳائي گڻ گوبند جا - پائج آنند ڌام کي.
۱- پرميشور ان جڳ ۾ تنهنجو - سنگي ٻيو نا آهي
سنت گرو ڀي الين چون ٿا - دل ۾ ڏس جهڙائي
لائي لائي لنو لعاڻ سان - پائج سک وشرام کي.
۲- پرميشور پرتپالڪ آهي - سڀ جيون کي پالي
اوگڻ ڪنهن جا ڪين ڏسي ٿو -
سڀ کي روز سنڀالي،
پائي پالي پريم تنهن سان - ماڻج مڪتي مدام کي.
۳- پرميشور سکدائي آهي - دکڙا درد نواري
کهي نيئون هر ڏيان ڌري جو -
تنهن کي ڪين وساري
پائي پائي سو ڀڳوت کي - جو سمري شري رام کي.

راڳ آشا ڀڄن ۴۷-

ٽل- آيا آيا اڱڻ اسانجي، سدت سچا مهمان ٿي
اکڙيون کولي شرڌا سان ڏس، ظاهر هي ڀڳوان ٿي
۱- رام سچي جو راضپو ڪيڄ، ڀڄين جو پرتاپ ٿيو
ستگر ڀي ڪيڄ ڪرپا ڪيڙي، تڏهن اچي ميلاپ ٿيو
درشن سان سڀ دکڙا ٽارن، داتا ديا نڌان ٿي.
۲- پراپڪاري پردک هاري، ڪشٽ ڪرن ڪافور ٿا
سر وهاوي ڌيرج ڌاري، ڀيد ڀرم ڪن دور ٿا

جم جي ڦاسيءَ ڪاڻ خاطر، ٻوڏوان ٻلوان ٿي ·

٣- ترشنا ليائي مها وڪرائي، ٻري رهن ٻروار ڪان
آلم راڪي هر الراڪي، چنچل انتي سنسار ڪان
پاڻ ترن پن تارن جڳ کي، وڏا وڏا وڏوان ٿي ·

٤- ڪئي نيڻون مڇ سڪيا منهنجي -
سنتن ڪان وٽ گيان ٿون
موهه ممت اگيان مٽائي؛ پنهنجو ڪر ڪلياڻ ٿون
پاڳ ڪولڻ لاءِ آيا آهن؛ گهٽي وڏا گهٽوان ٿي ·

راڳ آشا پڇن ٤٨-

ٽل - اڪي چڱي هرنام سمر جيئن، سڌ له پوي سنسار کي
رهي اڪيلو الترمک ٿي، پانچ ستڪرتار کي ·

١- لوڪ سمهن لون لبڌ مان جاڳي، مالڪ کي ٿه مناءِ ري
پاڻ لڪائي لوڪن ڪان ٿون، روئي رام ريجهاءِ ري
ڳجهه ۾ ڳُر لون - من ۾ مر لون -
ڪڏ لـ منهان غفتار کي ·

٢- سر ڪر سرلد و سرت ڪلي ڪر -
محبت تار ملاءِ تون
شبد سچي جو سر آلاپي، ساڄن کي سرچاءِ تون
چپ ناچو رج - الد ر اورج - پتو نه ڏي پروار کي·

٣- پڇي لعل ٿي مت سي اکرن، آويءَ الد ر ٻرلدا جي
ٻجهه پي ڦلي ڦلي سي اکرن، ڌرليءَ الد ر ڳرلدا جي
دان ڳجهي جو ڦل ٿي اوليو،

سمجهه اٿي و ڇار کي ·

٤- کهي ڏيڻون ڪر ٻاڻ نه پڌ رو،
جاڻائج لـ جاڻ تون،
ڌن لڪيل کي چور ڦرن ٿا، ايهو سمجهه اهڃاڻ تون
سادو سودو رهي جڳ ۾، تن جي چڻ سيڻگار کي·

راڳ آشا پڇن ٤٩-

ٽل - هاسي ڪر نا پاڻ وڏن سان، هاسي وڏو وڪار آهه
جن جن هاسي ڪئي وڏن سان،
تيو تن اگڙ اجاڙ آهه

١- شوَ جي گڻن ڪئي نارد سان، هاسي راج دواري
ننهنتي منيءَ چيو وچي ٿيندائو،
راڪش لنڪ منجهاري
راوڻ ڪنيڪرڻ سي ٿيڙا، ڪٿا اِها لروار آهه·

٢- دروپديءَ ڪئي دريوڌن سان،
هاسي ڪلٺي آواز ۾،
دريوڌن چيو بدلو ٿوڪان، ولندس راج سماج ۾،
سڀا ۾ ننهنڪي لنگن ڪيائين، ڳالهه اِها اظهار آهه·

٣- درواسا سان ڪئي يادون، هاسي ات اهنڪار مان
رشيءَ چيو ڪل گهاتڪ ٿيندو، پيدا الهيءَ نار مان
وستو الهيءَ ڪيو يدولشن جو، سارو ڪل سنگهار آهه·

٤- هاسيءَ مان ٿئي جهڳڙو پيدا، هاسي دک جو مول ٿئي
ٽن من ڌن کي ناس ڪرڻ لاءِ، مالوهي ترشول ٿئي

کهي نيئون ٿون ڪر ٿا ڪئهن سان،
هاسي لسرڪ دوار آهه.

راڳ آشا ڀڄن ٥٠-

ٽل- ڪري سنتن جو سنگ. لاءِ رام سمرو ر لگ.
رکي من ۾ اُمنگ. ڪر پنهنجو ڪلياڻ تون.
١- وري مانش جنم نا ملندءِ،
لکي ڀاڳ هي اهڙو ڪلندءِ
ڇڏي ڪوڙو ڪسنگ، پڙهه پريم پر سنگ.
٢- سنگ سنتن جو ساٿي ٿيندءِ،
اڳيان ڏکڙو نه ڪوئي ايندءِ
ميٽي مستڪ جو انگ، ڪري ڀاڳن جو ڀنگ.
٣- وٺي سنتن جي سکيا سندر،
ڪر من جو صفا ٿون مندر،
ساڙي وڪارن جهنگ، ٿي ٺيهي سنگ.
٤- آهي سنتن ۾ انترياسامي،
کهي نيئون جو سڀ جو سوامي
مهر ٿن کان منگ، ٿئي جم جو نه ڏنگ.

راڳ آشا ڀڄن ٥١-

ٽل- ساجهر جاڳي، ڪري سجاڳي، ڇڏ تون ننڊ ٺياڳي
مانش جنم سڦل ڪر پنهنجو، رام جپي وڏ ڀاڳي.
١- سستيءَ ننڊ ۾ ڀهل وڃايو، ور ه وڃوڙي جيءَ جلايو
ڪري هوشياري، ترس ٺياري، طالب ٿيءَ ٺياڳي.

٢- غفلت ڪيئي غافل ڪيڙا، دليا درياه ۾ وهي سي ويڙا
گوتا کائي، عمر اجائي، ڪر ٿا جيو اياڳي.
٣- اُوديا ننڊ ڪيئي ڇڏيا ڀوڙي،
کهي نيئون جڳ بند ن جوڙي،
ننڊ ڦٽائي موهه مٽائي، وٺ اٿج وڏاڳي.

راڳ آشا ڀڄن ٥٢-

ٽل- هل تون پياري ستگر دواري، من ۾ شرڌا ڌاري.
شرڌالن جا ستگر سائين، سيئي ڪاج سنواري.
١- ستگر درشن ڏکڙا مٽائي، پريم وارن کي رنگ رچائي
درمت ٽاري جيءَ جياري، مانش جنم سڌاري
٢- ستگر ٻاٽي پڙهي جو پراٽي،
الگ سنگ ٿئي ٿي ننهن سان ساٽي
سدسا ساڙي ٻيائي ٻاري، ڀيد ڀرانت ٽاري.
٣- ستگر سيوا سک سان ڪري جو،
سڀ ڦل پائي پيدا ڀري سو،
ممتا ماري ٽن من ٺاري، هٺ هردي جو هاري.
٤- ستگر ڪرپا ڏي ٿي مڪتي،
کهي نيئون ڏي آتم شڪتي،
ٻوهر ڏڪاري ٺيڪو واري، ٻڏ ساگر ڪان ٽاري.

راڳ آشا ڀڄن ٥٣-

ٽل- پريتم پيارا، منهنجي من ۾ ستگر جي سڪ آهي،
ستگر سائين رهي جتي ٿو، آئي وڃان مان ڪاهي.

١- ڀڳا ڪھڙن ڪان وڃان اڏامي، جتي رھي ٿو ستگر سوامي
ستگر سان گڏ رھان ھميشه، چت ائين ٿو چاھي.
٢- درشن ڪئي ٿيا ڏينھن گھڻائي،
ڪڏھين ملندو گر سکدائي
ساعت ساعت ساريان ٿو مان، ليڪن ۾ لڀ ناھي.
٣- معاف ڪري شل منھنجون مدايون،
ايندو گھر ۾ ڪري ڀلايون،
پوري ستگر جي مان ايمان، ھمت رکان سر لاھي.
٤- دايا ڪري شل درشن ڏيندو،
ڪھي نيڻون ڪل ڪشت ڪٽيندو،
گيان ڏيئي گرديو ڇڏيندو، ليکو جم جو ڏاھي.

راڳ آشا ڀڄن ٥٤-

ٽل- ليارو ليارو ساري جڳ کان، گرمک آھي ليارو
سيو ڪري ستگر جي ھٿيو، پرڀوءَ جو سو پيارو.
١- گرمک جڳ جي غرض رکي نا،
سيوا ڀن بيو سواد چکي نا،
سختيون سور سھي سيوا کان ڪڏھين ڪري نہ ڪنارو.
٢- گرمک ڪنھنجي روڪي رکي نا،
سيوا ڪرڻ کان ڪڏھن ڇکي نا،
ستگر جي سيوا ۾ پنھنجو جنم لڳائي سارو.
٣- گرمک گرو ۾ وساھ ڌاري، آگيا ڪنھنجي ڪڏھن نہ ٽاري
ڪھي نيڻون گر چرڻن ۾ سو، ھردم ڪري گذارو.

راڳ آشا ڀڄن ٥٥-

ٽل- مان نہ ڇڏي پريم جي ٻاٽي،
ٻي ڪا لہ وٽي نہ ڪھاٽي.
١- پريم پرڀوءَ جو دل ۾ آيو، ھوش عقل جنھن شان گنوايو
سڄي رونئندي رات وھاٽي.
٢- پريم ٻاٽي جو سواد نرالو، سٽيندي ٽيڙو من متوالو
لٿي لوڪن جي ڪل ڪاٽي.
٣- پريم ٻاٽيءَ ۾ خاص خماري، ڇڏڻ سان ٽئي ڀره ڀاري
سا نہ سريون ساھ سيباٽي.
٤- پريم پري گرٻاٽي ڇڏائي، ڪھي نيڻون دل مٺل جيائي.
وڃي سرت سروپ سمائي.

راڳ آشا ڀڄن ٥٦-

ٽل- او رام جا پيارا، شري رام کي رجھائج،
جيون سڦل بڻائج.
١- مايا جي موھ ۾ تو سارو جنم وڃايو-
پرڀوءَ جو ڌيان ڌاري ڪيو سواس نا سڦايو
ھاڻي نہ موھ مٽائي- لنو رام سان لڳائج.
٢- رکي پريم پيلٽيءَ ھو شري رام کي رجھايو-
ڇڏي راج سک ڀرت ھو رگھنات کي مڃايو
تون پي نہ پريم پائي- پرڀوءَ جا گيت ڳائج.
٣- ليايڳي ڪٽمب ويشٽ، شري رام شرڻ آيو-
ڏيئي راج لنڪ جو تنھن، پرڀوءَ اُتم بڻايو

تون ٻي نه سک وڌائي، من رام سان ملائيج.
٤- جنايوءَ سيس پنهنجو هر سيوا ۾ اڳايو-
ڪهي نيڻون رام تنهن کي لبج ڏام ۾ پنايو
تون ٻي نه چت لڳائي، ڀڳوان کي منائيج.

راڳ آشا ڀڄن ٥٧-

ٽل- ڪر تون ڀلائي وو- سڀ سان ڪر تون ڀلائي،
ڀلجي ٻه ڪجاءِ ڪين ڪنهن سان بندا برائي.
١- ڀلائيءَ جو ڦل نه منا ليت ٿئي ڀلو،
برائيءَ مان پئدا ٿئي ڏکن جو سلو،
سنت سڄڻ آهه اها ساک سٽائي.
٢- ڀلي ساڻ ڀلو ڪري جڳت ۾ هر ڪو،
ٻري ساڻ ڀلو ڪري ورلو ڪو ڪو،
رشي مني تنهنجي سدا ڪرن وڏائي.
٣- برائيءَ سان دشت ٻڌي ڏاڍو ٿيو دکي،
ڀلائيءَ سان چندرهاس سدا ٿيو سکي،
ڪهي نيڻون آهه پرسڌ ڳالهه اهائي.

راڳ آشا ڀڄن ٥٨-

ٽل- هر دم مک سان رام اچار- پاپ سڀئي ٽار،
رام نام سکدار اليئي- تنهنکي ڪڏهين ڪين وسار.
١- رام نام سان پريم رکيو جن- تن جو ٿيو ٻيڙو پار،
رام وساريو جن آ جڳ ۾- تن جو ٿيڙو ڪين آڌار.

٢- رام نام بن ڪم نا ايندءِ- ڌن ڪٽمب پرِوار،
موهه ممت جڳ جال ۾ ڦاسي- ڏس نا پيارا نرڪ دوار.
٣- اڳيان وات اٽائي اليئي- تنهن جو ڪر ويچار،
رام نام هڪ ساٿي ٿيندءِ- تنهنجو سمرن ڪر هروار.
٤- ڪهي نيڻون ڪر ڀڄن رام جو- جي چاهين سک سار
رام نام بن جاڻج جوتو- دکمي سارو هي سنسار.

راڳ آشا ڀڄن ٥٩-

ٽل- ستگر سوامي انترجامي ڇڏ نه وساري.
١- لوڪ وساري سارو ڪوئي ويچار ناهي،
تون نه وسار، مولڪي تنهنجو آڌار آهي.
٢- تون هڪ راضي ٿيندين، سڀ جڳ ٿيندو راضي،
مهر ڪري تون پنهنجي، ڪنهن جي نه ڏي محتاجي.
٣- جهڙو مان تهڙو آهيان، شرڻ توهان جي آيو،
ڪهي نيڻون ڪرپا ڌاريءَ منهنجي گرو لاج بچايو.

راڳ آشا ڀڄن ٦٠-

ٽل- ستگر سوڙهيءَ ۾ ٿي ساٿي ساٿي.
١- در تنهنجي جو آهيان گولو- ستگر ميٺج پرمن پولو
لاهج منهنجو چنتا چولو- پياري پريم جو پاٺي.
٢- جهڙو آهيان تهڙو تنهنجو- ستگر مور نه ڪر تون اهنجو
لوبن ٻيو ڪو ناهي منهنجو- ڌر هٿ پنهنجو جاٺي.
٣- آيس تنهنجي شرني سائين- ڪهي نيڻون سڀ درد مٽائين
ڀؤ ساگر کان پار پڄائين- پنهنجو اُر د سڄائي.

راڳ آشا پڇن ٦١-

ٽل- ستگر مولکي من مان ڪين وسارجاڻ،
د رشن ڏيئي دل ٺارجاڻ.

١- جهڙو آهيان تهڙو تنهنجو- ستگر تو ان ٻيو نا منهنجو
ٻاجهه ڪري ٻاجهارا ٻنهنجي-
منهنجو ساٿ ڪجاڻ تون سهنجو
لاٿ نظر سان نهارجاڻ.

٢- تنهنجي سمرني امرت آهي- مئل دلين کي چڙي جهائي
ياد ڪري هن داس داس کي-
غفلت مان وٺ جلد جڳائي
ٻرلو جي سرڪ ٻيارجاڻ.

٣- ڪونج ٻچن کي جيئن چتاري-
ڪچو الها جيئن ڏيان ۾ ڌاري
ٻالڪ کي جيئن ماءُ سنڀاري-
دانا جيئن منگڻ کي ساري
ساجن تيئن سنڀارجاڻ.

٤- ٻالاپڻ ڪان هاڻي تائين- ڪير ڪياءون جيڪي سائين
ڪهي ٽيئون ڏي معافي تنهجي-
اڳتي اوڳڻ ڪان نه ٻچائين
سمت سڀي سيکارجاڻ.

راڳ آشا پڇن ٦٢-

ٽل- آهين ٻندا ڏينهن ۾ ٽي مهمان تون،

ڪر نه اجايو گمان تون.

١- جي هت آيا سي سڀ ويڙا، ڪين پتا ڪي تنجا ڳيڙا،
وير ٻلي، گڻوان گيالي، راهه عزل جي راهي ٿيڙا،
جاڻج ڪوچ مڪان تون.

٢- جا جي لاءِ تو ممتا ڌاري، اچ سپاڻي تنهنجي ٻياري
ساٿ نه ڪنهدين هڪڙي ٻالي،
ڇڏي وينديڻ هت ملڪيت ساري
ڌار اهو من ڌيان تون.

٣- اهڙي رهڻي رهه رس واري، جا سڀني کي لڳي پياري
ڪهي ٽيئون جيئن تنهنجي ٻليان،
ياد ڪرن لوڪي نر ناري،
سمر سچو ڀڳوان تون.

راڳ آشا پڇن ٦٣-

ٽل- منڙا منهنجا غفلت ۾ نه گذار تون-
جاڳي ٻاڻ سنڀار تون.

١- چوراسي لک جوڻين الد ر- مانش جوڻي جاڻج سند ر
تنهن ۾ ڳولهج سمت چيتن کي-
جو آهه سرو سکن جو مند ر
ڌيان تنهن جو ڌار تون.

٢- ٻال اوستا سند ر جواني- غفلت ۾ تو ڪوئي اڪياڻي
پيري ۾ ٻي ٻاڻ ٻسڻ لاءِ- پرشارٿ نا ڪيئه پراڻي
هاڻي ٻي ڪاج سنوار تون.

٣- جنهن کي ڄاڻي سو تون ناهين -
ڄاڻڻ وارو تــون خود آهين
ٻڪرين جي سنگ پلي شير جيان -
ڪهي نيڻون ڇو جنم وڃائين
پنهنجو روپ نهار تون .

راڳ آشا ڀڄن ٦٤

ٽل - پريمي پيارا رام نام نه وسار تون -
هيرو هي جنم نه هار تون .
١- اڳيان جم جي واٽ اُٽائي - رام نام اُلي ٽئي سهائي
ڌيان تنهن جو من ڌار تون .
٢- رام نام جي وڏي وڏائي - سنتن گرنٿن آهه سڻائي
تنهنکي اندر اچار تون .
٣- رام نام بن نا ڪو تنهنجو -
جن کي ڄاڻين تو تــون پنهنجو
رام جپي دل ٺار تون .
٤- ڪهي نيڻون ڀڄ رام سدائين -
لوڪ ٻنهي ۾ سک کي پائين
جنم مرڻ دک ٽار تون .

راڳ آشا ڀڄن ٦٥-

ٽل - جي سک چاهين ڪر تون ستسنگ سان پريت ري
شرڌا سان وٺهي ڳـائج - گوبند جا گيت ري .

١- ڪلجڳ ۾ هر نام ۽ ستسنگ، ڄاڻج مکيه سادن ٻيئي
ست پرشن جا واڪيه اهي ٽي ٻڌ تون پيارا ڪن ڏيئي .
سنتن سان هو جس ڳائي - هاري ٻازي جيت ري .
٢- يوڳ يگيه پوڄا سان جو ڦل ويد پــران ٻڌائي ٿو
سو ڦل ستسنگ نام جپڻ سان ڪلجڳ ۾ نر پائي ٿو
ڪلجڳ سم جڳ نا ڪوئي رک من پــر تيت ري .
٣- سب سنتن مل آهه پڪاريو ڪلجڳ آيــو آيو جي
رام نام جي ٻيڙي کي پوکي - سرو سکن کي پايو جي
ٻي ڪا رت ناهي اهڙي، سمجهه ڌار چيت ري .
٤- ستسنگ نام ٻنا يو ساگر ڪهي نيڻون ڪو ناهه ترڻو
جن پريوءِ سان پريم لڳايو تن جو سارو ڪاج سريو
پل پل هر لــام اُچاري، ميٽيج يــڙ ٻيت ري .

راڳ آشا ڀڄن ٦٦-

ٽل - ستگر جي ٽهل ڪري تون - شانتي سک پاءِ ري .
آتم جو گيان وٺي، سدسا مڻاءِ ري .
١- ٽهل بنا من نرمل ٿئي نا - سنتن ڳالهه وکــاڻي آ
نرمل من بن گيان ٿئي نا - ويدن جي هيءَ واڻي آ
گيان بنا مڪت ملي نا - هردي هنڌاءِ ري .
٢- ٽهل ڪرڻ سان ليڇن جڳ ۾ - اوچي پد کي پاتو آ
ٽهل ڪري ڳڻ گيان پرائي - انج سو روپ سڃاتو آ
سيوا ۾ سب سک آهن - تنهن سان من لاءِ ري .

٣- شردا سان جن ٽهل ڪئي آ - سي شردالو لعل ٿيا
پڙهي ڏسو ساکيون سنتن جون -
ٽهل مڌڇهان جي لهــال ٿيا
ٽهل ڪري ٿون ٻي هردو صاف ٻڻاءِ ري •
٤- ڪهي ٽيئون ايمان مٽائي - گر سيوا ڪر تي گولو
وچن سٽي هردي ۾ ڌاري - ڪٽ ٿون ڀيد ڀرم ڀولو
جڳ جا سڀ بنڌن ڇوڙي - برهم ڪي ڌياءِ ري •

راڳ آشا ڀڄن ٦٧-

ٽل- پريم سان پريو ملي ٿو پريم هي پرڌان آ•
پريم وارن لي هميشه ٿيو پرسن ڀڳوان آ•
١- پريم ٻن پرماتما جي، هيءُ سڄو سنسار ٿي،
پريم ئي ساري جڳت جو- اوت ۽ آڌار ٿي،
پريم جي ڏوريءَ ۾ جڪڙيل- هي سڄو ئي جهان آ.
٢- پريم ٻن ڪوئي جڳت جو- ڪاج پورو نا ٿئي،
پريم ٻن ڪنهنکي نه ڪڏهين- شام ٿو درشن ڏئي،
پريم ٻن من ٿئي نه وس ۾، ويد جو وکيان آ.
٣- ڪل ٻنا سڪيڻ ڏيءَ نه سولهين، چندر ٻن نا رات ٿي،
لير ٻن سولهين لنڌي نا، سچ ٻنا نا بات ٿي،
پريم ٻن ليئن ڪنهن نه ڪم جو- جڳت ۾ انسان آ.
٤- پريم جو ناتو هريءَ ڪي- وڌيڪ ٿو سڀ کان وٽي،
ڪهي ٽيئون پريم لائي جو هريءَ جو ٿو ٿئي،
لوڪ ۽ پرلوڪ ۾ تنهن جو سدا سنمان آ.

راڳ آشا ڀڄن ٦٨-

ٽل- ڀري پيءُ پريم جو پيالو، رهي سنسار کان نرالو
هريءَ سان هيت لائي وٺ، ٻڻي ٿون مست متوالو.
١- پريم پيالي سندي مهما- اٿئي سڀ پيالن کان ڀاري،
پيتو جن پريم جو پيالو، ڀلي تن سڌ وئي ساري؛
نشو نڪي چڙهيو نرمل، اندر تن جي ٿيو اجالو.
٢- پريم پيالو جنهن پيتو؛ ڪٽي تن موهه جي جاري؛
ملي ممتا سان هڪ ٿيا، ڪڍي ممتا خودي خواري؛
کلي انيڙ ٻيو تن جو- ڀڃي پرمن سندو تالو.
٣- ڌرو ڀهلاج ڌنا سڌنا؛ ودر ميرا ڀڳت ٻي ويا،
نرلو چن نامديو سئني- ڪبير جن ٻي امر ئي ويا؛
ڪهي ٽيئون پريو پائي، ڪري ٻولو وٺا نالو.

راڳ آشا ڀڄن ٦٩-

ٽل- لعل آئم لهه ڳولهي ڳولهي- لڪل اٿئي جو ڇولي:
١- لعل تنهين جو ٽجلو ڀاري- روشن جنهن سان دنيا ساري
ڏس ٿون اينئه ڪولي.
٢- اٿن سمنڊ ۾ لهرون ڪيئي- لهر لهر ۾ لعل اٿيئي
تن ۾ ڏس ٿون ٽولي•
٣- گيان سند وٺون چشمو پائي- اندر لعل لڪل ڏس ناهي
سڀ گهٽ ۾ جو ٻولي•
٤- ڪهي ٽيئون جنهن گرو لکائي- لعل اٿيءَ کي سوئي پائي
قدر نه جو ٽن ۾ ڏولي•

راڳ آسا ڀڄن ٧٠-

ٽُل - مليو منش جنم توکي آهي - سو وقت ڇڏ نه وڃائي،
ڌرڌر اهڙو ملي نه ڇوڙ - وقت تون سڦل بڻائي ري.

١- هن ديهه کي جيو ڇراچر -
چيت سان سڀئي چاهن ٿا .
ديوي ديوتا ڪير ڳنڌ رو - ڀاڳ وڏي سان پائن ٿا.
اهڙي دُرلڀ ديهه کي ڇڏ -
غفلت ۾ نه گنوائي ري .

٢- هن ديهه جي مهما ڀاري - ويد گرنٿ ٻڌائن ٿا
رشي مني ۽ گياني ڌياني - سنت ساڌ ڀي ڳائن ٿا
تنهن ۾ ڀڳتي ساڌن ساڌي - پريو کي وس پائي ري.

٣- هن دُرلڀ مانش تن کي ڪي- ورلا سڦل بڻائن ٿا
پراپڪار ڪري هر ڀڳتي - جيون ڌن کي ڀسائن ٿا
ڪهي نيڻون ڪر تون به سڦل هي -
رام نام ڳڻ ڳائي ري.

راڳ آسا ڀڄن ٧١-

ٽُل - ڪر رام ڀڄن پيارا - ملي مانش ديهي تئي
بن رام نام جڳ ۾ - ڪوئي نه سنڀي تئي .

١- شري رام دوا جاڻج - سڀ روڳ مٽائي ٿي
تن من کي شانت ڏيئي - سڀ ڪپت هٽائي ٿي
پيءِ پريم سان تون - اهان ولي نه ويئي تئي.

٢- سڀ ڪرم ڌرم ڦيڪا - بن رام نام پائي

سڀ ساڌن جو هي مول - شري رام تي سڪدائي
تون ڪين ڀلاءِ تنهن کي - آد انت جو ليکي تئي

٣- ڪهي نيڻون ڪر وچار - هي جڳ سڀ فاني آ
ست رام جو نالو آهي - تنهن جي ڪوءِ نه ثاني آ
رک پريم سچو تنهن ۾ - جنهن ۾ سک نه سمائي تئي.

راڳ آسا ڀڄن ٧٢-

ٽُل - ڀڳتن جو رکپال پال پال، شري رام آ.

١- ڀڳتن تي ڀڳوان ٻه ري تو، ڀڳتن جا پيدار ڀري تو
سنتن جو سکپال پال پال - شري رام آ.

٢- ڀڳوت کي الح ڀڳت وڻي تو، ڀڳتن جو سو داس ٿئي تو
پرهمين جو پرتپال پال پال - شري رام آ.

٣- نرگڻ پرهم آ سرو سمايو، ڀڳتن لاءِ سرگڻ ٿي آيو-
داسن تي ڪرپال پال پال - شري رام آ.

٤- ڀڳتن جو پريو ڏيان ڌري تو،
ڪهي نيڻون ڪل ڪاج ڪري تو-
ليهن جو لکپال پال پال - شري رام آ.

راڳ آسا ڀڄن ٧٣-

ٽُل - مٺڙا منهنجا گيان جو ڏيئو ٻار جانءِ،
اوديا جي اونده ٽار جانءِ.

١- ڏيا ڏيهه ۾ آهن گهڻائي، پاهر تن مين سي اونداهي
ڏيئو گيان جو اوديا اونده،
ميٽي من جي ڪري سهائي

راڳ وهاڳ ڀڄن ٢-

ٽل - ڀيرا ڀري آءُ ٽون منا - ڪٽيو قدم دالهون ڪريان.

١- سورن سند و سود وسڪي - رائون ڏينهان دل تي دکي
ٽنهنجي ماڻ جي مان ٻکي - ڀنڌ ڙو ڪري آيس ڀريان.

٢- ٽيرت سيئي ڳولهي ٽڪيس-
ڀنڌ ڙو ڪري ڪين مان ڀنيس
ٽنهنجي اجهي ڀريو مان ڀيس - گولي ٽٽي پاٽي ڀريان.

٣- ٽون هي جوڳي ٽون هي جتي -
هر جاءِ وسين آتم ستي
ٽون هي ڀران جو ڀتي - ڀيو ور وڃي کهڙو ڪريان.

٤- هيءَ جا متي ڪالين ڪني - ٽيئون کهي جهلير گهٽي
ٽاڪي الله رجي ٽون ڀٽين -
ٽنهنجي چرن چٽڙو ڏريان.

راڳ وهاڳ ڀڄن ٣-

ٽل - جن لاءِ جيءُ منهنجو جلي، سيئي سڄڻ ويڙا لڏي.

١- جن تي ڏ ليون مون ڏانڙيون، ٽللاءِ روئان تي راٽڙيون؛
سي پاڻي جوڳي جهاڙيون، گولڊ ر ويا ميءَ ڪي گڏي

٢- جن لاءِ دل دالهون ڪري، سي تي ويا ڀونءِ ڪان ٻري
ٽن جي ملڻ لاءِ تلي مري، ايندا ڪڏهن منهنجي ٽڏي.

٣- جن لاءِ گهميس ساري اڪا، د ر د ڀٽي ڪاٽم ڏڪا
گهايل ٿيو گرجي لڪا، مڙهيون مڪان ويا ڇڏي.

٤- جنهجي ڏلم منهن ۾ مٺيا، ٽنجا اڪر ڀڙهيو ڀڙهان،
ٽيئونءَ ڏٽا سڄ ڪان سهٽا، آسڻ اڪين ۾ ويا اڏي.

راڳ وهاڳ ڀڄن ٤-

ٽل - جت باهه ٻري سا جاءِ جري،
دک د ر د ٻنا دالهن ڪير ڪري.

١- د رد دکن جت ڪيڙا ڏيرا، جوش جلايا ٽنجا جيرا،
جان جنبيءَ جيڻن ڏيئي قيرا، ڏولگر من ڪي روز ڏ ري.

٢- د رد دکن جا آيريا دولهان، ستگر وچنين ٽيڙا سولهان؛
عشق اڳن جون ساڙن لولهان، محبت جي مچ ۾ ٽ مري.

٣- جنهن گهر جا ريو، ٽنهن گهر ٽا ريو، صورت ۾ سو ساز لها ريو
د ٻهه ڀنهنجيءَ ۾ ديپڪ ٻا ريو، ڏيان ٽنهنجو روز ڏري.

٤- د رد دکن جون ٻڌ جن دالهون،
سر ڏيئي سي سٽبج سدائون،
ڪر جوڙي ڪر کهتا ٽيئون،
ڀريم سند و آهه ڀنڌ ڀري.

راڳ وهاڳ ڀڄن ٥-

ٽل - هي سنساري چت اداري، ڀاو ٽا ٽون ڪر ڀلي،
ڪر هوشياري ٻڻ ويچاري، غير واري ڇڏ گلي.

١- ست ڪرم صاٻڻ ڪٽي ٽون، صاف دل ڪي ڪر سدا،
ميل پاپن جي مٽائي؛ واسنا جي ڀت ولي.

٢- شبد سان سر ٽي ملائي، ڀڄن ڪر ايڪانت ۾،
جڳت جا ڦرلا هٽائي؛ گر مورت ۾ رهه رلي.

٣- گيان جو پرڪاش پائي، ميٽ تم اوديا سندي،
پرم جو سک اچل پائي، پڌ ووڪي ڪر هلي.
٤- ڪهت نيئون سمر سوهم، سم ڪري وچار ڪي،
پرم ساڳي جاءِ هڪ ٿون، لهر جيئن ساگر چلي.

راڳ وهاڳ ڀڄن ٦-

ٽل- درد وارا سڄڻ پيارا- برهه وارن جو بيان،
عشق ۾ اظهار ٿيا جي- تو ڪيان ٿنهو وکيان.
١- برهه ۾ بيمان مجنو، بنا ٿي بن ۾ رهيو-
لب الله ر لعلي اچاري- جنهن پلي وڃو هي جهان.
٢- هير لاءِ ٿيو چاڪ رانجهو- لياڳ تخت هزار کي
ساهڙ کي سهڻي سنڀاري- سر بحر ۾ ڪيو ايان.
٣- پنهل سسئي پريت پائي- مومل راڻو مست ٿيو
۽ زليخان ساڻ يوسف- عشق لاٿو ڏر ڏيان.
٤- ڪهت نيئون نوڙ هنڌن- سي لسنگ ٿروار ٿيا
اعنل حق منصور چيڙو- هي حقيقت جو گيان.

راڳ وهاڳ ڀڄن ٧-

ٽل- هي پريو لو پرم پيدا- جو ڪيو سنسار ۾،
پرم جيون کي لڳائي- جو وڌم آزار ۾.
١- پرم الله ر ڪيس ڦالو- ٿانءَ ٿنهن مجنو ٿيو
هاءِ لعلي لي ڪمالن- جهنگ جهر ٻازار ۾.
٢- پرم سان سهڻي کهڙي لي- ٻئي گهڙي درياه ۾
تار ترلدي لي وڃي سا- من رکي مهار ۾.

٣ پرم لاڳي سور ڏاپا- برج ۾ سڪين سنا
راس ڏ پنهان لي رلاڳون- سالوري جي سار ۾.
٤- کهي نيئون پرم پنڀان- ٿا اچن ڏک ڏاڪڙا
پرم ۾ مون پي سنا سي- ٿا اٿن سک کو پيار ۾.

راڳ وهاڳ ڀڄن ٨-

ٽل- پرم پيدا مون ڪيو آهه- جيو جي ڪلياڻ لاءِ
درد دک ٿنهن سان ملايم- سڄڻ جي امتحان لاءِ.
١- دکن ٻاجهون پرم پختو- ڪين ٿو ڪڏهين ٿئي
دکن وارو پرم ٿئي ٿو- شانتي سک ست گيان لاءِ.
٢- پرم پنڀان جيڪڏهن هي سور ٿا شامل هجن
ٿان سهئي پرم ڪن- سنسار جي سک شان لاءِ.
٣- پرم جي ٿاهي برابر- ڪو پدارٿ جڳت ۾
پيچ خبر ٿن ڪان ٿيا جي- مست هر رس پان لاءِ.
٤- نيئون پيالو پرم وارو- پر ڪري پيءُ ٿون سدا
موهه مايا جو ڇڏي من- پرم رک ڀڳوان لاءِ.

راڳ وهاڳ ڀڄن ٩-

ٽل- پرم جو احوال کهڙو، مان ڪيان گفتار ۾،
پرم جهڙو ٻيو پدارٿ، ٿاهه هن سنسار ۾
١- پرم جي احسان سان، حيوان مان انسان ٿئي،
منش مان ٿئي ديو، ۽ ٿئي ديو هر آڪار ۾.
٢- پرم ان ڏ لوان کي، ٿا مان ٿو درگهه ملي،
پرم سان ٿي دين پائي، مان هر دربار ۾.

۳- پريم وس پرماتما ۽ جڳت سارو ٿو ٽڪي،
پريم ئي پرڌان آهي ايشور اوتار ۾.
۴- پريم جو واپار ڪر ٿون، سر ڏيئي سک سان سدا،
پريم نيڻون ٿو ملي، ات سدت ستگر دوار ۾.

راڳ وهاڳڙ ڀڄن ۱۰-

ٽل- پاپ سان پاپڻ جڏهن - سنسار کي لاچار ڪيو،
يڳيه جپ تپ دان پوڄا - ۽ ڌرم کان ڌار ڪيو.
۱- پاٺ پوڄا نيم ورت ۽ - شڀ ڪرم سنگهار ڪيو
ويد وديا ديو مندر - جو گهڻو نرسڪار ڪيو.
۲- گاءِ براهمڻ جي مٿان پڻ - تيغ سان تن وار ڪيو
ات ڪنيتي دشڪرم سان - هر جڳهه آزار ڪيو.
۳- تڏهن ترگڻ روپ مان هر - سگڻ ۽ ساڪار ٿيو
منش چولي ۾ اچي تنهن - پريم جو پرچار ڪيو.
۴- سنت براهمڻ جي رکيا لاءِ - هٿن ۾ هٿيار ڪيو
کهي نيڻون دشٽ ماري - ڌرم جو جئڪار ڪيو.

راڳ وهاڳڙ ڀڄن ۱۱-

ٽل- اي سياڻا سمجهه وارا - دل دغا کان ڪر پري؛
ڏي دغا ڏک ٿي سدا - ڏس ڌيان تون دل ۾ ڌاري.
۱- تي دغا ڪنهن سان نه ڪڏهين -
آهه حامي جاڻ تون،
جو ڪري تنهن منش جون - پاڙون پٽي پرزا ڪري.
۲- جو ٻين لاءِ ٿو کٽي کڏ - سو آوس اُن ۾ ڪري

جو جلائي ٿو ٻين کي - پاڻ ۾ سوئي سڙي.
۳- کهي نيڻون ڪر مندائي - ڪين ڪي ڪنهن جيو سان
رک سچائي ۽ صفائي - پاءِ هردي ۾ پري.

راڳ وهاڳڙ ڀڄن ۱۲-

ٽل- پل پل نام اُچار بندا، جاڳي جولو جڳت پسارو.
۱- خيال خوديءَ جا ڇڏج هٽائي،
پريت ڪي پرڀوءَ سان پائي.
ڌيان هريءَ جو ڌار بندا،
جي چاهين پنهنجو نستارو.
۲- مولي ڪتب جو موهه مٽائي،
خواهش دنيا جي دل تان لاهي.
ڪري پرڀوءَ سان پيار بندا،
پنهنجو ڪر تون پاڻ سڌارو.
۳- جولي پريت جڳت جي جاڻج،
ستگر سنگ ۾ هر رنگ ماڻج؛
پنهنجو ڪاج سنوار بندا، وري نه ايندءِ اهڙو وارو.
۴- کهي نيڻون سنگ سنتن پائي،
هردي تن جا وچن هنڊائي،
ڏيئو گيان جو ٻار بندا، پائج پورڻ موکيه دوارو.

راڳ وهاڳڙ ڀڄن ۱۳-

ٽل- هٿ هٿڻ جو هار بندا، آخر ٿوڪي هلڻو آهي.
۱- جڳت مسافر خانو ڀائنج - تنهن ۾ موهه ممت نا لائج

رهندا ئن ڏينهن ۽ چار ٻندا - اڪثر لوڪي چلڻو آهي.

٢- راوڻ جهڙا راڄ ڇڏي ويا -

سڪندر جهڙا تاج ڇڏي ويا

تون ٻي ٻاڻ سنڀار ٻندا - الٽ نه لوڪ ملڻو آهي.

٣- ڪال ڪهينکي ڪين ڇڏيندو -

آخر سڀ کي ماري ليندو

ڏاڍو ڪال ڦهار ٻندا - ڪنهنجي جهل نا جهلڻو آهي.

٤- ڪهي ٽيئون آتم ٻندگي ڪر تون -

سڦلي پنهنجي زندگي ڪر تون.

ڏيان هريءَ جو ڌار ٻندا - الٽ ڪاڪ ۾ رلڻو آهي.

راڳ وهاڳ ڀڄن ١٤-

ٽل- هر دم سچ کي ڌار پيارا -

سچ وارن جي جت ڪٽ جئه آ.

١- سچ هي سون برابر آهي - ساري جڳ ۾ شوڀا پائي

پاهه سکهي نا جار پيارا -

سچ وارن جي ڪڏهن نه ڪٿه آ.

٢- سچ جي ٻيڙي ڪٽي للڏي ٿي -

ڀر ڀؤ ساگر ۾ نه ٻڏي ٿي

ليک پهچائي پار پيارا - سچ وارن کي ڪڇ نا ڀئه آ.

٣- سچ جي مايا سڀ سک ڏي ٿي -

کوڙ ڪپٽ جي ات ڏک ڏي ٿي

سچ جي ڪر تون ڪار پيارا - سچ برابر ٻي نا شئه آ.

٤- ڪهي ٽيئون جيءَ سچ سان جوڙج -

سچ کان ڪڏهين منهن نا موڙج

سچ مٿان سر وار پيارا - سچ وارن جي ليک وجئه آ.

راڳ وهاڳ ڀڄن ١٥-

ٽل- منمک کان منهن موڙ پيارا، گرمک جي سنگ هرکڻ ڀائيج.

١- ڀولڪ برابر منمک آهي، ڀوڳ وشيه جي گندگي چاهي

نانو ڪنهنسان ٽوڙ پيارا، گرمک سان تون ليهڙو لائيج.

٢- ٻرو وڇونءَ کان نانگ جو ڏنگ ٿي -

تنهن کان زهري منمک سنگ ٿي

جيءَ نه تنهن سان جوڙ پيارا،

گرمک جي سنگ گيان ٻرائيج.

٣- ڪات کهاڙو تن کي ڪوري،

منمک جو سنگ جيءَ کي جهوري

دک نه تنهن سنگ لوڙ پيارا،

گرمک جي سنگ سکن سمائيج.

٤- ڪهي ٽيئون ڏس تون ويچاري،

منمک جو سنگ جنم بگاڙي

سنگ تهين جو ڇوڙ پيارا،

گرمک جي سنگ مکتي پائيج.

راڳ وهاڳ ڀڄن ١٦-

ٽل- ستگر شاهن شاه سوامي، ڀؤ ساگر کان پار اڪارج.

١- ڀؤ ساگر ۾ ڇوليون ڀاري، منهن ڪڇ ماگر جهو اپاري،

ڪامل مرد ملاح سوامي!

پنهنجي ٻيڙي تي مون چاڙهج.

٢- ڪامي ڪروڌي ۽ اهنڪاري،
لوڀي موهي آهيان وڪاري
ڀڃشي ڏوهه گناهه سوامي! ليکو ڌرمراج جو وارج.
٣- دکن موکي ڇڏيو دکائي، هاڻي داس شرڻ تو آهي
ڪر تون مهر نگاهه سوامي! جنم مرڻ جو دکڙو ٽارج.
٤- ڪهي ٽيئون سڻ ستگر سوامي!
اوکيءَ ويلي ٿيءُ تون هامي؛
هيڻن جا همراهه سوامي! ٻاجهه سند وهت مولتي تارج.

راڳ وهاڳ ڀڄن ١٧-

ٿل- نام هريءَ جو ياد ڪر تون- عمر نا افراد وڃائج.
١- ڪٽڻ لاءِ تون آئين جڳ ۾- ٻاڻ قرائي ويهه نه ڏڄ ۾
ڪام ڪروڌ کي ماد ڪر تون-
غافل ٿي نا جنم وڃائج.
٢- ملڪ مسافر نا هيءُ تنهنجو-
سار سنڀار وطن ڏون پنهنجو
هر سمري دل شاد ڪر تون-
چنتا ميٽي سڀ سک پائج.
٣- من جا خالي خيال اڏائي- ڇڏ نه امولڪ وقت وڃائي
سنتن سان سنواد ڪر تون- ونرت نا تون واد وڌائج.
٤- ڪهي ٽيئون سندر ڀر ڏهي- وشين ۾ نه وڃائج ويهي
تن من کي آباد ڪر تون- ديوي گڻ جو باغ لڳائج.

راڳ وهاڳ ڀڄن ١٨-

ٿل- سنتن جو ديدار پياري، ڪري ٻرهمي ٻرسن ٿيڙا.
١- سنتن گهر ۾ ٻيرا پائي، ڇڏ ٻيا سڀئي پاپ مٽائي
ٽيڙو جڳ جڳڪار پياري، ٻرهمڻ جا خوش ٿي پيا جيڙا.
٢- سنتن روپي بادل آيا، وچن جا جن مينهن وسايا
ڏيئي دل کي ٺار پياري،
ٻرهمڻ جا چت شيتل ڪيڙا.
٣- ٻسدس رس جيئن سڳند لڳائي،
ٻرهمي ڀورن جي من ڀائي
هر هند ٿيو هٻڪار پياري، ٻرهمڻ جا ڪڙي هردا ڀيڙا.
٤- ڪهي ٽيئون سڀ ڪارج سريا،
درشن سان ٿيا ٽن من هريا
آنند ٿيو نه اپار پياري، ٻرهمڻ جا دک دور ٿي ويڙا.

راڳ وهاڳ ڀڄن ١٩-

ٿل- ساڌن جي سنگ ۾- هلڻ روز گهر جي،
وچن هر ڪٿا جو- ٻڌڻ روز گهر جي.
١- رکي ٻرڀم شرڌا- وڃي ساڌ سنگ ۾،
ڀڳتي گيان گڻ کي، سکڻ روز گهر جي.
٢- سچا سنت سرور- رهي پاس ان جي،
ٻري ٻرڀم پيالو، پيئڻ روز گهر جي.
٣- وقت کي سچايو، ڪري ساڌ سنگ ۾،
مٺو نام هر جو، جپڻ روز گهر جي.

٤- ڪهي ٽيئون مڪتي، ملي ساڌ سنگ سان،
سچو سنگ اهڙو، ڪرڻ روز گهرجي.

راڳ وهاڳڙ ڀڄن ٢٠-

ٽل - ڀيلو ٿي سر ڪال ڀياري، اڳڙيون ڪولي جاڳ مسافر.
١- غافل غفلت ننڊ مان جاڳي، رام ڀڄن ڪر ٿيءُ وڏ ڀاڳي
ڪال ڪندءِ اي حال ڀياري،
ستالتي ٿيءُ سجاڳ مسافر.
٢- ڪيئي هليا ويا ڪيئي وڃڻ ڀيا،
ڪيئي وڃڻ جون تياريون ڪن پيا
اهو دنيا جو حال ڀياري، تارج من ويراڳ مسافر.
٣- جي جي ڇا ٿون جڳ ۾ جيئندين،
آخر موت هٿان ٿون مرندين
ڇڏي خوديءَ جو خيال ڀياري،
هر سان ڪر انوراڳ مسافر.
٤- ڪهي ٽيئون ٿون ڇڏ گيدواري،
سمر وٺي ڪر ترت تياري
سمري دين دئيال ڀياري، ماڻج ڀيهجو ڀاڳ مسافر.

راڳ ڌناسري ڀڄن ١-

ٽل - ڀار وڃڻ موڪي آهه ضروري،
وشيون واهڙ، وائن ٿي آهن گهٽا.
١- هڪڙا مڃ ڀيا ڪڇ، ٽيون واڳو ٿا وڙهن،
چوٽان ڪن ڪڙڪن،

ڀڄون لهريون لعاڻ جون، ولي گڏيان،
٢- هڪڙو ڪام ڀيو ڪروڌ، ٽيون لوڀ لـو لپاٽي،
چوٿين چنتا ٿي چڪاٽي،
ڀڄون ڀـڙ الهيءَ ۾، ڀيئي ڀـطان.
٣- هڪڙي راس ڀي لـاس، ٽي منگان ٿي ڏاس،
چوٿين ٿئي ڀرياس، ڀڄون سڏ سچڻ جا ڀيئي سٽان.
٤- هڪڙو موهه اسي ممتا، ٽيون ٽيئون لها ٽيئي،
چوٿون ڀنڊ ڀڃان ڀيئي، ڀڄون و ڀهڻجي ڪي شال وٽان.

راڳ ڌناسري ڀڄن ٢-

ٽل - ڪري ديا ٿون دردولديءَ جا،
ٿاپ ڪلمش لوار سٽڪر.
١- آنءُ لوه ٿون ڪاٺ جي ڀيڙي، ڀؤ ساگر مان ٿار سٽڪر.
٢- آنءُ ساري ٿون سٽڪر ڀارو،
ساري وڃوڙي ئه مار سٽڪر.
٣- آنءُ اياڻي ٿون گرو گياني، سمتيءَ ساڻ سڌار سٽڪر.
٤- ڪهي ٽيئون مان ڀيچ لماڻي، اڳلي هيءَ آڀار سٽڪر.

راڳ ڌناسري ڀڄن ٣-

ٽل - ڀاڻ گرن جو لڳو جنهن ڀاري -
سائي طبيب ڀڃائي جيڏيون.
١- آگ عشق جي جنهنجي اندر ۾ -
سائي جيءَ جلائي جيڏيون.
٢- الٽي ڀهر آئن جنهن اڌ مـا -

سا نه پلڪ پڪ پائي جيڏيون .

٣- دم دم دولهن دڪن جنهن دل ۾ -

سائي پور پچائي جيڏيون .

٤- ڪهي نيڻون جا ڪنل ڦرب جي -

سا روئي رات وهائي جيڏيون .

راڳ ڌناسري پڄن ٤-

ٽل- سنگ سادن جو، ستر مون پايو،

جڳ ڏلسم نه جنجال جيڏيون .

١- جيو جڳت جا ڙهن لهوارا، سنت تارو ترن او پارا،

ڪاڪي سندن خيال جيڏيون.

٢- جڳ الهيءَ ڪي جن آهي جاتو، منش جنم ڪي تني سڃاتو،

تيا لاهوتي لعل جيڏيون .

٣- آوت جاوت جيئن سهڻي، جن جيو هر امر سهڻي،

ڪولهين تن پڙڪال جيڏيون .

٤- ڪهي نيڻون ڪر جوڙ ارداسا،

سي نه وسرن سواسون سواسا،

آهن جي رکپال جيڏيون .

راڳ ڌناسري پڄن ٥-

ٽل- ڪري سدائين سنگ سنتن جو-

من جون چالئون ڪو ٽيون مت ٽون.

١- ڪام ڪروڌ لوڀ موهه مارج -

هٿ هٺ جو سهڻي هارج،

چانئج پاڻ ڪي هر دم گهٽ ٽون .

٢- آشا ترشنا ممت مٽائج -

پوڳ وشيه جو حرس هٽائج .

پاڙون پاپن جون لت پٽ ٽون .

٣- نيڻون لهانون نيڻي ٽوڙي -

مايا موهڻيءَ ڪان منهن موڙي،

رام نام ڪي دم دم رٽ ٽون .

راڳ ڌناسري پڄن ٦-

ٽل- پاپي پرشن جو سنگ تياڳي -

ست پرشن جو ڪر ستسنگ ٽون .

١- سنگ سنتن جو آ سکدائي- تنجي سنگ ۾ رهج سدائين.

مهر ميالت تن ڪان منگ ٽون .

٢- ويد پراڻن جي سڻ واڻي- پائج گيان گٽن جي ڪاڻي

ڌار ڌرم جو دل ۾ الگ ٽون .

٣- من مندر جي ڪر ٽون صفائي -

دل مان درمت ڪڍي دوائي

ساڙ وڪارن جو جهر جهنگ ٽون .

٤- ڪهي نيڻون سر گر ڪي ڏهڻي -

شبد ولي سو سمر سنجهيڻي

چاڙهج رام نام جو رنگ ٽون .

راڳ ڌناسري پڄن ٧-

ٽل- پل پل نام جپي پرڀوءَ جو -

ماٺس دائي سڦلي ڪر لون .

١- سڪ سمجھ وشواس وڏائي - هردي ۾ وراڳ وسائي

گرمک وچ ستگر جي در لون .

٢- جوئي پريت جڳت جي جاڻجي -

سنتن جي سنگ ۾ سڪ ماڻجي

ڇڏي ڪنب ڪوڙي جي پر لون .

٣- ستگر سان لون پريتي پائجي -

ٽالو تنهن سان ڪوڙ لڳائجي

پير نه پوئتي پيارا ڌر لون .

٤- ڪهي ٽيئون جڳ بند ن توڙي -

گرمنتر ۾ من کي جوڙي

گھارج آدي آتم گھر لون :

راڳ ڌناسري پد ٨-

ٽل - ڪنڪ ريءَ بي ڪار نه ڪر لون ،

آئي الٽ سان اور، سکي ري!

١- ڪار ڪنڪ جي ڪر لون هردم،

محبت مڪڙي موڙ، سکي ري!

٢- منهن مولن ۾ پل پل پائي،

ڏاڍي هٺ لون ڏور، سکي ري!

٣- آئي پهر آڪڻ وهي،

چنت سان چرخو چور، سکي ري!

٤- ٽيئون جڳت سکي ستگر کان،

سواس سواس سان سور، سکي ري!

راڳ ڌناسري پد ٩-

ٽل- روئڻ ريءَ بي راهه نه ڪائي -

روئي رجهايان رام جيڏيون .

١- ٽاهي جاءِ ڪلڻ جي هٽڙي- روئڻو آهه تمام جيڏيون :

٢- روئڻ ڪاڄهون رام نه ملندو - اهو پرڻ پڻ عام جيڏيون.

٣- حجت هلي ٽي ٽا هوان سان-

زاريون ڪريان جام جيڏيون .

٤- ڪهي ٽيئون بڻل ڪاڄھ ڪري سو-

جيهنجو د ٽالو ٽام جيڏيون.

راڳ ڌناسري پد ١٠-

ٽل - سنتن جو سڻ گيان گرمک -

مهل اها ٽي گيان پائڻ جي .

١- پاڻن سان گھر آيا تهنجي - سالڪ سبت سڄان .

٢- وڃڻ پواٽا مشڪل ملندءِ - گيالي سي گڏوان .

٣- شردا ڏاري ٻيچ لون ٽڪان - ڪيڻن ملي پگوان .

٤- سبت سٽاڻن جيڪي توکي - تهنجو ڌر لون ڏيان.

٥- ڪهي ٽيئون سا رهت رهي لون- پهنجو ڪر ڪليان.

راڳ توڙي پد ١-

ٽل - ڪٽا سٽي ڪوله ڪيئہ وچار،

اوجل دائي ايلين گنوايءَ، بنا پڏن ڪرٽار .

١- ڪٽا هريءَ جي آهي جڳ ۾، سب ڪرمن کان سار،

ڪٽي مٽي نه سمجهه پرائي، جنم ڪيئي بيڪار.

٢- موهه ممت متسر نه ڇڏيئي، ڪام ڪروڌ اهنڪار،
ڪرڻ لڳين لٽ ڦر پرائي، ٽالتي ٿوهه ڌڪار.

٣- وڻجارو ٿي جنهن لاءِ آئين، سو نه ڪيئي واپار،
ڌرم راهه اُت ڪين ڇڏيندءِ، پورو ڪندءِ آچار.

٤- من جي مس ڪر سر ٿي ليکڻ، ٿيءُ تون لکڻهار،
کهي نيڻون لکه رام نام اُرءِ پائين موڪش دوار.

راڳ ٽوڙي پد ٢-

ٽل- منهنجو تون پلو ڪجانءِ ڪرتار.
ڏوهن منهنجن کي نه ڏسجانءِ، پنهنجو برد سنڀار.

١- گرلڪ جيڪي اوگڻ ڇڏيا، سي سڀ مون ۾ منجهار
ڪولي ڇا مان ڇٽي پڌايان، جاڻي جاڻڻهار.

٢- پاپن پنهنجن کي نه ڏسي مان، روڳان تو هر وار
اڳيان الائي ڇا ڪندا مون، آهي ڏر ڏاڍار.

٣- رات وڃايم سمهندي لنب ۾، ڏينهن ويو وهنوار
عمر اجائي منهنجي وئي، ڇڱي ڪيم نه ڪار.

٤- کهي نيڻون ڪر جوڙ پڪاري، ديا ڪريو داتار
جيئن وڃي ليئن ٻيڙو منهنجو، ڀو ساگر مان تار.

راڳ ٽوڙي پد ٣-

ٽل- جڳت ۾ ڌن ڌن سي جن جان،
مايا موهه مٽائي هر سان، پريم رکن پرڌان.

١- گنگا جمنا سرسوتيءَ ۾، ڪن نا جي اسنان،
برهمچريه کي پالي لهندن، پڙهن ويد پران.

٢- ماٽ پتا سيتن جو ڪن جي، شرڌا سان سنمان،
مان بڙائي پالي جڳ ۾، رهن سدا نرمان.

٣- تن من ڌن سو ديش ڌرم تان، ڪن نا جي قربان،
من اندر رهن کي جيئي لهندن، سمرن شري ڀڳوان.

٤- کهي نيڻون جي رهن ڪمل جئن، پالي آتم گيان،
برهما نند جو رس پي پي جي، مست رهن مستان.

راڳ ٽوڙي پد ٤-

ٽل- هي بندا ڀڳوان سان جيءُ جوڙ تون-
موهه مايا ممت ڪان منهن موڙ تون.

١- ڪٽنب سارو ڪندن جو بن جاڻ هي-
ڇڏي وستر تن سان ملي نه ٽوڙ تون.

٢- وقت وڃين ۾ وڃائج نه قسي-
خيال پنهنجو هر پڄن ۾ ڪوڙ تون-

٣- چار ڏينهن آهين مسافر جڳت ۾-
سمجهه ڌاري هٿ هڻ جو ڇوڙ تون.

٤- کهي نيڻون سمر اڳ جو ڪر ڪٿو-
پريت پرڀوءَ سان نڀائج ٿوڙ تون.

راڳ ٽوڙي پد ٥-

ٽل- هي پيارا پول مک سان رام تون،
رام سمرڻ جو سدا ڪر ڪام تون.

١- رام مورت ڏس اکين سان سڪ پري،
من مندر ۾ ڌار سندر شيام تون.
٢- رام کي رکوار پنهنجو ڪر سدا،
رام سمري پاءِ لهه آرام تون.
٣- رام اوشڌ دکن جي سنسار ۾،
رام امرت جو ڀري پيءُ جام تون.
٤- کهي ٽيڪون رام سان من ميل تون،
رام سمري پاءِ مڪتي ڌام تون.

راڳ ٽوڙي پڄن ٦-

ٽل- هي مسافر جاڳ هاڻي جاڳ تون،
جاڻ دليا ۾ نہ پنهنجو ماڳ تون.
١- رات ساري تو گذاري لنبه ۾،
ڇڏي غفلت هر پڄن ۾ لاڳ تون.
٢- جڳت جي جنسار ۾ نا رهہ پلي،
جوت جاڳي ڪر لهينجو لياڳ تون.
٣- وات واهو وات ٿي نا ويهه تون،
ڪام آدي لڳن کان اُت ڀاڳ تون.
٤- کهي ٽيڪون هر جڳ جي مهل ٿي،
ملي ستگر ساڻ ماڻ سهاڳ تون.

راڳ ٽوڙي پڄن ٧-

ٽل- هي گرو تون تار ٻيڙو تار مان-
دان داتا تو منگان در ٻار مان.

١- تو وجان وهندو ٽکيہ هن سنسر ۾-
پاڄهہ پنهنجي سان بچائج ڌار مان.
٢- ست ڪرم ۽ ڌرم نا ڪو مون ڪيو-
مهر ڪر مالڪ وجان جيئن پار مان.
٣- ڏوهہ منهنجا ڏي نہ ڏس ڏاتار تون-
بخش بد ٻون پاپ ڪيم اپار مان.
٤- کهي ٽيڪون آش پوري ڪر اها-
شل ڇٽان مان سيکهہ هن سنسار مان.

راڳ ٽوڙي پڄن ٨-

ٽل- هي ديالو ڪر ديا ڏي دان تون-
چرن ڪملن جو سدا ڏي ڌيان تون.
١- هٿ پڌي هر دم کيان تو وينتي-
پرهم آنند ديو جو ڏي گيان تون.
٢- مون اصل کان اوٽ لڌهي آ ولي-
داس جاڻي نات ڪر احسان تون.
٣- هيءُ ويلو آهہ اوکيءَ جو هري-
ٿي وسيلو واهہ ڪر ڀڳوان تون.
٤- کهي ٽيڪون منت مڃ مسڪين جي-
پاڄهہ پنهنجيءَ ساڻ ڪر ڪلياڻ تون.

راڳ ٽوڙي پڄن ٩-

ٽل- سنتن ۾ آهي رام،
شرڌا سان ڪر پرڻام- سيوا ڪري پاءِ سو سک ڌام.

۱- سنت جو درشن هر جو درشن،
درشن سان اُٿي ٿي من پرسن؛
سنت سنگت لئي سدا رهو شيام.
۲- سنت جي باڻي هر جي باڻي؛
جن ڌاري تن مُڪتي ماڻي،
پر ڪري پريم جو ڏين ٿا جام.
۳- سنت جي سيوا هر جي سيوا،
جن ڪئي تن کي مليا ميوا،
رهن سدا سي ٿيا نشڪام.
۴- سنت جي دايا هر جي دايا،
مهر سان جن دک درد مٽايا،
کهي نيڻون ڪن پورڻ ڪام.

راڳ ڀيروي ڀڄن ۱-

ٽل- ڪري ديا گر ڏنو دلداري،
ڏنو دلداري مان وڃان ٻلهاري.
۱- شب ڪرم جا ساڌن سيکاريو،
ڪشٽ وگهن سڀ پاپ لواريو،
وسري نه وساريو ٿون موهن مراري.
۲- سواسن سان سٽ شبد رٽايو،
ڦرلا من جا سرو مٽايو،
پرم اُداري آهيو پر اُپڪاري.
۳- پريم ڀڳت جو پيالو پلايو،

وجهڙل ورتي سوروپ ملايو؛
برهم وچاري آهيو امت اوتاري.
۴- کهي نيڻون ڪر جوڙ پڪاري،
اور نياڳي آهو شرن تمهاري،
گيان کٽاري ڪٽي ڪٽ جم جاري.

راڳ ڀيروي ڀڄن ۲-

ٽل- سٽگر پريم جو پيالو پيارو-
پيالو پياري تن من ٺاريو.
۱- سٽگر سيوا ٽهل ڪرائي- ڌن جوبن جو مان مٽائي
مٽل اُتاري من کي اُجاريو.
۲- سٽگر آتم ڌيان ڌرائي- سواسن سان سٽ شبد جپائي
وکشيپ لواري چت کي سڌاريو.
۳- سٽگر آتم گيان سڻائي- ڀيد ڀرم سڀ وهم وڃائي
اوديا ٽاري ٻڌ کي سڌاريو.
۴- نيڻون گر سم ڀيو اُپڪاري-
ڪوٽ ڏنو مون جڳت منجهاري
جنهن ٻڏو تاري جم لواريو.

راڳ ڀيروي ڀڄن ۳-

ٽل- ساڌن جي سنگ ۾، جنم سڌاريندس؛
تن جا وچن سڻي ڀرم لواريندس.
۱- اڪيارنت لوڀارنت وکيپ وساريندس،
ٻرمارنت ٽارنت وچن اُچاريندس.

٢- ديهتا دويهتا ممتا کي مار ڀندس،
شيلتا وشيهتا مـن ۽ وهـار ڀندس.
٣- ڀرمت درمت چـڙمت جـار ڀندس،
گرمت هـرمت گياتا ۽ گـڌار ڀندس.
٤- کميا غـريبتا کهي نيئون ڌار ڀندس،
ڌري ڌيان ولي گيان، ليکو جم وار ڀندس.

راڳ ڀيروي ڀڄن ٤-

ٽل- ڀره جو ڀينر ڀريندس ڀاٽي،
ڇو ٽيون مولـکي جهليو، ٽيندس جـوڳياٽي.
١- لکيل ليک هيو ڀورب جنم کان منهنجو،
اکر سڄاٽي ڀڙهندس ڀاٽي،
وڃي ساري رات وهاٽي.
٢- آيس آش کري، اڳ آباٽي آئون،
ڀکر ڀراٽي، اصل اباٽي، سا منهنجي ساه کي نه سيباٽي.
٣- طعانا لوکن جا طعام کري ٽي ڀاليان،
ڌين ڏهاڙي، دل نه کوماٽي،
ويندس آئون ارش آڏاٽي.
٤- کهتا نيئون اکين رت ٽي روئان، رات ڏينهان،
لڏ رلماٽي، عيبن هاٽي، ستگر جي در ٽي نه وکاٽي.

راڳ ڀيروي ڀڄن ٥-

ٽل- سوڀن ڏنم در ڀيا سڄان، ڀنهل ڀڄان،
آڻ ڀنهنجي ور ڏي لي وڃان.

١- جهنگ جبل مان ڳولهي ٿکجي ڀئي آهيان،
وات ويندڙ کان نه ڀڄان، الدر لڄان،
سڄڻ اڳيان سر ٽي سڄان.
٢- سنگ ٽان ڀنهل سان منهنجو، سڄ چند کان اڳ هيڙو
هاڻ هت کين ٽکان، سک ۽ سکان، ڀنڌ کرٽا ڀيانا اڃا
٣- رت ۽ ر لڳيندس روٽي، کپڙا ڀنهنجا سارا.
جيسين ڀر سان نه ملان، جيءَ ۽ جلان،
ڀاهه ڀـرهه ڀدن ڀڄان.
٤- نيئون ٽڳا سب ٽوڙي، لوک لڄائون لاهي
کاهي کيڄن نه ڏسان، ڀنهل ڀسان،
آڻ الهيءَ کي ٽي مڄان.

راڳ ڀيروي ڀڄن ٦-

ٽل- ڀندا ڀول ڀار ڀار، ڀندا ڀول ڀار ڀار،
مالش جنم ڀاٽي، هٿان ٽون نه هار هار.
١- ڀالاڀڻ ڀنهنجو راڌ ۽ رلايو ٽو،
چگن کمن جي کيڻ کاله کار کار.
٢- جوڀن سمور و وشيه ۽ وڃايو ٽو،
کيڻ ڀاپ کيئي، هردي هٿ ڌار ڌار.
٣- ڀڌاڀي ۽ مورکه! موه کي وڌايو ٽو،
دکن ۽ ڏين ٽي، رڻ اکين زار زار.
٤- کهي نيئون گرڀن- عمر وڃائڻ ساري،
چوراسي چکـ ۾ - ويندي ٽون وار وار.

راڳ ڀيروي پڙهن ٧-

ٽل- سٺي گوڙ سنگهه جي، گدڙ گم ٿي ويا.
ڀسون ٿکي ڪيترا- ڪري ڪنبي ويا.
١- ٽيئون ٿرن ڪيترئون- ڪڙن ڪمونڻ جيان-
آڀرو پان اوچتو- ڇپي لڪت ويا-
٢- مست مٺيء ڪالڻ ٻر- سوٽن سپ ٿيا-
گجي گــرڙ آئيو- ڇپي سرپ ويا.
٣- ٿکي سب ولر ڪري- پڌر گهمن پيا-
ڀڙ ڪي ٻاز آئيو- ٿکي اڏي ويا.
٤- ڪهي ٽيئون قلب اندر- سنسن گهر ڪيا.
آيو عشق اوچتو- ڀڄي ڀرم ويا.

راڳ ڀيروي پڙهن ٨

ٽل- جوڳي جڙ لائي ويا- ستل جڳائي ويا.
جنم جنم سندا- پاپ جلائي ويا.
١- جيو سندي جل جل- مٽي ويا مل ڪل-
آلم جو ڏيئي ٻل- ٻال ٻلائي ويا.
٢- سرلر ڏيــر مٽي- گيالي گنيسر گني-
رام نام لائي ڏلي- ٿوج مچائي ويا.
٣- پارس بادل سر- سر سي چندن لر-
وچن سٽائي ور- ڀرم ٻلائي ويا.
٤- ٻڌن ڀيداري ٻاري- ٻرهر وٻچاري ساري-
اوتاري ڪٿڪاري- مرض مٽائي ويا.

٥- ديهن ديال پال، گوبند گوپال لعل-
ٽيئون ڪٽي ڪال جال- سروپ لکائي ويا.

راڳ ڀيروي پڙهن ٩-

ٽل- بد ٽيئت بندا- ڪن سنت لندا-
سي جنم جنم جا ڏک سهندا.
١- ڇون سٺن ڪي پاکنڊي آهن-
پاڻ جهڙو نا ڪنهن کي ڀائن
ساڌن سان ٿا شور مچائن-
چٽن ڪتن جيئن پيا لــڙندا.
٢- گيان ڪٿن ڪي مولي نہ جاڻن-
سچ ۽ ڪوڙ ڪي ڪين سڃاڻن
ڀيٽجي پاڻ کي سي نہ پڇاڻن-
اندر اکين کــان آهن اندا.
٣- مٺهن خود ڪاري آهي ساري-
چوري ڳاله ڪي هل ٻچ ڪاري
لنڊڪ لر ليئن آهن آتاري-
پــولٺن جيئن اوگــڻ ڪٿندا.
٤- سنتن ڪي ڏ سي ڪين سهن ٿا-
چڱن ڪمن ۾ وگهن وجهن لــا
ديئن والــگي چال چلن ٿا-
اهــرشا ساڙي سي سڙندا.
٥- ڪهي ٽيئون سي واد ورادي-

آهن اصلي وڏا وڪادي
جتي وڃن اُلي ڪرن اپاڌي -
ذات ڪتنب ۾ وير وجهندا.

راڳ ڀيروي ڀڄن ١٠-

ٽل - ڀڄج هن ڀنيور ڪان - هٿ وير ڀلي ڀيا،
ڏائڻ هن ڏيهه اندر ڪيئي غرق ڪيا.
١- ڪلو ڪال ڪري هاڻ ٻــرا حال ٿيا،
مرم ولو شرم ويو ڪرم ڏرم ويا.
٢- ماس کائن سرا ڀين ڪانه ڪن ديا،
پاپ نڳيون ڪين ڇڏين - گهڻن ٿا گيا.
٣- ڪتا سٺن پاٺ پڙهن رهت نا رهيا،
ڪوڙ ڪپٽ ٺڳ ڪلا ڪرن بي حيا.
٤- کهي ٽيئون لوڪ ٽيئي - وشيه منجهه وهيا،
سيئي ٻچيا جن لئي ڪئي گرن آ ميا.

راڳ ڀيروي ڀڄن ١١-

ٽل - سڄڻ جو دولهه درياه شاه، آهي راجا راڻول راءِ.
ظاهر پير زمين ٿي، سو مالڪ بي پرواهه.
١- ٻار برهم مان جل ٿيو پيدا - تنهن مان ٿي ڌرتي؛
ڌرتيءَ مان ٿيا گل ڦل ميوا - باغ اٺيا بستي؛
باغ گهمي گلزار ڏٺو سين - عجب چڙهي مستي؛
چوراسي لک جوڻين کي سو - سائول ڏي ٿو ساهه.
٢- درياه شاه جي در جا آهن - چار ورڻ ٻــوڄاري

ديوي ديوا ڪن ٿا سيوا - شرڌا سان سد واري
دليا جي سڀ ديئڻ جا - ٿا پوڄن لــر ۽ ناري
ٻاري جوتيون گل ڦل چاڙهن - چمڪ ۾ ڌاري چاهه.
٣- سوين هزارين اچن سوالي - سڀ جا ڪارج ڪري
پلو پرير سان پائن جيڪي - تن جي جهول ڀــري
آش ولدن جي آش پڄائي - دکــڙا درد هــري
ٻڌلن جا ٿو بيڙا تاري - هيٺن جو همراهه.
٤- لرمل نام تنهنجو جيڪي - چاهه رکي چوندا
جڳ جڳ جهولي لعل اُڏيرو - لاڀ اها لوَلدا
دولهه جي ڪرپا سان سيئي ٻار وڃي پولدا
کهي ٽيئون سو ڪامل آهي - بي واهن جو واهه.

راڳ ڀيروي ڀڄن ١٢-

ٽل - ناٿهن سکيلو محبت مــارگ.
پر جهي پير نه پــاءِ ٻندا.
١- وامت ڪٽن آ پرير پيت جي - نا ڪاير جي جاءِ ٻندا
هن مارگ ۾ جيئري مرڻو - ڪرڻو سيس فداءِ ٻندا.
٢- پهلي ليهن لڳائج سمجهي - پوءِ نه ٿون پڇتاءِ ٻندا
ليهن لڳائڻ ٿوڙ ليائڻ - ويــرن جو ڪم آهه ٻندا.
٣- راه عشق ۾ رت جون لنڊيون -
سمجهي وک نه وڌاءِ ٻندا
ٽيئون جي ٿي پياس پسڻ جي -
ڏسان سر سالڪو لاهه ٻندا.

راڳ ڀيروي پڙهن ١٣-

ٽل- پرپوءَ کي جي پائڻ چاهين،
سهڄاڻءِ سڪڻيون سور ادا.

١- ڪٽي ڪهاڙو وايو وڻ کي،
جيئن ڪري چڪ چور ادا.
تيئن سڄڻ جا سور سهاري، پڪا پچائج پور ادا.

٢- هار گلن جو ڪولي پائي- ڪوئي وسائي ڏوڙ ادا،
حال ٻڌهين ٻ ڀڄه هڪجهڙو، وڃ نه وڃ وهلور ادا.

٣- هاڻ لاءِ جو خيال ڇڏي تون،
رهج دنيا کان دور ادا،
پرنم پڪو پرپوءَ سان پائڻ، ٻڌهجو جاڻج مور ادا.

٤- ڪهي نيڻون هڪ لوڪ ٽنهين ۾،
يڳوس آ پرپور ادا،
الهه اکيون دل جون کولي، ٽرمل ڏس تون نور ادا.

راڳ ڀيروي پڙهن ١٤-

ٽل- جالب لاءِ جگر ۾ جيڏيون- وڙهه جي آگ جلائيندس.

١- ٻاهه ٻڌور کي ڏيندس ٻمر-
دولهان درد دکائيندس
ساجن جي مان سڪ ۾ سرليون-
روئي رات وهائيندس.

٢- ڀيل جلائي ڏونگر ڏاري- اڳتي قدم وڌائيندس
رلد ولي مان ڏيندس راهي-

پنڌ ڙا پهل ٻچائيندس.

٣- ست جو سنڌ رو ٻڌ لدس ساهي-
آس اميد لاهيندس
ڪاهي رسندس ڪيچ ملڪ ۾-
پير لپوٽي پائيندس.

٤- ڪهي نيڻون مان ملندس ور سان-
لالو ٽهن ليائيندس
پالڊ گڏيءَ ۾ پل پل پائي- پرٽن کي پرچائيندس.

راڳ ڀيروي پڙهن ١٥-

ٽل- درويشن جي چال نرالي، جاڻن ٿا درويش-

١- ڪڏهن گهمن سي ڪفني پائي، ڪڏهن شهاڻي ويس
ڪڏهين ڪارا ڪپڙا پائين، ڪڏهين لعل لبيس.

٢- ڪڏهين سر تي چتر جهلائين، ڪڏهين پيولي پيش
ڪڏهين منڊائين سر کي ساجن، ڪڏهين رکائين ڪيس.

٣- ڪڏهين رهن ٿا الد رغفا جي، ڪڏهين گهمن پرديس
ڪڏهين ماٺ جي موج ولن ٿا، ڪڏهين ڪرن اپديش.

٤- ڪهي نيڻون هر حال رهن ٿا، مستولست هميش
لوڪ لڄائون لاهي ڪن ٿا، سرپوءَ ۾ پرويش.

راڳ ڀيروي پڙهن ١٦-

ٽل- آهل آديسن جي آهيان- ڪولن جي مان گولي.

١- جمدي سان جن ڪٽي خوشيءَ سان-
ڏلي سرپر جي لولي

لنڍڙي ڪان مون ليهڙو لالو- ڏسي ٽني جي ٽولي.
٢- محبت وارو ميٺهن وسائي - وڃـا پسائي چـولي
منهنجو من مستان ڪري ويا - منڙي ٻولي ٻولي.
٣- پل پل ٻور پون ٿا نيڻا - جيئن سمنڊ ڏي ڇولي
جوڳن جي نه جدائي منهنجي- جند ڙي آهي رولي.
٤- سورن منجهه ڇڏي ويا مولکي- ڏيئي ڏکن لولي
ڪهي نيئون سي ڪڏهين ملندا. آهيان جنهي ڳولي.

راڳ ڀيروي ڀڄن ١٧-

ٽل- جڳ ۾ اهڙو آهي ڪولي، مون سان رام ملائي.
١- گنگا جمنا ڪاشي ڳولهيم، ڳولهيم متُرا ناهي
رام اُئي ته ڪهن ڪي ملهو، هاڻي وڃان ڪٿ ڪاهي.
٢- رام ٻنا هي ليڪ لماڻا، روئن نير وهائي
ساعت سال برابر گذري، پياس لڳي مون آهي.
٣- ٻرم پياري ٻرهو جو مون ۾ جيڪو درس ڪرائي
تن من ڌن ڏيان پيٽ تهين کي، ممتا موه مٽائي.
٤- رام بنا مان ڪهن کي رهندس،
هتڙي منهن جو چاهي
ڪهي نيئون پل لوڪ لندي مون ۾
پرواهه ڪنهن جي ناهي.

راڳ ڀيروي ڀڄن ١٨-

ٽل- جاڻ مسافر ڪالو دنيا ۾ هتڙي تنهنجو چاهي.
١- جڳت لظارو جو ٻه ڏسين تو- چار ڏينهن سو آهي

بالور تنهنجي ڪرنا مور ڪه- ليئڻه ڪنهن سان ناهي.
٢- ڪال ڪرال ڪنور سڀن لي- وڃنو ڪرمت وهائي
ڪين ڇڏي تو ڪڏهين ڪنهن کي-
توڙي ڀاڻ لڪائي.
٣- ٻير پيغمبر ڪيئي وڃـڙا - وارو وڃـر وڃائي
راجا راڻا راڄ ڇڏي ويا - ڀاري ڪومت اڏائي.
٤- ڪهي نيئون جڳ جولو جاڻي - ڇڏ تون موهه مٽائي
الست سمي ڪو ساڻ نه هلندو - ڏس تون ڌيان لڳائي.

راڳ ڀيروي ڀڄن ١٩-

ٽل- مالش تن ۾ لوڪي پيارا- ڀڄن هريءَ جو ڪرڻو آ
لس دن تا ۾ جهي ستگر جو- ڌيان هريءَ جو ڌرڻو آ.
١- آشا ترشنا چنتا ليائي- تاهن تن کي هرڻو آ
پنج وڪار ڪري وس پنهنجي-
من دشمن سان لڙڻو آ.
٢- ڪوڙ ڪپٽ ڪوڙن ڪرمن مان-
تنهنجو ڪڇ نا ورڻو آ
پوڄ وشيه کان روڪي اندر پون-
ڀاو سان هردو ڀرڻو آ
٣- ڪهي نيئون همت هٿ هٿائي - جيئڙي جڳ ۾ مرڻو آ
سيو ڪري ستگر سنتن جي - ڀؤ ساگر مان ترڻو آ.

راڳ ڀيروي ڀڄن ٢٠-

ٽل- هري مولکي هردم سچو گيان ڏي تون،

سچيءَ شانت وارو - سدا تو پاڻ ڏي ٽون .

١- رهي ٽاٽ ٽن ۾ سدائين لوهالجي

سچي پريم وارو - سو پروان ڏي ٽون .

٢- سري ڪين ساعت - پنا لام ٽنهن جي

هري لام ڀنهن جو - نه پرڏان ڏي ٽون .

٣- ڏسان پرڀو ٽنهن جو - اکين ساڻ درشن

ڪهي نيڻون مولڪي - درس دان ڏي ٽون .

راڳ ڀيروي ڀڄن ٢١-

ٽل - سڀو تو پاڻ ڌارڻ کپي دل سچيءَ سان-

پرڀوءَ کي پڪارڻ کپي دل سچيءَ سان .

١- ڪيل قول جو ٽي - جڳديس هريءَ کي -

پرڻ سو ٽي پالڻ کپي دل سچيءَ سان .

٢- وٽي اوت ستگر سچن سڀ ڀرشن جي -

سدا من کي مارڻ کپي دل سچيءَ سان .

٣- برهم جيو وچ ۾ جو پڙدو پيو آ -

اهو پڙدو ٽارڻ کپي دل سچيءَ سان .

٤- ڪهي نيڻون لوڀ جو ساکي رهي ٽو -

ٽنهين کي لهارڻ کپي دل سچيءَ سان .

راڳ ڀيروي ڀڄن ٢٢-

ٽل - من جڳ کان رهج اڪيلو - ٽي رام چرڻ جو ويلو .

١- رهي ايڪانت ۾ شبد ڪمائي؛ گرمورت ۾ تو پاڻ لڳائي

ڪر ڀنهن جو وقت سهيلو .

٢- سنت اڪيلا سدا رهن ٿا ، ڳولهي آتم لعل لهن ٿا

ٽن سنتن جو ٽي چيلو .

٣- ڪهي نيڻون ڪر گيان ڀرائي، ڀيد ڀرالٽيون ڀوم ڀلائي

ڪر جيو برهم جو ميلو .

راڳ ڀيروي ڀڄن ٢٣-

ٽل - چڏ ماڻ اجايو اپاڻا - ڪجهه سوچ سمجهه ٽون سياڻا .

١- هن دنيا ۾ رهڻو ناهي - اڄ سڀاڻي هلڻو آهي

۾ ٽي ڏينهن ٽون چڱند ۾ داڻا .

٢- ڪوڙي آهي ڪايا مايا -

رهي نه ٽو جيئن وڻ جي ڇايا

ٽون ٽنهن ٽي ڪر نا ماڻا .

٣- ٽن جوڀن جو پالور چڏ ٽون -

گوبند سان من ڀنهجو گڏ ٽون

رکي لوڙس هاج لماڻا .

٤- ڪهي نيڻون سب ڪرم ڪمائج -

سمر سڀو ٽون اڳ لاءِ ناهج

نه نه رونندي مرڻ پڄاڻا .

راڳ ڀيروي ڀڄن ٢٤-

ٽل - تو رم سان لٽ پيار ڪر ٽون - جو ڀڄاڻي پار ٽو

پاپ کان ٽون ڏر هميشه - جو ڪري سنگهار ٽو .

١- پاپ پاپي جو ڪرڻ ٽو - پاپ جو ڦل لي برو

لوڪ ۽ پرلوڪ ڏکه ڏي - واس نرڪ دوار ٽو .

٢- ڌرم کي لڳر ڌار دل ۾ - ڌرم جو ڦل ٿي سٺو
لوڪ ۽ پرلوڪ سک ڏي - واس سرڳ منجهار ٿو.

٣- پاپ دک جو آهه ڪارڻ - پاپ جو چنتن ٻرو
پاپ ڪاري لالگھ جيئن - آخر ڪري ٻرهار ٿو.

٤- کهي ٽيئون پاپ ٿياڳي - ڌرم سان چت لاءِ ٿون
ڌرم هي آڌار ٿنهنجو - ۽ ٿئي رکوار ٿو.

راڳ ڀيروي ڀڄن ٢٥-

ٽل- هي جگياسو جيت من کي -
هيءَ رکي لٽ رهت ٿون،
سنت ستگر جي سنگت سان - پاءِ پڪتي پريت ٿون.

١- ڀوڳ جڳ جا روڳ آهن - خوشين جي پنهان غمي،
ٿياڳ ٿن جو ڪر هميشه - ڳاءِ گوبند گيت ٿون.

٢- ڌيان ستگر ديو جو ٿون - ڌار هردي ۾ سدا
فڪر ڦرلا سڀ هٽائي - رهه سدا سرجيت ٿون.

٣- ستگرن جي شبد جو لٽ - سواس سان سمرن ڪري
ورت ستگر جي وچن ۾ - چڏ مالائي ميت ٿون.

٤- جوڳ ۽ ويراڳ ڀيٽي - ڌار التهه ڪرڻ ۾
کهي ٽيئون هن رهت سان - پاءِ من لي جيت ٿون.

راڳ ڀيروي ڀڄن ٢٦-

ٽل- ڀوڳ ۾ ڀلجي اگياني - جنم کين وڃاءِ ٿون.
چڏ وشيه جي واسنا کي - گيت گوبند ڳاءِ ٿون.

١- جي ڏسين ٿو ڀوڳ سندر - سي اٿي وک سان ڀرپا

آلت ٿنجي ڏس وڇاري - ٿل نه ٿن سان لاءِ ٿون.

٢- جنم مالش آ مليو ٿوکي - وڏي کنهن ڀاڳ سان
ڪرڻ چاهين جي سڦل - ٿان رام کي رجهاءِ ٿون.

٣- جڳت سارو جوت جاڳي - شرن وٺ ستگر سندي
موهه ممتا مان متسر - حسد هرس هٽاءِ ٿون.

٤- کهي ٽيئون مکت چاهين - گيان سڻ گرديو جو
پرم سنسا ڀيد پرالتي - دوکه دوئلدو مٽاءِ ٿون.

راڳ ڀيروي ڀڄن ٢٧-

ٽل- ستگروءَ جي شبد جو - لٽ جو ڪري اڀياس ٿو
سو پرم آنند پائي - ڪري ڦرٽا ناس ٿو.

١- روپ ستگر ديو جو - جنهن جي اکين اندر رهي
سو ڏسي سڀ ۾ گروءَ کي - ٿئي سڀن جو داس ٿو.

٢- جو ملائي سرت پنهن جي - ٿو گرن جي شبد سان
پاپ ٿنهن جي من اندر - ڪڏهين ڪري نا واس ٿو.

٣- جو لڳائي شبد جي، وڇار ۾ ورتي سدا،
سو سڄائي پاڻ کي - ٿن جو چڏي اڌ ياس ٿو.

٤- کهي ٽيئون جڳت سان جو - شبد جو سمرڻ ڪري
سو رهي نرڀئه اسنگه - ڪاٽي ڪرم جي ڦاس ٿو.

راڳ ڀيروي ڀڄن ٢٨-

ٽل- ستگروءَ جي گيان کي، گرمک سٺي من ڌار ٿون
منن ندڌياسن ڪري هيءَ منش جنم سڌار ٿون.

١- ڪامنا ان شڀ ڪرم ڪر، جيت من مستان کي

ٽهل سنتن جي ڪري، لت مٽل من جي ٽار ٿون:
٢- لوڀ لالچ موهه متسر، پاپ کان پاسو ڪري
ڌرم ڌيرج شيل سنجم، سان الڌر سينگار ٿون.
٣- چاهه چنتا کي چڪائي، ڌيان ڌر گرديو جو
جاپ سوهم جو جپي لت، راڳ دويش لوار ٿون.
٤- ڪهي ٽيئون ڪروڌ ليائي- شانت من ۾ رکه سدا
جڳت کان جيتري چٽي شش، پاءِ مڪتي دوار ٿون.

راڳ ڀيروي ڀڄن ٢٩-

ٽل- تو لڪائي پاپ پاپي، جي ڪرين سنسار کان
سي لڪل هرگز نه رهندء، پرڀوء جاڻڻ هار کان.
١- جي لکي تون پاپ ماڻهن، کان ڪندين ڳجهه ڳوه ۾
سي ڇپائي ڪين سگهندين، ڪڏهن سڀ ڪرتار کان.
٢- چنڊ سورج پون پاڻي، اگن پڻ آڪاش پڻ
ٿا ڏسن سڀ ڏوهه ٿنهنجا، جي ڪرين ڪينوار کان.
٣- چتر گپتا پڻ لکن ٿا، منش جي پڃ پاپ کي
شاهدي دل پڻ ڏئي ٿي، ڏس ڀڃي وچار کان.
٤- ڪهي ٽيئون پاپ سان دکه، ليڇ جوٽيءَ ۾ ملي
نام جپ شڀ ڪرم ڪر، بچ پاپ جي وهنوار کان.

راڳ ڀيروي ڀڄن ٣٠-

ٽل- رام وياپڪ سرو ۾، سڀ رام جو ديدار آ
رام سڀ رنگه ۾ رميو، سڀ رام جو جمسار آ
١- رام سورج اگن تارا، رام چندر چار آ

رام جي آ جوت سڀ ۾، رام جو چمڪار آ
٢- رام راجا رام پرجا، رام پالڻ هار آ
رام منگتو ٿي منگي ٿو، رام هي داتار آ.
٣- رام اندر رام باهر، رام ئي چوڌار آ
رام جل ۾ رام ٿل ۾، رام جو وستار آ.
٤- ڪهي ٽيئون سگن نرگن، رام هي نرڌار آ
رام هي سڀ راند آهي، رام کيلڻ هار آ.

راڳ ڀيروي ڀڄن ٣١-

ٽل- آهه پيدا ٿيو جهين ڪل، ۾ ڀڳت ڀڳوان جو
سو سدا آباد آ ڪل، سڀاڳ سنتان جو.
١- جو رهي ڀڳوان جي، ڀڳتيءَ ۾ ڀرپور ٿو
ديش ڪل جي سو مٿان، جهنڊو جهلائي شان جو.
٢- امر پيالو پريم سان، پيتو جهين گرديو جو
پاڻ ڀڳتيءَ سان ڀري سو، هردو هر انسان جو.
٣- ٿي وسي جنهن ۾ سدا، جوٽي سچي جگديش جي
پال ٿنهن جي ۾ رهي، چمڪو ٿهين ايشان جو.
٤- ڪهي ٽيئون گيان گڻ، وارو لکن ۾ لعل ڪو
ٿنهن مٿان سيڪو ڪري، قربان پنهن جي جان جو.

راڳ ڀيروي ڀڄن ٣٢-

ٽل- تو ڪربان پرڻام مان، ٿنهن سرو وياپڪ رام کي
نام جنهنجي جپڻ سان، تو چت لهي آرام کي:
١- پسن پکين جيو جنتن، کي رسائي روز تو

ڌيان ڌڻيءَ جو لڳائي، سو لهي وشرام کي.
٢- چنڊ سورج جنهن ٺاهي، جڳت کي روشن ڪيو
پوڻ جل ڌرتي اڳن سان، سک ڏني تو عام کي.
٣- شڪت جنهن جي سان سدائين، تو هلي سنسار هي
جو سدا ڀڳتن سندي، پورڻ ڪري تو ڪام کي.
٤- ڪهي نيڻون اوٽ آهي، ۽ رهي ڏينهن رات مان
تو جپيان لت لپر سان، پرماتما جي نام کي

راڳ ڀيروي پد ٢٣-

ٽل- پرپر سان ڪپڙا رڱي ٿا، سنت ڪن ڪرتار لءِ
عام لوڪن کي نه آهي، شوق سرجڻهار لءِ.
١- خلق مايا ٿي ڪمائي، شان سک سنگار لءِ
سنت مايا کي ڇڏين ٿا، پرڀوءَ جي هڪ پيار لءِ.
٢- خلق ممتا ٿي ڪري، پروار ۽ گهر ٻار لءِ
موهه ڪوڙي ڪٽنب جو، سنت ڇڏين سک سار لءِ.
٣- خلق ساري ٿي جٽي تڪرار ۽ وهنوار لءِ
سنت جيئن هر پل ۽ رام جي ديدار لءِ.
٤- ڪهي نيڻون سنت ڪن ٿا، سنت پراپڪار لءِ
پيش پائي جوڳ سادن، پرڀو جي وچار لءِ.

راڳ ڀيروي پد ٢٤-

ٽل- تو چوان مان صاف پيارا، غرض جو سنسار آ
پيا مطلب ڪوبه مانڻ، نا ڪٽنب پروار آ.
- جي اچي پيسو ڪمائي، ٿان لڳي گهر ۾ متو

بن ڪمائيءَ ڏين مهڻا، هيءَ اصل بيڪار آ.
٢- پاس ۾ پيسو تهاري ٿين پار هزار ٿا
ڏين پيا ٿا پيار ٻولي، جو لوڪن جو پيار آ.
٣- ڪهي نيڻون سمجهه سياڻا، سڀ جڳت ٿي غرض جو
غرض سان سڀڪو پڇي، هڪ غرض بن [illegible] آ.

راڳ ڀيروي پد ٢٥-

ٽل- اي مسافر! رات واهوا، جاڳ هاڻي جاڳ تون
ويل ٿاهي وڃڻ جي، اٿ ماڻ پنهنجو ماڳ تون.
١- ڏينهن گهاريو تو گهمڻ ۾، رات ساري سمهڻ ۾
عمر ائين ٿي وڃائي، هاڻ ڪر ويراڳ تون.
٢- ڪٽنب سارو پراڻ پيارو، جو اکين سان تو ڏٺو
لڳي جيئن جاڳي تنهن جو، موهه ترت تياڳ تون.
٣- منش چولو خاص هر جي، ملڻ لاءِ توکي مليو
موهه ممتا ۾ ڦسي ٿو، لاءِ تنهن کي داغ تون.
٤- ڪهت نيڻون ڇوڙ غفلت، آدم ڪر هاڻي اٿي
ساڌ سنگ ۾ نام سمري، کول پنهنجو ڀاڳ تون.

راڳ ڀيروي پد ٢٦-

ٽل- رام جا هي رنگ ڏسيو- تو ٿيان حيران مان
جا منجهان تو جا ٺاهي- تو وڃان قربان مان.
١- محل ماڙيون رنگين واريون- ۽ بزاريون هيون جتي
اڄ اهيئي شهر سندر- تو ڏسان شمشان مان.
٢- باغ نرمل ها گلن سان- پکين جون ٻوليون جتي

اڄ اهي سهڻا ڀمڀا - تو ڏسان وڃران مان .

٣- پلنگ تان جنهن پير لاهي - نا رکيو پٽ تي ڪڏهن
اڄ اهيئي پير پيادا - تو ڏسان انسان مان

٤- ڪهي نيئون رام جا رنگ - چا چئي مان ڇا چوان
ڀيکيو ڀندا در در ن تي - تو ڏسان سلطان مان .

راڳ ڀيروي پڇن ٣٧-

ٽل - سچا ساڌو اگڙ منهنجي، ڪڏهن ايندا ڪڏهن ايندا
سنيا رڀان مان سدا تنکي، ڪڏهن ايندا ڪڏهن ايندا.

١- ديا ڌاري پرم پريمي ، سرل سيتل نرم ليمي
سداچاري سرو ڪيمي، ڪڏهن ايندا ڪڏهن ايندا.

٢- مٺي ٻولي سدا ٻاٽي ، پيارن پريم جو ٻاٽي
ڪميا سنتوش جي ڪاٽي، ڪڏهن ايندا ڪڏهن ايندا.

٣- وويڪي وير وئراڳي ، سدا نشڪام ات ٽياڳي
ڀڄن ڀنڊار انراڳي ، ڪڏهن ايندا ڪڏهن ايندا .

٤- ڪهي نيئون برهم گياني ، نسنگ نرويڙ نرماني
سچا سي سنت سيٽلاني، ڪڏهن ايندا ڪڏهن ايندا.

راڳ ڀيروي پڇن ٣٨-

ٽل - جڳت ۾ سنت پورن سي- نظر سان نهال ڪن جيئي
سڌارن جيو جڳتر جا - سچي سنڌر سکيا ڏيئي .

١- ڀڪي جن پريت آ پالي - سچي لنو رام سان لائي
سچاٽي اصل جي ڌاڻي - برهم سوروپ ٿيا سيئي.

٢- ٻره جو ميچ مچائن ٿا - پتنگ جيئن تن ٻچائن ٿا

هريءَ جي رنگ رچائن ٿا - مٽائن تاپ ٿا ٽيئي

٣- ڪهي نيئون جڏهن ملندا - خوشين جا در تڏهن کلندا
اسنت جيئن الگ سيئي ڦلندا - مٺي ويندا درد ڪيئي.

راڳ ڀيروي پڇن ٣٩-

ٽل - چڏي تون آش دنيا جي - جهي وٽ رام سکدائي
ڪري شپ ڪرم جڳتر ۾ - سڦل ڪر جنم تون ڀائي.

١- چوڻ تو تون دنيا منهنجي -
اٿئي سا ڪاله ڪا تنهنجي ،
الٽ ۾ ٿئي ٽئي ڪنهنجي - ڪٽي نا ساٿ ڪو پائي .

٢- دنيا جي واسطي ٻندا - ڪرين ڇو تو ڪرم گندا
منڌن ڪرمن سنڌو منڌا - اٿئي ڦل نرڪ دکدائي.

٣- ڪهي نيئون ڪري ارپن - سچي گرديو کي تن من
وٺي هر نام ڪر سمرن - وساري جڳت جي وائي.

راڳ ڀيروي پڇن ٤٠-

ٽل - سچو سوروپ آتم جو - ڏنوجن کست مان ڪاهي
لڪن ٿا ڪين ڪي جڳ ۾ -
تني جي منهن مٺيا آهي .

١- جڳت کان سي رهن نيارا -
سچا سالڪ سمت وارا
سدا سچ جا چلن چارا - تکيءَ جا ڊول سي ڊاهي.

٢- جڳت جولو جني جاتو - سچو هت هريءَ سا لاتو
ليائن ايهن جو لاتو - تني کي آس ڀي ناهي .

... لاڳي - ڀاڳي لس ڀاڳ ۾ جهالي
... ڀاڳ اسالي - سوداڳي جو ڀت مکان لاهي.
۾ ... ٿيڻون مان ... -
سدا ڀسان راس ڏيهن ٻيئي،
ڏولي ... ڪرن ... - ڀڳان مان چاهه سان چاهي.

راڳ ڀيروي پڪن ۴۱-

ٽل- دردوارن سڏ ڀون اکڙيون، رهن ٿيون آب ۾ آليون
تن جي اکين مان- هردم، وهن ٿيون نير جون ناليون.
١- ڪڍن نا ڪين ڪي ڪڏهين،
رهن ٿا سي صبوريءَ ۾
ولي لس موج مستيءَ جي،
پئن ٿا پريم جون پياليون.
٢- رهي جڳ جال کان نيارا، ڪرن آرام ڏينهن سارو
گذارن رات ڳڙي جاڳي، چلن الٽيون سدا چاليون.
٣- هميشه رام جو نالو، جپن سي ٿا سواسن سان
ملالي شبد ۾ سرتي، ڏسن ٿا لعل جون لاليون.
٤- ڪبي نيئون دردوارو، تنهن جي رمز ڪو سمجهي
خبر نا عام لوڪن کي، ڳجهيون تنهن جون انيئي ڳالهيون.

راڳ ڀيروي پڪن ۴۲-

ٽل- پيالو پيالو گرو ڏي پيالو -
پري پريم وارو گرو ڏي پيالو.
١- جڳت ۾ گهڻا مون پيالا ڏٺا -

گلابي شرابي سڀ کان سٺا،
پر نه پريم جهڙا پيا ڪي مٺا -
پيئڻ سان جنهن جي الڪ ٿئي اجالو.
٢- ٻلا شاه جنهن لاءِ پيري چڙهي -
ولي رام پنهنجي وزيري ڇڏي.
گوپيچند ڀيني اميري ڇڏي -
اهو پريم پيالو پري ڏي رسالو.
٣- ڪهي نيئون گولو ٿي پاڻي ڀريان -
سدا تنهنجي در جي مان سيوا ڪريان
ڪٽي سيس پنهنجو اڳيان تو ڌريان -
ڏيئي پريم پيالو ڪيو مون سکالو.

راڳ ڀيروي پڪن ۴۳-

ٽل- گرو تار ٻيڙو گرو تار ٻيڙو،
دنيا جي لهر مان گرو تار ٻيڙو.
١- عمر مون اجائي وڃائي گرو،
ڪيم نا سڄي ڪا ڪمائي گرو
ورلم هاڻ تنهن جي شرڻائي گرو،
نرڪ جي لهر مان گرو تار ٻيڙو.
٢- سڄي عمر مون شب ڪرم نا ڪيو،
گناهن ڪرڻ ۾ شرم نا ٿيو،
گرو سدت جو من مرم نا پيو،
گرڀ جي گهر مان گرو تار ٻيڙو.

٣- لطائن سندو ماڻ لولهي گرو،
لطائن سندو لساڻ لولهي گرو
لطائن سندو ٹاڻ لولهي گرو،
ڪلن هن ٻهر مان، گرو ٿار ٻڙو.

٤- ڪهي ٿيئون سنگر نه مولڪي چڏيو،
سڀي سنگ ٻڀهي سدا مون ڪڏيو
اڇي من مندر ۾ نه ڏيرو اڏيو،
ڪلوه جي ٿهر مان گرو ٿار ٻڙو.

راڳ ڀيروي ڀڄن ٤٤-

ٽل- اکنڊ آلما کي لهين ڇوله ڳولهي-
لڪل جو اندر آهه الهولدي اولي.

١- سڀو جڳت ٻندا جهين مسان لئي.
سدا سڄ لي روشن لنهين سان لئي
جدا هو ڪڏهن ڪين ڪنهن کان لئي.
رهي منجهه چولي اڏي ٻول ٻولي.

٢- جهيهڙو نه رنگ آ لڪو روپ آ.
اندر ان کان ٻري ٻرهم سوروپ آ
امر سو اناڌي مها ڀوپ آ-
لهج لون لهن کي نکر ساڻ ڦولي.

٣- مايا جي ڀٽل ۾ لکي سو پيو.
کنن کوٽ ڪايا ۾ قابو ليو
ملي ساڻ ڇايا ٿي ڇايا وٺو.

ڀسج لون لهن کي ٿيئي ٻڙدا ڳولي.

٤- سڀي سنگروء کان ولي گيان لون-
ڇڏي ڀيج ڪوشن جو ايمان لون
برهم آلما جو ڏرج ڏيان لون-
ڪهي ٿيئون مٺي ڇڏج ٻرم ٻولي.

راڳ ڀيروي ڀڄن ٤٥-

ٽل- ٻندا ڪال سر لي ٻڪاري ٻڪاري-
سدا رامد لنهجي لهاري لهاري.

١- مٺان مؤس کنهنجي ڪڏهن نا ڇٽي-
اڇي اوچتي لو ڳلي کان گهٽي
وڃي سواس سڀني جا ڪنهن ڏيهن لٽي-
الي جاڳ هاڻي گنواري گنواري.

٢- عزل جو هميشه وڃي ٿاد لو.
ڪري باغ ٽڙيل سو برباد لو
هلي موت اگهان نه فرياد لو.
ڇڏي ڪال سڀ کي سنگهاري سنگهاري.

٣- وڃي ڪوچ لمندو سڀو جهان لو.
ڏسين خود اکين ساڻ السان لو
اجان ٻي چڏين لون نه ايمان لو.
حيا مؤس وٺين وساري وساري.

٤- ڪهي ٽيئون ڪيئي هتان ويا لڏي.
وڏا وير جوڌا ويا ڀروسه ڇڏي

رهندا ن ڪين ٽون ٻي هتي گهر اڏي -
سمر ڪڻ ڪو اڄ لاءِ سنواري سنواري.

راڳ ڀيروي ڀڄن ٤٦-

ٽل- عجب رام ليلا ٺٺالي ٺٺالي ،
رمز ساڻ رانول رچائي رچائي .

١- ڪنهن جي مٿي تي ڇتر ٿو جهلي ؛
ڪنهن جو ڀيو لاش رڻ ۾ رلي
ڪنهن جو پلو ڀاڳ وڻي ڪلي ؛
ڪنهن کي ڏ لڏي مان ملي ڪين پائي.

٢- ڪٿي بغل باجا بيهد ٿا بڄن ،
ڪٿي ٻڙ مرڻ جا سمر لـا سڄن
ڪٿي وير جوڙا گهمنڊ مان گڄن ،
ڪٿي باغ بستي ڪٿي سڃ صفائي .

٣- ڪٿي گيان ڳڻ جي چرچا ٿي چلي ؛
ڪٿي هوڏ هستي هٺڻ ٿو هلي
ڪٿي خوب خوشبون ڪٿي جيءَ جلي ،
ڪٿي روز راڙو ڪٿي آ وڏائي .

٤- ڪهي ٽيڪون ڏاڍو عجب ٿو اچي ،
ڏسو ڪيڏن ڪل سان ٿي مايا نچي
رهي رام ليارو ٿو رچنا رچي ،
وڃان ٿهن ٻرڀوءَ ٿان مان پل پل سدائين .

راڳ ڀيروي ڀڄن ٤٧-

ٽل- ري من پرڀوءَ سان ڪر پيار -
پنهنجو مالڪ جنهن سدا ، .

١- مايا موهه ممت کي ڇڏي - هر دم ٿيءُ هوشيار
ساڌ سنگت هر ڀڳت ڪرڻ ۾ - ڪر ٽئون ٿيءُ ٿيار .

٢- لالچ آئين لالچ وڃندا ن - من ۾ ڪر ويچار
ڪوڙي هڪ ٻي ڪٺندين لا چو - ميڙين لاک هزار.

٣- جو ٿي ڪايا جو ٿي مايا - جو ٿو سڀ سنسار
مطلب جا سڀ سنگي ساٿي - مطلب جو پروار،

٤- ڪهي ٽيڪون ڪر پريت پرڀوءَ سان -
ڇڏي جڳت وهنوار
هت هت ٿو سان سنگي ٿيندو - سو ٿي ستڪرتار .

راڳ ڀيروي ڀڄن ٤٨-

ٽل- من ڪر ڪا هاڻ هوشياري، هيءَ مهل اٿيئي موچاري.

١- مالڪ جنم امولڪ پائڻ ،
قدر ٿهن جو ڪين ڪي ڄاڻڻ،
اصل سوروپ کي ڪين سڃاڻڻ ،
ٿو ويهر ٿڪ عمر گذاري .

٢- سر تي بيٺو ڪال پڪاري ،
هڪ ڏينهن ليڪ ڇڏيندءِ ماري .
جم ٻر ڏيندين ليکو ساري، پوءِ پولدء سڌ ساري .

٣- ڪهي ٽيڪون لڳي ستڪو لاري ؛

لـــام جهڙي وٿ جنم سڌاري
ليکو ڏرم راهه جو واري ، پاڻيج پـــد سکاري .

راڳ ڀيروي ڀڄن ٤٩-

ٽل - اڄ صاحب جا شڪرانا، موهي مليا سنت سجانا .
١- سنت سچا سوروپ هريءَ جو، تنهن ۾ ڀيد نه ڪوئي
سنت هريءَ ۾ ڀيد رکن جي، آهن سي نـ اجانا .
٢- صاحب ۾ ٿئي سنت سمائل ، سنتن ۾ آ سائين
هر سنتن جو سنت هريءَ جا، سمجهه رکي ڏس سيانا.
٣- سنتن جو اُپڪار جڳت ۾، سڀ جيون ٿي آهي
سنتن سچا اوتار وٺي ڪن ، ڪروڙن جا ڪليانا .
٤- صاحب جي ڪٿي سنت مڃائين، سنت جي هر نا ميٽي
کهي نيڻون سنتن جي مهما، ڳائين ويـــد پرانا .

راڳ ڀيروي ڀڄن ٥٠-

ٽل - سنتن کي دل ياد ڪري ٿي -
تن ريءَ منهنجي ڪالهه سري ٿي .
١- سنتن لاءِ مان ڀـــور پچايان -
دم دم دولهان درد دکايان ؛
ياهه ٻــرهه جي اندر ٻري ٿي .
٢- سنتن کي مان هر هر ساريان -
روئندي روئندي رات گذاريان
ليڪن مان ونئي ننڊ پري ٿي.
٣- سنتن ان مون لـالهه ڪراڙي -

سڀ ٿي ڀاليان دليا ســـاري
گهڻن ۾ جند روز ڳـري ٿي .
٤- کهي نيڻون سي ڪڏهين ايندا -
ديا ڪري شل درشن ڏيندا
تن لاءِ دلڙي روز رڙي ٿي.

راڳ ڀيروي ڀڄن ٥١-

ٽل - جوڳي جيءَ ۾ جادو هڻي ويا ؛
مرليون وڄائي خيال کـــڻي ويا .
١- جوڳـــن ڌاران ڪيئن سري ٿي ،
لونءَ لونءَ تن کي ياد ڪري ٿي،
سڪ جي مولڪي ڏيئي ڪٽي ويا.
٢- جوڳين لاءِ مـــان ٿي جوڳياڻي ،
ٻـڌ لـدس تن جي الـــوڙ واڻي ؛
وچن ڏيئي جا مولڪي وٺي ويا .
٣- جوڳـي ويــڙا جيءَ جئـــاري ،
پريـــم پيالو پـــاڻ پيـــاري ،
ليکن جا لـانا تن سان ٻٽي ويا .
٤- کهي نيڻون سي جڙ ويا لائي ،
وطن ڏيئي جو ڏسندس ڪاهي ،
محبت واري ڏيئي مـــٺي ويا .

راڳ ڀيروي ڀڄن ٥٢-

ٽل - آءٌ لون ستگر ٻيڙو منهنجو ٻڍو ساگر ڪان تار .

١- ڪوڙو ڪنهن آهيان ڪامي،
ڪين ڏسڻ تون حالون خامي،
هيڻن سان ٿيءُ هردم حامي،
پنهن جو ٻرد سڃاڻج سوامي،
لهه تون سنت سنڀار.

٢- ستگر تو ان لاءِ وسيلو، ڪو نه ٻلي هٿ منهنجو حيلو
ڏنم جاچي ڪتب قبيلو، سنگ تنهن جو آ زهريلو
منهن جو تون آڌار.

٣- ڪهي نيڻون گر ٻار اڪارج، ٻڏ ساگر جي پيڙ لوارج
ڪڍهين مولڪي ڪين وسارج،
مون لئي پنهنجو هٿڙو ڌارج،
آهيس تنهن جي دوار.

راڳ ڀيروي ڀڄن ٥٣-

ٽل- اٿي ساجهر ڪر نه سڄاڳي - ڇڏ تند گهٽي-
ڪر ياد ڌڻي - ماڻ محبت واري ماڳ ڪي.

١- تو نه ڏينهن وڃايو گهمندي -
ساري رات وڃائي سمهندي
رکي ياد الله - ڪوڙو ماڻ الله.
تو کوهيو پنهنجي ڀاڳ ڪي.

٢- هيءُ عمر وڃي لئي وهندي -
ڪندي ڪوشش ڪين ڪي رهندي-

ڏس ڌيان ڌري - من سوچ ڪري -
ڪيئن جهاڳيندي هن جهاڳ ڪي.

٣- ڇڏ اوديا لنب اپائي - ڪهي نيڻون هر جپ جاڳي
شب مهل اٿي - ڪر ٽهل اٿي -
تون ماڻج سڄي سهاڳ ڪي.

راڳ ڀيروي ڀڄن ٥٤-

ٽل- هري ڀڄن ٻنا هي پائي - تو عمر اجائي وڃائي.

١- لڪي ٻول ٻورب جو ٻار ٻو لو.
لڪي من وپراڳ وهار ٻو لو
لڪي ڌيان هريءَ جو ڌار ٻو لو- ٻوڳي ٻوڳ اپار-
جنم ڪيئن غار- رهي بيڪار- ڪيئن نه ڪمائي.

٢- لڪي جيو رام جو لالو لو.
لڪي ٻيتو ڀسرام جو پيالو لو
لڪي الله ڪيو نه اجالو لو- ڪرين تو ڪوڙ-
متيءَ جا موڙهه- سهندي تون سور- لڪ جائي.

٣- لڪي ڪام ڪروڌ کي ٽاريو لو.
لڪي لوڀ موه کي ماريو لو.
لڪي هٿ هٺ جو هاريو لو- پنجن سان پريت
رکي تو ليس- پسن جيئن ريت- هلين دکدائي.

٤- ڪهي نيڻون گر لاڌ پايو لو.
لڪي ستسنگ سان من لايو لو.

اڪي گيان پوهر جو پاتو ٿو - لکو شبد ڪرم -
ڪيئه ڪو ڏرم - لکي من مرم - رکيئه ٿو رالي .

راڳ ڀيروي ڀڄن ٥٥-

ٽل - دلبر جو ديدار - ڀيهي پاڻ ۾ پس ٿون .
١- ڇو ٿو ڏو ايکي ڏورين - ڏيهه ڏٺي ڏاتار -
ڏوري ڏيل ۾ ڏس ٿون .
٢- پرهه سندي بازار ۾ - پيخد جو کٽ ٻار -
ورهه ويراڳ ۾ وس ٿون .
٣- مالڪ سان من ميل ٿون - ماڻيج موج بهار -
هر رنگ ۾ پيو هس ٿون .
٤- نيڻون اکڙين سان ڏسي - الک سندو اسرار -
ڳالهه نه ڪنهن کي ڏس ٿون .

راڳ ڀيروي ڀڄن ٥٦-

ٽل - ڪرمن درشن دل درپن ۾ -
رپڪي ويهه لئه رسن ۾ .
١- ڪام ڪرود لوڀ موهه غيرپ -
ڪر نه پيرڪ پڄن ۾ .
٢- ڀڄن ڪليشن کان ڪر پاسو - ٽپ تا ٽن تاپن ۾ .
٣- ڀيمکن جي سنگ کي ٿياڳي - رک ٿون سڪ سنتن ۾ .
٤- سچ شبد سان سرت ملائي -
سمرن ڪر سواسن ۾

٥- ڪهي نيڻون گر گيان ٻرالي - پاڄ نه ٿون ڀرمن ۾ .

راڳ ڀيروي ڀڄن ٥٧-

ٽل - جيڪو درويشن کي ڏکائيندو ،
ڏکا در در سولي کائيندو .
١- جيڪو وير وجهي ٿو فقيرن سان ،
جم جکڙي ڪنهن کي زنجيرن سان ،
سو مرندو ڪهڙن پيڙن سان ،
وڃي نرڪن ۾ ڏک پائيندو .
٢- جيڪو درويشن کي جهوريندو ،
سو پيڙو پنهنجو پوڙيندو ،
ڪيو پاپ ڪرم جو لوڙهيندو ، ۽ آخر ۾ پڇتائيندو .
٣- جيڪو وير وجهي واسينگن سان ،
کهي نيڻون مري سو لالڪن سان ،
ليڻن دويش رکي جو سنتن سان ،
سو پنهنجو ولش وڃائيندو .

راڳ ڀيروي ڀڄن ٥٨-

ٽل - گرو ڪير ٻلي آهي ؟ من الله رون جو جنتي -
هو سمرن ۾ لائي .
١- گرو ڪير عاقل جڳ ۾ ؟ چڙي پاپ ڪرم جو ٿي -
هلي ڏرم سندي دڳ ۾ .
٢- گرو ڪير آهي روڳي ؟ جو ترشنا من ڌاري -
رس ڀوڳي ٿــي ڀوڳي .

٣- گرو ڪير آهي ٻاٻي؟ جو ڀيٽجي سڪه لاءِ ڏي -
ڏڪ ٻڌي ڪـــي سنتاٻي.
٤- گرو ڪير آهي موڙڪ؟ جو مايا ۾ ڦاسي -
ٿٽي ٻڳوس ڪـــان ٻهڪ.
٥- گرو ڪير آهي ٻرامي؟ رکي ٻيهن لپائي جو-
کهي نيڻون ٿي ٻيمي.

راڳ ڀيروي ڀڄن ٥٩-

ٽل- مولڪي جوڳي ياد پون، جن نام جو دان ڏنو
سي سامي شال ملن.
١- جتي جوڳين ڪيا ڏيرا، آلي خوب مٺا ميٺڙا
تن جوڳين ڌاران سي، ٿمون مڙهيون ڪين سهن.
٢- جن جوڳين جاڳايو، هر رنگ سچو لايو؛
تن سنتن کي ساري، ٿا ٻيٺين تار وهن.
٣- ڪري الپؤ جي ٻولي، دري دل جي جن کولي
تن سامن جا مولڪي، شل درشن سيگهه ڏين.
٤- آهي ڏينهن ڪڏهن ٿيندا، ڪري مهر اڱڻ ايندا
کهي نيڻون درس ڏيئي، شل مولڪي ڀيٽجو ڪن.

راڳ ڀيروي ڀڄن ٦٠-

ٽل- ڪڏهين ملندا من! ميلي سي، پرميشور جا پيارا،
من گهريا من مهٺا جي هن منهن ۾ مٺيا وارا.
١- گيان وان ۽ ڌيان وان جي ديا وان اپڪاري،
آتم اسٿت الترٻامي ٻهڪامي نرڌاري؛

ٻرم وويڪي ايڪا ايڪي سم درشٽي گٽڪاري.
ٻرهم نيشٽي ٻرهم شروٽري، ٻورڻ ٻچن ٻيدارا.
٢- گام گام ۽ گليءَ گليءَ ۾، سنتن کي مون ڳولهيو،
جهنگ جهر ۽ ٽرن ٻرن ۾، ڏونگر ۾ مون ڏوليو؛
راس ڏينهن ۽ ٽتيءَ ٽڏيءَ ۾، فڪر رکي مون ڦوليو؛
ٻيا سب مليا پر نه مليا، جي دل کي ٺارڻ هارا.
٣- گنگا ٻمنا ڌام ڏٺا مون، ستٽي ٻرٻون ٺهاريون
مندر مڙهيون ڏٺم شوالا، ديون جون درٻاريون
ٻيڪ منڊل ۽ ٻنت ڏٺا مون، سنت سيائون ساريون
ٻيا نه ڏٺم پر سي نه ڏٺم، جي درد مٽائن سارا.
٤- کهي نيڻون هر الترٻامي، منهنجي سڄ اوداسا
لوڪ تنهن جو راڄ نه گهرجي، ناهه مان جي آسا
رڌ سڌ ڪين گهران ٿو آهڪ، سنت درس جي پياسا
مهر ڪري سي ميلج مولسان، ساڌو سنت سچارا.

راڳ ڀيروي ڀڄن ٦١-

ٽل- ساڌ سنگت جي سب ڪرمن ڪان، آهي وڏي وڏائي
جنهن جنهن سنگ ڪيو ساڌن جو،
تنهن تنهن مڪتي پائي.
١- سدت ملي ڪن ستسنگ جالي، سو ٽل تيرٿ آهي
شرڌا سان جو لائي تنهن ۾، سو سب پاپ مٽائي.
گنگا جمنا تيرٿ ٻي سب؛ اڇن آلي ٿا ڪاهي
ليٽي پيٽي پاپ لاهن سي، سنتن ساڪ سٺائي.

٢- پار برهم پرميشور جو جس، سنت ملي جس ڳائين
جاءِ الهيءَ جي ڏوڙ کڻي، تا ڌيو اکين کي لائين
جن شرڌالو سا رج لائي، مستڪ رکي مٿائين
سنت چرڻ رج سڀ مرضن جي، آهي اَمر دوائي.
٣- سنت سڀا تا چرڻ گهمائي، لڙڪ لتل کي تارين
رام ڀڄن جي ٻل سان ڪيٿي، پاپي پار اُتارين
ڌرم راهه پي سيوي لکي، سنت جني هٿ ڌارين
لوڪ پنهين ۾ جڳ جڳ لهجي، جن سان سنت سهائي
٤- ساڌ سنگت ۾ سک آ جو سو، وئڪنٺ کان وڌ جاڻو
ليڪ ورت جپ جوڳ يڳن کان، وڌ ستسنگ پڇاڻو
ڪهي نيڻون ٿي تنهنکي پراپت، جنهنجو ڪرم اڳهاڻو
سنتن سنگ ۾ ملي پرم سک، دوک رهي نا رائي.

راڳ ڀيروي ڀڄن ٦٢-

ٽل- مورک پنهنجو منش جنم ڇو- وشين مالهن وڃائين
سنتن جو ستسنگ ڪري تون- سڦلو ڇو نه بڻائين.
١- مات گرڀ ۾ حالت تنهنجي -
هئي جا سڻ تون سائي
اولڌ و لٽڪيل چرڻ ڦرڻ کان- بند هئين تون پائي
ڪني لڙڪ ۾ غوطا کائي - سور سنئه نه گهڻائي
ٻول ڪري تون جنهن سان آئين -
تنهن کي ڇو نه ڏيائين.
٢- جنهن ڪم لاءِ تون آئين هتڙي - ڇو تو اهو ڀلايو

امرت رس جي پرڀل پيالي - ڪي تو زهر بڻايو
لعلن جو تو وکر ڇڏي ڇو- ڪچ جو وکر وهايو
پيڙ پئي تون چندن جا ڇو- اَڪ جا برڇ لڳائين
٣- ڏاري مان ڦل ڪري جيئن- ڏاريءَ ۾ نا لڳندو
گانءِ منجهان جيئن کير ڏڌل ڦر-
گانءِ ٿڻين لا ٻولدو
تيئن توکي هي سند ر مانش- ڇولو وري نه ملندو
ڌيو سکن تا ڌيهه جنهين لاءِ- تنهنکي ڇو نه پچائين.
٤- کهي نيڻون ٿي مهل اجان پـي -
ستگر در وچ ڪاهي -
تن من ڌن سان سيوا ڪر تون - من جو مان مٽائي
پل ۾ پار ڪندو گر توکي - آتم گيان سٽائي
سرت شبد ابياس ڪري- ڇو نه آواگون مٽائين.

راڳ ڀيروي ڀڄن ٦٣-

ٽل- ستگر مولـڪي صاف سٽايو- کير الڊر تو ٻولي؛
رلگن روپن جي نه ڏسڻ لاءِ - کير اکيون تو کولي.
١- قسم قسم جي چيز کڻڻ لاءِ - هٿڙا کير ٻساري
طرح طرح جي کير سڳنڌي، سولکهي لڪ جي دواري
پالت پالت جا وچن منوهر- کير ٻڌي ڪن ڌاري
کير سٽين مارگ ۾ ٻيئي- پير کٽي تو تولي.
٢- من جي دواران کير هميشه - ڦرٽن کي نه اُٽاري
کير ٻڌيءَ جي دواران هردم پاپ پنج وپاري

ڪير ڪري ڇيد دواران ڇتون،
مٺن مين ڪير اُچاري
ڪير پراڻن دوارن سيني - الڪن ۾ تو ڏولي
٣- ڪير سدائين ورتيءَ سان تو سڄي ڪري سيلاني
مايا آدي سڀ وشين ڪي - ڪير لکي لاثاني
ڪير نيارو سڀ رلگن کان آهي ڪنهن حيراني
ڪير لڪائي لال اُنهيءَ کي ڪير تنهن کي ڳولي.
٤- ڪهي ٽيئون سو برهم آتما ويا پڪ سڀ آڌارو
سو ٿي پرپورڪ سڀ ڪڇ ڪرتا، سولي لڀ جيئن نيارو
گرمک ڳولي تنهن لڪائي پورڻ ستگر پيارو
آتم لعل ملي تو تنهن کي فارڪ ٿي جو ڦولي.

راڳ ڀيروي پڇن ٦٤-

ٽل - پاڻن وارو منش ڪٽين ٽان - جيڪري من کي مارج
ساڌ سنگت جي سيو ڪري تون -
پنهنجو جنم سڌارج.
١- جنم امولڪ هيرن جهڙو - تنهنجو قدر سڃاڻي
وشين کان ويراڳي بڻ تون - پنهنجو پاڻ پڇاڻي
اهڙو ويلو هٿ نا ايندءِ - ڏيان اهو دل ڌارج.
٢- پاپ ڪرم کان ڪر تون پاسو -
ست ڪرمن دل لائي،
من موهيندڙ مايا کان وٺ - پنهنجو پاڻ بچائي
ٽاپن جي سڀ لپٽ مٽائي - پنهنجي دل کي ٺارج.

٣- ڪهي ٽيئون سڪ شرڌا سان وڃ -
ستگر جي در ڪاهي
تنهنجي اڳيان پيتا رکي تون - ڏڱ تان سر کي لاهي
گرمنتر تون وٺي گروءَ کان - سواسون سواس اُچارج.

راڳ ڀيروي پڇن ٦٥-

ٽل - ڀلو چاهين جي پنهنجو - وٺ تون ستگر جي شرڻائي
ستگر جي شرڻائيءَ ۾ - جاڻج پنهنجي سدا ڀلائي
١- دنيا جا سڀ سائي جو ٽا - ايٺ ڇڏي تو ويندا
پاڙ پاڙيا اوڪيءَ ويلي ساٿ نه ڪوئي ڏيندا
سنگ سچو هڪ ستگر جاڻج - هٿ هٿ ٿئي سهائي
٢- وچن گروءَ جو امرت جاڻي - سڄ سڪ سان هڪ واري
سٽي ڪري تون ڌارج دل ۾ - ميٽي ممتا ساري
دکڙا ٽن جا دور ڪري تو - جن آ پرپيس لڳائي.
٣- ٽن من ڌن ۽ واڻيءَ سان - ڪر ستگر جي تون سيوا
سيوا سان ٿئي ستگر پرسن - ملن سڀئي ميوا
ديا گروءَ جي ٿئي جنهنتي سو، وات نه ڏسي اڻائي
٤- آتم گيان وٺي ستگر کان - سدا ڀرم نوارج
ڪهي ٽيئون پو ساگر کان - تون پڙ و پنهنجو ٽارج
جنم مرڻ جو چڪر مٽائي - پائج پد سکدائي.

راڳ ڀيروي پڇن ٦٦-

ٽل - من جو موهه مٽايو - گروءَ کان گيان وٺي.
١- موهه جهڙي نا ٻي بيماري -

دکي کيا جنهن سڀ نر ناري –
موهه جو مرض اسايو.
٢- موهه جهڙو ٻيو دشمن ناهي - جنم جنم ۾ ٿو ڀٽڪائي
تنهن کان پاڻ بچايو.
٣- سر نر من جن موهه ڀلايا - سورويرر رڻڌير رلايا
موهه جو پٽل هٽايو.
٤- موهه جي اولدهه اُٿو هٽائي -
ڪهي ٽيئون سڌ ٻڌ نہ وڃائي -
موهه جي جڙ کي جلايو.

راڳ ڀيروي ڀڄن ٦٧-

ٽل - ڏيان هريءَ جو ڌاري - سچو سک ماڻ سدا.
١- ڏيان ٻنا سک ڪين مليتو - تاڪ اندر جو ڪين کليتو
وڃن اهو ويچاري ء سچو سک ماڻ سدا.
٢- ڏيان ٻنا نہ شانت اچي ٿي - هر رنگ ۾ دل ڪين رچيتي
ڏيان سان من کي ماري - سچو سک ماڻ سدا.
٣- ڪهي ٽيئون هر ڏيان ڌري ٿون -
ڏيان سان پراپت گيان ڪري ٿون
ليکو جم جو واري - سچو سک ماڻ سدا.

راڳ ڀيروي ڀڄن ٦٨-

ٽل - ستگر کي ٿي ساريان - سدا مان روئي ڪري.
١- پريم سچي جي سرڪ پياري -
جيءَ منهنجو جنهن چڏيو جياري

پل پل تنهن کي پڪاريان.
٢- ستگر ٻاجهون ڪين سري ٿي -
دم دم دلڙي ياد ڪري ٿي
ڳوڙها اکين مان ڳاريان.
٣- آنندي وهندي ساهہ سنڀاري -
سڀني ۾ ٿي ڪين وساري
گر بن غم ۾ گذاريان -
٤- ڪهي ٽيئون جڏهين ستگر ملندو -
ٻاغ منهنجو هيءُ تڏهين ڪلندو
ايڻ ڪٽيو نہ اهاريان.

راڳ ڀيروي ڀڄن ٦٩-

ٽل - ستگر کان گيان وٺي - سنسو ڀرم ٽار ٿون.
١- گيان ٻنا نہ ٽٽي ٿي مڪتي -
گر بن گيان جي ملي نہ ڀڳتي
ويدن جي هيءَ آهي اُڪتي -
ستگر جي سکيا هردم هردي اندر ڌار ٿون.
٢- گيان جڳت ۾ روشن آهي -
اوديا اولدهه چڏي هٽائي
گيان دويت جو پڙدو لاهي -
ستگر جو گيان ڌاري اندر اڄار ٿون.
٣- گيان منش جو جيون آهي - گيان ٻنا جيو جيئرو لاهي
گيان ٻنا ڪو سک نہ پائي -

ستگر جو شبد سمري- جيءَ کي جيئار لو ن.

٤- کهي ٽيئون ستگر جي دواري -
برهما لمر جـــو گيان وچاري
دايا جا سپ گيان وساري -
برهمر گيالي ٻٽي لري جگہ تار لو ن.

راڳ ڀيروي ڀڄن ٧٠-

ٽل - هرهنڌ ۾ ڏس رام سچو لون -
و يــاپڪ وس جو ٿي ٽي ٽي
سر د رشٽيءَ سان صاحب کي لون -
پيارا ويدي ـــن وٽي وٽي .

١- ڪک ۾ن ۾ ڪرتار لهارج ، ٻيو نا ڪڏهين ڏس لو ن
جل ٿل ان پربت ۾ جولي، جگد يشور جي پس لو ن
پيائيءَ واري ورلي مترا! جگہ مان چڏ لون کٽي کٽي

٢- سنت گرن جو سنگہ ڪريءَ من ا
ورليءَ کي تـون تاهيج
پيد پاولا وشيہ واسنا، گيان ولي لون لاهيج
سائينءَ جي سپ صورت جاڻيج،
جيڪا آهي ٻٽي ٻٽي .

٣- ڪهي ٽيئون هيءَ سند ر سکيا،
من ! تـــون دل ۾ ڌارج ،
سپ ۾ هڪ سائينءَ کي جاڻي - سيوا سان هٿ هارج
الهيءَ پساؤ سان پائي وٽ لون،

مڪتيءَ واري مٽي مٽي .

راڳ ڀيروي ڀڄن ٧١-

ٽل - ستگر جي وٽي شرن ڪيو سواس سڄايو -
پاپن ۾ ٻهي ڪين ڪيو وقت اجايو .

١- گرديو سچي ڪان وٽي اُپديش نام جو-
جپ جاپ جڳياسو ٻٽي لون صبح شام جو
گر شبد سندي تار سدا من ۾ وڄايو.

٢- گرديو سندي سيو ڪري الد ر اجار يو-
گر گيان سندي جوت سان اگيان لوار يو
سپ سنسا وهم ساڙي ڀيد ڀرم ڀڄايو.

٣- گرديو ٻنا مٽش ڪڏهين سک نہ لهي لو-
ٽيئون سدا بار ٽي جگتر ۾ رهي لو.
لٽهن لوڪ ۽ ٻرلوڪ الد ر پاڻ لڄايو.

راڳ ڀيروي ڀڄن ٧٢-

ٽل - ڪر پريم سان پيارا، ڀڳوان جو ڀڄن لون .

١- ڪيو مات گرڀ ۾ جو، آ ٻول رام سان لو
ڪر ياد نا وسارج، پارج اهو وچن لون .

٢- جنهن لاءِ مٽش چولو، مالڪ ڏنو امولو
ڪر سوئي سڦل ڀهنجو، هيرو جنم رتن لون.

٣- ڪر سواس سپ سڄايا ، کوهيج نہ لون اجايا
جگد يش جي جپڻ جو، ڪر جتن سان جتن لون.

٤- ڪر جوڙ ٽيئون ٻولي، لهہ لعل امل ڳولي

گرديو جي ديا سان، پائيج اصل وطن تون ۰

راڳ ڀيروي پڇن ۷۳-

ٽل - دنيا ۾ جيو پلجي، داتار نا پلايو ۰

۱- دنيا درلگي آهي، ڀڳوان کان پلائي
ڦسي موهه ۽ ممت ۾، ڪرتار نا پلايو ۰

۲- دنيا جو دور دائم، ناهي سدائين قائم
رس ڀوڳ ۾ پلي تر، سکسار نا پلايو ۰

۳- دنيا درياه سارو، ڪهي ٽيئون ڪر ڪنارو
لڙهي لوڀ جي لهر ۾، ڀرتار نا پلايو ۰

راڳ ڀيروي پڇن ۷۴-

ٽل - ڪاوڙ ڪڍي قلوب مان، مٺو ٻول تون سدائين
رکي ڀرڀم من پيار، چڏ وروڌ جي تون وائي ۰

۱- ڪاوڙ الد رجي ڪت تون، من جي ڪچال مت تون
رڱ رڱ ۾ رام رت تون، ڪمتي ڪڍي ڪڏائي ۰

۲- ڪڍ ڪروڌ ساڙ ڪلپت، ڪر سنت جي ته صحبت
رکه سيل اپاز لڙت، من جي چڏي مدائي ۰

۳- ڪاوڙ ڪڍهين ته ڪر تون، سنتوش دل ۾ ڌر تون
هر جاءِ ڏسج هر تون، ٻوڙي سڀئي ٻيائي ۰

۴- ڪهي ٽيئون ڪت اپاڌي، چڏ واد تون ووادي
پاء شانت سک اناادي، سڀ سان ڪري پلائي ۰

راڳ ڀيروي پڇن ۷۵-

ٽل - سوچي سوچي هل تون جڳ ۾ -

سوچي سوچي هل تون ۰
ڀڄن ڪر ڀڳوان جو - ڪٽ پاپ جو مل تون ۰

۱- ڀڄن بن ڀڳوان ڪڏهين - ڪين ٿئي راضي ۰
مست من ڪي جيت جڳ ۾ - وڃ ڪٽي بازي
ڀوڳ وشين ۾ پلائج نا ڀرپو پل تون ۰

۲- ڀڄن بن ڀڳوان جي ٻيو ڪوڻ ٿي سنگي
دل دنيا کان تون هٽائي - نام جپي لنگي
ڪٺن روپي ڌن ڪنو ڪر - ٽياڳي ول چل تون ۰

۳- ڪهي ٽيئون سمجھه ٻاري - ڏس ڪري ويچار
ڀو ساگر مان هر ڀڄن بن - ڪين ٿئي ته اڌار
رام جو لت ڌيان ڌر - جپ رام نرمل تون ۰

راڳ ڀيروي پڇن ۷٦-

ٽل - لوچي لوچي لهه تون لوچي - لوچي لهه اون لعل
لنهنجو ڀرپو آهي تو وت - ڪولي ڏس تون خيال ۰

۱- لعل لنهنجي الد ر ۾ آ ٻاهر ڇو ڳولهين
جهنگ جهر ويران پٽ ۾ - مولي ڇو ڦولين
جهاتي پائي پس الد ر ۾ - ديانانڪ ديال ۰

۲- جيئن مرگهه جي ناڀ ۾ آ ڪستوري پياري
ٻاهر ڍوندي تو اڪيالي - سمجھه نا ڌاري
ٽيئن ٻاهر ڳولهه نا تون رام جڳ رکپال ۰

۳- لعل آلم لهڻ چاهين - وڃ گرن جي شام
ڪهي ٽيئون تون هڏن - پاء سک آرام

برهم آنند ۾ سمائج - توڙي جڳ جنجال.

راڳ ڀيروي ڀڄن ٧٧-

ٽل - جهڙو تهڙو مان ستگر - تنهنجي در جو هان دربان
١- ڏيالن ۾ تون پرم ڏيالي - ڪڻيون ۾ ڪڻوان
گيانن ۾ تون پرم گياني - پورڻ آهه پرڌان.
٢- ڏين ڏيالو ڳر ڪرپالو - شاهي تنهنجو شان
مهما تنهنجي مان ڇا ڄاڻان ناهي اُل ٻڌ گيان
٣- ستگر تو در سوالي آهيان - ڀڳتيءَ جو ڏي دان
ڏوهن منهنجن ڏي نا ڏس تون - مالڪ ٿيءُ مهربان
٤- ڪهي ٽيڪون تو شرلي آيس - ستگر پرم سجان
ٻاجهه ڪري ٻاجهارا پنهنجي - منهنجو ڪر ڪلياڻ.

راڳ ڀيروي ڀڄن ٧٨-

ٽل - پياري پياري تون ست چت آنند،
پنهنجو ٻاڻ پڇاڻ.
١- برهم روپ تون برهم مان آئين، برهم ۾ ٿيندين لين
پنهنجو ٻاڻ سڃاڻي جڳ ۾، موج سچي تون ماڻ.
٢- برهم سنڌ ۾ لهر جڳت ٿي ڦيل رهيو چوڌار
سو سڀ تون هي ٺهيو آهين، ليلا پنهنجي ڄاڻ.
٣- ڪهي ٽيڪون تون هر رنگ ٿي تو،
پاڻ هي کيلين کيل،
ٻاڻ هي حڪم هلائين سڀ ٿي، ٻاڻ ڪڍين تو ڪاڻ.

راڳ ڀيروي ڀڄن ٧٩-

ٽل - واهه واهه - واهه واهه هي عجب ايهو رنگ رچايو آهه
خوب خلق کي خالق خلقي - کيل ڪلايو آهه
١- ڀڃڻ لٺن مان ٿي پرميشور - جڳ کي پيدا ڪيو
ساري سرشٽي سرجي تنهن ۾ - پاڻ سمايو آهه.
٢- پير گهڻ لاءِ ليڪا ڏسڻ لاءِ - رسنا بولڻ لاءِ
اکڙا الڪ امولڪ جنهن ۾ - سو ڪن ٺاهيو آهه.
٣- چوراسي لک جوڻي خلڪي - صاحب سرشٽيءَ مانهه
قسم قسم جي روپ رنگن سان - ٺاٺ ٺاهيو آهه.
٤- ڪهي ٽيڪون تنهن پرڀوءَ جا مان - ڪهڙا گڻ ڳايان
عجب نظارو ڏسي الهيءَ جو - اچرج آيو آهه.

راڳ ڀيروي ڀڄن ٨٠-

ٽل - پريو پريو مان دم دم تنهنجي، درشن تان ٻلهار.
١- سانوري صورت موهڻي مورت،
سگن روپ ساڪار،
درشن تنهنجو آهي منهنجي، پران جو آڌار.
٢- چنڊ جهڙن چمڪي تو مک تنهنجو،
دور ڪري اندڪار،
سڀ جي دل کي موهڻ وارو، ليڪن جو آ ٿار.
٣- تن ٿي گهوريان من ٿي گهوريان،
گهوريان ڪل پروار،
درشن تنهنجي تان مان گهوريان، ساروهي سنسار.

٤- ڪهي نيڻون لهڻجي درشن جي، مهما اپرا پار
دکڙا سڀئي دور ڪري ٿي، الله جو ڀنڊار.

راڳ ڀيروي ڀڄن ٨١-

ٽل- آهي هي وڪنٺ جي سمر،
ستسنگ جو ديوان.

١- وشنو وڪنٺ مالڪ براجي- ستگر ستسنگ جان
ڀڳتيءَ روپ ۾ لڇمي آهي- سيوڪ هن دربان.
٢- شب گڻ مالڪ موتي آهن- امرت آتم گيان
ساڌو پريمي هر گڻ سمجهو- ويد منتر گڻ گان.
٣- پاپي وڪنٺ وڃي سگهي نا، پڄي وڃي پرڌان
ليڪ ستسنگ ۾ نا سولهي- پريمي پاوي مان.
٤- مايا جا سک وڪنٺ ۾ هت- ڀڳوان مهان
ڪهي نيڻون ستسنگ جي مهما- ڳائن ويد پران.

راڳ ڀيروي ڀڄن ٨٢-

ٽل- آهي آهي هت هرڪو پيارا- دم پل جو مهمان.
١- سڪالي ٿي سڄر ڪرڻ لاءِ- سڀ ڪو آيو آهه
منزل ڪاني اصلي گهر ڏي- ليڪ هلي انسان.
٢- ڪٽنب قبيلو ماڻي بندو- ساڻ هلي نا ڪو
مال خزانا سمجھ سڀئي- سپني جو سامان.
٣- جڳت مسافر خاني ۾ تون- موهه نه رک ڪنهن سان
ڪهي نيڻون ستگر جي سنگ ۾- ڪر پنهنجو ڪليان.

راڳ ڀيروي ڀڄن ٨٣-

ٽل- پريمي پراڻي- تون هر دم مک سان،
رام نام هي بول.
١- رام ڀڄن ۾ من ڪر استر، وترڪ نا تون ڏول
رام نام جو امرت پي پي، سر پنهنجي کي گهول.
٢- سنتن ۾ شري رام رهي ٿو، ٻاهر نا تون ڦول
تن من ڌن جي ڀيٽا ڏيئي، رام نام وٺ مول.
٣- ڪهي نيڻون شري رام سمر تون
رهي رام جي ڪول
رام بنا جڳ مالهه اجايو، مانش جنم نه رول.

راڳ ڀيروي ڀڄن ٨٤-

ٽل- جاڳي جاڳي هي پريتم پيارا، پنهنجو ڀاڳ سڄاڻ.
١- پنهنجي ڀاڳ سڄاڻڻ ڀاڄهون، ڪوڙ لڳي ڪلياڻ
چاهي جپ تپ ساڌن ساڌي، پڙهي ڪر وکيان.
٢- ٻهراڻ ڀاڳ سڄاڻج پنهنجو، صاحب کي اي سڄاڻ
صاحب ڄاڻڻ سوکو آهي، اوکو ڄاڻڻ ڀاڳ.
٣- پنهنجي ڀاڳ سڄاڻڻ خاطر، ستگر ڪر ۽ سڄاڻ
سر ڏيئي تون شبد وٺي ڪر، سمرڻ سواسن ساڻ.
٤- پنهنجي ڀاڳ سڄاڻڻ ۾ ئي، پرڙدو آهي ڀاڳ
ڪهي نيڻون تون ڀاڳ وڃائي، ڀانيج پنهنجو ڀاڳ.

راڳ ڀيروي ڀڄن ٨٥-

ٽل- آهي آهي هي گرمک! سڀ ۾، آتم جو ديدار.

١- باغ باغيچا درخت بوٽا، ٽڙ لالا ٻن ڏار
رنگ رنگ جي هر ڦولن ۾، آ آلم جو هيڪار.
٢- ماکي مصري شڪر مٺائي، کٽ رس ٻوٽن چار
طرح طرح جي سوادن ۾، آ آلم جو رس سار.
٣- ٽمڪون ڀلڪون سج چنڊ تارا، ڏيهڪ اگن اپار
پالت پالت جي جوتين ۾، آ آلم جو چمڪار.
٤- ڪهي نيڻون رنگ قدرت جا جي، ڪهڙا اي شمار
قسم قسم جي کيلن ۾، آ آلم جو اسرار.

راڳ ڀيروي ڀڄن ٨٦-

ٽل- پياري پياري ٽون سنتن جي سنگ،
من ڀڄهوي کي مار
١- من گهوڙي جيئن چنچل ڏاڍو، ڏلڳي هلي رفتار
ووڪ جو لڪون چابڪ ماري، لئو لگام سان لاڙ.
٢- من زهريلو سرپ برابر، ڀوڳ وشيه ڀنڊار
منتر مرليءَ سان لکهن موليي، ستسنگ جيڙيءَ ڌار.
٣- من بکيءَ جيئن اڏري هرهنڌ، آسا پنڪ پسار
جوڳ جگت جي چار قاسائي، ستيم ڀيري دار.
٤- ڪهي نيڻون من هاٿيءَ جيئن تو، مست ڦري هروار
برهم گيان جو ڪنڊو ماري، مستي لکهجي ٽار.

راڳ ڀيروي ڀڄن ٨٧-

ٽل- ٻرٻو ٻرٻو مان هر دم لکهجي، قدرت تان قربان.
١- قدرت لکهجيءَ آهه رچايو، سارو هيءُ جهان

قدرت ۾ قدرت جو رکيل، آهي سڀ سامان.
٢- قدرت ون ٽڻ قدرت گل ڦل، قدرت سڀ سرهاڻ
قدرت ڀنورا قدرت مالهي، قدرت گل استان.
٣- قدرت ڌرتي اگن هوا ۽، قدرت جل آسمان
قدرت سج چنڊ تارا ٻجلي، قدرت ٽن من پران.
٤- ڪهي نيڻون ڌن قدرت لکهجي،
ڌن ڌن ٽون ڀڳوان،
قدرت ۾ سڀ کيل ڏسي تو، هرڪو ٿئي حيران.

راڳ ڀيروي ڀڄن ٨٨-

ٽل- ڪر ٽون ڪر ٽون من مهڄا هر دم،
سنتن جو ستسنگ.
١- سنتن جو سنگ آ سکدائي- من کي ڏئي امنگ
سنتن جي ستسنگ مان هر دم- چڙهي رام جو رنگ.
٢- ساڌ سنگت جي شيوا ڪر ٽون- ٿي لمڪام لسنگ
ممڪ جو سنگ مور نه ڪر جو- وڃهي ٽاٽن ۾ ڀنگ.
٣- موهه ممت ۾ ڦٿ نا ڦاسي- ڏسي دنيا جو ڍنگ
مايا ڪاري ناڳڻ آهي- هٽي ڏکن جو ڏنگ.
٤- ڪهي نيڻون لت سنتن در تان- دان نام جو منگ
ٻاو ڀڳت گڻ گيان غريبي- ڪرم ڌرم جو انگ.

راڳ ڀيروي ڀڄن ٨٩-

ٽل- پياري پياري ٽون مايا ٺڳائي- رام جو وٺ آڌار.
١- رام ٻنا سک ڪهين نه پائو- ڪري ڏسج ويچار

مايا ۾ جو ڦاسي ٿو سو- پائي ڏوک اپار •

٢- مايا پرڀوءَ کان ٿي ڀلائي- وجھي موھہ جو جار
پنھنجي وس ۾ ڪري سڀن کي- پھچائي جم دوار.

٣- مايا موھيا رشي مني ٻ- پڙھيل پنڊت ھوشيار
ورلو ڪو ويراڳي تنھن کان- لکري ٿيو نروار •

٤- کھي ٽيڪون گر ڪرپا سان تون- سمرج سرجڻ ھار
مايا جا سڀ ھنڌن ٽوڙي- پائج پد نرڌار •

راڳ ڀيروي ڀڄن ٩٠-

ٿل- اوکي سوکي ھي پريتم پيارا- پنھنجي ٽوڙ نڀاءِ •

١- نوڪ دليا جا ڇا ٻي ڪن پيا- تنھن ۾ من نہ لڳاءِ
سڀ ڪو ڀوڳي پنھنجي ڪرڻي- تون نا جيءَ جلاءِ

٢- ھرد ۾ پنھنجو پاڻ پلج تون- ٻي کي نا سمجھاءِ
ڳالھہ وٽي نا جيڪا لوڪي- تنھن کان پاڻ بچاءِ •

٣- ڪيڇ گذري ڪيڇ گذري ويندي- من ۾ نا گھٻراءِ
ٿوري جيڻ خاطر ڀر کان- منھڙو ڪين مٽاءِ •

٤- ليھن ليڻ ۾ سختيون اچن جي- تنھن ۾ دل نہ منجھاءِ
کھي ٽيڪون سڀ سر تي سھہ تون- پٺتي پير نہ پاءِ •

راڳ ڀيروي ڀڄن ٩١-

ٿل- سيو سياڻن نہ ملي سيو سياڻن .

١- جنھي اڳڻ الد ر گرو سنت اچن ٿا،
پريم ڀاو ڀڳت ڏسي- درسن ڏين ٿا
تنجا جنم جنم سدا ڀاڳ کلن ٿا،

مکہ سان مھما ڪھڙي ڪيان- سندي وڏراڻن •

٢- جنھنجو من سنت گرن اڳيان لمي ٿو،
ڇڏي ڪرڪ درشٽي سدا چرن چمي ٿو
ڪري تنجي سيو سدا سنگ گھمي ٿو،
کھي ٽيڪون لن آ ڀالو مھبتي ماڻن •

راڳ ڀيروي ڀڄن ٩٢-

ٿل- ٻلھار سا ٿار ٿار ھو ھتيءَ کي-
چوڙالا ڀڄايو شڪرڌ وج گھتيءَ کي •

١- رکي سمت ساوتري ازل سان لڙي سا-
ڪري جھد زبرا وتي ور وري سا
ڇٽي سنت ڌن تنھن سارا ھن ستيءَ کي

٢- ڪري ڀڳت تورل ھتي ديو تاريو
ڏيئي ٻوڌ ور کي مدالسا اپاريو
کيو ٿانءُ روشن، ڌاري اوچ متيءَ کي:

٣- ستيہ سان ستيو ليءَ سورج کي ڇپايو
ڪٽي ڪوڙه ھتيءَ جو سندر ٿن ھٽايو
ڪٽيو جس جڳت ۾ رکي پريم رليءَ کي•

٤- ڌن سا سندر نار ڪرم شڀ ڪمائي
کھي ٽيڪون مڪتي ڪنت جي ڪرائي
رکي مرم من ۾ ناري دل لتيءَ کي •

راڳ ڀيروي ڀڄن ٩٣-

ٿل- وڃ ستگر کان ٿون گيان، ميٽي لن من جو ايمان

ڏيندو ستگر بن نہ ڪڏهين، تنهنجو ڪليان.

١- گيان ٻنا نہ موکشہ ٿئي تو،
ستگر بن نا گيان ڏئي ڪو
ڌر ستگر جو تون ڌيان، جاڳي تنهنکي سم ڀڳوان.

٢- ستگر سوچي ڪر تون پورو،
برهم نشٺي شروتري سورو،
مڃ تنهنجو تون فرمان، ڪڍي دل مان غير گمان

٣- پوري گر جي پوري ڀڳتي،
شرڌا ڌاري پائج مڪتي،
ميٽي اندر جو اگيان، لهہ تون پورن پد نرٻان.

٤- ستگر بن نا جيو ترئي ڪو،
ڪهي نيئون لکين يتن ڪري ڪو
اهو نشچو ڪر پڪ ڀان، ڪيو ويدن هي وکيان.

راڳ ڀيروي پدن ٩٤-

ٽل- پريو ڪر سوال پورو سواليءَ جو،
داتا ڏي دان محبت ماليءَ جو.

١- آهيان پريو تنهنجي شرڻي، رک مالڪ پنهنجي چرڻي
ڪر معاف مدايون منهنجون؛
جيئن پوي نہ جم جي ڀرڻي
حال ٻڌاليءَ جو ڪو نهي ڪو حال مون ٻڌاليءَ جو.

٢- تو گنڪا شبري تاري؛ ۽ ڪرمان ڪبڙي ڪاري
اهليا ٻي پار اڪاري، ڏيئن مولکي تار مراري

آسرو واليءَ جو آهي مون آسرو تو واليءَ جو.

٣- آهيان جهڙي تهڙي تنهنجي؛
ڪهي نيئون لاج رک منهنجي
مولکي ڪين وسارج وارث،
ڪر اهنجيءَ مان تون سهنجي
ٻوليءَ هن ٻاليءَ جو رکجانءِ تون لڄ ٻوليءَ ٻاليءَ جو.

راڳ ڀيروي پدن ٩٥-

ٽل- ڀڳتيءَ وارا پريوءَ کي آهن هر دم پيارا پيارا،
ڀڳتيءَ وارن جا پريو ڪارج ڪري تو سارا سارا.

١- دنيا جو توڙي ناتو، ممتا جو واري ڪاتو
جاڳي جن ڏيهان راتو، پريوءَ سان پريم پاتو
اهڙن ڀڳتن تان تو ڀڳوان وڃي ٻلهارا هارا.

٢- ڀڳتن لئي راز پريوءَ جو، ڀڳتن لئي ساز پريوءَ جو
ڀڳت اٿيئي ساز پريوءَ جو، ڀڳت آواز پريوءَ جو
ڀڳتيءَ وارا آهن ڀڳوان کان ڀي پيارا پيارا.

٣- ڀڳتيءَ جي الک کي ڌاري، ڌرو ۽ پهلاج پياري
جم جو ويا ڀيکو واري، پنهنجو ويا ڪل اڌاري
ڀڳتيءَ وارن جي مهما ويد اچارن چارا چارا.

٤- ڀڳتن کي ڪين وساري، پريو تو پاڻ سنڀاري
ڪهي نيئون دوش تاري؛ دکڙا ۽ درد نواري
ڀڳتيءَ وارن کي پريو ڏئي تو موکشہ دوارا دوارا.

راڳ ڀيروي ڀڄن ٩٦-

ٽل- دليا وارا دليا مان ڌرم ۽ ڪڇ دان ڪريو،
ديهن غريبن ۽ انائن جو ڪڇ ڌيان ڌريو.

١- مسڪينن مهر ڌاري، ڌرم جو انگ وچاري
من جي ممتا کي ماري، ڪيو ڪوسڪرت ساري
دليا وارا دليا جو، مور نه ايمان ڪريو.

٢- دليا جو مانُ متائي، هرس حواس هٽائي
دل کي ادار بڻائي، ڪرم شڀ خوب ڪمائي
دليا وارا آئي جو مان ۽ سنمان ڪريو.

٣- دليا هيءَ اُچٽي وڃٽي، ڪنهن سان ناهي سنگ هلٽي
ڪري ڪا چڱي ڪرٽي، لاهو پرڀوءَ جي چرٽي
دليا وارا دليا مان ۽ جيون جو ڪليان ڪريو.

٤- دليا سا سقلي آهي، لوڪ پرلوڪ ٺاهي
ڪهي نيئون دکڙا لاهي ۽ آخر جا مڪت ملائي
دليا وارا دليا سان راضي شري ڀڳوان ڪريو.

راڳ ڀيروي ڀڄن ٩٧-

ٽل- ڀائي ڀلي تو ڪري سڀ ڀلي ري-
تون دل گهٻراءِ نا- من کي سمجهاءِ نا-
ڀڳوان ڪري تو ڀلي ري.

١- سدا دل ۾ ڌيرج ڌاري- رک من سنتوش وچاري
وهلور نه وڃ تون- ڀاڳو مٺو مڃ تون-
چت جو ڪو ماءُ نه ڪلي ري.

٢- جيڪو صبر سان جهوت گهاري-
تنهنجا پريو سڀ دک ٽاري
سدا هريءَ کي ڌياءِ- دک سک ۾ سماءِ-
جو صاحب سمرٿ ڀلي ري.

٣- جيڪا پريو ڀڳت ٻڌائي- تنهن ۾ نيئون دل کي لڳائي
رهه شانت ۾ سدا- دک ڪر نه ڪدا-
وت گيان گڻن جي گلي ري.

راڳ ڀيروي ڀڄن ٩٨-

ٽل- ستسنگ ۾ پريم رکي- ليم ساڻ هل تون پياري.

١- گنگا گيا گوداوري گومتي هردوار-
سنڌو سريو سرسوتي- ڪاشي ۽ ڪيدار
تيرٿ سڀئي رهن جتي سنت اداري.

٢- موڪش دوار چار- سم سنتوش ۽ وچار-
چوٿون ستسنگ آهي سڀن جو آڌار
ستسنگ ڪري پاءِ پرم موڪش دواري.

٣- بي پرواهي ڪيرٽي- هر د رشن شانتي-
يو لئي يو لئي ملي ستسنگ ۾ ڪت پرانتي
ڪهي نيئون ستسنگ سڀ ڪشت لواري.

راڳ ڀيروي ڀڄن ٩٩-

ٽل- منڙا رام جو نام اُچار.

١- رام سدا سکڪاري آهي- مهما جنهنجي ڀاري آهي
پريمن کي جا پياري آهي- تنهنکي دل ۾ ڌار.

٢- رام نام سان جن نيهن لاتو - توڙ ٿيو تن جم جو آ ڪالو
پورن پد تنهن پل ۾ پاتو - تون ٿي رام پڪار.
٣- رام جپي نر ڪيئي ترِيا - نيهن جا ٿي ڪارج سريا
دوکن جا سڀ دکڙا ٽريا - تون ٿي دکڙا ٽار.
٤- ڪهي ٽيئون جن رام اُچاريو - تن پنهنجو آ جنم سڌاريو
ڌرم راه جو نيڪو واريو - تون ٿي نيڪو وار.

راڳ ڀيروي پد ١٠٠-

ٽل- او من رام جي نام سان پيار ڪر-
جڳ ۾ پنهنجو اڌار ڪر.
١- رام نام جي مٺڙي ڀاڪي -
انگ سنگ توسان ٿيندي ساٿي
تنهن کي نه ڀلاء تون - گيت واهي ڳاء تون -
رام کي رجهاء تون - پاپ کي مٽاء تون -
هن مانش جنم جو سڌار ڪر.
٢- رام جپي ڪيئي نيچ تري ويا-
پاپ تني جا پل ۾ ٽري ويا -
ڪارج تن جو راس ٿيو-
ڀرم ڀولو ناس ٿيو - ٻرهم جو پرڪاش ٿيو-
گيان جو اُجاس ٿيو - تون ٿي رام نام جپي ٻيڙو پار ڪر.
٣- ڪهي ٽيئون ستگر سنمک ٿي - رام جپيج هردي ۾ گرمک ٿي
موھ ممت ڇوڙ تون - جڳت بندن توڙ تون -
چت ۾ چرڻ جوڙ تون -

ٻرهم جي ڀائي ڏور تون -
اُتم ترت توشو ايهو تيار ڪر.

راڳ ڀيروي پد ١٠١-

ٽل- ستگر کي مان سر ڙو نوايان، تن ايمان مٽايان
ستگر جي چرڻن جي ڌوڙي، ڪٽي لڳن کي لايان.
١- ستگر جي مان چرن ڪمل جي،
سک سان سيوا ڪمايان،
ستگر جا جي مواتي ٽورا، ڪڏهين ڪين ڀلايان.
٢- ستگر جي جا مٺڙي ڀاڪي، مک سان واهي ڳايان
ستگر جي سٽي سنڌر سکيا، هردي ساڻ هنڊايان.
٣- ستگر جي جا مٺي مورت، پنهنجو ڌيان لڳايان
ستگر جو ست شبد اچاري، سڦلا سواس بڻايان.
٤- ستگر کان لهي گيان وٺي مان، آواگون مٽايان
ڪهي ٽيئون مان گر ڪرپا سان،
مڪتي پدارٿ پايان.

راڳ ڀيروي پد ١٠٢-

ٽل- هل ستگر جي دربار، جتي صاحب سرجڻهار
آهي جاڻي جاڻڻهار- تو تاري تارڻهار
سڀ ٻرهمڻ جو آڌار.
١- منگر نام سندي تون ڏات، ڪر لنؤ لنؤ ۾ تون لات
چڙي اِي سڀ وائي وات، ڪر تن ۾ تنهنجي تات
ڪِر ڪال پڇي تو ذات.

٢- وڏ ڀاڳ سندو تون ڏان،
جنهن مان تنهنجو ٿئي ڪلياڻ،
ڇڏي مايا جو تون مان- ڪيڏي دل مان غير گمان
پاءِ آتم جو تون گيان.

٣- گر شبد ولي لنو لاءِ، سڀ سنسا وهم وڃاءِ
تن من جي ميل مٽاءِ- هردي مان ڪمت هٽاءِ
۽ شانت سچي تون پاءِ.

٤- ڪهي ٽيئون منهن نه موڙ- هلي ستگر سان جيءُ جوڙ
سڀ بندن جڳ جا ڇوڙ- ۽ ڀائيءَ کي تون ڀوڙ
خود خيال ڪشم ۾ ڪوڙ.

راڳ ڀيروي ڀڄن ١٠٣-

ٽل- سنتن جي شرڻ وٽ پيارا، جتان ملندءِ موڪش دوارا.

١- سنتن ۾ پرڀوءَ جو واس اٿي، اها وڏ ڪتن ڏ واٽي
رکڻو پورو جن وشواس اٿي،
تن سان ٿيو صاحب ساٿي
لو ن ٿئي رکڻ وشواس آدارا.

٢- سنتن آهي جوڳ ڀڳايو، ڌري گيان گڻن جي ڪاٺي
من جو جن موهه مٽايو، ٿي پريم ڀڳت جو ڀاٺي
تن سنگ پاءِ گيان ڀنڊارا.

٣- سهي ڏکسک کي اپڪار ڪرن، ٿئي اهڙا سنت اپڪاري
سڀ جيون سان سهڪار ڪرن،
لکي الش الڪ جي ساري

من تن جا ميٽن موالجھارا.

٤- پرهت ڪارڻ اوتار ڌري، جي آيا جڳت مجھاري
ڪهي ٽيئون سي شڀ ڪرم ڪري،
ٿا رهن اسنگ اوڪاري
ڪن پرڀو سدا پرچارا.

راڳ ڀيروي ڀڄن ١٠٤-

ٽل- جنهنجو پورو پرڀوءَ سان پيار آهه-
تنهنجو ڀڙو دنيا مان پار آهه
سهي سختيون ۽ سور- پڪا ڀڳالجھ پوُر-
ٿئي مڙد منسور
مڙي مرلدي نه مور- ڪيو سر جنهن ڌڙڪان ڌار آهه.

١- گلا غيبت سرلي ڌري جو-
ڏک ڏاڪڙن ڪان ڪين ڏري جو
سر جو سالڪو ڪين ڪري جو-
ٿيو ليهي اسنگ ڀروار آهه.

٢- پل پل پرڀن لاءِ پڪاري-
دم دم جو دلدار سنڀاري
سواس سواس ۾ ساجن ساري-
جنهن ياد سدا دلدار آهه.

٣- ڀير ڪٽي جو ڀولتي هٽي نه -
گھايل ٿي ڀي منهن موڙي نه
مرڪ مهل ڀي ليهن گھٽي نه-

ڪيو پره جنهين پيڪار آهه.

۴- کهي نينهن جو لوڙ لهائي -
جيئري پنهنجو پاڻ جلائي
تڏهن لڌي پريتم ڏي ڪاهي -
تن من ۾ جنهن کي تار آهه

راڳ ڀيروي ڀڄن ۱۰۵-

ٽل - ڌاري ڌاري شبد گڻ هردي - پنهنجو جنم سڌار ري
پريتم پيارا نام پريوء جو آچار ري .

۱- دنيا غريبن ني واهن جي سک سان شيو ڪمائيج تون
تن ڌن سان سڀ جيون کي سک پهچائيج تون .
دل ۾ ديا ڀاءُ ڌار ري .

۲- اکين سان ڪر سنتن درشن - مک سان هرگڻ ڳائيج تون
ڪنن سان ڪٿا ڪيرتن سڻي من هندائيج تون
سدا ئ پريم سنگهار ري .

۳- پير ڪٽي ستسنگ تيرٿن ڏي - جيون سڦل بڻائيج تون
هٿن سان دان شيوا ڪري سک پائيج تون
ممتا ئ موه لوار ري .

۴- کهي نينهن گرمنتر ۾ - لت پنهنجي سرت لڳائيج تون
هردي ۾ گيان سندي جوت جڳائيج تون
پائيج موکيه دوار ري .

راڳ ڀيروي ڀڄن ۱۰۶-

ٽل - منهنجي ستگر لهج سنڀار اچي -

پنهنجي نظر سان ناٿ نهار اچي .

۱- راليان ڏينهان تو ٿوکي پڪاريان پيو -
ڪئيو نيڻ نماڻا نهار پسان پيو
ڌر دل ۾ ديا - ڪري مهر ميا -
گر درشن موکي ڏيکار اچي .

۲- تنهنجي سڪ آه موکي ستائيو گهڻو -
تنهنجي پره آ جيءَ جلائيو گهڻو
پنهنجي ٻاجهه ڪري - اچ پير ڀري -
ڏيئي درشن دل کي ٺار اچي .

۳- کهي نينهن جڳت جو لون والي گرو -
مان آهيان تو در سوالي گرو
نام دان ڏيئي - گڻ گيان ڏيئي -
موکي ڀؤ ساگر ڪان تار اچي .

راڳ ڀيروي ڀڄن ۱۰۷-

ٽل - جن ڏينهن جو مهمان آهين،
چا لاءِ اينڊو پيو سامان ناهين .

۱- جڳ ڌرمشالا سر جاڻيج تون،
تنهن ۾ ناڻ نه اڏي ڄاڻيج تون .
رک سمجهه سڀي انسان آهين .

۲- سنگ جڳ جا پدارٿ نا چلندا،
هتان خالي هٿين سڀ ويا هلندا
جاڻي واڻي ڇو ٿيو نادان آهين .

٣- هيءَ دنيا ته آخر خاڪ ٿيندي -
پرلوڪ الڳ رسا ڪم ايندي
ڇو تنهن ۾ ٿيو مستان آهين ·

٤- هتي رهڻو توکي ناهي سدا -
ڪڻ سچ جو سمرڻ ناهي ٻندا
کهي ٿيئون جي ڪلياڻ چاهين ·

راڳ ڀيروي ڀڄن ١٠٨-

ٽل- ستسنگ ۾ آءُ پيارا نيم سان - لڳ نيم سان -
شرڌا ۽ پريم سان ·
١- ستسنگ ۾ گيان آهي - وڏن وگيان آهي -
پرم پرڌان آهي ·
ڌرم ۽ ڌيان آهي - هردي هنڊاءِ پيارا.
٢- ستسنگ ۾ رام آهي - سکن جو ڌام آهي -
آتم آرام آهي -
مڪتي مدام آهي - تنهن سان نيهن لاءِ پيارا.
٣- ستسنگ ۾ سار آهي - شريشٽ آچار آهي -
ورت ويچار آهي ·
ڀڳت ڀنڊار آهي - هر گڻ ڳاءِ پيارا.
٤- ستسنگ ۾ ذات آهي - سمت ۽ شانت آهي -
الڳ ايڪانت آهي .
کهي ٿيئون ڪرانت آهي - سرڪي لواءِ پيارا.

راڳ ڀيروي ڀڄن ١٠٩-

ٽل- گهر ۾ ڳولهج آتم رام، ٻاهر ڪين ڪي ڳولهج تون.
١- جيئن گلن ۾ سڳنڌ سمائي، جيئن ڪمند ۾ آهه مٺائي
تيئن توءِ ۾ آهي سکڌام، جهنگ جهر ۾ نا ڦولج تون.
٢- جيئن کير ۾ مکڻ سمايل، ٻرڇن ۾ جيئن اگني ڇپايل
تيئن توءِ ۾ آهي اپرام، هٿ هٿ ڪين ڪي ڏولج تون.
٣- مرگ جي دن ۾ جيئن ڪستوري؛
ٻاهر ڳولهي جاڻ نه پوري
تيئن تنهنجي اندر گهنشام، ڏڪرن ۾ نا ٽولج تون.
٤- کهي ٿيئون ستگر جي دواري،
پنهنجي دل ۾ ڏس ويچاري
پائيج پورڻ سک وشرام، لاهڪ روح نه رولج تون.

راڳ ڀيروي ڀڄن ١١٠-

ٽل- ستنام ساکي جپ تون منترا، ڦرنا من جا دور ڪري.
١- ستنام ساکي منتر انادي، سنت جپي ويا آد جڳادي
تن من جي سڀ ڪٽي اپاڌي، ڀڳتيءَ ۾ ڀرپور ڪري.
٢- ستنام ساکي نام نيارو، ڀو ساگر کان تار ٺهارو
جو سمري هر لڳي پيارو، ڪال نه تنهن مجبور ڪري.
٣- ستنام ساکي جي نه جپن ٿا، تاپن ۾ سي ڪين تپن ٿا
کهي ٿيئون جڳ ۾ ڄمن ڪپن ٿا،
چت جي چنتا چور ڪري.

راڳ ڀيروي ڀڄن ١١١-

ٽل- ساڪي جو ڪر سمرن مان سان،
ساڪي تنهن جو روپ اٿي.
١- ٽو ۾ مون ۾ جوٽي ساڪي، سڀني ۾ سو ساڪي آ
ساڪيءَ ٻاجهون جاءِ نه خالي، ساڪي برهم سو روپ اٿي.
٢- ٽن من ۾ الله رام جو پرڪاش، هڪ ٽي آهي ساڪي سو
هرتا ڪرم ڪريا ڪي جاڻي،
ساڪي گيان سو روپ اٿي.
٣- آڪاش جيئن سو الله ٻاهر، اسٿت آ نا ڏولي ٽو
ساڪيءَ جو ڪو ڀيو نا ساڪي، ساڪي اچل الوپ اٿي.
٤- سڀ ڪان وڇهو سڀ ڪان نيارو،
سڀني کي جو جاڻي ٽو
کهي ٽيئون ٽون سمر تهين کي،
ساڪي الکه اروپ اٿي.

راڳ ڀيروي ڀڄن ١١٢-

ٽل- من موهن ٽي من مندر ۾، ٻاهر نا ٽون ڳولهه بندا
١- جهنگلن جبلن ۾ ٽون ڀٽڪي، جنم نه ڀهجو رول بندا
ڀهجي الله ر جهالي ڀائي، ڪر رکي ٽون ڦول بندا.
٢- ٽن جو ٽن آ من جو من آ، سڀ گهٽ ٻولي ٻول بندا
هردم ٽوسان ساڻ رهي سو، ساڪي روپ اڏول بندا.
٣- گيان جي ڪنجي ولي گرن ڪان، اوديا تالو کول بندا
الٽر آلر درشن ڀائي، ٽن من تنهنتان گهول بندا.

٤- کهي ٽيئون ٽون ٻاهر مکه ٽي،
درد رٽي لسا ڏول بندا
الٽر مکه ٽي لڄه آلر سان، هردم ماڻ ڪلول بندا.

راڳ ڀيروي ڀڄن ١١٣-

ٽل- منهنجي منهنجي هي ستگر سائين،
سکه سان ڪُوڙ ليهاءِ.
١- مايا جو مان چڪر ڏسي ٽو، دل ۾ گهٻرايان
ستگر ڀهنجي ڪريا ڌاري، تنهن ڪان ٽون نه ٻچاءِ.
٢- سڪو ڀهنجي دکه ۾ ٻريل، منهنجي سڻي نه ڪو
ستگر شرن ٽوهالهي آيس، دل جا درد مٽاءِ.
٣- ٻاٻن ۾ مون عمر وڃائي، ٻيچ ڪيم نا ڪو
ستگر ڀهنجو ٻرد سڃاڻي، ڀهنجي چرن لڳاءِ.
٤- کهي ٽيئون هٿ جوڙي ستگر،
عرض ڪيان ٽو مان،
هردم ٽوسان ليهن ايانان، ايها آش پڇاءِ.

راڳ ڀيروي ڀڄن ١١٤-

ٽل- مرم جنهنجي آهه من ۾- سو سچو انسان آ
مرم ٻاجهون جو جڳت ۾- منش سو حيوان آ.
١- ويد شاستر سڀ سمرتيون- راج وديا ڀي پڙهي
ٻر مرم ٻن منش جو سو- ٻهت ٽي نادان آ.
٢- روپ جوٻن وليس ٻوشڻ- ۽ هجي ڏئوان ڀي
ٻر مرم ٻن منش جو سو- مند مت مستان آ.

٣- مرم وارو مدش جڳ ۾ - رام جو سوروپ ٿي
لوڪ ۽ پرلوڪ ٻئي تنهن مٿان قربان آ.

٤- ڪهي ٽيئون اي مرم جي سنگ ۾ دک ٿو ملي
مرم واري جي سنگت ۾ شانت سک ڪلياڻ آ.

راڳ ڀيروي ڀڄن ١١٥-

ٽل- من سمر سچو ڪرتار ٿون،
جاڻ ڪوڙو هي سنسار ٿون.

١- ڪوڙي مايا ڪوڙي ڪايا،
بادل جي جيئن آهي ڇايا
ڪر ان تي نا اهنڪار ٿون.

٢- پائر پاڻيا ڪٽنب قبيلو، جيئن پکين جو وڻ تي ميلو
ڪر تن تي نا اعتبار ٿون.

٣- ڪهي ٽيئون جڳ سپنو جاڻي،
رام اسم کي جپي پراڻي
ڪر پنهنجو پاڻ اڌار ٿون.

راڳ ڀيروي ڀڄن ١١٦-

ٽل- جنهنجي رڳ رڳ رميو رام آ،
منهنجو تنهن کي لک پرڻام آ.

١- پاڻ جپي هر ڪن کي جپائي، پاڻ تري ٻين پار پچائي
جنهن پيتو پريم جو جام آ،

٢- رام روپ جڳ سارو جاڻي،
غير نه من ۾ ڪنهن لاءِ آڻي

جنهن جي ياڻي مڌر تمام آ.

٣- ٻرو ڪري تنهن ڪري پلائي،
سب مان گڻ جو ڪڻي سدائين
جيڪو نروير ي نشڪام آ.

٤- ڪهي ٽيئون سب ڀيد مٽائي،
سب جيون کي سک پهچائي
جنهن جي من ۾ چت آرام آ

راڳ ڀيروي ڀڄن ١١٧-

ٽل- ٿون سڀ چت آنند سار آهين.
لکي تن سند و آڪار آهين.

١- تنهي ڪالن ۾ ٿون ست آهين.
ڪنهنجي بي ٿون آسري ناهين
ٿون سرشٽيءَ جو آڌار آهين.

٢- تن من واڻيءَ کي ٿون جاڻين.
ٿوکي ڪولي ڪو نه پڇاڻي
ٿون ساکي سرجڻهار آهين.

٣- سب ۾ تنهنجو آنند آهي- آنند جو ڪپ ٿوکي ناهي
ٿون آنند جو ڀنڊار آهين.

٤- ڪهي ٽيئون ڪر ڪان ڪم پاڻي.
پرم بدن جو چاڄ ڀلائي
ٿون اڻڪ روپ اپار آهين.

راڳ ڀيروي ڀڄن ١١٨-

ٽڪ - سنت پرڀوءَ جا پيارا - ڳڻ گيان جا ڀنڊارا
لاءِ تن سان لاءِ دل تون - جي ٿا ڪن نستارا
١- سنت صاحب جي صورت آهن -
وڏ ڳرلت بڌائين ٿا،
شرڌا سان جي شرڻ اچن ٿا - تن کي رام ملائن ٿا
چوراسي لک جوڻ چڪر کان - آهن ڇڏائڻ وارا
٢- ڌرم ڪرم شڀ ڳڻ مريادا - ڀاو ڀڳت سيکارن ٿا
گيان ڌيان وگيان سڻائي - سنسا ڀرم ٽوارن ٿا
من جو موهه مٽائي هردم - جڳ کان رهن نيارا.
٣- پرآپڪاري سڀ هتڪاري - آهن ڌيرج ڌاري سي
تن جي پڻ ميٺي ترڀڻ ڪن - پورڻ پرش اداري سي
ميل مٽائي نرمل ڪن ٿا - ڏيئي شڌ وچارا.
٤- کهي ٽيٺون سنتن جي مهما -
کهڙي مک سان ڳايان مان -
برهم گيالي آتم ڌيالي - تنکي هردم چاهيان مان
اوديا جو اڌڪار مٽائي - الڌر کن اُجيارا.

راڳ ڀيروي ڀڄن ١١٩-

ٽڪ - اهڙو ستگر آهي - تو سيني جا دک لاهي
جيڪو شرڻ وٺي تو تنهنجي - تنهنکي راهه رسائي.
١- ستگر دين ديالو آ - برهمڻ جو رکپالو آ
ڪڍهين ڪين وساري تو - ڀولا ڀرم ٽواري تو

گيان ڌيان جي ڏئي ڀڪتي - تب آتم جي ڏئي شڪتي
ڀوڌ سندي ٻيڙي تي چاڙهي ڀل ۾ پار پڄائي.
٢- ڀڳت ڀاونا کي ڌاري - جوئي اچي تو گر دواري
تنهن سان هردم ٿئي همراهه - پرد سچاڻي شاهنشاهه
ناهه مهر جي نظر ڪري - هرد و ڳڻن سان ڇڏي ڀري
جنم جنم کان ڀليل جيو کي - مالڪ ساڻ ملائي.
٣- وچن گرن جو جيڪو ڪٽي - سو ٿي ستگر کي آ وٽي
آگيا گرن جي سدا مڃي - ڀيرو ڌر ٿان ڪين ڀڄي
تنهنکي ستگر ڪري پنهنجو -
هردم ساٿ ڪري سنهنجو
کهي ٽيٺون اوديا جي ننڊ مان - جهٽ ن سان جاڳائي.

راڳ ضلع ڀڄن ١-

ٽڪ - من منهنجي جو لت خيال رهي،
گرديو توهان جي چرڻن ۾.
١- ٽِل دنيا سان نه ياري هجي،
نه دوستن جي دلداري هجي
پر منهنجي نه ليداري هجي،
گرديو توهان جي چرڻن ۾.
٢- نڪي لوڪن جي پرواهه ڪيان،
نڪي ڪل ڪٽنب جي چاهه ڪيان
پورڻ پريت اُتاهه ڪيان، گرديو توهانجي چرڻن ۾
٣- نڪي من ۾ مان وڏائي رهي،

لڪي آش الله ۾ ڪالي رهي

پر منهنجي سرت سمائي رهي،

گرديو لوهان جي چرڻن ۾.

٤- ڪهي نيڻون تنهنجي تار رهي،

تن من ۾ سار سنڀار رهي

شل ٻار ٻار سڀ هروار رهي، گرديو لوهاڻي چرڻن ۾.

راڳ ضلع پيلن ٢-

ٽل- جو پريت گرن سان لائي ٿو،

سو سرو سکن کي پائي ٿو.

١- جو گروءَ اڳيان ارداس ڪري،

گرو ڪارج تنهن جا راس ڪري

جو گر چرڻن ۾ واس ڪري،

سو جم جي چوٽ نہ کائي ٿو.

٢- گرو گوبند جي سم جاڻي جو، ٻج آتم روپ پڇاڻي سو

ملي موج تهن سان ماڻي سو،

۽ سهج سروپ سمائي ٿو.

٣- جو گر وچن وچار ڪري،

سو سيوڪي سدا ڌرم ڌري

ڪهي نيڻون پڙ سند پار تري، ۽ آواگون مٽائي ٿو.

راڳ ضلع پيلن ٣-

ٽل- جو من پنهنجي کي ماري ٿو،

سو ٻاڙ تري جڳ تاري ٿو.

١- جو گر منمر ايماس ڪري،

سڀ ترشنا من جا ناس ڪري،

سو ٽر ٽيا گهر ۾ واس ڪري

لت آتم جوت نهاري ٿو.

٢- جو من مارڻ جي ڪار ڪري،

سو ڀو ساگر کان پار تري،

تو جڳ تنهنجو ستڪار ڪري، ۽ گوبند گود وهاري ٿو.

٣- جو من لي لو وشواس ڌري،

سو نرڪن ۾ نہ نواس ڪري

جو وٿرت پنهنجا سواس هري،

سو غم گولڊر ۾ گهاري ٿو.

٤- من پوڄ وشيه سان جوڙي جو،

تو پڙو پنهنجو ڀوڙي سو

ڪهي نيڻون من کي موڙي جو،

سو ليکو جم جو واري ٿو.

راڳ ضلع پيلن ٤-

ٽل- جو ڌرم پنهنجي کي ڌاري ٿو،

سو مالش جنم سڌاري ٿو،

١- جو ڌرم کي هردم ياد ڪري، سو سارو ڪل آباد ڪري

جو ڌرم پنهنجو برباد ڪري، سو پنهنجي پاڙ اکاڙي ٿو

٢- جو ڌرم تان سر قربان ڪري،

جس تنهنجو لو نہ جهان ڪري

جو ٿو رم پنهنجي ۾ گلان ڪري،
سو جيوت ڏکي گذاري ٿو.
٣- جو ٿو رم جي خاطر سور سهي - سو سرڳ ۾ سک پرپور لهي
جو ٿو رم پنهنجي کان دور رهي،
سو گهور نرڪ ۾ گهاري ٿو.
٤- جو ٿو رم ۾ ٿو السراڳ ڪري،
تنهن جيو سندو ٿو ڀاڳ وري
جو ٿو رم پنهنجي جو تياڳ ڪري،
سو نيٺون جنم بگاڙي ٿو.

راڳ ضلع پيڊن ٥-

ٽل- هڪ نام سندو واپار ڪجي،
پيو جڳ جو ڪيا وهنوار ڪجي.
١- سچو نام سندو واپار سدا، آ جنهن ۾ لاڀ اپار سدا.
جو ڪٽي ڪرم جو جار سدا،
سو سودو مون سڪڪار ڪجي.
٢- مان نام سچي جي ڪار ڪيان؛
ٻي جڳ ۾ جيون مڪت جيان
ڪجي نيٺون سڪي ٿرلوڪ ٿيان،
هر پڪمت پاو پيدار ڪجي.

راڳ ضلع پيڊن ٦-

ٽل- پري لهارن چو ٿو پر ڪي، پنهنجو پاڻ سڃاڻ بندا.
١- هي جو دم سان دم هلي ٿو، تنهن ۾ ٿي اڇاڻ بندا.

سوجهي تنهن کي صاف سهي ڪر-
ميٽي من جو مان بندا.
٢- صاحب تو ۾ آهين سمايل - جيئن گلن سرهاڻ بندا
پوري ڳر کان راهه وٺي تون-
تنهن جي ڪر ٿو پڇاڻ بندا.
٣- من مندر جو آهه منوهر- تنهن ۾ موهن جاڻ بندا
ڪجي نيٺون تون ملي تهين سان-
موڃ سچي کا ماڻ بندا.

راڳ ضلع پيڊن ٧-

ٽل- پرڀوءَ کي ٿي پرم پيارو-
پرم پرڀوءَ سان پائيج تون.
١- من مان ممتا موهه مٽائي -
دل مان دليپ وڃائيج تون،
لوڪ ڪٽمب کان منهڙو موڙي -
لنو لعلڻ سان لائيج تون.
٢- پرم برابر پيو ڪو ناهي- پرم جي راس رچائيج تون
پرم پيا لا پرپو پرچي- دل ۾ پرپر وڏائيج تون.
٣- پرم سچي کي دل ۾ ڌاري-
تنهن ۾ سرت لڳائيج تون
نيٺون پرم هندوري واهي-
ڳڻ گوبند جا ڳائيج تون.

راڳ ضلع پيلو ۸-

ٽل - پرميشور جي پريم ٻنا، ٻي جوڙي لاڳيداري آ
۱- مورک مايا کي تون چاھين، دل ٻل جي دلداري آ
باغ باغيچا سندر ماڙيون، جوڙي دنيا ساري آ
۲- جنھن ناريءَ سان پريت رکي، تو ساري عمر گذاري آ
ساٿ هلي ٿي در تائين سا، خود مطلب جي ناري آ
۳- ڪٽنب قبيلو ڪم نه ايندءِ، جنھن سان تو دل ڏاري آ
مرڻ پڄاڻان گهڙي نه رکندءِ، جو ٿي تنھجي ياري آ
۴- ماس هڏن جي ديھي جا، تو شوق رکي سينگاري آ
ساڻي تو سان ساٿ نه هلندي، ٿيڻي خاڪ جي ڪاري آ
۵- جوڙي جڳ سان پريت رکي جن،
تن جي هٿ هٿ خواري آ
کھي نيڻون ڪر پريت پريوءَ سان،
جنھن ۾ جڳ جڳ ڪاري آ.

راڳ ضلعو پيلو ۹-

ٽل - منھنجا من! پريم رکي هل، ستسنگ ۾ هر وار
۱- ستسنگ سمجهي موکيه دوارو، ٿنھن سان ڪر تون پيار
جنم مرڻ جو روڳ مٽائي، ڪر پنھنجو نستار
۲- سنتن جو سنگ سيتل آهي، ٿيءَ متاوڻهار
شرڌا سان سٽ وچن سڻي تون،
دل پنھنجيءَ کي ٺار.
۳- سنتن جو سنگ نرمل آهي، ميل اُتارڻهار

ياد ڀڳت سان ٿهل ڪري تون، ٻاھ پدار مع چار
۴- ساڌ سنگت جي اوشڌ کائي، ٻاپ ڪلمش ٽوار
کھي نيڻون ستسنگ مان نيندءِ، ٻل ۾ ٻيڙو پار.

راڳ ضلعو پيلو ۱۰-

ٽل - ديا ڪر دين بندو! تون ديھن لئي داتار
۱- جهڙا تهڙا تنھنجا آهيون - ڏوھ نه ڏس ڏاتار
بار ٻچا تون ٻريو آهين - سڀ جو پالڻهار.
۲- اوڳڻ اڇھو ٻيو ناهي ڪوئي، تون ٻن جڳ آڌار
ڪين وسارج دل مان ڪڍهين - ڪر ڪرپا ڪرتار
۳- ڪٺن سمو هيءُ آهي ٻاري - ٻي ڪجهه تون ٻي ڪٽهار
باجهه پنھنجيءَ جا هٿڙا ڏيئي - ٻڏ ساگر مان ٽار.
۴- کھي نيڻون ڏي سمت سدائين - ڀڳتي گيان ڀنڊار
هردم نام جپي هر تنھن جو - پائيون موکيه دوار.

راڳ ضلعو پيلو ۱۱-

ٽل - رام ڀڄن ڪر ٽو آهي - جوڀن جواليءَ ۾.
۱- جوڀن ۾ هر ڪو ڪري ٿو - ڪم سڄو سنسار جو.
ٻڙهڻ وديا هنر سکٽو - ۽ ڪرم وهنوار جو
ست ڪرم ۽ ڌرم ڌارڻ - ڪرڻ ٻرانم ٻوچار جو
گيان پائڻ ڌيان لائڻ - پسڻ ست ڪرتار جو
چاڙهيءَ اي چڙهٽو آهي - جوڀن جواليءَ ۾.
۲- جوڀن ۾ انسان ڏاهي - تو جبل جي اوٽ کي
جوڀن ۾ سر ٿي سهاري - تو ڪنجر جي چوٽ کي

جوڻ ۾ انسان ٻکڙي - شير هاٿيءَ موت کي
جوڻ ۾ انسان ڪاٺي - تو ڪرم جي کوٽ
موت سان لڙنو آهي - جوڻ جواليءَ ۾.

٣- جوڻ ۾ پاڻي ٻرو ٿو - قول قل وستار کي
جوڻ ۾ درياه ڪري ٿو - گوڙ ۽ گجڪار کي
جوڻ ۾ تو شير ماري - هاٿين جي نه قطار کي
جوڻ ۾ انسان جيتي - من سنديءَ رفتار کي
جيتري جڳ ۾ مرڻو آهي - جوڻ جواليءَ ۾.

٤- جوڻ ۾ ڪر سنت سيوا - دان ٻر اپڪار تون
جوڻ ۾ ويراڳ ڌاري - لسنگ ٿيءَ تروار تون
جوڻ ۾ گر شبد جو ڪر - سواس سواس اچار تون
کهي ٽيڻون جهد سان لهه - پرم پد ترڌار تون
پڙ سنڌ مان ترڻو آهي - جوڻ جواليءَ ۾.

راڳ ضلعو پيڙن ١٢-

ٿل- سنتن جو آهي سنگ سچو - ڪر تون سدائين
جو لساري ٿو پاڻي.

١- ستسنگ منجهان ليچ اوچ معش ٿري ويا -
ٿڌا جنم جنم سندا پاپ ٿري ويا
دک درد ۾ ستسنگ سدا ٿئي سهائي.

٢- شب ڪرم ۽ ست ڌرم ۾ ستسنگ لڳائي -
اگيان سنديءَ لنب مان تو ترت جڳائي
ستسنگ سدا دل جي ڪري صاف صفائي.

٣- ستسنگ مانهه گنگا آد تيرٿ وسن ٿا،
ستسنگ منجهان پاپ وگهن ٿاپ لسن ٿا
ستسنگ اندر ڌي سڌي آهه سمائي.

٤- قل اشو ميڌ يگين منجهان جوٿي ملي ٿو،
ستسنگ ڌي هڪ پير ڪٽڻ سان سو ملي ٿو،
ستسنگ جي مهما شري پڳوان سڻائي.

٥- ستسنگ منجهان گيان ڌيان پڳت ملي ٿي،
ٽيڻون ٻر لم ليم سندي جڳت ملي ٿي
مڪتيءَ ڪان ستسنگ جي آ وڌي وڏائي.

راڳ ضلعو پيڙن ١٣-

ٿل- سنسار سڄو ڪرم جو ڪرتار بڻايو، هي کيل کلايو

١- سرتاج بڻي لخت جو، ڪو حڪم چلائي
ڪن کي نه ملي پيو ٽڪر حيلا هلائي
هن ڪرم آه جڳت سڄي کي نچايو

٢- ڪي روڳ مانهه روڳي اٿي، روز رڙن ٿا
ڪي جڳت اندر ڀوڳ ڀوڳي ۽ خوب ترن ٿا
آ ڪرم ساڻ سين ۽ دک سک کي ٻرايو.

٣- تو ڪهي ٽيڻون جيو جهڙا ڪرم ڪمائي
پالوڻ هسي رڙي، قل لنهن جو ٻرائي
پڳوان آهه ڪرم سندو رلڪ رچايو.

راڳ بسنت پيڙن ١-

ٿل- جو جيتري جڳ ۾ مرلدوري،

ٻيڙو ساگر ترندو ري .

١- من جي ممتا ماڻ مٽائي، سڀ سان ڪري نيازي
هٺ ڇڏي جو هلي هيٺائين، رام ٿئي تنهن راضي
جو ڏاتر کان لٽ ڏي رندو ري .

٢- عدل جي آس جاءِ نه آهي، فوق فضل سان ٿيندو
ڏسي غريبي سڀ ڏوهن جي، مالڪ معافي ڏيندو
ءُ خوش ٿي ٻولڻ ٻر ندو ري.

٣- جنهن جنهن غرب گمان وڃايو، تنهنجو ڪل سڀ واڙو
کهي نيئون جنهن ماڻ وڃايو
تنهن جو جس جڳ نمڙو
سو چوراسي نا ڦرندو ري.

راڳ بسنت پڇن ٢-

ٽل- سنت سچا هردم پرڀوءِ جو، سڀ ڪي نام جپائين ٿا

١- سچ جو سي اپديش سڻائي، هردم ليکيءَ ساڻ هلائي
ڌرم جي راهه لڳائين ٿا .

٢- جڳ ۾ سي اپڪاري آهن، جيون جو اسٿارو چاهين
ٻوجل پار ترائين ٿا .

٣- گيان سچي جي جوت جڳائي، ڀيد ڀرانتيون ڀرم ڀلائي
آتم ساڻ ملائين ٿا .

٤- کهي نيئون ان کان ٻلهاري،
گهوريان ان من سر سدواري
جم کان جي نه ڇڏائين ٿا .

راڳ بسنت پڇن ٣-

ٽل- رام ڏي پيهان ٿو جنهن کي ڳولهين،
سو تي پنهنجو پاڻ ادا .

١- جهنگلن ۾ جو جهاليون پائين، جبلن ۾ جو جان جلائين
اندر پساڻ سڃاڻ ادا .

٢- گندو ٿئي گنگا ۾ لي مرڻ چو؟
پندو پٽي هر پڙهن ڪرڻ چو؟
ٿون خود وصل وڃاڻ ادا .

٣- جيئن روشن سورج کي ڳولهي،
جيئن پتاشو کنڊ کي ڦولي
تيئن تنهنجو اهڃاڻ ادا .

٤- کهي نيئون گر کان وٺ اک ٿون
اصلي صورت پنهنجي لک ٿون
ڇڏي ديهه جو ماڻ ادا.

راڳ بسنت پڇن ٤

ٽل- من جا ڦرنا سڀئي مٽائي،
لس ڦرلي جپ نام ادا.

١- سمرن سان ٿو سرت ملائي،
جوڳ سندو پيءَ جام ادا .

٢- پل پل هردي جهالي پائي، ڳولهج آتم رام ادا .

٣- چنچل چت کي استت ڪر ٿون،
ماڻ اچل آرام ادا.

٤- کهي نيڻون ڪل ڪٿي آباد ي،
 ٻانهي پورڻ ڌام ادا.

راڳ تلنگ پڇن ١-

ٽل- ٻاني ٻالڪ ڳڇيءَ کيان عرض ادئون
 لڳو آهي ليهن ليٽڻ جو.

١- ڪڇيءَ جو قول مون ڪيڙو، ولي واسينگ جڏن وڙو
 ڏاڍو ڏ لگ لڳڻ، سو ان جهاڙو وڃهڻ،
 چنڊ ناهي قنت قيٽڻ جو.

٢- چارڻ جي چنگ کان سهڻو، مرڻ معتاق من مهڻو
 پنهنجو پاڻ کهڻ ۽ ويڙي ڏيڻ، اهو ڪم آه لکيڻن جو.

٣- الازين ڪنب کان نه ٻري، اکنب جت جوس ٿي نه ٻري
 اُس پاڻ لکڻ ۽ ڏيان ڏرڻ، اهو ڪم ناه هيڻن جو

٤- ڪر جوڙي کهي نيڻون، پيالو مست پيتو مون
 سوهم ٻري پنڻ ۽ پٽي کي ڏيڻ، سچو هي دان سيڻن جو

راڳ تلنگ پڇن ٢-

ٽل- جيڏن ٻاهه ٻري ليڻن ٻدن جري-
 آهي اهو عمق عاشق کي.

١- الله هردي ٻري اڪثي- سهي ڪم صاف مون سهتي
 جيئن سورج ڪڙي- ليڻن ڏرن اري-
 آهي اها جر عاشق کي.

٢- ٻري سو شر ٿيو شاهي- سڙي سينگار ٿيا راهي
 جيئن موڙ و مهي- ليڻن پتنگ پڇي-

 آهي اها آڳ عاشق کي.

٣- ٿڏي سو ليبج مان جاڻو. ٻره جي ٻاهه ليانو-
 جيئن ڪفن ٻهري- ليڻن ڏٻر ڏري-
 آهي اهو ويس عاشق کي.

٤- ڪر جوڙي کهي نيڻون- الله ٻاهر جهي سوهم
 جيئن الله گهي- ليڻن لاد وجي-
 آهي اهو سار عاشق کي.

راڳ تلنگ پڇن ٣-

ٽل- جڏهن دره درد ناهي، پڇ ٿون ٻري ٿنهن در کان
 بيغم هجي گيالي، گوشو ڪهاڻو ٿنهن گهر کان.

١- ڪلي ڪال ڪٽن آيو، پيڪن جڳس ٻلايو
 پنهنجو جنم رلايو سي ڏار ليا نه ڏر کان.

٢- شيوا ڪٿي نه گرجي، ٽاڪي ڪلي نه گهرجي
 پوڄا ڪري ٻتر جي، ايمڪ ٿيا نه هر کان.

٣- گر گيان جن ٻرايو، سچ صاف ٿن سڻايو
 جڳ پاکنڊن لهايو، مسڪ لي ايشور کان.

٤- نيڻون لهائون ٿوڙي، ٻڌن سيڻي جوڙي
 مذهب کان منهن موڙي، پڇ ايڪ ٻڌت ٻر کان.

راڳ تلنگ پڇن ٤-

ٽل- هن عشق سان جي وڌيا- وڌيا نه سي عزل کان
 خالق جو عشق خولي- عاشق اٿي اصل کان.

١- جتي عشق ٻاڻ آيو- اُس ٻره مچ مچايو

ڪنهن ڀيٽنگ ٿي ڀڄايو - ٿي ڏار جڳ جنجال کان.

٢- هي عشق آ عجائب - سر ساهه جو نه صاحب
رب راهه جو نه راحب - آهي وڏو عقل کان.

٣- هي عشق آگ آهي - جند جان ٿو جلائي
هٺ هٺ جو هٽائي - اوجل ڪري امل کان.

٤- ليئون ٿئي ڏين ٿا - عاشق مري جيئن ٿا
دم ڏار نا ٿين ٿا - وحدت سندي وصل کان.

راڳ تلنگ ڀڄن ٥-

ٽل- سر عشق ۾ نه ڏر جو، جنهن ڪري جنهين ۾ مرجو
لالي ڀري ڀڳتي، ڀلتي نه ڀير ور جو.

١- هيءَ عشق ڀيٽ لالڪو، سر جو چڙائي سالڪو
پالي ڪلا جو گهالڳهو، تنهن عشق کان نه ڏر جو.

٢- هن عشق جون جي ڀتيون، ڀرامن ڀڙهي سي ڏليون
ڦاڙي نه ڪرم چنيون، ڏي واس امر گهر جو.

٣- هي عشق عجب بستي، جت ناهه هٺ هستي
چاڙهي سو موج مستي، مهما تنهنجي ڪر جو.

٤- هي عشق آهه الڏر ۾، نيئون نه رل ٽڪر ۾
ڪر جلد من مندر ۾، درشن تنهن جي در جو.

راڳ تلنگ ڀڄن ٦-

ٽل- سڄ سمجهه سڄڻ پيارا، شري رام نام رٽ اون
شري رام ڪي رني لنعه، پاپن جي پاڙ پٽ لون.

١- سنسا سيئي مٽائي، وشواس ڪي وڌائي

ڪِل پالڊ ڪِهيءَ پائي، سر ساڌ سنگت سٽ لون.

٢- پڙهه پڙهه پنا گسائين، هردي نه لون هندائين
سٽ شبد پڙهه سدائين، من جا خيال مٽ لون.

٣- جيڪو ڪري ڀرائي، تنهن ساڻ ڪر ڀلائي
چڏ هرش شوڪ پالي، ڪنهن کي نه جاڻ گهٽ اون.

٤- ساڌ و ٿئين سنياسي، رهه جڳت کان اداسي
ڪٽ واسنا جي ڦاسي، جيءَ جوڳ ساڻ جٽ لون.

٥- ڏن ديهه مان ناري، ڇڏ آش تنهن ساري
ڪر گيان ڪڻ ڪٽاري، جڳ جال کي نه ڪٽ لون.

٦- پيءُ پريم جو پيالو، الٽه جو ڪول ٽالو
دل مندر ڪر اجالو، پاري وويڪ وٽ لون.

٧- ليئون ٿئي لڳائي، پس پاڻ جهالي پاني
من جي خودي مٽائي، ڏس برهم سرو گهٽ لون.

راڳ تلنگ ڀڄن ٧-

ٽل- مرلي موهن جي ستڪر سٽائي،
بدن جي برج ۾ واڄي مون وجائي

١- سوين هزارين سکيون سٽن ليون،
دم دم ڏيان ۾ ڀلٽيو پون ليون
وسريو ٿن وهنوار رهي ڪل نه ڪائي.

٢- ٻري جن ڀڏڙي آهيو ٿن آرام
گهمن گولڪن جيئن پائي گهٽ ۾ شيام
ملي من موهن سان ملي ڪن سي وائي.

۳- وشنو مهيسر ڪرشن اچاري ،
برهما بسيءَ سان پڙهي ويد چاري
ديوي ديوتا سيوا ڪن سدائين.

۴- ٽيڻون لوڪ ٽيئي جن لا سڀئي ،
سڀ سد ڪرن ري ڪنهن کي نه پتئي
جني جاپ دم سان پالي مون صفائي.

راڳ تلنگ پد- ۸

ٿل- سليمان سچو ڪنهسان - الدر جون نه آهون
ايسر پو اڇن لسون مجهان درد دالهون.

۱- پون پوُر پل پل - پرين جي پسڻ جا
الن لا نه اڌما - الهن جي ڏسڻ جا
پچان روز پتئي ڪهون نه راهون.

۲- لکل آهه جهوري - جگر جنبوي
طلب آهه تن ۾ - هميشه لئي جي
پچان لي پسڻ لاءِ - سڄڻ ڪان صلاحون.

۳- ڪڏهن ميل ٿيندو - لئي ساڻ منهنجو
ڪندس مان نه روئي - سڄو حال پنهنجو
جني جي اڇڻ لاءِ - سکيون ٿم سڪائون.

۴- ڪهي ٽيڻون دمر دم - پرين لاءِ پڪاريان
اچي ڪين آرام - ليڻين لهاريان
ملن شال مولڪي - سٽي هي سداهون.

راڳ تلنگ پد- ۹

ٿل- پڙهه سو پيارا آد ساري ،
لپا ويد جنهن مان پراڻ اتاري.

۱- آلي سو عجائب اڪر آد سوهم ،
جنهن ۾ سمايل الي ايڪ اوتم
جپج جاپ ٽهنجو ڪرن جي سهاري.

۲- گٽن ۽ لعن مان پدن کي اٿالي
رکي ڪل قدر کي پون سان هلالي
رهي پاڪ ٽهن ۾ سچن کي سدياري.

۳- آلي آلما سڀ سمجهه ٽون سچالا
جولي هن جگت ۾ پلي پيا ديوالا
چڙهي آش جگ جي ڏسج ٽن وچاري.

۴- ٽيڻون ٽيءَ سان لهج لعل ذالي
هر هر هردي ۾ پرين پاءِ جهالي
پسج پاڪ پنهنجو سچي جوت پاري.

راڳ تلنگ پد- ۱۰

ٿل- وڄهي سڄڻ سان وڃي پاڪ پنهنجو جو لاس ڪرين لو

۱- سڄڻ پرڻ جيئن پراڪاري ء
پرمي پيورا ولن بهاري
ڏسي گلن جو ليپر پولي جيان چو پاڪ چرين لو.

۲- سڄڻ واسيگ سچڙا پالين ء
لن سان وڙهي چو ولس وچالين

ڪٽنب پروڙي ٻمر، راهه ڇڏي ڇو جهڳڙا مڙين ٿو.

۳- چور چون سڀ اهي سوڀرو، آلا ٻرو

قربون ملڪ کي هجي

رکي ٻيڪند جو ٻمر، پاپ ڪري ڇو ٻيت ٻرين ٿو.

۴- ڪهي نيمون ڦل ٻر لکيم پائين،

ٽلي هن نه ٻاڄ نه تو سمجهائين

سڀ سدا ٿرو ٻر- ٿردوشن ڇو دوش ڏرين ٿو.

راڳ ٿلنگ ڀڄن ۱۱-

ٽل- من ٻيهڙي کي مار- من ماري ٻام مڪس ٻماري.

۱- من هاليءَ جمئن مست ڦري ٿو-

ٻوڳن جي ڪڏ مالهه ڪري ٿو

ٻوڳن کان من وار- گيان ڪنڍي جي شڪتي ساري.

۲- سوان ابرابر من هي آهي- ٻوڳن ۾ اسم ٻٽڪا ڪالي

ٿرشٽا من جي ٽار- وهسراڳ واري ورتي ڏاري.

۳- سرب ابرابر آمن ڪارو- ٻوڳ زهر سان ٻرٻل سارو

من جي زهر ٻهورهار- گرمنتر سان سرتيءَ چاڙهي.

۴- مرڪٽ سر من چنچل ٻاري-

اهي نٽي لا ڪري ڪراري

من جو لاڄ لوار- وٻدن جي تون اڪس وٻجاري.

۵- ڪهي نيمون من ماري جوئي-

ٻورڻ ٻڌ کي ٻاني سوئي

وڃن اهو وٻچار- ڏاري شرڌا ٻڳيم اداري.

راڳ ٿلنگ ڀڄن ۱۲-

ٽل- ڌرم سدائين ڌار، ڌرم ٻيهڙي کان منهن نه موڙ.

۱- ڌرم سدائين آ ايشور جو، اه ٻٽاٻل ٿئي ڪنهن نه جو

ڌرم سدا سکڪار، ڌرم ٻيهڙي سان جيءَ کي جوڙ

۲- ڌرم سدائين ورڻ جيئن جاڻو، ايا ڌرم سڀ ڌار ٻچاڻو

ٽنهجو ٿيءَ رکوار، ڌرم سدائين کي نه توڙ.

۳- ڌرم سدائين آه آنادي، پارسه ديش ٽنهن جي ڪادي

ٽنهسان ڪر تون ٻيار، ڌرم مٿان تن من ڌن گهور.

۴- ڪهي نيمون سر سختمون سهه تون،

ڌرم ٻيهڙي ۾ استت رهه تون

هردم ٿي هوشيار، غافل ٿي نه ڌرم کي ڇوڙ.

راڳ ٿلنگ ڀڄن ۱۳-

ٽل- ٽنهجو ڪل ٿئي ناس- سنتن سان جو ويرو وهائي.

۱- ٻاني سرڳ سدي راڄالي-

لهش رشين جي دلڙي دکالي

سرپ جوڳ ۾ واس- ڪيو رشين کان ڏولي ڪٽائي.

۲- سگر سٽن وڃي سڀ ستايو-

ٻر لکيم ٻيهڄو ڪيتو ٻسايو

جلي ٻسمر ٿيا خاص- ڪرودڪ ڪپل جي ڇڏن جلائي.

۳- دروسا سان هاسي ڪيڙي-

سري ٽني جي حالت ٿيڙي

ٻادو ولس وناس- ٿيڙو سڀ سراپ کي ٻسائي.

٣- سڄڻ کي جو مڙس سڏائي - تنهن سو سرواس وڃائي
پڙهي ڏسو اتهاس - راوڻ وڃو ڪل ناس ڪرائي.

راڳ تلنگ پڄن ١٤-

ٽل- اڪ اکوئي راس، ڪر تون پنهنجو پاڻ وڃائي.
١- اڪ دنيا کان جان ڇڏائي، اندر مک ٿي من اڻائي
الي ولبج اڪاس، جاڻي لوڪن جو ڌڙ ناهي.
٢- ستگر جو تون شبد ڪمائج، هردم ۾ ساهو لڳ هلائج
وجهه نا وچ وسالد، ڇڏ ج شبد ۾ سرت سمائي.
٣- اُلڪ واري پڇن وڃائج، اُهڪ واري جوت جڳائج
سن ۾ لاءِ سمادي، من جا ڦرڻا سڀئي مٽائي.
٤- ڪهي ٽيڪون ڪر نئين اڪر ۾،
ڇڏج مسلائي خيال ڪنهن ۾
ميٽي سڪل اپاڌ، پاڻ ۾ ڇڏ تون پاڻ ڇپائي.

راڳ تلنگ پڄن ١٥-

ٽل- مون تون واري مام- سهي سڃاڻج قلب ۾ قاضي.
١- لڪيءَ خفيءَ سان لهن لڳائج-
سريءَ روحيءَ ۾ سرت سمائج
ذاتيءَ جو پيءُ جام- رمز الهيءَ ۾ رهه تون راضي.
٢- سبق شريعت وارو پڙهه تون-
طريقت جي چاڙهي چڙهه تون
هٽي حقيقي حام- معرفت ۾ ڪر تون نيازي.
٣- عمل حق جو هڻ تون نعارو-

مرشد جو هي سمجهه اشارو
نوڙ دليءَ جو دام- گهڙ الهيءَ ۾ گهڙ تون غاضي.
٤- تنهن عشق حقيقي لائج- لائي لهن سو نوڙ نڀائج
رهه تون مست مدام-: ڪهن ڪمائج عشق مزازي.

راڳ تلنگ پڄن ١٦-

ٽل- وڃان گروءَ تان گهول-
جيءَ منهنجي کي جنهن نه جيئارو.
١- هردم مون تي مهر ڪري سو-
مشڪل ۾ پئي ڪو نه پري سو
ڪري پنهنجي ڪول- پار لئه پالو جنهن نه پيارو.
٢- اوکڙ منهنجا ڪٽي ويچاري-
هردم پنهنجي گود ٻهاري،
ڏيئي نام امول- چيول ڇمت کي جنهن نه سڌارو.
٣- ڪهي تنهن گر تان ٻلهاري-
لعل دلڙي جنهن آ لاري
ٻولي مٺڙا ٻول- ڪارج منهنجو جنهن نه سنوارو.

راڳ تلنگ پڄن ١٧-

ٽل- منهنجو مائي مکان، عرش فرش کان آهه نيارو
١- اهڙو سروپ آهي جوئي، پر گهٽ گيان وگيان
سهي ڪيو مون سر ۾ سارو.
٢- ٻاليءَ جي جمت ٻولي ناهي، آهي هڪ پڳوان
نام روپ سڀ جڳت پسارو.

۳- جيڪو پرهم جو ڀيد نه جاڻي، هڪ چڱن پرڌان
لاهه ڀرم اگيان اڌارو.

۴- کهي ٽيئون جنهن سچ چيد لاهي، ساڪي آهه سڄاڻ
الڌر ٻاهر جنهنجو اڄارو.

راڳ تلنگ ڀڄن ۱۸-

ٿل- پنهنجو ڪر ديدار- پل پل هردي جهالي ٻالي.
۱- ولهن اقرب ڪان ٿي وڇڙو- ولي نه آهي وار
ٻاڻ ڪي ٻس ٿون ٻاڻ وڃائي.

۲- صورت بصري ملڪي حقي ڪر-
ذاتيءَ سان اظهار،
روحي ذڪر سان رمز رلائي.
۳- جو مالڪ آ سڀ گهٽ مالهڻ- جڳ جو سرجڻهار
تنهن سان رهه ٿون خيال ملائي.
۴- ٽيئون نبي ڏيئي وحدت ۾- ڪيو ٿون غير غبار
عمل حق جو ٿاد وڃائي.

راڳ تلنگ ڀڄن ۱۹-

ٿل- جڳت ۾ چال چڱي جو چلي-
پورڻ سک کي ٻالي سوئي
دک درد سڀ دلي.
۱- مرم شرم سان لت ڳالهائي-
ٻاپ ڪرم ۾ ٻمر نه ٻالي
ٻاڻ وشيہ ڪسان ٻلي.

۲- شيل سنتوش صبر ۾ گهاري-
ديا ڏرم کي دل ۾ ڌاري-
سورڪ من کي ملي.

۳- سنتن مان گڏ گيان ٻرائي-
سيوا سمرڻ سان دل لائي-
هت سان هر ڏي هلي.

۴- کهي ٽيئون مري جيئري جوئي-
امر جڳان جڳ اٺجي سوئي-
چوٽ نه جم جي جهلي.

راڳ تلنگ ڀڄن ۲۰-

ٿل- ڪر من ديڙ نه هر سمرڻ ۾-
موت متي ٿي ايتو آهي- وقت وڃاءِ نه ڪمن ۾.
۱- پوڄ دنيا جا جولا آهن- ليڪ ڪنهن سان هرگز لاهن.
اچن وڃن ڇڻن ۾.

۲- اليڪ اڪڙون ڏس ٿون ڪولي-
آتم لعل کي لهه ٿون ڳولهي-
ديد لڳاءِ دمن ۾.

۳- کهي ٽيئون ڪر شبد ڪمائي-
الڪر مڪر ٿي جهالي ٻالي
ٻيل رهيج ٻڃن ۾

راڳ تلنگ ڀڄن ۲۱-

ٿل- مدهڪا من ٻاٻن ڪان ٿيءَ ٻري،

پاپ پاپيءَ جي پاڙ پٽي ٿو، ڏس ٿون ڏيان ڏري،

١- راوڻ پاپيءَ پاپ ڪمايو، انهه سمي ڏايو ڀڄايو
سارو پنهنجو ونس وڃايو، ڏيڙو گهر نا ٻري .

٢- ڪنس پاپيءَ پاپ ڪمايو، ڪايا مايا مان وڃايو
انهه اکين مان نير وهايو، ڪوئي پند نا پري .

٣- دريوڌن ٻي پاپ ڪمائي، ڇڏيو پنهنجو راڄ رلائي
مرڻ مهل ۾ سو دک پائي، وڙو هٿ هٿ ڪري .

٤- پاپ ڪري جو جگ ۾ ٻاري،
ڪهي نيڻون لڳي ٿنهنجي خواري
روئي هٿ هٿ زارون زاري، ڦر ڦر جنمي مري.

راڳ تلنگ پڄن ٢٢-

ٽل- ستگر ڏي چرڻن جو موڻ ڏيان-
آس رکي مان من ۾ آئيس- نام سندو ڏي دان .

١- ستگر آئيس تو در سوالي- داتا موکي ڇڏ نا خالي
مالڪ ٿي مهربان .

٢- ستگر تنهنجي سيو ڪمايان-
من پنهنجي جي ميل مٽايان-
غيرت ڪيئي غمان .

٣- ستگر توکي روز ڏسان مان-
صورت تنهنجي اندر پسان مان
ايهو ڪر احسان .

٤- ڪهي نيڻون ڪر جوڙ ارداسا-

سورڻ ڪر ٿون منهنجي آسا
آتم جو ڏي گيان .

راڳ تلنگ پڄن ٢٣-

ٽل- ستگر تنهنجي درشن سان دل ٺري،
درشن سان سڀ پاپ مٽن ٿا، درمت منجهي ٽري

١- ستگر تو در آچن سوالي، مور نه موٽن سيئي خالي
ڪارج تن جو سري .

٢- ستگر تو در ٽهل ڪمائين، چار پدارٿ سيئي پائين
ڀاڳ تنهنجو وري .

٣- ستگر تنهنجو نام جڀن جي، لڙڪ اکين ۾ ڪين ڇپن سي
جم ٻي تن کان ڏري .

٤- ڪهي نيڻون سڻ ستگر سوامي-
هيڻن جو تون آهين حامي
شرن پيو سو ترئي .

راڳ تلنگ پڄن ٢٤-

ٽل- سرليون منهنجو سگر ستن سان لڳي-
ليهن لڳون مون ڪين ڪي لالو-
سڀ چنتا ڪان هو اڄي .

١- الک اصل جو لکيل آهي- ڪير سگهي نا ٽنهن کي ڊاهي
لوڪ ٻالمي ٿيو وڃي .

٢- ستن ائنهو ڏن آ جوئي- ڪاڏي حرچي ڪتي نه سوئي
لڳ نه ڪوئي لڳي .

٣- من الله رام جو ونگ هڻائي- سنتن سار ڏنو سمجهائي
جهلمل جوتي جڳي.

٤- سنگ سنتن جو ڪين ڇڏيندس -
نيڻن من تن ساڻ گڏيندس -
پولدس تن جي پڳي.

راڳ تلنگ پد ٢٥

ٽل- سنتن مان سوني پريمي ڪٽي -
جو تن من جو مان مٽائي- سو سنتن ۾ سڄي.
١- ڪل ڪٽمب جو موهه هٽائي-
شردا سان لئه لهل ڪمائي- ڏکه ڏسي نا هٽي.
٢- پاڻ اڪائي ڪڏهن نه پنهنجو-
اوگڻ ڪين ڏسي اٽي ڪنهنجو- پاڙ پاپ جي پٽي.
٣- ٿرلا من جا سيٽي گهٽائي- ڪٽا ڪرمن سان لئو لائي
رام نام کي رٽي.
٤- کهي نيڻن جو پريتي پائي- آخر ٿانئين لوڙ ليائي
مٺڙو ڪڏهن نه مٽي.

راڳ تلنگ پد ٢٦-

ٽل- جڳ ۾ جيو جهڙا ڪرم تو ڪري،
پوکي تنهنجي ڦل کي سوني، روني پاوين رڙي.
١- جڳ ڪرمن جي کيتي آهي، جو جا پوکي سو سا ڪاڻي
ٿاري ڪين کي ٽري.
٢- ڪرمن سان هر سرشٽي رچائي،

پوکي جهڙو ڪرم ڦل پائي،
ڪرمن سان جمي مري.
٣- پنج ڪرم آهي سکدائي، پاپ ڪرم آهي دکدائي
ڏس ٿون ڏيان ڏري.

٤- نيڻون ڪرم سنگي آ سڀ جو،
سڀ ڪرمن سان هٿ ڪر پنهنجو
جنهن سان پيڙو ٽري.

راڳ تلنگ پد ٢٧-

ٽل- جيڪو جن پڀوس جي پڄ ڪري،
ڀؤ ساگر مان پيڙو تنهنجو- پل ۾ پار ٿري.
١- پڀوس پڄ جو من ۾ ڌاري،
سو جن جڳ ۾ سک سان گهاري، ڪنهنکان ڪين ڏري.
٢- پڄ وارو تر اپڄ رهي ٿو،
پڄ ان تر سڀ سور سهي ٿو، هر هر جنمي مري.
٣- پڄ وارو تر خطا نه ڪائي،
پڄ ان ڪيٽي پاپ ڪمائي، ليکو جم جو پري.
٤- کهي نيڻون رکه پڄتا من ۾،
حاضر جاٽي هر گهر ان ۾- پڄ ڪان ڪي نه ٽري:

راڳ تلنگ پد ٢٨-

ٽل- تو رام الله ر ۾ وسي وسي،
ڪوني پريمي تنهن کي پسي پسي.
١- سڀ جي هردي ۾ هر آهي، مولي ڏسي نا جهالي پاڻي

هرجن ڏسي لو هسي هسي.

٢- ٻوهه رسن ۾ مورڪ ڦاسي،

ڪون ڏسي ڳوٺ ڪهت جو واسي

وشه ولس منه ڪسي ڪسي.

٣- سدهن سنگ ۾ هوگن ڳالي، هرجن هردي رام راڄهائي

موهه ڦاس لسا ڦسي ڦسي.

٤- ڪهي نيئون جو ٻاڻ پڇاڻي،

موج آلسعي سولي ماڻي

دٻش اگر سو رسي رسي.

راڳ ڏلنگ پڌن ٢٩-

ٽل- جهالي الله ر ۾ پاء ٻرهم. شبد ۾ سرت سماء ٻرهم.

١- ٻس ٻرپوءِ ڪي پهنجي چولي.

اکڙ اون ڪولي. الله ر قولي

اليڻ جوت جڳاء ٻرهم.

٢- لهه لعاڻ ڪي لڱ سان ڏوري.

ڪهڊ ٻا ڪوري من ڪي موڙي

جڳ ڪان ٻرامه هتاه ٻرهم.

٣- وت ٻرپوءِ ڪي ٻاڻ ۾ جاڻي.

صاف سڃاڻي، ٻاڻ پڇاڻي،

روهه ۾ رام رڄهاء ٻرهم.

٤- ڪهي نيئون لهه درشن پائي.

لرت ملائي. سهج سمائي

الهد لساد وجاء ٻرهم.

راڳ ڏلنگ پڌن ٣٠-

ٽل- جاڳ اٿي لون جاڳ پيارا، ماڻ لون پهنجو ماڳ پيارا.

١- وشه وڪارن ڪي ڇڏدا چڏ. ڪمال مندا چڏ.

ڪر ۾ گندا چڏ.

ڏار ووهڪ وترائڳ پيارا.

٢- هته آلهن لون وڻج وهاڻڻ - سچ ڪمائڻ. ڏير وڏاڻڻ

راهه سچيءَ ۾ لاڳ پيارا.

٣- هي جو ڏسهن لو جڳت لطارو. ليندو سارو.

ڪوچ ٻسارو.

جيئن گل جو باغ پيارا.

٤- ڪهي نيئون چڏ لڌ لياڳي - غافل جاڳي، ڪري سجاڳي

ڪولج پهنجو ڀاڳ پيارا.

راڳ ڏلنگ پڌن ٣١-

ٽل- لو سان سنگر ليندو ساڻي،

ڀڙهه ٻورنر سان لنهنجي ڀاڻي.

١- غفلت جي چڏ لڌ هتائي، من پهنجي جو ماڻ متائي

رڪ لو ڙمه ليءِ لسائي.

٢- لام گرن جو ياد ڪري لون،

اگڻ پهنجو آباد ڪري لون،

وت جاڻ الک جي جاڻي.

٣- ڪهي نيئون ڪڻ گو ٻدد ڳائي.

رام ڀيڻيءَ کي وٽ رچائي،
بيءَ پريم سچي جو پاڻي.

راڳ تلنگ پدن ٣٢-

ٽل - سچو سنتن جو ستسنگ آهي.

١- سنتن ۾ امرت ورسي، گرمک چاترڪ پي پي هرشي
اهو الله جو انگ آهي.

٢- سنتن جو آه ٻول امولو، ٻول ٻڌي ڪر سڦلو چولو
تنجو وچن انڱ آهي:

٣- سنتن جي رج جو سر لائي، تيرٿ جو ڦل سوئي پائي
اهو پاپن جو ڀنگ آهي.

٤- ڪهي ٽيئون جي سک کي چاهيو،
سنتن سان گڏ هر گڻ ڳايو،
رام سڌو جنم رنگ آهي.

راڳ تلنگ پدن ٣٣-

ٽل- گرو آسيس ڪر موليتي، وٽان ڪُٺ گيمت ڳائيندو
جني هر جو ملو لالو، وٽان تن کي جهائيندو.

١- سدا لشڪام لي من ۾، ڪيان پرچار مان سچ جو
پريم وارو پيالو پي، وٽان تن کي پيائيندو.

٢- سچي ويراڳ کي ڌاري، رهان دنيا کان فارق مان
ڇني سنسار ٻنڌن کان، وٽان تن کي ڇنائيندو.

٣- سچي وشواس ڀڳتيءَ سان، ڀسان ڀيڻيءَ نه ٻرهوءَ کي
ملي جڳديش سان جڳ ۾، وٽان تن کي ملائيندو.

٤- ڪهي ٽيئون جني سوهم، ڪيان اڄ ڏيو جو درشن
لکي سروپ آتم کي، وٽان تن کي لکائيندو.

راڳ تلنگ پدن ٣٤-

ٽل - سڻو هي پريم پنٿ جو حال.

١- شان وڃائي مان گنوائي- جهنگل جبل گهر گهٽيون گهمائي
ڪري ڀڪاري ڀيک ڀنائي - ايهڙ ڪري بيحال.

٢- ٻيهڙ ٻلائي موهه مٽائي - لسنگ لڄ نه ٽوڙ ٽٽائي
يار ٻڌڻ جو خوب ڪٽائي - ڪولا ڪري ڪو خيال.

٣- راڄ ڇڏائي تاج ڇڏائي- هوش عقل کي ترت اڏائي
لاڄ لٽائي لاڄ لهائي - الله رڏي نه اڇال.

٤- ڪهي ٽيئون جيءَ جوش جڳائي -
دردن جو دل دولهن دکائي
ليڪن جي ٽو لذت ڦٽائي - اهو سنڌس احوال.

راڳ تلنگ پدن ٣٥-

ٽل - طالب ڏسجانءِ ڏيل ۾ ڏوري -
پره وارن جي بستي ٽون.

١- صورت بصري سهي ڪر ساري،
ملڪيءَ ۾ خود ملڪ لهاري
حق جي ماٺيج هستي ٽون.

٢- ذاتيءَ سان ڏس جولي ٻاري،
روهيءَ خفيءَ سان خيال اُجاري
نفس نفيءَ ڪر استي ٽون.

٣- وحدت ڪسرت صاف سڃاڻي،
سرءَ سر سو لور پڇاڻي، ماڻ الاهي مستي ٿو ن.

٤- ڪهي نيڻون ڪر سرت صفائي،
دم جي مالا سور سدائين
الله ياءِ الستي ٿو ن.

راڳ تلنگ پد ٣٦-

ٽل- محبت جي ميدان اندر ٿون - ٻرجهي ڀاڳ ڀير ادا
١- هردم هل ٿون وات هيٺائين، متان سڌائين سير ادا.
٢- مٽن جي مجلس ۾ وهي، من ماري ڪر ٻير ادا.
٣- عشق اڏيءَ ٿي ڪامل ڪسجي، ٿي ٿون مرد دلير ادا.
٤- ڪهي نيڻون سر ڪر ڪي ڏي ٿون،
ٽڪي سور هيه شير ادا.

راڳ تلنگ پد ٣٧-

ٽل- عشق عجيب اڏڻ مو ن آيو، ٻره ڪٽي ٻرسات اد ٻو ن.
١- محبت من ۾ موج مچائي، طلب رهي ٿا ٿاس ادٻو ن.
٢- لوڪن ڪان ٿي ٻاڻ لڪايم، عشق ڪيو اسباب ادٻو ن.
٣- عشق آئي ڪيو داخل موتڪي،
جتي ڏيهن نه راس اد ٻو ن.
٤- ڪهي نيڻون سر صاف سڃاڻم،
مڪم ٿي محلات اد ٻو ن:

راڳ تلنگ پد ٣٨-

ٽل- ٻڌهڻي ٻاڻ سڃاڻڻ خاطر- مايا ڪان منهن موڙج ٿو ن.

١- لوڪن جا لاڳاپا لاهي- خيال خمر ڪوڙج ٿون.
٢- سڀ ۾ هڪڙو ساڄن جاڻي-
ڀائي من جي ٻوڙج ٿون.
٣- وڙهي ورق دليا جا سيڱي-
جيءُ جالب سان جوڙج ٿون.
٤- عيدل حق جو ماري لعارو- نيڻون ٻڌن توڙج ٿون.

راڳ تلنگ پد ٣٩-

ٽل- رام پڙهن ڪر ٻيڪ نه جڳ ۾- جو لوٿي سنسار ٻدا.
١- رام پڙهن ٻن سنگ نه ڪوئي- مطلب جو ٻروار ٻدا.
٢- رام پڙهن ٻن شالت ملي نا- هيلا ڪرين هزار ٻدا.
٣- رام پڙهن ٻن آهي جڳ ۾- منش جنم ٻيڪار ٻدا.
٤- ڪهي نيڻون ٻي ڪار چڏي ڪر-
رام پڙهن سان پيار ٻدا.

راڳ تلنگ پد ٤٠-

ٽل- سنت سڃا سنسار ۾ هردم-
من جيتي سک پائن ٿا.
١- اندر ۾ سي پارس آهن- ٻاهر لوه سڌائن ٿا.
٢- سالڪ ٿي سر صاف سڃاڻي- ٻڌهڻو ٻاڻ ڇپائن ٿا
٣- آد جڳادي عين روپ سي- عين پاڻڪي پالڻن ٿا.
٤- ڪهي نيڻون سي ڳجهه جون ڳالهيون-
ٻن ڪي ڪين ٻڌائين ٿا.

راڳ تلنگ پدن ۴۱-

ٽل - مدمڪ مَن ۾ گولا ڪالي - ڪو نا ڪرم ڪمائي ٿو.

۱- سچ کي ٺاڳي ڪچ ڏي ڪاهي،
مورک مور وڃائي ٿو.

۲- پر نندا جو ڀڃجي سر ٿي، ڀاري بوجهه الائي ٿو.

۳- من جي ٻنيا هلي هميشه، جڳ ۾ ڇوٽان ڪالي ٿو.

۴- کهي ٽيئون ٿي ٻيمڪ گر ڪان، مالش جنم گنوائي ٿو.

راڳ تلنگ پدن ۴۲-

ٽل - جهالي پالي پاڻ ۾ پيارا، پريتم ڀڃجو پائيج ٿون.

۱- گر مورت ۾ ٿرت ملالي، سر ٿي شبد سمائيج ٿون.

۲- منٽو مڪ سان هردم ٻولي،
سڀ سان پريم وڌائيج ٿون.

۳- ڪام ڪروڌ ڪري وس ڀڃجي،
پاپ ڪان پاڻ بچائيج ٿون.

۴- کهي ٽيئون هٿ ڇڏي هٺ جو،
ٽٽرمع سان ٽيهن لائيج ٿون.

راڳ تلنگ پدن ۴۳-

ٽل - پريتم پربهو سان ڪر پيار -
سدا ڪر سچ جو ٿون وهنوار
پلالي ٽڌهن ۾ ٽڌهجي آ.

۱- جڳت ۾ هر ڪو آ مهمان - سڄڻ ڪر جولو نا ايمان
سمجهه هي سپني جو سنسار - سمر ٿون رام نام ٿرڌار.

۲- ڪتمب سڀ ڪوڙو ٽئي ڀالي -
ٽهين سان پريت نه رک ڀالي
سمجهه هي مطلب جو پروار -
ڪري سنگ سنتن جو ڪڻ سار.

۳- مسالج ممتا ٿون من مان -
ڪڍي ڇڏ ٽمنا ٿون ٽن مان
برهم جو چنتن ڪر هروار -
پلالي ڇڏ جڳ جو جنسار.

۴- ڇوي سچ ٽيئون ٿو ٽوڪي -
پڄن سان پاڻ وٽج موڪي،
پڄن ٽن جيون آ بيڪار - سمر ٿون ساڪي سرجن هار.

راڳ تلنگ پدن ۴۴-

ٽل - ولي ٿون سٽگر ڪان سٽ گيان -
ڌار ٽج آتم جو ٿون ڌيان -
جهين مان موڪشه سڀو پائين.

۱- ڇڏي ڏي مايا جي ٿون آس -
ڪٽي ڇڏ موهه ممت جي ڦاس
سمر ٿون سواس سواس ڀڳوان -
سدا ڪر گوبند جا گن گان.

۲- ڪتمب جو ڪوڙو آ ٽالو - جهين سان ٽهين آلي لا ٿو
سڀو هڪ ٻر ميٺو ڀهچان - ٻو ٽئي سنتن سنگ ٻرڌان.

۳- کهي ٽيئون جو سٽ ڪرتار -

توهان سان هر دم رکه گون پيار،
ڇڏي ٿي من ۾ ان جو ايمان.
کري وس ٻڌهجو ٿون ڪليان.

راڳ ٽلنگ ڀڄن ۴۵-

ٽل- ساڃن دم ماري ويهه دم ۾،
دم اندر جو دم ٿو ٻولي،
راض ڇپيل ٿي ان جي اولي،
سڌ سمجهه ٿون ڪن اهي کولي،
خيال نه ڏي اهي ڪرم ۾.

۱- دم دم ۾ دم جو هي دم ٿي، دم ٻنا ٻيو خالي ٿي
دم ۾ ٿئي سڀ سرشت ختم ٿي، ڪوڙ ج خيال ختم ۾.

۲- دم ڏيک ۾ دم ٿي جولي،
دم سڀ اندر دم ٿي مولي
دم ٻنا سڀ آهي ٿولي، چت نه لڳائجه ڇم ۾.

۳- دم ۾ ٿي اسرار سمور، تيئون دم کي سمجهي سور
جنهن کي مليو ستگر پورو، دم ان گهار نه غم ۾.

راڳ ٽلنگ ڀڄن ۴۶-

ٽل- ڪرم جي رکيا مٽي نا. جا لکي ڀڳوان کي-
ٽڪ واري جي نه پل ڪا. پليل هي انسان آ.

۱- ڪرم ڪهڙا ٿي ڪري ڪر. جيو مالش جوڙ ۾
ليک تهن موجب لکي ٿو. لکڻهار سڄان آ.

۲- جتن ڪهڙا ٿي ڪري ڪو. ڪرم ٽارڻ واسطي

پر ٻنا ڀوڳي ٽري نا. ڪرم اهڙ بلوان آ.

۳- ڪرم لوهي ۾ لکي ڪو. ۽ عرش پاتال ۾
ڪرم ڀوڳڻ ان ڇٽي نا. ويد جو وکيان آ.

۴- ڪهي تيئون جنهن مٿان ڪو. سمت ڪرپا ٿو ڪري
ٿئي ڪٽ وسوري ۽ مان تهن ته. وچن هي پرمان آ.

راڳ ٽلنگ ڀڄن ۴۷-

ٽل- جڳ بازيگر جي بازي، ره تهن ۾ رڌ نه راضي.

۱- بازي ۾ چت ڪين ڦسائجه، بازيگر سان پريت لڳائجه
جڳ ڇڏي جڳديش مٺائجه،
ڪري اهڙي پهر ٿون آزي.

۲- بازيگر ڀڳوان ٻلائي، بازي ۽ سان جو خيال مٽائي
جنم اموڪ سو نه رلائي، سهي جنم مرڻ جي ٽاري.

۳- بازيگر هڪ باغ اٿائي، تهن ۾ وڻ ٻوٽا ڇائي
جهڙ ڪري جو تهن کي پائي،
ڪري سڀڪو تهن کي نيازي.

۴- ڪهي تيئون سو مالڪ آهي، بازيگر سان جو دل لائي
سڀڪو تهنجي ڪرم سڀائي،
ڪئي ڪنهنجي سو نه موٽاجي.

راڳ ٽلنگ ڀڄن ۴۸-

ٽل- ڇڏ من ٻڌهجي کي ماري، اڳي ستگر جي ٿون ٽاري.

۱- بالد ڄڻ من ڇنچل آهي، تهنجو روڪڻ مشڪل آهي
گرپوري ڪان انکل پالي،

ڪر وواڪ سان وس ڀاري

٢- گهوڙي جيئن من ٻرابل آهي،
ڏيان رکي چڙهه ٿنهن تي لاهي
شبد لغام سان ولهه وراليءَ چل چيتن جي لون چاري

٣- پوسه جيئن من هر دم ڊوڙي،
دکي کيا جنهن جيو کروڙي
گرمتر جو لڳڙو کوڙي، ٿنهنجي لاهي چاڙهي.

٤- کهي نيڻون من ماري جولي،
لسرمه ٿري ٻو ساگر سولي
من ماري ٿن ٿري نه ڪولي،
الين وهه ڀران پڪاري.

راڳ تلنگ پڇن ٤٩-

ٽل- ڪر سائ سنگت جي سيوا، جتان ملندءِ مٺڙا ميوا.

١- سائن جي جي سيو ڪندي ٽون،
لوڪ ٻنهين سرهو رهندين ٽون
جم ڀر جا ڊک نه سهندين ٽون، لهندين سوک اکيوا.

٢- سيوا سائن جي سکدائي، ويد پراڻن ساکه سڻائي
گوبند مکه سان مهما ڳائي، نارد ڪئي لکيوا.

٣- سنڪا سنڊ نا ڏنا سنڊ ريا، بالميڪ روداس اڏ ريا
سيوا سان سڀ پار اُتريا، ٻوجهن ٿنهن نرديوا.

٤- کهي نيڻون جي مکتي چاهين،
سنتن جي ڪر سيو سدا ئين

سيوا لي لي ٻو سن سالين، ڏيندءِ مکت اُپروا.

راڳ تلنگ پڇن ٥٠-

ٽل- ٻڌ ٻوڙا لون ڪن ڏيئي، دم ٻولي ٻولي ڪهي.

١- مٺڙي ٻولي آهي دم جي،
اي ٻولي لاهي ڪنهن ڪم جي
خبر جنهن کي آ گر گم جي، سو جاڻي سواد سنيهي.

٢- آدي آهي دم جي ٻولي،
ڪنهن ڪنهن گر مکه معنيٰ کولي،
ويد ڪتيبن کان نه امولي، هيءَ جاڻ نه جيهي ليهي.

٣- مرليءَ جي سر نالڪ لڀايا،
نادن جي سر سرگ پلايا،
معش ڪيئي هن مست بڻايا، جن ياد رهي نا ديهي.

٤- امرت ويلي آسڻ لائي، ويهه اڪيلو خيال ملائي
کهي نيڻون سڻ ڏيان لڳائي،
الي هسن ۾ سار سميئي -

راڳ تلنگ پڇن ٥١-

ٽل- هر نام جپ نرڌاري، هيءَ آهي مهل موچاري.

١- جم سڀاڳو ڳيند ملڌ هين، هر جو نام جپيندين جلهين
ان هر نام ڪين کي ڪڍ هين، ڪٽندين جڳ مان ساري.

٢- هري نام ڪيو جن آ سنگي،
سي نه ڏسن نا ڪڌهين تنگي
ٿهو تنگ رکي ٿو ٽنگي، ڪاٽي ڪرمن جاري.

٣- ڪهي نيڻون ھر لام اڇارج، لهڪو جم جو ترمت لوارج
ڀنهنجو مالڪ جم سڌارج، پالڻ پڻ سڪاري.

راڳ تلنگ ٻيڻن ٥٢-

ٽل- جم جي ڦاسيءَ کان نه ڇڏائي، گيان گيان گيان.
١- ٻنا گيان جي موهه نه ٽٽندو.
لکي جڳ جو ٻنڌن ڇٽندو -
موهه ممت اگيان مٽائي - گيان گيان گيان.
٢- ٻنا گيان جي شانت نه ايندي.
لکي لپت اندر جي ويندي
ھردو شيتل شانت ٻٺائي - گيان گيان گيان.
٣- ٻنا گيان جي مکت نه ملندي.
لکي اوديا جي ڳنڍ کلندي
ڪهي نيڻون تو مکت ملائي - گيان گيان گيان.

راڳ تلنگ ٻيڻن ٥٣-

ٽل- آئي ساجهر جاڳ سويرو؛
او ٻندا! آئي رام جپڻ جو ويلو.
١- اهڙو وقت وري نا ملندءِ؛ ڇو تون ھٿون وڃائين
ٻوڳ رس ۾ پورا پلجي، ٻوءِ متان پڇتائين
ڪر مالڪ جم سهيلو.
٢- ڪوڙ ڪپٽ ۽ ڪپڙا سان، تو موڪه مايا جوڙيا
سنگر سڄڻ ايشور کان تون، ڇو تو منهڙو موڙيا
هلي ساڻ نه تو سان اڌ پلو.

٣- لوري جيڻ خاطر جڳ ۾، ڇو تو پاپ ڪمائين
پاڻ جو ٽل دک لئي ڏاڍو، سوچي ڏس من مالهين
ھڻان وينداڻ رڪندو اڪيلو.
٤- لوڪ ٻنهن ۾ سک جي چاهين، ڪر پرڀوءَ کي پيارو
ڪهي نيڻون من ٻنهنجو ماري، پائج موڪش دوارو
من موهن سان ڪر ميلو.

راڳ تلنگ ٻيڻن ٥٤-

ٽل- ڪر ايشور جي تون ڀڳتي - او ٻندا،
ڇڏ وقت نه ائين وڃائي.
١- مالڪ ڇولو هريءَ ڏنو ٽي - دئو جهين کي چاهن
چوراسيءَ کان آئم جنهن ۾ - سڀ الڳ سنڌ آهن
پاءِ گيان جي لنهن ۾ شڪتي.
٢- ڪتا ڪيڙن سٽيج ڪين سان - مڪ سان هرکڻ ڳائي
اکين سان ڪر درشن هر جو - سواس شبد ۾ لائي
سک جوڳ سندي تون جڳتي.
٣- ٻيرن سان هل ساڌ سنگت ڏي -
ھٿن سان سيو ڪمائي
چت ۾ چنتن ڪر چيتن جو - پڻ ۾ استت پائي
اها ويدن جي آهي اڪتي.
٤- ڪهي نيڻون جي جيڻ چاهين، جيئج من کي ٻيا
ٻوچڻ چاهين ٻوچي آلسر - پائج پڻ لبر ڏا
لئي جڳ ۾ جيون مڪتي.

راڳ تلنگ پڇن ٥٥-

ٽل- ستگر جي دواري، هل پريم سان پياري
شردا سان ڪري شيوا، وٺ جنم سڌاري.

١- گرديو ڪرپالو، الي ديِن ديالو-
جو شرڻ ۾ اچي ٿو تنهن تار مان تاري.

٢- ستگر جي ملي واڻي، امرت جي آ کاڻي-
پڙهه پاو ! ڀڳت سان سنسن کي لواري.

٣- ستگر جو سندر درشن، ٽن من ٿو ڪري پرسن
دک درد سب مٽائي جو ڌيان کي ڌاري.

٤- ستگر ۾ پريم پورو، کهي نيئون رک سمورو
پاءِ موکيه پد پيارا ستگر جي سهاري.

راڳ تلنگ پڇن ٥٦-

ٽل- ٽن ٽر ڪر ٽون- من ٽر ڪر ٽون-
؟ ٽر ڪر پنهنجو خيال- ٽوکي ملندو دين ديال.

١- خيال جهين آ استر ڪيڙو، تنهنجو ليو ڪلياڻ
سنت سڄو سو پورڻ جاڻج، چوڻ ٿا ويد پران.

٢- اٽل خيال سان اٽل ڌرو ليو، پرڙهه تنهنجو آکيان
اٽل لڇي سان پيدا ڪيو، پهلاج ٽر سنگهه ڀڳوان.

٣- ناميو چت اڪاگر سان، سب ۾ رام ڏٺو.
پوت پريت پهاڻ ڪٽي ۾، پالو موهن مٿو.

٤- وشيه ڀوڳ کان هٽي جڏهن چت ۽ اڪاگر ٿيندو
کهي نيئون سمرڻ مان آنند، تڏهين تو ايندو.

راڳ تلنگ پڇن ٥٧-

ٽل- رهه رام رضا ۾ راضي- پاٽو مڃي ڀڳوت جو پيارا
ڪٽ ٽون هار پل پاري.

١- جيڪي ڪري ڀڳوان تهن ۾- جاڻج پنهنجي ڀلائي
لک شڪرانا مڃ پرڀوءَ جا- جي سک چاهين سدائين

٢- سڀ ڪلا سمرٿ هري پورڻ، جيڪي ڪري سو پورو
سب ۾ راض رکيل آ تنهنجو-
سمجهي ڪو تنهن سورو.

٣- کهي نيئون جو صبر ڪري، هر تنهنجا ڏکڙا هري
پاٽو مڃي جو ڀڳوت تنهنجا، ليت پندار پري

راڳ تلنگ پڇن ٥٨-

ٽل- پندا ڪنهن سان ور وڌ نه ويو ڪهي
صاحب جي سب صورت جاڻي-
ڪنهن سان ڦدد نه ڦير ڪهي.

١- جيو سمورا گل ڦل آهن، باغ جڳت جي شوڀا وڌائين
ولهي سڳندي سب گلن جي،
ٽوڙي نه ٽن کي ٻيءَ ڪهي.

٢- لکين پدارٿ جڳت مڌهارا، ڪي مٺڙا ڪي آهن کارا
ڪنهن سان نفرت پيار نه ڌاري،
ساکي اٺهي سير ڪهي.

٣- شڏ چيتن ۾ پڙ نا پولو، من سندو ڪل آهي رولو
اهڙي من جي مارڻ خاطر، ڪرسڃي جو ڦير ڪهي.

٤- سک دک ڏيندڙ ٻيو ڪو ناهي،
سڀ ڪجهه ڪر من جي وس آهي،
ڪهي نيڻون پل پنهنجي چاٽي،
ڪنهن سان غصو نه غير ڪجي.

راڳ تلنگ ڀڄن ٥٩-

ٽل- هڪ پريم پريوءَ سان ملائي ٿو-
پريم بنا چاهي جوڳ ڪري ڪو-
پريوءَ کي نه پائي ٿو.

١- پريم پريوءَ سان جن جن لاتو-
تن هي پورڻ پد کي پاتو،
پريم جهڙو نه ساڌن ڪوئي- آواگون مٽائي ٿو.

٢- پريم هي سڀ دک درد هٽائي-
پريم هي گڻ ۽ گيان وڌائي
پريم هي اوديا اوندهه ميٽي- اڳيان جوت جڳائي ٿو.

٣- پريم ڪري جو ڪين هٽي ٿو-
جم جي ڦاسي سو ٿي ڪٽي ٿو
ڪوئي سورو پريم جي اندر-
جان جي بازي لائي ٿو.

٤- ڪهي نيڻون ٿي پريم مهانگو-
ڪين کي جاڻج سستو سهانگو
هن سودي کي پائي سو جو- ڦر اڳون ڪنڌ ڪپائي ٿو.

راڳ تلنگ ڀڄن ٦٠-

ٽل- پڙهايو پريم جو پستڪ،
مٽي جڳهن مان اندر جو شڪ، گرو ٿيهنجي شرن.

١- مطلب جاچي ڏٺم گهٽائي،
فلسف جي سڀ ڪري پڙهائي
سڀ مطلب وهائڻ ٿون، پره جو پاپ پڙهائڻ مون
لکيس ٿيهنجي چرن.

٢- پريم وارو مان پستڪ پڙهندس،
محبت واري مچ ۾ مرندس
چڙهي جڳهن مان موج مستي، مٽي من جي هٺ هستي
وڃي جيءَ جي جرن.

٣- پريم پستڪ جا عجب اشارا،
جن سمجهيا ٿيا ساغر پارا،
تن جي منهن ۾ ٿي مٺيا، سدا سي رام کي وڻيا
جمن نه سي مرن.

٤- ڪهي نيڻون گر ڪر مهر پالي، پرم پيالو ڏي لاٽالي
مٽي جڳهن مان جڳت آسا، جڳي هردرشن جي پياسا
پڙا پيڙا ٽرن.

راڳ تلنگ ڀڄن ٦١-

ٽل- عمر ڏسان مان وڃي وڃائڻا- پنهنجي وطن وري
ياد پون ڏو ٿي ڏاڏاڻا- سالڪين ريءِ نه سري.

1- ادا لوهيءَ لاتي جو- وڇوڙي وڳر کان آندي
سنهارين لي سنگهارن کي - رکيس جو بند ۾ باندي
ظلم زوري نه ڪر ظالم- مٽ مڃ لون ڪٽي منهنجي
ڪندي چڙ ڪوٽ مان مون کي،

مـــران مارن ريءَ ماندي

سدا سارڻيان ڪين وساريان، الر جيءَ ۾ جاري.

2- عمر ٻنڌر سدا سنهنجا، ڪڏهن ڪپڙا نه پائيندس
اباڻي لال جا لوئي، لڪي لنهن کي لڪائيندس
ڪڙيون ڪٽ مال ۽ ڪنگڻ،

وڃن لنهنجا نه مون ٻڌ-ور

ٻيون ان محل ۾ ماڙيون، ٻڪن سان ٻريت پائيندس
ماريءَ لي وڃي ڪندس وڃاڻا،

گهاريان هت نه گهڙي.

3- اهالي آس آ مولڪيءَ، پنهوارن پٽ وسائيندس
باباڻن جي نه ٻڪرين جا، ليدا چيلا ليائيندس
ٻلر پاڻي پيار يندس، اچائيل الهن کي هردم
وڃي جهڏين سان گڏجي، ڪلي ڪنڊ کير ڪائيندس
ٻيرون چولڊ ٻندس پالڊ ٻنهنجي ۾، ڪيڙن پاس ڪڙي

4- ڪهي ليٺون اباڻن ڏي، ڪٽي اکڙيون لهاريان لي
مٽن مارن ٻنا هتڙي، غمن ۾ مان گڏاريان ٿي
ٻون نا ياد جي پل پل، ملڪ منهنجو لٽي ان سان
اچي آرام نا مولڪي، اکين مان آب هاريان ٿي

دردن دل ۾ دولهن دکايا - ٻاهه ٻرڊ جي ٻري.

راڳ ڦلمڪ ٻيڇن 62-

ٽل - ٻرين ڏاران گهڙي نه گهاريان.
ساعت ڇايان سال ادبون.

1- ليڙ ڪيمو مان روز لهاريان - اڳڻ اڄن سي شال اديون.
2- پل پل مولڪي ٻرين پسڻ جا - اڄو ڪٽن خيال اديون.
3- ايندا ليندا لال لماڻي - قياس ڪري ڪربال اديون.
4- ڪهي ليٺون سي ڪڏهين ملندا -
ڪري ٻلايون ٻـــال اديون.

راڳ ڦلمڪ ٻيڇن 63-

ٽل - سنت سڄا جي ٻرميشور جا -
سب جو مالڪن خير ادا.

1- ٻلو چوي يا ٻرو چوي ڪو-
ڪنهن سان ڪن نا وير ادا.
2- ٻي داوا لي دليا الدر - سالڪ ڪن نا سير ادا.
3- صاحب جي سب صورت جاڻي -
رکن نه مـــن ۾ غير ادا:
4- ڪهي ليٺون سي ماڳ وساڻن - جهڙي رکن هو ٻير ادا.

راڳ ڦلمڪ ٻيڇن 64-

ٽل - ساکيءَ جو ڪر سمرڻ من سان -
ساکي سب ۾ ســـار الي.

راڳ ٽلنگ ڀڄن ٦٨-

ٽل - پرڀو سمرڻ کان سک ڪٿان -

گيان سکي سڀ سمرڻ کان ٿو ن- پاپ سک ڪاپڻ.

١- گيان ٻنا سڀ جوڳ اجاڻا. گيان ٻنا سڀ ڀوڳ اجاڻا

جوڳ ڀوڳ جي سڦل ڪرڻ لاءِ. گيان کي ڪر اڳواڻ.

٢- گيان ٻنا آ تياڳ نه سڦلو. گيان ٻنا آ راڳ نه سڦلو

تياڳ راڳ جي سڦل ڪرڻ لاءِ. گيان الٿي پرڌان.

٣- گيان ٻنا ڪو ڪرم نه پورو-

گيان ٻنا ڪو ڌرم نه پورو

ڪرم ڌرم جي سڦل ڪرڻ لاءِ- گيان الٿي ٻلوان.

٤- گيان ٻنا آ جنم اڪيارٿ- گيان ٻنا آ مرڻ اڪيارٿ

جنم مرڻ جي سڦل ڪرڻ لاءِ- گيان جو ڪر سنمان.

٥- جنهن وستو جو گيان نه جهلڪي -

ڪهي نيڻون سک ملي نه لهلڪي

سڀ وستن مان سک نه ولڻ لاءِ. گيان اُلم پهڇان.

راڳ حسيني ڀڄن ١-

ٽل - مالا ڏي خوشيان موکل، مولکي ڀور ڀون ٻل پل

هي جهلين نه ٻه کين کي رهندس.

١- ٻابا ڏاڏا ڪاڏي ويڙا، ڏر ليءِ سڀ داخل ٿيڙا

مالا ٻولدي وڃي چل چل.

٢- ڪار ڪيان ڪيئن گهر گذاريان، پاه ٻره جي ٻارڻ ٻاريا

مالا سورن ڪيا مون سل.

٣- الله ر الائي مهنجي چاهي، راس ڏيهان اوائتي ڪاهيڙ

مالا ڪالهه ٻوي لي ڪل،

٤- ڪهي نيڻون اس باغ بهارا، جنها اچن نا مون هيڪارا

مالا سي نه وسرن گل.

راڳ حسيني ڀڄن ٢-

ٽل - مولکي آهي لنجي اکير- جنجي سهڻي آ تصوير-

جهل نه پاپو جهلڪ پون.

١- سنت ڪرمن کي ويا سڃاڻي- پرڀو هيا لون ٻورب پاڻي

رنديءَ لن لاءِ راست وهاڻي- ٿاڙا هٽي ويا تير.

٢- من مندري ويا ڏيان لڳائي- ساز ٻنا آواز سڻائي-

پاڻ عدل جيئن عرش اڏائي- ٿوڙي ويا نه زنجير.

٣- آگ عشق جي جن تن لاڳي -

تن من لنجو ليو وڙائي- صورت سهڻي ڏٺي جن جاڳي-

سي نه هليا ويا ور.

٤- ڪهي نيڻون ويا ڪاڙي ڪاهي-

رتن مٿائي پان جڳائي- اچل آلم لعل لڪائي-

سامي ويا نه سڏ پر.

راڳ حسيني ڀڄن ٣-

ٽل - ساڌو جن آهن عجب اَمير،

لنجي جن ڪمت آهه جڳير.

١- چارون ساڌن چتر لک سيڻا، پارود ٻرهه ٻهير

رام نام ڌن اڻڻ سنهت، گادي گيان گنڀير.

۔ جيتمل الله ڏنون نرمل لوڪ، شڪ ٻڌ آهه وزير.
شبد سواري سر ٽلي راڻي، ٻتر وگيانيءَ وير.

۳- سر سنتوش جو ٻوڄن ڪاٽي، ٻين ٻرام جو ٽير-
ڪميا وستر ٻهري ٽن ٽي، سمرن شري رگهوبر.

۴- من دشمن کي جيتي جڳ ۾، ڪن ٽا راڄ شرير-
ٽريا گهر ۾ سک سيجا ٽي، سمهن شالت ستبر.

۵- سک دک ۾ سم رهن سدائين، ڪڏهن نه ٿيائن ڏير.
کهي ٽيڻون سي راڄن راڄا، ڄاڻن لوڪ فقير.

راڳ حسيني ٻيتن ۴

ٽل- ستگر پياري ٻرڀر ذري،
کهڙي کيان مان مهما ٽهنجي، آهي سرس سري-

۱- ٽاپ ڪليش ڪروڙ جي اگهي، پينڊي پيڙي ٽري
سمتا شانتي حاصل ٿيڙي، درمت دور هري.

۲- من جي دوڙ مٽي هڪ ڪن ۾، ٻيگٽي سان دل ٻري
آشا ترشنا چت جي چنتا، ممتا وٽي مري.

۳- چڙي خوماري بيخود واري، هردي لڏم هري
چيتن جوتي چت ۾ جهاڪي، اوديا رڻن ٽري.

۴- کهي ٽيڻون گر سنگ پيڙي جو، ٽرت وڃي نه ٽري
جنم مرڻ جي مها چڪر ۾، مور نه اچي وري.

راڳ ڪوهياري ٻيتن ۱-

ٽل- آٻو عشق عجب اسرار ڪري،
سر سڻ ٻيرا قربان ڪريان.

۱- اول عشق مان آدم ٿيڙو، آدم احد کي ٻرگهٽ ڪيڙو
آڻ ان ۾ ٻاڻ ايمان ڪريان.

۲- ڪاچ عشق جو رس ؟ روميء، نظر اُن جي آه نظومي
چا ٻرهه سند و نه بيان ڪريان.

۳- عشق ڪيا ڪيڙي متوالا، لوڪن کان سي رهن نرالا
ٽن سڄڻن جو سنمان ڪريان.

۴- کهي ٽيڻون اچي عشق جڳايو،
راهه حقيقت جي نه لکايــو،
مان دم دم ٿهنجو ڏيان ڪريان.

راڳ ڪوهياري ٻيتن ۲-

ٽل- سالڪ ٻٽاوڻ آهي سوکو- آڻ ٿو ڄاڻان اوکي فقيري

۱- ٻالڻ ٽي جي ويد وڪاڻن- جيو ايش جي سڌ نه پڇاڻن
گرهه ٻرم جي ڪن انگيري.

۲- ٻاوا ٽي لچ ٻوڏ نه ٻڏائين- چڙي چيتن کي ٻتر ٻوڄائن
جوڳ نه ساڌن ڪرن اميري.

۳- ڪوڪ ملان ڪر لوڪ سڻائين-
الله اڪبر سڀ ۾ نه ٻائين
عالم سان سي ڪرن گدٻري.

۴- سالڪ ٻٽائي شاهه سڏائين- ڏاڙا ڦيڻا تعويذ هلائين
ڪري پاکنڊ ڏيکارن ٻيري.

۵- ٽيڻون الل جيڻ عاشق آهن-

پکڙ ڏر ليءِ لي ڪڍهن نہ لاڻن

ڳهڻ ڳگن سي ڳٽي ڳنيري .

راڳ ڪوهياري پدن ٣-

ٽل - هيءَ وڻ نہ وڻ ڪان الو پري -

اوهين ڏسجو دل ۾ ڏيان ڏري .

١- هن وڻ جي آه ٻاڙ ٻالالي - آد انت مڏ ۾ آه اڪالي

جل ٿل جنهنجي جوت اري .

٢- هن وڻ جا ٽي ڏار وڏا ٿي- تنهي ڪر لون سيو سدائين

ٽن ڏن جو ايمان هري .

٣- هن وڻ جڙن لي شاخون سهاڳي -

ٽن کي جاڻن ڪي وڏ ڀاڳي

اوڳڻ پنهنجا دور ڪري .

٤- هن وڻ جا پن پارس آهن- چاه رکي جي ٽنکي چاهين

تنجي من جي ميل ٽري .

٥- هن وڻ جا ٽي ڪندا ڪرارا.

دل ۾ درد وڌائڻ وارا

جنهن کي لڳي سو جهري مري :

٦- هن وڻ جا گل ڪن گلزاري- پهد جن ۾ آه ڀاري

سو لکهڻ سان ٿو ڪاج سري .

٧- هن وڻ جا ڦل جاڻ السٽي -

ڪالڻ ساڻ چڙهي حود مستي

امر رهي جم ڪان نہ ڏري .

٨- هن وڻ جي آه سند ر ڇايا - تنهنجي هيٺان جي جن آيا

ٽن من تنهو لعل ٿري .

٩- هن وڻ جو ٻج آه وڪاڻو- ملهه ڪان مهنگو اصل اياڻو

ولند و ڪو سر پيت ڏري .

١٠- هن وڻ کي ٻوجي جن جولي -

ڪهي نيڻون سڪ ٻالي سولي

ڀؤ ساگر ڪان ٿو ٽسه ٿري .

راڳ ڪوهياري پدن ٤-

ٽل - پنهنجي شاهه جي شڪارڻ آهيان مان -

پيو سنسو شوڪ نہ ڀاليان مان .

١- پهد پڙي آن ءِ پکياٽي -

در ٽر ڏٽيءَ جي آهيان وڪاٽي -

جهاڙو روز ابڪايان مان .

٢- لوڪ سڄو ڀل ڪري خواري -

ٽام هريءَ جو سمجهيم ڀاري -

لسام سان ليهن لهايان مان .

٣- ليچ ٽماٽي اصل اياٽي - آهيان هردم عهون هاٽي

ٻو ان کي ٻوڇايان مان .

٤- ڪهي نيڻون سنگر سمجهايو- هر رنگ ۾ هڪ لعل لکايو

سب جي سهو ڪمايان مان .

راڳ ڪوهياري پدن ٥-

ٽل - آڏار ٽڏر جو آهين لون -

ڪر سالڪ سچ ھيءَ ساڃين لون

١- لي لوڪي حال سڄاڻان مان،
لئه عيبن واري آهيان مان
ٻڌي ٻانهون اٿي ٻچاڻان مان،
سڀ منهنجا پاپ مٽائين لون

٢- ڪٽي لوڙ ڙنان لي ڙاليون مان،
ڪري ٻرھ سنديون ڪي ٻاليون مان
ٻاڻان دڙ دڙ لولاءِ جھاليون مان،
شل پنهنجو پاڻ پسائين لون

٣- ڏي سنگر سچ جي ساري مون،
چڙهي ٻرھ سندي ٿه ٻهاري مون
ڏي ٻڳي پنهنجي پياري مون،
پڙ ساگر پار لرائين لون.

٤- ڪهي نيڻون سنگر دان منگان،
لئه چرڻ ڪمل جو ڏيان منگان،
لئه گيان وتراڳ وگيان منگان،
اُر الپڻ جوت جڳائين لون.

راڳ ڪوھياري پڙن ٦-

ٽل- سمجهي سمجهي هلج هري هري،
ڳالهه آ اوکي متان سنت لڄائين.

١- عمر سڄي لي ڦيد ۾ رهڻو،
ليهن لهائڻ متان چرچو پائين.

٢- نيڻون لڪي اليٽي راه ٻرانِ جي،
ٻير ڪٽي متان ٻولتي هٽائين.

٣- مٽن جي سنگ جهٽري مرٽو،
سالڪ سڄالي متان خلق ڪلائين.

٤- ڪهي نيڻون سنگر جي اڱيان،
سر ڏيٺي متان ڪند ڪيائين.

راڳ ڪوھياري پڙن ٧-

ٽل- سمجهي ڳالهه ٻرانِ جي ساري.
عاشق جڳ ۾ رهن لڪاٽا.

١- ٻول دليا جا سيينٽي داهي- لوڪن جا لاڳاپا لاهي
ويٺا ورھ جا ڪري وچاٽا.

٢- محبت جو سي وکر وهائن- ٻرمارٿ ڏي ڪامل ڪاهن
لانءِ الک جي ولن وڪاٽا.

٣- هٽ هٽڻ جو سيينٽي هاري- ڪميا غرلبي ڏ ٻرج ڏاڙي
راضي رهن هر رنگ ۾ راٽا.

٤- ڪهي نيڻون سي ٻور ٻچائين-
اکيو لعلڻ لاءِ ليئڙا پائين-
وحدت ۾ سي ڪرن وتاٽا.

راڳ ڪوھياري پڙن ٨-

ٽل- آد جڳاجڳ مذهب وارن، سنتن ڪي ٿه سناڻو
جهڳڙو لاڻو.

١- نانڪ ديو نِرنڪار وڄايو، ڳليءَ ڳليءَ ۾ هر ڳُڻ ڳايو
تنهن کي ٻنڌ ڪرايو.
٢- ڪاشيءَ ماڻهو ڪبير جلاهو، ٻاڪند لوڙي ٻمت چلايو
ڀرمن رلهمر پايـــو.
٣- اعلىٰ حق منصور الايو، حق حقيقي هوڪو لايـــو
سوريءَ سيس چڙهايـــو.
٤- نين ٻادشاهه ٻرهم وڄائي، ڪل وچ جامو ڄمر چمڪائي
تنهن لاءِ شور مچايـــو.
٥- کهي نيڻون هر ڪرپا ڌاري، ٻيڪن جا دک درد نواري
نالو امـــر ٻڌايـــو.

راڳ کوهياري ٻڌن ٩-

ٽُل- رام نام جو سمرڻ ڪر تون،
ڇو تون پاپ ڪمائين، جنم وڃائين-
١- ڪوڙي ڪايا ڪوڙي مايا، بادل جي هيءَ جا ٽڇ ڇايا
تنهن سان ڇو ليڪهن لائين.
٢- آخر توکي هلڻو آهي، الٽ چڪيا ۾ جلـــڻو آهي
ڇو تـــو موهه وڌائيـــن.
٣- خاص خزانو ڏس تون کولي، جنهن تنهنجي آهي ڇولي
ٻـــاهر ڇو واجهائين.
٤- کهي نيڻون هر سمر سوارو،
چوراسيءَ جو ڪٽ تون ڦيرو،
ڇو تو روهه رلائيـــن.

راڳ کوهياري ٻڌن ١٠-

ٽل- ساجن ٻنهنجي سمر ڪرڻ لاءِ،
آهي رانڪ رچايو- ٻـــاغ ٻڻايـــو.
١- خالق ڪي لي خواهش خلق جي،
خلقي کيل ڪلايو- پاڻ ڇپايو.
٢- ٻار ٻڪر جيئن ٻاري لالي، ٻتلن ناچ نچايو- روح رنجهايو.
٣- پاڻ هي سوامي سيوڪ ليڙو.
پاڻ هي پاڻ لڪايو- ٻوم ٻڻايو.
٤- کهي نيڻون گر ڪرپا سان مون،
سڀ کهٽ درشن پايو- درد مٽايو.

راڳ کوهياري ٻڌن ١١-

ٽل- ڇنچل جڙ نه هٽي وڃا جوڳي-
وڃي ورهه وساڻان، ٻنڌ ٻڇايان.
١- جوڳين ان مون ڪين سري ٿي-
درشن تن جو چاهيان.
٢- آهه اُڪير الـــدر ۾ تنجي- ٻل ٻل ٻـــور ٻڇايان.
٣- کهي نيڻون سي ملندا ڪڏهين- پياسي جنجي آهيان،

راڳ کوهياري ٻڌن ١٢-

ٽل- مالڪ سڀ جي من ۾ آهي،
جڳ جو پالڻ هارو- ٻرڀتم پيارو.
١- جنهنجي طاقت سان جهوڳ جڳ ۾،

ڪرم ڪري تون سارو.

٢- جاڳرت سپن سشوپت جو سو، ساکي سڀڻ هارو.

٣- لالهن چوان ڪيئن هر هنڌ آهي، چيتن جو چمڪارو.

٤- ڪهي ٽيئون سو سرو وياپڪ، آهي لب جنهن ليارو.

راڳ کوهياري ڀڄن ١٣-

ٽل- ستگر جي مورت ۾،
گم ٿيندا ين لون- سک لهندا ين لون.

١- صدق صبوري سادگي،
من رکندا ين لون- سک لهندا ين لون.

٢- قرلن جي قند کان چٽي،
مري جيئندا ين لون- سک لهندا ين لون.

٣- وحدت واري وروله جو،
پيالو پيئندا ين لون- سک لهندا ين لون.

٤- بيخود واري لهر ۾،
ٽپي ڏيندا ين لون- سک لهندا ين لون.

٥- ڪهي ٽيئون ٽڪڙ چڙي،
گهر ايندا ين لون- سک لهندا ين لون.

راڳ کوهياري ڀڄن ١٤-

ٽل- ڀڳت ولسل ڀڳتن جي، گهرائيندو آ- نه ڇڏيندو آ.

١- پرنم ڏسي پرڻمين جو، پيالو پيئندو آ- نه ڇڏيندو آ.

٢- هرهنڌ هرهر داس کي، سڌ ڏيندو آ- نه ڇڏيندو آ.

٣- دک سک ۾ داسن سان، سنگ ٿيندو آ- نه ڇڏيندو آ.

٤- ڪهي ٽيئون ليهن کي، لال ليندو آ- نه ڇڏيندو آ.

راڳ کوهياري ڀڄن ١٥-

ٽل- من ماري هل، هٺ هاري هل-
پريوءَ جي لون پار ڏي.

١- ليوو در داتار جو، ڪنڌ ياري هل.

٢- مالڪ بي پرواهه لي، پٽ ڏاري هل.

٣- مڙدن جي نه مڪان ۾، سڀ ساري هل.

٤- ڪهي ٽيئون ڪٽ ڪٽ پي، جيءَ ڏاري هل.

راڳ کوهياري ڀڄن ١٦-

ٽل- ڏنم گهٽو لي جاچي، ڪوڙو سنسار آ
مطلب جو سالي هرڪو، مطلب جو پيار آ.

١- سک ونهي سڀڪو چاهي، ڇوي ڀنهنجو ڀنهنجو لو
اوکيءَ ۾ سالي ڪولي لٽي ڪو نه ڪنهنجو لو
سوارٿ جو سارو جاڻيج ڪٽنب پريوار آ.

٢- بنا مطلب جي جڳ ۾، متر ٿي نه ڪولي
بنا مطلب جي ڪڏهن ڪنهنکي وٺي نه ڪولي
غرض سندو جاڻيج پيارا، سڀو وهنوار آ.

٣- بنا مطلب جي هڪ لي، پرميشور آهي سنگي
ڪهي ٽيئون لنک پالينديءَ، سو آهي لنگي
ولي شرڻ جو لي لهنجيءَ سو لي سمجهدار آ.

راڳ ڪوهياري ڀڄن ١٧-

ٽل - ڪر نه مسافر اڃان و ماڻو - هيڙي ڪنهنجو نا ڳر ڳاڻو.

١- راوڻ زبر جوڌو وهيڙو -
ڪال جنهين وس ٻنهجي ڪيڙو
سو نه ڪري ويو ليهه لاڏاڻو.

٢- عمر هئي جنهنجي ڪلپ هزار -
مايا جا ٻڻ ٻــر ٻل ڀنڊارا.
سي نه هليا ويا ڇڏي لڪاڻو.

٣- ڪهڙي پلڪ جو هي جڳ ميلو -
آخر سڀڪو ويندو اڪيلو
رهي نه ڪولي راجا راڻو.

٤- ڪال ٻلي ڪنهنکي نه ڇڏي ٿو -
ٽيئون سڀ کي خاڪ ڳڏي ٿو
پوري لئي جڏهن پاڻي داڻو.

راڳ ڪوهياري ڀڄن ١٨-

ٽل - سنڪر جي اُپديش سان -
جيڙي مرندي ٿون - جڳ وٽندي ٿون.

١- مرڻ وارن جو مان ٿي - ڪلهي چڙهندي ٿون.
٢- سالڪو ڇڏي سرساهه جو - برهم ٻڌندي ٿون.
٣- لاڏ عاوا جي ديش ڏي - پر ڪٽندي ٿون.
٤- ڪهي ٽيئون سنسار ڪان - پار ترندي ٿون.

راڳ سورٺ ڀڄن ١-

ٽل - برهه ڪري پرساد، ٻنهن اڄ ٿي آيو.

١- ٻاڻي اسو ڳڻ ٿين ملاڻي، ٿئين م ويلو ٻاڻ ڇماڻي
ڇٽ رکي چوڏار، پکي گلزار، لهٽ ليهن ڏاڻيو ٿايو

٢- سر ندا سارنگيون طائوس چوٽار،
چنگ اُپنگ مردنگ دليورا
سر منڊل ستار، سٽي ڏن ٽار، گهمان هر گن ڳايو.

٣- جوڳ جڳت گت گرمت لائي،
سرت نرت مت مون سمجهائي
ست شبد جو هار، سوهم اڌار،
پرينءَ منهنجي ڳل پايو.

٤- ڪهي ٽيئون ڪر جوڙ ارداسا،
ڪرپا ڪري گر ڪيا پرڪاشا
سدا بسنت بهار، چندن هيڪار،
سڳند منهنجي سر لايو.

راڳ سورٺ ڀڄن ٢-

ٽل - ٻسڻ چاهين جي پريوءَ جو، ڏار وئراڳ وئراڳي
ڇڏي سڀ دور دنيا جا، مانڻ لون ماڳ وئراڳي.

١- صفا اندر ڪرڻ پنهنجو،
ڪري وٽ پيچ ڪرمن سان
دئاليءَ جو سدا دل تان، مٽائج داغ وئراڳي.

٢- ممت مد موهه جاريءَ م، ڦسائج پاڻ نا پنهنجو

جلد هن جار کي ڏي لون ا ارهه جي آگ ولراڳي.
٣- وشيه جي واسنا لون، ٻڌائيج ٻاڻ نا ڪڍهين
ڪٽي ڪر گيان جو ڪهر، ڪٽي چڏ راڳ ولراڳي.
٤- ڪهي ٽيئون ٻرهه واري، ٻهر پوشاڪ لون لن لي
ملي من لار سان پدهيو، ٻلو ڪر ٻاڳ ولراڳي.

راڳ سورٺ پنچن ٣-

لل- ڏکن جي پونتان سڪڙا، سکها ايندء سکها ايندء.
ادا آرام جا ڏينهڙا، سکها ايندء سکها ايندء.
١- سمجهه لون سور ساجن جا، سچي سک جو سنيهو آ
پرين جي پار جا خطڙا، سکها ايندء سکها ايندء.
٢- رکي دل ۾ ڪڏهين قطرو، ڪسڻ ويلي معان ڪرڪين
مٽان محبت سدا ميهڙا، سکها ايندء سکها ايندء.
٣- ڏکن ۾ ڏي ڏ جانء دل کي،
ڏري لون ڏور نه پچجانء
لعل ڏينهن ليمت ني تدڙا، سکها ايندء سکها ايندء.
٤- ڪهي ٽيئون سدا سڪ ۾، سهج لون سر مٽان سختيون
هلي ٻاڻ هي پرين لڪڙا سکها ايندء سکها ايندء.

راڳ سورٺ پنچن ٤-

لل- اگر چاهين ليان گرمک-
مصيبت کان نه منهن موڙج
سکن جي ساعت کي لياڳي- ڏکن جي ڏينهن کي ڏورج.
١- جهڙن ڪهڙ ۽ اول ڪنهي- لهي پوء نو لئي سدر

ليٿون هر پسڻ لاء پهاي- جهڙا سان جي کي ڌوڙج.
٢- مٽي جيٿون اول ڪنهي- لهي پوء لي ڪهڙو سدر
ليٿون هر ماڻ لاء پهلي-
ڪاهن کان ڪند کي ڪورج.
٣- ڪهي ٽيئون مڪت خاطر-
سهج لنڪيا هميشه لون
سچي سڪدار کي پالي- پڌ ۾ سب جڳت جا جوڙج.

راڳ سورٺ پنچن ٥-

لل- سکهو سنسار ساگر مان- ڪرڻ انسان کي گهرجي
منش لن هر جيي سٿلو- ڪرڻ انسان کي گهرجي.
١- دنيا جو دور هي آخر- چڏي هر ڪو هلي ويندو
ممت ۽ موهه ڪڍي هاڻي- چڏڻ انسان گهرجي
٢- لهي لاٻن ڪلمهن ۾، هتان هليا ويا ڪيئي
چڏي اهنڪار جيڏي ني- مرڻ انسان کي گهرجي.
٣- ملپو مانش جنم سندر- ملڻ لاء خاص مالڪ جي
لنهين منتار موهن سان- ملڻ انسان کي گهرجي.
٤- ڪهي ٽيئون ڪري سڪر- وني آيديش آلر جو
سدا جيون مکت ٿئجي- هلڻ انسان کي گهرجي.

راڳ سورٺ پنچن ٦-

لل- رهي راضي هري جنهن لي،
ڪهڙي ننهن ڪاڻ لوڪن جي
چکو جنهن سواد امرت جو،

ڪهڙي لنهن ڪاڻ ڏوڪن جي.

١- ومالن ۾ چڙهي لت جو، ڪري ٿو سنگ ملڪن جو
هڻي ڪهڙو ڏکيو رستو،
ڪهڙي لنهن ڪاڻ جهوڪن جي.

٢- سدا هيرن جواهرن سان، ڀرپل ڀنڊار آ جنهنجو.
ڀلا جنهن وٽ سچا موتي،
ڪهڙي لنهن ڪاڻ ٿوڪن جي.

٣- سچي دنيا سهاڻي ٿي، سدا جنهن منش کي جڳ ۾
آهي مشهور جو هر هنڌ،
ڪهڙي لنهن ڪاڻ هوڪن جي.

٤- کهي نيئون لها ٿوڙي، لسنگ ڀروار ٿيا جيڪي
لندي لوڙي جڳت سارو،
ڪهڙي لنهن ڪاڻ ٽوڪن جي.

راڳ سورٺ ڀڄن ٧-

ٽل- ڀون ٿا ياد سي سڀ کي.
رکيو جن پريم ڀڳوت سان
امر تنهجو رهيو نالو- هليا جي لت حليمت سان.

١- وڃائي ٻاڻ جن پنهنجو- ڪئي سيوا يتيمن جي
مٺا مالڪ ڪيا سيئي- رهيا جي جڳ ۾ مروت سان.

٢- ڏسي ڏک ڪين کي ڏرڪيا-
ڪسڻ ويلي ته جي ڪرڪيا-
روئي ٿي خلق لت تن لاءِ-

ڏنا جن سر شهادت سان.

٣- سهائي سادگي سندر- رکي جن ٻاڻ وٽ پوري
وٺيا سڀ کي جڳت ۾ سي-
هليا جي جڳ قناعت سان.

٤- سچي سک پريت ۽ شردا- رکي جن گروءَ ۾ پوري
کهي نيئون اهي ڏن ڏن-
رهيا جي جڳ صداقت سان.

راڳ سورٺ ڀڄن ٨-

ٽل- چڙهي سک شولق سنساري، هريءَ کي ياد ڪر بندا
ڀري پيءُ پريم جو پيالو، مٺل دل شاد ڪر بندا.

١- وشيه جي پريت هي ڀائي، سدا ٿون جاڻ دکدائي،
ڏسي ڀل ٿا سندر ٿائي، اندر آزاد ڪر بندا.

٢- چڙهي ڀالور ڪنٽب ڏن جو،
غريب جو ڀڳن سندر تن جو،
وڃي ڪر سنگ سنتن جو، جيون آباد ڪر بندا.

٣- ڪري ستگر سندي شيوا، مٺا ماڻج مکت ميوا،
پسي آتم امر ديوا، سچو اهلاد ڪر بندا.

٤- کهي نيئون سمر ٿاهي، هلبج ڪرتار ڏي ڪاهي
آخر رهڻو هتي ناهي، اهو اعتقاد ڪر بندا.

راڳ سورٺ ڀڄن ٩-

ٽل- ڪري ستسنگ سنتن جو- جنم پنهنجو سڌاري وٺ.

١- سنتن جو سنگ پارس ڪان- آتم ويڌن لکيو آهي

سدا تن جي رهي سنگ ۾.

الله ڀيٽڪو اڌاري وٺ.

٢- سنتن جو سنگ سر تي جهلين-

ڪري پورڻ سڀئي آشون،

رهي ڪنهي ڪون چاهنا ۾ - لڳل دل جان تاري وٺ.

٣- سنتن جو سنگ اوشڌ آ - اوديا روڳ جي ڄڪ ۾

دوا سا پرم سان پي ڪون -

سڀئي دک درد ٽاري وٺ.

٤- ڪهي نيڻون مڪت پد جي -

ڪنهي سٽسنگ کي جاڻج.

ولي اپديش سنتن کان - پرم پولا لواري وٺ.

راڳ سورٺ پڙ ١٠-

ٽل - هندي وديا وڏائي لئي، منش جو مان پارس ۾.

١- هندي وديا سيکاري لئي، ڪرم ۽ ڌرم جي ليکي-

هندي وديا سدا ڏي لئي، سڀ گڻ گيان پارس ۾.

٢- هندي وديا پڙهو چت سان،

سدا پوليو هندي ڀولي -

هندي وديا ڀلائي لئي، سڀ وديان پارس ۾.

٣- اصل کان آه پارس جي، سنسڪرت ۽ هندي وديا

هندي وديا اڀائي لئي، سڀ گڻوان پارس ۾.

٤- ڪهي نيڻون هندي وديا، سکو سکه شان جي چاهيو

هندي وديا سڀن جو لئي، ڪري ڪلياڻ پارس ۾.

راڳ ڪلياڻ پڙ ١-

ٽل - سڀئي دانا جي دربار - ساڌ ۽ صاف سڏائن ٿا.

١- ساڌ سڏاوڻ سولي ناهي -

جيئري ڀيٽڪو جسم جلاوڻ -

پڙ هئو وڏا وڃار - ناري جڳ کي پالين ٿا.

٢- سدا سچو سر تي واهن - رڳن جو ٿا رس سڪائن -

سو ڪنهن سر دار - جوڀان ناڻ جلائن ٿا.

٣- ناڻ تري لساهن کي ٽارن -

ڀيٽڪو جاني ڪين وسارن -

سڀ جن سي ڏاتار - اي رنگ اوهم بخشائن ٿا.

٤- ڪهي نيڻون سي ڪانڊي ڪاهن -

ناں ٻل ڀيٽڪو ٻاڻ ڦٽائن،

تن ۾ لائي تار - آلهه جوت جڳائن ٿا.

راڳ ڪلياڻ پڙ ٢-

ٽل - سالڪي مالڪ مشال، ليڪن مان روز لهاريان.

١- سالڪن جي مان سڳڙي آهيان،

اٿي ڪنهڙي مان اصلي لاهيان

سڀ ۾ جي رڪمال، ڪلهن سي ڪين وساريان.

٢- سالڪن کي تو ساهه سنڀاري،

پرم پيالو ويڙا پياري

هيٺا ليڙا حال ۽ روئي راس گذاريان.

٣- سالڪن لاء مان سهج وچالي،

ملندا مولڪي جيڪري جاءِ
آسڻ لئي جا اجال، ٻالهي لئي نه ٻهاريان.

۴- ڪهي ليئون ليهن لاڪر اڳهه،
ڪوله ڏسان لئي جهڙن جڳهه ۽
آهن سي نه اڪال، جڙيو دل کي جٽاريان.

راڳ ڪنڀات پڊن ۳-

لَل- سا سهڻي سهاڻي، ڪيو جنهن سڳ نه سهاڻي.

۱- ساهڙ جنهن کي سرڪي ڏيئي،
لوڪ ڪنون لڪن لڪ چپ ٿيئي
ساهه ڪنون ول سوگهي ڪيئي، ليهن ڪيئي لماڻي.

۲- گهڙو ڪڪي جا گهڙي همسان،
لهو لهو هو نا لهن سان
ملندي هٿي هر روز ميهر سان، ٻار ٿري ٻاڻي.

۳- دوزخ بهشت دي آش نه ڪرندي،
ڪلا غيبت ٻرنا ڏرندي
دم لئي قدم هر دم ڏرندي، عرش لئي اڏاڻي.

۴- ڪهي ليئون ڏن سهڻي ساڻي،
ميهر سان جنهن لرت ملاڻي
ساهڙ ۽ جنهن سرت سماڻي، موج لهين ماڻي.

راڳ ڪنڀات پڊن ۴-

لَل- ڪري سنگر رکي شرڌا، سچو سودو ولڻ گهرجي
ڏيئي تن من سندي ڏکڻا، وڪارن ڪان هٽڻ گهرجي.

۱- شبد صابڻ ڪڍي سنگ ۽،
ٻڌي ڪپڙو ڏولي گنگ ۽،
رڱي لهڪي ٻرهه رنگ ۽،
ڪٽڻ جو چت چٽڻ گهرجي.

۲- لڌي لعل ٻري مٽڪي، ٻلي ڪڙ ميءَ جيئن سٽڪي
وڃاءِ نه سواس ليئن ڀٽڪي، سمي هن ۾ ڪٽڻ گهرجي.

۳- الي شب ڪرم جو قل سک،
ملي ڪپ ڪرم جو قل دک،
آهي ويدن سندو هي رخ، سڀاوڻ کي مٽڻ گهرجي.

۴- ڪهي ليئون سمجهه ٻياري، وڃ وت نام جو ساري
ڇنهر گر گيان جو ڏاري، ٻڌن جڳهه جو ڪٽڻ گهرجي.

راڳ ڪنڀات پڊن ۵-

لَل- گروءَ جو شبد سدا دم سان،
اڌارينديون، امر ٿينديون-
رکي گر مورت ۾ لڙئي، لهارينديون، امر ٿينديون.

۱- ملائي شبد سان سرلي، ڪري اڀياس سواس سان
سهٽي ڦرنا جڳت جا لون، لوارينديون امر ٿينديون.

۲- شبد جو ارٿ ويچاري، ٻسڄ لون ٻاڻ کي ٻيارا
الدر ۾ ڏيان آلم جو، وهارينديون امر ٿينديون.

۴- ڪهي ليئون ڪٽي ٻڌن، جڳت ڪان لون رهي ٻيارو
ٻرهم جي گيان سان دل کي، اڌارينديون امر ٿينديون.

راڳ ڪفيات پهڻن ٦-

ٽل- ڀورو گر پريما ڀڳتي جو، ڀري پيالو پياري ٿو.
ڏيئي لبج گيان آتم جو، ڀرم سڀ سڌاري ٿو.

١- جيئن ڏولي لتا ڏوڻي، ڪرم شڀ پاپ کي ڪوئلي
ڪري پارس ڪندڻ لوهي، تيئن ستگر سينگاري ٿو.

٢- جيئن ماتا ٻچو پاري، ڪئين کي پر لڳم ٿو ٽاري
جواهري پرک ڏيکاري، اهڙي تيئن گر سيکاري ٿو.

٣- دوا جيئن درد کي لاهي، ڀون ٿو ميگهه کي ٻاهي
گرو تيئن گيان سمجهائي، ڪنڌو جم جو ٽواري ٿو.

٤- سڀي گر جي سندر چالي، ڏئي ڳڻ گيان جي مالي
کهي نيڻون ڪڍي جالي، مٽل دل کي جيٽاري ٿو.

راڳ ڪفيات پهڻن ٧-

ٽل- عجب آ رام جي ليلا، ڏسو ڇا ڇا ڀٽائي ٿو؟
ٻندي جي خيال ۾ هڪڙي، ڀريو ٻڻ ٻي پسائي ٿو.

١- ٻليءَ راجا انين چاهيو، وٺان مان راج ڌڻون جو
ٿيو پاتال جو راجا، ڪرم اُلٽا ڪرائي ٿو.

٢- هٽي من آس دسرٿ جي،
لخمڻ مان رام کي ڏينديس.
مليو بنواس رگهور کي، رڱم اُلٽا رچائي ٿو.

٣- اڄا ڪئي ڪورون من ۾،
ڪنداسين راج پانڊس جو
سڀو ڪُل ناس ٿيو اُن جو، لوان ٽانڪ لپائي ٿو.

٤- کهي نيڻون اٽي ساٿي، وٺي ڀڳوان کي جا ٿي
سکي سو ٿئي جڳت ۾ جو، اٽيءَ سان من ملائي ٿو.

راڳ ڪفيات پهڻن ٨-

ٽل- ڏسي سک پرلم پراڻين کي- گرو درشن ڏيکاري ٿو
دٻا جو هٿ رکي سر تي- سمت ڏيئي سڌاري ٿو.

١- رکي وشواس جي ڀورڻ- ڀون ٿا شرڻ ستگر جي
لئي جي درد دکڙن کي- گرو پل ۾ ٽواري ٿو.

٢- سدا اُن من وچن ڏن سان-
ڇڏي هٺ سيو ڪن جيئي
لئي کي پريم جو پيالو- ڀري ستگر پياري ٿو.

٣- وٺي اُپديش ستگر کان- جپن جي نام گوبند جو
لئي جو من ڪري نرمل- گرو پڻ سندٽ ٽاري ٿو.

٤- کهي نيڻون ڪڍي ٻنڌن- ٿين لبج گيان ۾ گم جي
ڪري جيون مڪت لکي- سڀو ستگر سڌاري ٿو.

راڳ ڪفيات پهڻن ٩-

ٽل- ٻنا گر گيان جي مڪتي، ٿيڻ آهي ڪٺن پيارا
ٻنا سورج جيئين اولده، مٽڻ آهي ڪٺن پيارا.

١- جيئين جڳ ۾ ٻنا اُڙي، وڃڻ هن پار آ اوکو
تيئين گر گيان ٻن پوجل، ترڻ آهي ڪٺن پيارا.

٢- جيئين اُستاد ٻن جڳ ۾، هنر ڪو نا سکي سگهندو
تيئين گر ٻن ٻرهم ودا، پڙهڻ آهي ڪٺن پيارا.

٣- ٻنا گر گيان پاڻ جي، ٿيو ايمان نارد جو

ٻنا گر ڳيان چوراسي، ڪٽڻ آهي ڪٺن ٻيارا.
۴- ڪهي نمئون مش ڏکهي، ملي هر جي مالڪ خاطر
ٻنا گر ڳيان لٿهن هر سان، ملڻ آهي ڪٺن ٻيارو..

راڳ ڪميات پڇن ۱۰-

لل- ٻڌي ٻيمڪ ڳلا گر جي.
اُچار ٻڌن ته ڏڪ ڏ سڌ ٻن.
۱- رهي گرديو جي سنگ ۾- پراڻي ڳيان ڳڻ ڀڄتي
ڪيل اپڪار ستگر جو.
وسار ٻڌن ته ڏڪ ڏ سڌ ٻن.
۲- ڪري سيوا سدا گر جي- وٺي منتر اول شش ٿي
وري ششڻ سڌو لالو.
لوار ٻڌن ته ڏڪ ڏ سڌ ٻن.
۳- گروءَ جي پيار درشنيءَ سان.
ڄڳت ۾ مان يش پائي.
گهمنڊ سان لٿهن گر ۾ اوڳڻ.
لهار ٻڌن ته ڏڪ ڏ سڌ ٻن.
۴- ڪهي نمئون رهي هردم- لمڪ گرديو جو ڪالي
لٿهين لاءِ وهر دل الدر.
وهار ٻڌن ته ڏڪ ڏ سڌ ٻن.

راڳ ڪنيات پڇن ۱۱

لل- هٺي گرمک گروءَ سان ڳل.
ڳدار ٻڌن سکي ٿيندا ٻن،

ولي سمت شبد ستگر ڪان.
اُچار ٻڌن سکي ٿيندا ٻن.
۱- گروءَ جو شبد من ڌاري- چول چت کي ڪري لهچل
سڻن ۾ روپ ستگر جو- لهار ٻڌن سکي ٿيندا ٻن.
۲- ڇڏي غفلت اُلي جاڳي- جپي ڀڳوان جو نالو
مٽل دل نام سمرن سان- جپنا ٻڌن سکي ٿيندا ٻن.
۳- نيٺي پڙدا هٽائي ڇڏ- ڪرم لبج ڳيان ڀڳتيءَ سان
ڌري ڏيوي ڳٽن کي دل.
اُچار ٻڌن سکي ٿيندا ٻن.
۴- ڪهي نمئون لکي آلر- ٻوهم ۾ ٿي سدا اسٿت
ڀرم ڀولا سٺي پرالٿيون- لوار ٻڌن سکي ٿيندا ٻن.

راڳ ڪنيات پڇن ۱۲-

لل- هري پيدا ڪري ڄڳتر، سڻن کي سولهالي لو
جتي داڻو لکيل جنهنجو، لتي لٿهنکي چڳائي لو.
۱- ٻرٻو ٻالي سڻن کي لوءِ لکي انسان ٿي ٻالي
ڪري احسڪار جو لوسو، جنم ٻنهنجو وڃائي لو.
۲- لڳل آ مهر داڻي ٿي، چون لا سمت گرلٽن ۾
جنهنجو لانءُ جنهن لي آ، لٿهنکي سو له ڪائي لو.
۳- جنم سان جنو جي روزي، هٽائي رام آ ڄڳ ۾
ڏلي جت ڪٽ سدائين سو،
لمت اٿي جو هٽائي لو.
۴- ڪهي نميئون ڇڏي چنتا،

ڀڄن لڇمڻ رام جو ڪر تون

وشومپر ناٿ آ جنهنجو، وشو کي سو رساڻي ٿو.

راڳ ڪليان ڀڄن ۱۳-

ٿل - ٿڌڪ نادان مدمک سان -

ڪڏهين سنگ نا ڪرڻ گهرجي

ملي جنهن سنگ مان دوکو -

سدا تنهن مِر ڏرڻ گهرجي .

۱- جنهين ڪرم هڄي ٿو ٿو - پيو جنهن ڪمر وڪه ٿو ٿو

منش دل جو هڄي ڪوڙو -

ترس تنهن کي ڇڏڻ گهرجي .

۲- هنس دک ڪالڻو سنگ پاڻو -

بند جيئن ترپ کي گهاڻو -

ليئن سنگ مولي جو پاليو -

ڪڏ نه تنهن سان رهڻ گهرجي .

۳- جيئن ڪوئلو ڪري ڪارو -

جو تا سان ڏن وجهي سارو

ليئن دک مولي ڏي پارو -

منهن نه تنهنجو ڏسڻ گهرجي.

۴- ڪوي ليکون تڪا ٿوڙي - اڌ ن سنسار جا جوڙي

ڪسنگ ڪان من کي موڙي -

سادن جي سنگ ترڻ گهرجي .

راڳ ڪليان ڀڄن ۱۴-

ٿل - جپ رام نام تون جاڳي - ڪري سمرن ٿي وڏڀاڳي.

۱- ڪايا مايا جو ٿي جاڻي - پرڀو کي ڪر هردم ساٿي

ڏس پران پنهنجو پاڻ سڃاڻي - آهين صورت ساڳي.

۲- ڪتب ڪيترو سالي ناهي - مطلب جو پروار

اچ وڃ جو هي جڳت پسارو - ڪوڙو ٿئي وهنوار

ڪر هاڻي تون نه سڃاڳي .

۳- ڪهڙا ليکون ٻڌڻ ٿوڙي -

مايا کان منهن پنهنجو موڙي

پرڀو سان پريت جوڙي - ٿي پار و پراڳي.

راڳ ڪليان ڀڄن ۱۵-

ٿل - ٻاجه ٻاجه ۾ پرڀو جهالي، ڪر ظاهر پنهنجي ذاتي

ماڻ موج سڄي ڏينهن راتي .

۱- الله مڪ اپياس ڪري تون، پاڻ من ۾ شانتي

ڀاڳ مڪتا ۾ سڀ دک ٿي - منهن نه ڀيد پراڻي.

۲- ٻاڻ ۾ ٻاڻ وچالي ٿل ٿل - پرڀو جي پوڄا پالي

ذات صفات جو ڀيد مٽالي - الله رهم اڪالي:

۳- ڪوي ليکون هي سنت سکيا - سرو سکن جي دالي

اصلي پنهنجو روپ سڃاڻي - پاڻ نالو ڪرالي.

راڳ مالڪنس ڀڄن ۱-

ٿل - سائين ڏسي جا سر ٿي - مون والڪر ليکڻ ٿهاري -

سا ڪڏ هين ڪين وساري - پاسي دم دم ۾ ديدار،

١- الڪي ٻهر الد ر جا - مصطفيٰ منهنجي مٺائي -
سا پل پل پاڻ پڇائي .
۽ لاڳاپا سڀ لاهي - ولي عشق سند و آڌار .
٢- راليون ڪري ڪمالو - ڪنهن گهڙ لدي گهٽ نه اهارو
سڀ ڪڙڪا ڪئن وسارو - هلي ليهن جو هٽي نه لعارو
چاڙهي پيهد ٻرهه ٻهار .
٣- نيڻون ليهن نپيءَ سان - ميهر سرڪ ملاءِ -
نر د رياه پاڻ پسائي - سڪ ساهڙ ساڻ سنڀائي -
لي ميهر ميان ٻاهار .

راڳ مالڪنس ٽپن ٢-

ٿل - آيس اجهي مان ڪنهنجي - ڏسي پو ساگر هي پاري -
لون برپو پار اڪارين - پڻي شرط ارهالهي شيام .
١- پاپو بالد ڳهيءَ ۾ - ڪريان ڪي ليزاري
ڪر ڌار ڏڪي نا ڌاري - لون صاحب مون نه سڌارين
لڳي آهيان ڪنهنجي لام .
٢- آهون هن نه اڌ ين جون - سڻ صاحب سڪڪاري
ڪڏ گوليءَ ساڻ گڏارين - هن مٿل کي نه جيشارين
ڏني پرام سند و ڪو جام .
٣- ڪولي هن نه ڪٿل کي - دلبر ڏي دلداري
مان آهيان اميد ن واري -
ڏسان صورت ڪنهنجي ساري
لس جپيان ڪنهنجو لام .

٤- ڏينهون لوڪ ڪنهن ۾ ، سڌن پنج سنواري !
ڪر منهنجي اي رڪواري ، لون امرت لام پيارين
جو پاپان سڪه آرام .

راڳ مالڪنس ٽپن ٣-

ٿل - سڀ جوٽن ۾ جوٽي انسان جي -
ملي جڏهن لئي ڪريا ڀڳوان جي .
١- اين جوٽن ۾ اگيان - آهي ڪولي نه گيان -
انسان لي گيان جو ڌام آ .
اين جوٽن ۾ دک - آهي ڪولي ڪوله سک -
انسان کي سڀ آرام آ -
هي پريوءَ جو روپ - لي ساکيات سوروپ -
ڪلا هن ۾ آ ساري جهان جي .
٢- سڀ جوٽن سردار - آهي مالش اوتار -
نا ديو چاهن جنهن جاهه سان
مهما ويد سنان - رشي مني نا ڳائن -
ڏس پيارا پڙهي انساهه سان
منش جو او آ رڻ - ڪري ڌدر ڪولي جن -
آش جنهنکي آ لبچ ڪليان جي .
٣- هن ديهيءَ جو ڦل - جڏي لام لي لڇل -
ڪم جڏي پيا سڀ سنسار جا
جو وشيه ۾ وڃائي - دک الڪ ۾ پائي -
هي وڃن لي دام اوتار جا

هر ڀڄن جو ڪري - ڪهي ٽيئون سو تري -
موج ماڻي سو ڀو ترڻان جي .

راڳ مالڪنس ڀڄن ۴ -

ٽل - بندا هر دم ڪر اُپڪار لوڪن ،
سڀ جيون سان ڪر پيار لوڪن .

۱- جنهن جي دل ۾ ديا ، آهي من ۾ ميا ،
سو منش ديو سمسار ۾ -
تنهن راضي ڀڳوان ، جو آهي دياوان ،
چت جنهنجو پر اُپڪار ۾ -
جو ڪري ٿو ڀلائي ، سک لهي سو سدائين ،
ڏس من ۾ ڪري وچار لوڪن .

۲- پر ڌرم جهڙو ڌرم ، ناهي ڪوئي شڀ ڪرم -
هيءَ وید پراڻن ڳايو آ -
جنهنجي من ۾ پر ڌرم ، تنهنجو نرمل آ چت -
تنهن درلڀ پدارٿ پايو آ
ڪري سڀن جو ڀلو ، ڪر لوڪن تن سڦلو ،
پاءِ پورڻ پد نرڌار لوڪن .

۳- سائين سڀ ۾ نهار ، مٺا وچن اُچار ،
۽ سڀني جو ستڪار ڪر -
ڪنهن کي گهٽ نه لوڪن جاڻ ، رکي پريم سڀ ساڻ
تن من ڌن سان اُپڪار ڪر -
دک سک ۾ ٿي ڀالي - ڪهي ٽيئون سهائي ،
وڃ ديدن مٿان ٻلهار لوڪن .

راڳ مالڪنس ڀڄن ۵ -

ٽل - جوت جڳاءِ جوت جڳاءِ ،
هردي ۾ گيان جي جوت جڳاءِ .

۱- جنم جنم اوديا انڌڪاري ، دکي ٿيو لوڪي آ ڀاري
هاڻي لڳي ستگر جي لاڙي ، گيان وٺي اگيان لٽاءِ .

۲- روشن مڻن هيءَ جوت جڳائي ،
ورت وويڪ وگيان لڳائي
من جي ڀيد پرالت مٽائي ، لوڪن ٻي ڀيد پرالت مٽاءِ .

۳- گيان بنا نا لڳي روشنائي ،
موهه ستدي نا مٽي اونداهي
ستگن وڌن ساڪم سٽالي ،
وٽ وويڪ جي جيءَ ۾ جلاءِ .

۴- گيان بنا نا مڪتي ٿيندي اِن ،
جوڻ جنم ۾ هر هر ايندين
پاپ پنيہ جا حساب ڏيندين ،
ڪهي ٽيئون هيءَ ڳالهه هنڊاءِ .

راڳ سارنگ ڀڄن ۱ -

ٽل - بادل ڪري بهار ، وس هر ويلي .

۱- جيو جنت سڀ ٻڪي پڪارن ،
سڀوئن سمنڊ جون لهن نه لهارن ، ٿاڙا ڪرن لوار .

۲- ڳايون مينهون گاهه گهرن ٿيون ،
ڪٽ ڏولا ٿو ڏکيون پرن ٿيون ، ڏکر ڪٽ ڏاتار

٣- پرلوءِ مور ڙهن ٿا پياسي،
اڙيون امير لاءِ آهن اداسي، ٻال ٻال ڪرن پڪار.
٤- ڪهي نيڻون ڪر جوڙ ارداس،
پورڻ ڪر لون سڀ جي آشا جڳ جو ڪر جهڪار.

راڳ سارنگ پڇن ٢-

ٽل- ٻادل ڪر آباد- وسي هن ويلي.
١- ٻاجهه ڪري ٻاجهارا وس لون.
وسي وشو ۾ ڪٽ ڪو جس لون-
ڏي لون لير اڪاڏ.
٢- سندر مهنو سالوڻ آيو- سيکهه وسڻ جو ڪر لون سايو
سڀ جي دل ڪر شاد.
٣- لنهنجي وسندي ملڪ وسن ٿا.
وڻ ٽڻ ڀـونا خوب ڪڙن ٿا-
دالـا ڪر عمـداد.
٤- ڪهي نيڻون هيءَ عرض اگهالبج.
ڏڪر ڪٽي لـون سـڪر ٻٽائج-
ڪر مصيبت مـاد.

راڳ سارنگ پڇن ٣-

ٽل- پرپو دين دبال- سمت ڏي مولـڪي.
١- جنهن سمت لاءِ ديو اپاسي- ڪيالي ڏيالي پتر پياسي-
سا گوبند گوپـال.
٢- جنهن مت سان ليا ساڌ و سورا.

مت سڀا ليا پنڊت پورا-
اهڙي پرش اڪال.
٣- سمت گرو هر وبدن الدر- پورڻ شرڌا رهي لرلتر
حڪم مڃان هر حال.
٤- ڪلـهين ڪنهنجي دل لر دکايان-
سڀ کي شانتي سک پهچايان-
حامر الن لـسـا خيال.
٥- ڪهي نيڻون لڳي سچ ۾ واسو-
ڪوڙ ڪپٽ کان ڪريان ٻاسو-
پورو ڪر هي سوال.

راڳ سارنگ پڇن ٤-

ٽل- ساڌن جو ستسنگ، سڀڻ ڪر سڪ سان.
١- ڪرم جڳت ۾ آهن جيئي، ستسنگ جي سر ناهن سيئي
ٻرم ڪري سڀ ڀنگ.
٢- ڪرم ڏين ڦل وقت پچائي، ستسنگ ڏي ڦل ترت سيائي
ڪري ڪيت مان ٻرلنگ.
٣- ڪرم ڪرڻ ۾ آ ڪلتائي، ستسنگ سولو آ سکدائي
چاڙهي آلسر رلنگ.
٤- ستسنگ جي هڪ گهڙي املهه آ،
ڪهي نيڻون لـسا لنهنجو ماهه آ
مـيٽي مسـتڪ الـڪ.

راڳ سارنگ پهرين ٥-

ٽل- بادل سمنڊ سهاڻ، وچن ڪن ورڪا.

١- بادل ڪا سد گهمن گگن ۾ ساڻ ورهين سمنڊ چمڪن ۾
گرجن گيان وگيان.

٢- ڪنهن ڪنهن ڪا بادل برسن،
سمنڊ ديالو هردم ورسن،
دل گهريا ڏين دان.

٣- بادل برسن نرمل پاڻي، سمنڊ سڪائين امرت واڻي،
ڪل جا ڪن ڪلياڻ.

٤- بادل ساڌو پراپڪاري، ڪهي نيڻون لکتان ٻلهاري
ڪريا جا لسه لڌاڻ.

راڳ سارنگ پهرين ٦-

ٽل- ڪنهي ڳر ڪرپال- ڏني لن ڪرت جي.

١- سنگر مولڪي چمو وهاري،
هيءَ ڪنهي لون رکيج سنهاري-
سوا سن ۾ سب ڪال.

٢- ڪرت الدر لي ڪرلي چوني،
لڌين ۾ ملڪيت آهي موني-
هيرا موتي لعل.

٣- ڪنهي ڪٽي لون لسالو لاهيج،
لعل امولڪ ڪي لون پاليج-
سدا رهيج خوشحال.

٤- ڪهي نيڻون مون ڪوائي ٿالو، ياڪو اٿر لعل اُجالو-
جتا جسم جنجال.

راڳ سارنگ پهرين ٧-

ٽل- پرلم سعد و پر ساد ۽ ڏ او ڳر پرجي.

١- پرلم جهڙو پرساد نه ڪولي-
ياڳيه پرپو ڪو ٻاٽي سوٽي-
جم ڪسان لڳي آزاد.

٢- پرم پولغو پرلم پر سادي - امرت ڪان و ڏ آه سوادي
ڪر ڪري سرباد.

٣- جب لب پوجا ساڌن جمڻي- پرلم سمان نه جاڻيج سيڻي
مهما پرلم اڪاڏ.

٤- پرلم الي جتي سهج سماڌي- پرلم ٻا ڪل جاڻ اپاڌي
دور ڪري پرماد.

٥- ڪهي نيڻون ڏن سنگر مهنجو-
پرلم ڏيئي جنهن ڪڙو پهنجو-
السي پهر اهلاد.

راڳ سارنگ پهرين ٨-

ٽل- سمن سنگ ۾ گهار ۽ پلو جي چاهين.

١- سنمت سچن ڪي سرارف جاڻي، وچن اڻمولڪ لعل پچاڻي
دل دهلي ۾ ڏار.

٢- قول برابر سنمت سهاڻا، وچن لڌيچا سڳنڌ سماڻا-
پور پٽي ڪٽا سار.

٣- سنت سپيءَ سر جڳ ۾ آهن، مولن جهڙا وچن سٺالن
ڻن من ڻن ٽان وار.
٤- سنت وچن اڙ امبج ٻرار، امبج چند رما جي هن سمسر
ڻيڻون سي ڻ وسار.

راڳ سارنگ پدن ٩-

ٽل- ٻرامي ٽون ڏور ڏور- ليهن لپالبج ٽوڙ؛
ٻرام لٽي اڙالکو.
١- لوکن جا لاڳاپا سپٽي، لاهولي چڏ لاهي
سختيون سور سهي سب سر ٽي،
هل ٽون اڳتي کاهي
جڳ کان مهن موڙ موڙ، هر سان جيءُ جوڙ جوڙ
پالي ڪلا ڳالکهو.
٢- حال ٻريم جو پنج ٽون ٽن کان، جن آ ليهن لڳايو
رنندي رنندي راتس گذاريان، مولن ۾ مهن پايو
ٽون ئي ڪنڌ ڪور ڪور، سنگر ٽان گهور گهور
چڏي جٽڻ سالکو.
٣- من گهوڙي کي لغام سنجر، چابڪ شبد چڪالي
محبت جي ميدان ۾ هل ٽون، ووڪ ساڻ ورالي
ڏاڍي پڌ ڏور ڏور، ڏسري ڏيري ٽور ٽور
صفر لٽي سٺالکو.
٤- کهي نيڻون جي ٻرامي آهين، دم لي قدم وڌائج
پل پل پاڻ ۾ جهالي ٻالي، سرلي شبد ملائج

چمڻ لسي چور چور، سواس سال ساڻ گڏيا ٽون
لنکهي پڻ لالکهو.

راڳ سارنگ پدن ١٠-

اٽون

ٽل- الي من جاڳ جاڳ- کليو لٽي پاڳ پاڳ،
رام کي سنڀار ٽون.
١- چوراسي لک جوڻ ۾ ٽو- لڌ ۾ وقت گذاريو
مالش چولو پالي ٽو ئي- مورک لالهه وچاريو
هالي جپ رام رام- ڪري شب ڪام ڪام
جنم سڌار ٽون.
٢- اوديا لڌ مان جيڪي جاڳن-
رهي خوديءَ کان خالي
سواس سواس ۾ سمري صاحب- ماڻ موج ٽرالي
رهي لس پاس پاس- ڪارج ڪر راس راس
ٻرم لوار ٽون.
٣- اوديا لڌ مان جاڳن جيٽي- آهن سي وڏ ڀاڳي
ٻرميشور کي پالن سيٽي- رهي جڳت کان لپاڳي
ٽون ئي ڪر سار سار- الي اها وار وار
ڏيان من ڌار ٽون.
٤- کهي نيڻون جي جاڳڻ چاهين-
شرڻ گروءَ جي وڃ ٽون
شرڌا ۽ وشواس رکي من- آگيا لبهجي مڃ ٽون
جپي گر نام نام- پاءِ سکدام ڌام- دکڙا نار ٽون

٣- سنڌ سوڌ

راڳ سارنگ پڇن ١١-

سڪر شاهه، بي پرواهه واهه-

٤- سنڌ

مولڪي [illegible] وسار لون

١- ڏيئي ڏکي مان ڏر تنهنجي جو- آهيان هردم گولو

ڏيئي ڏيالو ڏاتا منهنجو- ميٺڃ پرين پولو

عيش همراهه راهه- بي واهن واهه واهه-

نظر سان نهار لون۔

٢- گوبند مون ۾ گڻ نه ڪوئي، آهيان اصل اياڻو

سرو ونايڪ ساڪي سمرٿ، تون آلهه ستگر سياڻو

تنهنجي ڏي پناهه ناهه، منهنجي مڙ آهه آهه-

تار منجهان تار لون۔

٣- ڪهي نڪون مان جهڙو تهڙو بالڪ آهيان تنهنجو

مهر پرتو لي مالڪ آهين، مات پتا تون منهنجو

اهي دک لاهه لاهه- پڇهاءِ جڳ پاهه پاهه-

تار ڏيئي تار لون.

راڳ سارنگ پڇن ١٢-

ٿل- آيا سدس سجان- ڀلا اڄ ڀاڳ ڀيا.

١- سدين آلي الله ليڙا- درد دلين جا مٽجي ويڙا

لهن جا وڳا ليماڻ۔

٢- گهڙي گهڙي لي جن کي سارين-

اڄ جون لي راهون نهارين

مليا سي مهراڻ۔

٢- پڪتي وارو ڀيش ڏ لائون- ڀهڪي مدل ساڻ گڏيائون

ڪيڙا ڪل ڪليان۔

٣- ڪرمن جي ڪل ڪاڻ ڪٽيائون-

ڀيد ڀرم جي ڀاڙ ڀٽيائون

رهيو [illegible] غير گمان۔

٥- ڪهي ٿون ٿن ٿان سر گهوريان-

مرڻ گهڙي ٿائين منهن نا موڙيان

ڏريان لئي جو ڏيان.

راڳ ڪامود پڇن ١-

ٿل- آهن ٿهن جي آسري جي- مولي ٿڪي ملائين۔

١- سڪ سان شرن پيا جي تنهنجي- ٿجا درد مٽائين۔

٢- پڻهڻي جنجي پالڊ ۾ آهن- رڳ رڳ تنجي رچائين۔

٣- سنيري آيا جي ساگر تي- تن کي پار پچائين۔

٤- ٿيٺون ٿيي ڏين جي ساگر ۾- تن کي لال لٿائين۔

راڳ ڪامود پڇن ٢-

ٿل- پورين کي پياس پورب جي-

ڀئي طرف نا ڪاهين ڪين۔

١- پورب جا سي پند پچائين-

آس پورب جي لاهين ڪين۔

٢- پورب طرف وڃن سي، پرلدا-

پٺتي قدم هٽائين ڪين۔

٣- پورب جي ڪن ويڙ وڏالي- والي اي ورلائين ڪين۔

۴- ڪهي نيڻون ڪن ياد ٻروچ کي.
ٻروچ ديس پيا لنگهن ڪين.

راڳ ڪامود پڇن ۳-

ٽل- ڪين ڇڏي ويا ڪين م ڪانڌڙي.
ڪين الڪر ٿا گهاريان ڪين.
۱- هڪڙي ڪين قبول ڪيائون-
ٻيءَ ڪين کي ڏاريان ڪين.
۲- ڪين جي پاڻي هر دم ڀولن-
ڪين جو وڇن اڃاريان ڪين.
۳- ڪين جو آلد روز ولن ٿا-
ڪين جي سک کي ساريان ڪين.
۴- ڪين وارن کي ياد ڪرن سي-
ڪين وارن سنڀاريان ڪين.
۵- ڪهي نيڻون ليا ڪين م ڪرسي-
ڪين جو خيال اتاريان ڪين.

راڳ ڪامود پڇن ۴-

ٽل- ٻيڌا سوچ لون، آهين هت مهمان.
۱- جڳ مسافرخانو آهي، ويهه نه پاڻ ڦسائي
سمر ڪڻ ڪر اڳي جو ناهي، دنيا ڏرم ء دان.
۲- ڏن ڪتب هيءَ ناهي لکيو،
لاحق پائين مورکه پڙهجو
م نا ٿئي ڪنهجو، معاف ڪريان ايمان.

۳- ڪڏهن جي لاهه لو ڪڏهن سنڀالين،
[illegible]
لوڪ پڙهن جو ڀاڳ لڳائين، [illegible]
۴- ڪهي آهون ڪر رام لڳي لون،
[illegible]
[illegible]

راڳ ڪامود پڇن ۵-

ٽل- ٻيڌا ٻاورا- رام ڪهي ورد پڙهائين،
۱- موره مايا سان ڪر ٿا موره- مايا جو [illegible]
[illegible] مايا [illegible]
۲- آشا ترشنا جيا کي لون- دل ٿان [illegible]
مالڪ جو لو سڦلو ڪر لون- گوبند [illegible]
۳- کهي آهون سکه شانتي چاهين- [illegible]
رامه ڏي ٻهن [illegible] رام نام کي- [illegible]

راڳ ڪليان پڇن ۱-

ٽل- ستگر پار اتار، آن ٿو پيٺي آهيان ندي ڪناري.
۱- اونڙي درياهه م ڏکي ڏاڍي گرو،
تار منجهان لوهه لڳي-
۲- وکر وڏم گهڻو اوکڙ وارو گرو، [illegible]
۳- واهه وڪارن جا وڏ لا ڏين گرو،
وکهن [illegible] سڀ وڙ-
۴- کهي ٽيڻون ڪرهو ڪرها مولي ترو،
آهيان [illegible]

راڳ ڪلياڻ پد ٢-

ٽل- جو ليون پچر منهنجو ديس-
مان ليس ديوالي درشن لاءِ.
١- سر ليون ساجن سواءِ- سيج لي پاپان سهي-
لالسر سارو لبهس.
٢- لعالا لوڪن جا سهندس سر لي سدا-
ورهه جو پاڻم ويس.
٣- وپندس ور ڏي اديون- رهندس ڪين هتي-
ڏسيو ڏکيءَ کي ڏيس.
٤- ڪهتا نيئون اڇي منهنجي من گهٽو-
پارسر ڪيو پرويس.

راڳ ڪلياڻ پد ٣-

ٽل- سچا سعگر سهي پگتي- ديا ذاري ڏيو مولکي.
١- لکي ڏن مال لوچاهيان- لکي گهرپال لوچاهيان
صرف شڌ خيال لو چاهيان- ديا ذاري ڏيو مولکي.
٢- لکي مون مون جي آسا- لکي سکہ شان جي آسا
آ پگتي دان جي آسا- ديا ذاري ڏيو مولکي.
٣- لکي رڌ سڌ کهي ماپا- لکي لو لڌ سدر کاپا
کهي شڌ پد ڌرم داپا- ديا ذاري ڏيو مولکي-
٤- کهي نيئون گيان آلم جو- سچو من ڌيان آلم جو
اميہ رس پان آلم جو- ديا ذاري ڏيو مولکي.

٣- پوپاپن رموه وڏاپنہ- سعسگ لا شب ڪرم ڪماپنہ
چاري ممعہ وچالي لو.
٤- نيئون ساري عمر ڪنواپنہ- رام پدن سان دل لالاپنہ
مسالش ديهہ لهالي لو.

راڳ ڪلياڻ پد ٦-

ٽل- لکي تار وچالج لن ر لون ؟
وهي پدن ڪر لہ پدن ر لون.
١- ساز سر ڪر سر ر سوهرء آڪ آواز السدر ر اولم
ذارج ڏپان دمن ر لون.
٢- النٰي پهر رهج اپياسي، پيالو پيءُ لي پرلم پياسي
رهج مگن لت من ر لون.
٣- سرت لرت سان ڪري سجاڳي،
صورت ڏس ڪر جي وڏ پاڳي
لي ڪر ڪر درشن ر لون.
٤- کهي نيئون ڪر شبد اڇاري-
اڏي چڙهه لون دسر دواري
ڪمن ڪر لہ ڪگن ر لون.

راڳ ڪلياڻ پد ٧-

ٽل- ملي گوبند جا گڻ ڳاءِ پياري-
ڪهو مالش جنم سڄاءِ پياري.
١- هڪ پول پورب جو پار او-
اپو موعت کي ڪمن وساريو

راڳ ڪلياڻ پڙهڻ ٤-

ٿل - ٻيءَ ٻاڻ ۾ ناءِ ٻس ٻس ٿون!
ولي گرن ڪان گس گس ٿون.

١- ڪام ڪروڌ لوڀ موهه اهنڪار!
ٻنڌن کي ٿون وس ڪر ٻارا!
ڪڍي قلب مان ڪس ڪس ٿون.

٢- گنگا دي ٽيرٿ ٿي ٿين ۾،
ٻڪين ڇو ٿو پلڇي ان ۾!
روح ۾ ٿن کي رس رس ٿون.

٣- ٻرهم گيان ان مڪمع نه پائي،
گيان ولي سک ماڻ سدائي!
پاءِ جڳيع ۾ جس جس ٿون.

٤- نيٺون گسر ٿي ديس اڳم ۾-
ڏرج درولي ڪمال ڪشم ۾-
هر سان هردي هس هس ٿون.

راڳ ڪلياڻ پڙهڻ ٥-

ٿل - وڏهي عمر وشيه ۾ وڃائي ٿو-
ڪٿي سچ جي ڪاله ڪمائي ٿو.

١- ٻالاپڻ راندين ۾ رولئين- رامرنام نا مکہ سان اولئين،
ڪاله ٻنئي ڪل ڪائي ٿو.

٢- جوڀن گدوائين هٺ ۾ ٻرجي-
ڪام ڪروڌ مد لوڀ ۾ اڙجي
ٻرامع نه هر سان پائي ٿو.

ٿيون من جي چال سڌارئو- جوڙون ڏر سڃي ڪي ڌارئو
ٻنڌون ٿندن ٿار ڏ ٻائو ٻاري.

٢- هڪ شيل رکي سک پائو- اهو ڪروڌ ۾ جيءُ نه جلائو
ٽيون لوڀ ۾ دل نه لڳائو- چوٿون موہ کان پاڻ بچائو
ٻنڌون هٺ هٺ جو وڃائو ٻاري.

٣- هڪ ٿيڄون ٿڇاٿون ٿوڙي- اهو من مايا کان موڙي
ٽيون ٻنڌن جڳ جا ڇوڙي-
چوٿون جيءُ ٻرهم سان جوڙي
ٻنڌون ٻرمالند کي پائو ٻاري.

راڳ ڪلياڻ پڙهڻ ٨-

ٿل - جڳ ٻنچ ٻراڻ سان پائي جڳ ٿون!
سا سر ٿي سر سهائي جڳ ٿون.

١- هڪ مان مٽائي ڏائي، اهو الدر پائي جهائي
ٽيو پاڻ ڪري اسپائي،
چوٿون دم ٿي قدم الائي جڳ ٿون.

٢- هڪ عيب نه ڪنهن جا کولي،
اهو بلڪل ٿورو اولي،
ٽيو رس ۾ روح نه رولي،
چوٿون ورهه وراڳ وسائي جڳ ٿون.

٣- هڪ پاهه ٻره جي پاري، اهو رولي راس گذاري
ٽيو پل پل ٻراڻ ٻڪاري،
چوٿون ٽڪڻ ٽڪ ٽٽائي جڳ ٿون.

٣- عشق اوڪا لاڳاپا لاهي، جيو من مان ٻه واسطا مٽائي
نيو نيڻن وڪار هٽائي،
ٻولن لائي ليهن لهائي جهڪ جهون.

راڳ ڪلياڻ پد ٩-

ٽل - او بندا ڀڳوت کي نه ڀلاءِ،
ڀوڳ رس ۾ رهڻو ٻڌڻو. مالڪ کي نه وساءِ.

١- مالڪ کي چندن سر چاڙهج، ليکي آنند سڳنڌي ماڙج
ساڙي ڪين وڃاءِ.

٢- مالڪ کي سوراڄ پراڻي، ليکي ورت شڀ ڪرم ڪمائي
غفلت ۾ نه گنواءِ.

٣- مالڪ کي هيرن جي ڪاٺي، لکيو پوروڪ د سماڻي
ليکي هر جي لاءِ.

٤- نيڻن مالڪ کي سر چاڙهن،
شاستر ٻي جس لکيو ڳاڻن،
سو تون سچل ٻڌاءِ.

راڳ ڪمسو پد ١-

ٽل- اچي جن درد ليو داخل، وڃائي ساز کي سرلدا.

١- ڏٺا هن جوءِ ۾ جالب، آهن سڀئي سڄا صاحب
نه ڪنهن ڏي مال جا طالب، وڃن ٻورب ڏي پرلدا.

٢- سڄي ٻورب جنهن پيئي، الي سالڪ سڄا سڀئي
سدا سڪ ڪين سي رهي، ڏلي وارن ويا رڙندا.

٣- ڪني سنسار جي جاري، رکي کي عشق سان ياري

جهڙي سو نام نه ڏاري، مري جيرا اڃي سي جڙ-

٤- ڏيڻون تو ٻاهي سا پالالون، طوق دنيا سر کيالون
ڪري جدڪ نفس جهيالون، وڃن ڪارو جهڙن لڙلدا.

راڳ ڪمسو پد ٢-

ٽل - متان ماڻا جهلين مولڪي، پرلوءِ لاءِ مان پڪاريان ٿو

١- ملڻ لاءِ مون گرو ڏٺو، ملهو سڪر چڱو ٻولڻ ٿو
جدهن مستان من مٺو، ٻره جي ياد ياريان ٿو.

٢- اچي سڏ ٿي ڪري سوري، ٻري دل ۾ درد ڪوري.
رکي دل ٻرهن سان پوري، لکڻي جو ليک ياريان ٿو.

٣- ٻره جي باهه ڪر ياري، ڪلا لڏهين سهان ساري
انهن کي ۾ طلب ٿاري، اڪهن مان آب هاريان ٿو.

٤- ڪهي نيڻن لڪا ٿوڙي،
هڏن سنسار جا جوڙي،
وشيه کان ٻاڻ کي موڙي،
گروءَ سان ڳڻ ڳنڍاريان ٿو.

راڳ ڪمسو پد ٣-

ٽل - جڳت جا ڀوڳ ڀڳوت کان، بندا توکي ڀلائين ٿا.

١- ڏسڻ ۾ ٿي ملي ماکي، ڏکي ليکڻ ان چکي چاکي
سمجهه رک تون اٺي ساکي، جگر کي سي جلائين ٿا.

٢- ڪنب ڪل سڀ بندو ٿاري،
ٿئي سان تون نه رک ياري
وڃي تو پيار جي جاري، فندڪ وارڪي ڦسائين ٿا.

- اڄها تو الله سر آلي، ڌوڙ دل سان لڪيءَ پالي
ڪئي هلندم هعان ڪالي، لنهن جي لامه لالين لا.
٤- ڳرن جي دوار لي ڳولي،
ڪهي نمڻون جهلي جهولي،
ملي لن جي ٻڌج ٻولي، ٻوم ٻولا معالمن لا.

راڳ ڪنسو پهن ٤

ٽل - معان جهڏون جهلمو مولڪي،
ڏيو مون سواس ساڏن کي
١- لبس مان جهڪيمه هان هڪل،
دليا کان دور لي مون دل
جلن جيرا ٻيا ٻل ٻل، سدا سارين ٻرين کي.
٢- سڏي ساڏ وڪرن لڪرا، ڪسالي جمڻ ڪهي پکرا
ڪڏي اڳيان جا ڪڪڙا، ڏين لا ڏس ڏکوين کي.
٣- ملي جا سج سڏدي سرڪي،
پيعم سا ٻواسم سان ٻرڪي،
رهجهاڻم رام کي مرڪي، عمر لنهنجي ٻياڪن کي.
٤- ڏلر سعسنگ ۾ واهي، ٿمڻون جمعه سدف ڏئا سيني
ٻوٻمه لن سان ٻکي ٻنئي، لڪايو جن ڪر لعلن کي.

راڳ ڪنسو پهن ٥-

ٽل - معان مولڪي جهلمن جهجل.
درشن لاءِ لي ديوالي دل.
١- عشق آيو الله راسري. ڪالڪ ٻمڻ ويو وسري

غمن ۾ رامه وڃي گذري. ڪيم جاڙون وجي جهنگل.
٢- آئين لا عشق جا اڏما. ٻوي لي ڪالهه ڪا سڏ مان
ڪري من سان وڏي ٻڌ مان.
جهمان لو لام کي ٻل ٻل.
٣- سڄو سنسار سج پالمان. سڄڻ ري ڪين ٻيو چاهيان
ٻرين جي ٻار ڏي ڪاهيان.
چڏي جڳ جي سڀي جل جل.
٤- تني نمڻون الي ٻهعي. جني ڪايا لڳ ٻکولعي
جڙهي من لي اصل مسعي.
وٺي لي ڪالهه ٻي ڪل ڪل.

راڳ ڪنسو پهن ٦-

ٽل - ڏسي هي مج مسعالي، ٻهي پعدڪ لمن ڪاڙها.
١- آهن سي روه جا دردا، ٻيا مج لا ٻيو گهرلدا
ڏسي مج ڪين سي مڙلدا، سڏي آيا سڄا ٻاڙا.
٢- اڳن جمڻ عشق هي آهي،
ٻکن ڏي ٻار جمڻ ڪاهي.
ٻيا رس ڪين ٻيو ڪالي، ٻکي ڪوڪمت ڪرن راڙا.
٣- جلما جي ٻرهه ٻاهن سان،
جلن سي ڪين ڪکن سان
لري لن خاڪ عيرن سان، ڪولنا جن خيال جا لاڙا.
٤- ڪهي نمڻون هي ڪاهن لا،
عمل جمڻ خيال لالن لسا
ڏرن لي ٻکي لڳ ٻالن لا، لئي جم جا ٻسا لاڙا.

راڳ ڪنسو پڙهن ٧-

ٽل- پنهنجو لو ڪلها مومن - ڪٽي ڪي نفس شيطاني.
١- الله لنهنجي سدا بولي- سهي ڪر صاف سو چولي
حقيقي ڳالهه لهه ڳولهي- پڙهي لون شبد روحاني.
٢- مڃي مرشد پاڻي جهالي- الله رهه پڙهه ذڪر ذاتي
سدا ڪر پاڻ اسباني- اهو ٿي وچــن ڦرڪاني:
٣- نفس ڪافر آهي ڪارو- رلايو جنهن جڳس سارو
بڌي مڙدن لهين مارايو- پڙهي سو حرف حقاني.
٤- سطح مومن کهي نيئون-
سبق طريقت سدو پــڙهه لون
حقيقت حق بولي هون- معرفت مـــاڻ مڙداني.

راڳ ڪنسو پڙهن ٨-

ٽل- پسي ٻي حال جڳ سارو- وهايا ليڪ نارا مون
لکي مانت سنگي پيلي- ڏٺا خاڪي نظارا مون.
١- رهي راجا لکي پرجا- رهي ڏرٽي لکي خواجا
وڄائي ٻئل ۽ باجا- هليا ويا پراڻ پيارا مون.
٢- ويا جهنگم جتي جوڳي- ويا لپسوي گرهي ڀوڳي
ليا جي رسن ۾ روڳي- ڏٺا لرڪين دڪارا مون.
٣- آخر سڀئي هلڻ وارا- رهي سورج نه چنڊ سارا
ملن ڪي ست هر پيارا- ڏٺن ٻڪجي پيدارا مون.
٤- کهي نيئون گرو دانا- ڏيو ڪڻ گيان ۽ گيانا
واري جم ڪال جا ڪانا- ڪٽيو دک درد سارا مون.

راڳ ڪنسو پڙهن ٩-

ٽل- ڪري سنگ شير مڙدن جو- لسنگ ٿيءَ لون
لسنگ ٿيءَ لون.

١- جڳت جا خيال سڀ لاهي-
ڏسچ ڪرتــار کي ڪاهي،
سچو سند رو بڌي ٿاهي- لسنگ ٿيءَ لون
لسنگ ٿيءَ لون.
٢- ڳلا جو ڳل وجهي ڳهانگهو- ڇڏج سنسار جو سانگو
لهائن جو لنگهي لانگهو- لسنگ ٿيءَ لون
لسنگ ٿيءَ لون.
٣- مٽائي موه جي جاري- وسائي ورهه جي واري
ڪٽي سنسار مان ساري- لسنگ ٿيءَ لون
لسنگ ٿيءَ لون.
٤- کهي نيئون چاهه چارو- سچن سنتن گرن وارو
حقيقت جو هٽي لعارو- لسنگ ٿيءَ لون
لسنگ ٿيءَ لون.

راڳ ڪنسو پڙهن ١٠-

ٽل- پرلوءَ جي پريم جو پيالو- ولي گر ڪان پٽڻ گهرجي
گرن کي سيس پيتا ۾- سچيءَ سڪ سان ڏيڻ گهرجي.
١- لهائون لوڪ جون لاهي- ٻڌج سند رو سچو ساهي
پرين جي پار ڏي ڪاهي- لکي پنتي هٽڻ گهرجي.
٢- ڇڏي ايمان لن ڏن جو- مٽالي مان سڀ من جو

ڇڏي ارمان لوڪن جو- مري ڄڃ ۾ جنڻ گهرجي.
٣- ڪٿي ڪل موهه جي جاري-
ڇڏي غفلت ڪري ڀاري
ڪٿي سنسار مان ساري - سمر سچ جو ڪٽڻ گهرجي.
٤- ڪهي نيئون سمجهه ڌاري- ڏيو گر گيان جو ڀاري
ڪڍو جم ڪال جو واري- لسنگ لڙ ٻه لنگهڻ گهرجي.

راڳ ڪنسو پڇن ١١-

ٽل- گرو مهراڄ غريبن جو- ديا پالي ڍڪج پڙدو
نظر ڌاري لماڻن جو- ديا پالي ڍڪج پڙدو.
١- ڪيا مون پاپ اس ڀاري- عمر ورٿ وئي ساري
وجهي چادر شرم واري- ديا پالي ڍڪج پڙدو.
٢- شرڻ پالڪ پرڻ تنهنجو-
ڪجاءِ ٻورو پرد ٻنهنجو
سچا ستگر اچي منهنجو- ديا پالي ڍڪج پڙدو.
٣- ڇڏي سالي سهيئي سائين!
پوس تنهنجي شرڻ ماهين
ٻڪڻ گرديو ٿون آهين - ديا پالي ڍڪج پڙدو.
٤- ڪئن نيئون سمو آهي- وسيلو تو ٻنا ناهي
گرو دکه درد سڀ لاهي- ديا پالي ڍڪج پڙدو

راڳ ڪنسو پڇن ١٢-

ٽل- اڏن جي باغ ۾ طوطو، مدا اسم ٻول تو ٻولي.
١- ٻکي هن پار جو آهي، آهو قربون هتي ڪاهي

ڏنڌ تنهنڪي ۾ تو لاهي، الي ٽارن ٻهن اولي.
٢- ٻکي مهمان جاڻجه ٿون، وڃي واڃهو سڄاڻجه ٿون
ملي ڪا موج ماڻجه ٿون، الي جهسين الله ر چولي.
٣- ڪٽي آهو حبر حاطي، ٻوڻن جي ٻار جي پالي
ندوي ڏيهن راسه جا لالي،
پڊج سا ڪن ٻٽي کولي.
٤- ڪهي نيئون ٿبي ڏٽي، پسجه سو ٻاڳ ۾ ٻيهي
ڏسي هڏ ماس جي ڏهي، ٻاي تا لون ٻڪه ٻولي.

راڳ ڪنسو پڇن ١٣-

ٽل- هر ٻهن دان ٻڳتيءَ جو- ڏٻن ٽا سي ڏٻن ٽا سي
سچو اپديش مڪتيءَ جو- ڏٻن ٽا سي ڏٻن ٽا سي.
١- هر ٻجن هت سچو ڪولي- سدا هڪ ٻار هي ٻولي
ترازي ڌرم جي ٿولي- ڏٻن ٽا سي ڏٻن ٽا سي.
٢- ڏٻن ٽا سمجهه سمتا جي- چنن ٽا ڳنڍ ممتا جي
رمز جا رام رمتا جي- ڏٻن ٽا سي ڏٻن ٽا سي.
٣- سڻائن ڌرم جون ليڪيون- ٻڌائن ٻوڪ جون جڳيون
ٿون قسمن سعد ٻون ٻڳتيون-
ڏٻن ٽا سي ڏٻن ٽا سي.
٤- ڪهي نيئون ديا ڌاري- لڳائن رام جي لاري
وڪر هر ٻوٽم جو ساري- ڏٻن ٽا سي ڏٻن ٽا سي.

راڳ ڪنسو پڇن ١٤-

ٽل- ڪر سنگ سنتن جو سدائين،
لئي الفت سمي جو سهالي.

١- سنگ سنتن جو لي موڙي، اي دليا ساري ڪوڙي
هلي ساڻ نه هڪڙي پائي.

٢- سنگ سنتن جوڙ سڌاري، سڀ من جا دوش نواري
ڪٽي جنم مرڻ دڪـــدائي.

٣- سنگ سنتن جو گڻ ڪاڻي، ٻڌ ٿيندي امرت باڻي
چڙهي مستي موج سوائي.

٤- ستسنگ جو رنگ نرالو، ڪهي ٽيئون ڪري اُجالو
ڪيدي دل مان درمت دوائي.

راڳ ڪلسو پڇن ١٥-

ٿل - منهنجو ايشور عرض اگهائجانء،
پنهنجي چرڻ ڪمل ۾ لڳائجانء.

١- پريو تنهنجي شرڻ آهيان،
اڀي ٿا جڳ جي وستو چاهيان
هري درشن پنهنجو ڪرائجانء.

٢- سڀ گهٽ واسي انترجامي،
بخشي ٻدلون منهنجون سوامي
سڀ من جي ميل مٽائجان.

٣- جهڙو تهڙو پنهنجو جاڻي،
الڪ سنگ صاحب ٿي ٽون ساڻي
الت وڃلي دکن ڪان بچائجانء.

٤- ڪهي ٽيئون هر ڪين وسارج،
هردم ڪرپا درشني ڏارج-
ٻو سنڌ ڪان پار بچائجانء.

راڳ ڪلسو پڇن ١٦

ٿل - ڪر مهر اسانتي مالڪ - اسين آهيون تنهنجا ٻالڪ.

١- لمي اردر ڪيون ٿا ٿياري-
ڏي ڪنهنجي ٽون نه موٽاجي
هي جڳد پش جڳ جا پالڪ.

٢- ٽون سڀ کي روز رسائين - ٽون پاپان ڦتل وسائين
هي خلق سڄيء جا خالق.

٣- ڏي گيان ڌيان جي شڪتي-
ڪهي ٽيئون ڏي پربها ڀڳتي
هي دين بندو دک گهالڪ.

راڳ ڪلسو پڇن ١٧-

ٿل - مولڪي سنگر ٻو جل ٿار ٽون،
پنهنجي ڪرپا درشني ڏار ٽون.

١- ٿاهي تو ان بيو ڪو هيلو، اڇي واهر ني وسيلو
ڪري دپا دکن کي ٽار ٽون.

٢- ڪن پرمن جا آهن پاري،
ڏسي ڏپل ڏکي تو ڏهاڙي
هت ڏيئي همت جا اڪار ٽون.

٣- ڏاڍو لوڀ لهر آ ڏلايو، ميچ موه ممت آ منجهايو
چاڙهي ٻوڌ بيڙي ڪر پار ٽون.

٤- ڪهي ٽيئون ٽون سمرٿ سائين،

پو سنڌ کان پار پچائين -
منهنجو آواگمن نوار ٽون.

راڳ ڪنسو ڀڄن ١٨-

ٽل- آهي پرام جو پند اٿالکو،
هيءُ ڏکيو لنگهڻ آهه لالکو.
١- جيڪو سختيون سور سهائي،
هلي نعيءُ لڏيءُ ۾ ڪاهي -
سب لاهي سر جو سالکو.
٢- سو پار پوي هن لڙ کان، جو ڪين نڇي ڪنهن اڙ کان
گلي پائي گلا جو گالکو.
٣- هي پرام نہ سستو چاڻيج، ڪٽي ڪند ڪلهن کان آڻيج
هي ملهہ کان آهہ مهانکو.
٤- ڪهي ٽيئون سولي پائي، جو لوڪ لڄائون لاهي
هي سودو لاهي سهالکو.

راڳ پهاڙي ڀڄن ١-

ٽل- ساکي سرجڻ هار، سا لي ذاڻ اسان جي.
١- پنهن لتن جو پرو آهي، ٽنهن ۾ آلم سار،
سا لي ذاڻ اسان جي.
٢- الني پهر الدر ۾ جو لي، اکنڊ گيان اپار-
سا لي پاڻ اسان جي.
٣- أسڻ پاڻ پرلہ جو سروپا، الهڻ سکہ اسرار-
سا لي شالڻ اسان جي.

٤- ڪهڙا ٽيئون لوڪ ٽڏهين ۾، چيتن جو چمڪار-
سا لي ڪرالڻ اسان جي.

راڳ پهاڙي ڀڄن ٢-

ٽل- سنتن سنگ مهان، پالو مون پاڳ ڀلي سان.
١- سنتن پنهنجو پال پلالي، ڏنو درشن دان.
٢- پاو ڀڳت سنتوش صبوري، پرڀر ڏنو پرڏان.
٣- ڪهي ٽيئون جن ڪرپا ڌاري، ڪيڙ وڪل ڪليان.

راڳ پهاڙي ڀڄن ٣-

ٽل- سرٽيون سنت سجان، آيا اڱڻ اسانجي.
١- ٽن من جن جو آهہ اروڳي،
جيئون مڪتي ڀسورڻ جوڳي-
گيالي سي گڻوان.
٢- پر اپڪاري پر دکہ هاري، پرم وپراڳي پرهم وپچاري
نهڪامي نرمان.
٣- سک سان ٽن جي شيوا ڪرپان،
وچن سٽي هردي ۾ ڌرپان، ڪهي ٽيئون ڀڳوان.

راڳ پهاڙي ڀڄن ٤-

ٽل- سنتن جو سٽسنگ، سدا ڪر پرام سچي سان.
١- سنتن جو سنگ لڻ سکدالي،
سب دردن جي آهہ دوالي-
ميٽي مسٽڪ الڪ.

٢- سنتن جو سنگ هردو تاري،
تن من جي تو تپت نواري.
آنند ڏني اپنگ.
٣- سنتن جو سنگ اوديا ٽاري، هردي الپنه جوتي باري
پرم ڪري سڀ ننگ.
٤- نيئون تاري سنگ سنتن جو،
پيالو پياري رام پدن جو.
چاڙهي آلم رنگ.

راڳ ڀهاڙي پدن ٥-

ٽل- ڀڳتن جا ڀڳوان، هردم ڪاج سنواري.
١- ڀڳت ڪبير جي پنج رکيائين،
باڻ ڪبير تي ٻڪي ڪيائين.
دل گهرلو ڏي دان.
٢- ارجن جو هٿيو رٿ واهي، رڻ ڀومي ۾ ٿيو سهائي
پرم ڏسي پرڏان.
٣- سنڌي خاطر هٿيو ٽالي، سڌ لي جي سڀ ويپت هٽائي
مهر ڪري مهربان.
٤- ڀڳتن لاءِ اوتار ڌري تو،
ڪهي ڏينهون دک دور ڪري تو
داتا تي دياوان.

راڳ ڀهاڙي پدن ٦-

ٽل- شووهر شووهر سدا تون آڄاري،

ٻسم باڻ ٻنهجو ارٿ من ويچاري.
١- نه تون ديهه الڌ ڀون، ٻڌي من پراڻ،
نه تون ڪرم ڪرتا نه ڀوڪتا وگيانا-
نه تون ديهه ڪارڻ نه تون ڪوش ساري.
٢- نه تون وشو ليجس نه تون پراگيه الپڪه،
نه تون ورات سوتر نه تون ايش سروگيه
سوبر شڌ چيتن تون اسنگ نروڪاري.
٣- اجر تون امر تون اننت تون انادي،
اکنڊ ايڪرس تون نرگڻ نرآباڌي
سوجه لاءِ سماڌي ٻرهم روپ ڌاري.
٤- ڪهي نيئون آلم ٻرهم هڪ سچائي،
رکي ڀاو ٻورڻ ٻرهم باڻ ٻچائي،
ٻڌي پيد پرالعي اچل ٿيءِ اداري.

راڳ ڀهاڙي پدن ٧-

ٽل- هري روز روزي سڀن کي رسائي،
استاور جهنگم سڀ جيون کي لپائي.
١- جل ٿل جهل ۾ جتي تا رهن جي،
الهن کي الي تي چوڻو هر پڳائي.
٢- پلي جيو ڪولي ڪري پاپ کهڙا،
ڏني قوم تنهن پي ڪڍهن نا ڀلائي.
٣- ڏني ڪڻ ڪهڙيءَ کي ۽ من ڏي هاٿيءَ کي،
چڏي ڪين ڪنهنکي ٻاپن پي ٻچائي.

٤- ڪڏهن ڪاس ڏي ؟ مرن ماس ڏي نو،
ڇهڙو ڪاڄ جنهنجو لهڙو ڏينهن لڳائي.

٥- کهي نيٹون ڇنا ڇڏي ٻيت جي لون،
ڇوڄ ٿام هر جو اچل ڇس ٻٽائي.

راڳ پهاڙي پڇن ٨-

ٽل- مسه ڪي ڪڏهن ماس ڪاٽڻ نه گهرجي،
اشڌ ڪاڄ ۾ دل لڳائڻ نه گهرجي.

١- ڪرڻ جيو هنسا وڏو پاپ آهي،
گلي ڪنهن جي ڪاٽي وهائڻ نه گهرجي.

٢- ٻکي ماس جو ٿي لرڪ ۾ وڃي سو،
وڃي لرڪ ۾ جيءُ جلائڻ نه گهرجي.

٣- ٻکڻ ماس وارو پسون آهه جڳ ۾،
منش ٿي پسن جيئن ٻٽائڻ نه گهرجي.

٤- کهي نيٹون ڪولي گرلڪ سنت چون ٿا،
ڪڏهن جيو ڪنهنکي ستائڻ نه گهرجي.

راڳ پهاڙي پڇن ٩-

ٽل- ٻون ياد پل پل، پرتم پيارا-
ڪڏهن ڪين وسرن، سڄڻ سي سچارا.

١- ڇڏهن ڪان جدائي، ڪٽي آهي جوڙن-
ٿڏهن ڪان اکين مان، وهن نير نارا.

٢، ملو ٻو نه مولکي، ٻرٻن ريءُ لڳي لو-
ملن شال مولسان، جيءُ جا جيارا.

٣- ڏنم جاچي جڳ ۾، سندن مٽ نه ڪوئي-
ڏٺي پريم ويا جي، ڪسي خيال سارا.

٤- کهي نيٹون کهڙيون، ڪيان ٿن جون ڳالهيون
ڪٿن گيان پڳٽيءَ، جا سي پربدارا.

راڳ پهاڙي پڇن ١٠-

ٽل- شڪر ڪر شڪر ڪر، سڄڻ لون سدائين-
پيا شڪر منهن مان، ڪيڄ ٻي نه وائي.

١- رکي رام جيئن، رهج راضي لنهنجي-
ڪر نه دالهن ڪڏهين، رکي رانج رائي.

٢- رکي چاهه چت ۾، گهٹو ڪين گهر لون-
پرٻوءَ جي ڏني لي، صبر ڌار پائي.

٣- شڪر ۽ صبر هي، وٹي لو پرٻوءَ کي-
شڪر ريءَ نه هر ڪيءَ وٹي ڳالهه ڪائي.

٤- صبر دل ۾ ڌاري، شڪر ٻول منهن سان-
کهي نيٹون جنهنسان، اگهي سڀ ڪمائي.

راڳ پهاڙي پڇن ١١-

ٽل- وڃي در گروءَ جي، لهل ڪر پيارا-
ولي شبد گر ڪان، الد ر ڪر آچارا.

١- سرت ڪي گروءَ جي، شبد ۾ لڳائي-
ڌري ڌيان دل ۾، ڏسج لون لظارا.

٢- رکي پريم شرڌا، ڪري سنگ گرن جو-
سٹي وچن ٻٽارت، وٹهي ڪر وچارا.

٣- ڪوي نمئون ڪاني، ڇڏن سڀ جڳمڻ جا-
ٻھر ڳيان سان لون، ٻالڪ موکھ ڏوارا.

راڳ ڀهاڙي پَد ١٢-

ٽل- سواس سمرلي سوري. ڏاڙ لھ ڏوري.
١- سواس امولڪ مائڪ مولي-
جڳديشور جي لڳهن ۾ جولي-
ڏس وجود ۾ وڙي.
٢- سواسن مالا سڪ سان سورج-
لوڪون لڪائي چرخو چورج-
اور اندر ۾ اوري.
٣- کهي نيئون هي سواس سڄاڻج-
گر منتر سان ڀاڳ ڀڄاڻج-
من جي ڪلنا ڪوري.

راڳ ڀهاڙي پَد ١٣-

ٽل- رهي رام جنهين لي راضي لو.
ڪٿي جڳت منجهان سو ڀاري لو.
١- ٻل ڦهري ڪرڪان شم ڪري-
۽ ٻاري سر لي مھر ڪري-
ٻر وار ولڳو لڳهن ڪيم ڪري-
جنهن نام ڪري نه لواري لو.
٢- جنهنتي رام سڄو لوچالو ڪري-
لڳهن واء لڳي نا تاء ڪري-

نا شسعر ڪولي گهاء ڪري.
جو ڪري السڪ در آري لو.
٣- کهي نمئون ٻاي ڪرتار آهي-
ڀو ليل سڄو سنسار آهي-
ور لو هر جو جنهن آڌار آهي-
سو ڪهن ڪڏي مونا جي لو.

راڳ ڀهاڙي پَد ١٤-

ٽل- ڪر ستسنگ شانتي ٻالڻ لاء،
۽ من جي ميل مٽائڻ لاء.
١- تو ستسنگ ۾ سٽ گيان ملي- لڀ آتم جو وگيان ملي
۽ هر جو ٻرلم ٻسرڏان ملي،
ڪر ستسنگ رام رجهائڻ لاء.
٢- ستسنگ سمند نه الاهه الي،
جت مولهن جو ٻـ-ر واهه الي،
جي گيان گٽن جو چاه الي، ڪر ستسنگ گٽن ٻرائڻ لاء.
٣- تو ستسنگ مان غم غرض مٽي،
۽ ڪومت جنم جو ڦرض مٽي-
سڀ تن من جو تو مرض مٽي،
ڪر ستسنگ درد هٽائڻ لاء.
٤- ستسنگ سان چت لائي لو، سو سڪ ۾ ٻاڻ سمائيندو
کهي نمئون ڪشٽ جلائي لو،
ڪر ستسنگ سهج سمائڻ لاء.

راڳ پهاڙي ڀڄن ١٥-

ٽل - من ڪالهه نه ڀڄ لون ڏيان ڏري،
جو جالو آهه سو اوس مري.
١- ڀل ڀر هجي يا فقير هجي، ۽ ملڪ سڀ جو مير هجي
۽ ٽڪر هجي يا ڪمپر هجي،
پر ڪال نه ڪنهنجي ڪياس ڪري.
٢- ڀل ڀاري ڪوٽ اڏائي ڪٺي،
۽ سو رهي ڪو نه سڏائي ڪٺي
۽ ڪيڏو باغ بڏائي ڪٺي،
نه ڪا آگ عزل جي ليمڪ جري.
٣- هڻان ڪيئي ڪالوٺ ڪان لڏي،
ويا ماڙيون بنگلا باغ ڇڏي.
ڇڏيا موت سڀئي ڪاڪ ڪڏي،
تو ڪال ڪنهن کان ڪين ٽري.
٤- جو جيتري من کي ماري ٿو.
۽ گيان گروءَ جو ڌاري ٿو.
سو ڀاڳ ٽري جڳ ٽاري ٿو.
ٽئي ٽيڪون ڪنهن ڪال ڀري.

راڳ پهاڙي ڀڄن ١٦-

ٽل- اڄ منهنجا ليا ڀر ڀاڳ ڀلا- گهر آيو ستگر ڀير ڀري
ڪري درس گروءَ جو اکڙين سان-
ٿي دلڙي منهنجي خوب ٺري،

١- ستگر جي موکي پياس هئي.
ان درشن ڏل ۾ اداس هئي
اها منهنجي من ۾ آس هئي.
ڪڏهن درشن ڏيندو مهر ڪري.
٢- اڄ ستگر ڀاڳ ڀلايو آهه - من آنند ڏانهن آيو آهه
ڪيو لاهيو گروءَ سڄايو آهه.
ليا درشن سان سڀ پاپ ٻري.
٣- ستگر کي سيس نمايان مان-
ڪهي ٽيئون پلون ڪٿايان مان
ان ڏن جي پڪ چڙهايان مان-
سڀ من جو مان گمان هري.

راڳ پهاڙي ڀڄن ١٧-

ٽل - ڀو ساگر کان ڪر پار پرڀو،
مون کي ڪنهنجو ئي آڌار آهي -
ان ڪنهنجي سهائڪ ناهه ٻيو،
سڀ سوارٿ جو سنسار آهي.
١- مون جڳ کي آ جاچي ڏٺو،
سڀ سوارٿ جا آهن ساٿي-
ان سوارٿ جي هڪ تون پرڀو،
ٻيو مطلب جو پريوار آهي.
٢- ڇڏي اوٽ اڄها ٻيا دليا جا،
هڪ ڪنهنجي شرڻ مون آهه ورتي.

تنهنجو نالو شرڻ پالڪ پرڀو،
۽ سڀ ڏک ڀڃڻ هار آهي.

٣- جن ڀڳتن تنهنجي اوٽ ورتي،
تن سان تون جڳ ڪٽ ڪٽين ساٿي
تنهنجو ڀڳت وتسل آ برد پرڀو،
۽ ڏيڻ جو رکوار آهي.

٤- مان جهڙو تهڙو تنهنجو هان،
ڇڏ در تان ڌڪاري نا موٽکي
ڪهي نيئون ڪر پنهنجو پرڀو،
مون پڪڙيو تنهنجو دوار آهي.

راڳ پهاڙي ڀڄن ١٨-

ٽل- ڌر ڌيان پرڀوءَ جي چرڻن جو-
جو آد انت رکوار هندا-
اهو منش جنم جو مقصد ٿي-
ڪر پرڀوءَ ساڻ پيار هندا.

١- جو مالڪ چولي کي پالي- هر چولي ڌيان ٿو لائي
سو هيري ٿو ڦن کي هاري-
ڪري جيون ٿو بيڪار هندا.

٢- جنهن لاءِ عمر وڃائين ٿو- ۽ سواس امول گنوائين ٿو
سي انت سهائي ڪين ٿين- آهي مطلب جو پريوار هندا.

٣- جنهن ڌن لاءِ ڪوڙ ڪمائين ٿو.
ڌن ڀڄڻ رات وڃي ڏک پائين ٿو.
سا مايا بادل جي ڇايا- ٿي ٿر نه رهي هر وار هندا.

٤- هر هر نا اهڙو وقت ملي-
هن جيون جو نا بخت ڪلي-
ڪر سڦلو مالڪ جو چولو-
ڪهي نيئون جي ڪرتار هندا.

راڳ پهاڙي ڀڄن ١٩-

ٽل- آهين سڀ ۾ ايڪ روپ سدا،
تون آهر روپ الوپ سدا.

١- هي ڌرتي جو سنسار الڳ، ۽ جوتو جڳ جهان الڳ-
سڀ ڪلپنا ميه وستار الڳ،
تون ساکي روپ سروپ سدا.

٢- سڀ برهم مان اوم اچار ٿيو،
سو ڪرتا روپ ڪرتار ٿيو-
تنهن مايا جو وستار ڪيو،
سو تو ۾ آهه اروپ سدا.

٣- تو مايا مان مهتتو بڻيا، مهتتون مان ٽي گڻ ٿي ٿيا-
ٿيا ٽن مان سو رهن الڳ بيا،
تون ٽنهين کان پر الوپ سدا.

راڳ پهاڙي ڀڄن ٢٠-

ٽل- آئي امرت ويلي ڌياءِ هري،
هيءَ مالڪ ديهه نه ملندءِ وري.

١- جو امرت ويلي رام رٽي، تو تنهنجي من جو روڳ هٽي
تون ٻي رام رٽي وڃ ڪشٽ ڪٽي-
لاهه سر تان پاپن جي ٿي پري.

٢- جو ٻچن هري، جو پالي ٿو، من مايا سان ملائي ٿو
سو جم مرڻ کي پائي ٿو،
۽ سک نہ لهي ٿو ڪڏهن ذري.

٣- جي جواليءَ ۾ نہ ڏ ٻاليندا آن،
ڏون پيريءَ ۾ پڇتائيندا آن -
هيءَ لوڪ پرلوڪ لڄائيندا آن ؛
اها سنت چون ٿا ڳالھ کري.

٤- ڪهي نيئون هر ڳن ڳائي وٺ،
گر چرن سان چت لائي وٺ
هيءَ جيون سڦل بڻائي وٺ،
ڀو ساگر کان وچ ترس تري.

راڳ ڀهاڙي ڀڄن ٢١-

ٽل- ستسنگ ڪر تون شرڌا سان.
مالڪ جم اهڙو وري ڪونہ ايندو.

١- ماس گرڀ ۾ الٽو مونڪر. لٽڪيئن ٿي -
چوراسي لک جوڻين ۾ تون ڀٽڪيئن ٿي -
جم ڏنو هي ڀڳوت آ،
رکجانءِ تون ياد دل ۾ وري ڪونہ ڏيندو.

٢- جڏڪي ڪران سو هاڻ ڪري وٺ وقت الي -
سيوا سمرڻ دان ڪرڻ جو بخت الي -
خاص ڪٽڻ لاءِ آئين تون ؛
پاڻ نہ اهڙو لڀندو، وري ڪونہ لڀندو.

٣- ڪهي نيئون وٺ ستگر جي تون شرڻائي -
سيک اها ئي سڀني سنتن سمجهائي -
گيان ور لو جن ستگر جو،
ڪال ڦهاري ٽٽڪي، ڪڏهن ڪونہ ليندو.

راڳ ڀهاڙي ڀڄن ٢٢-

ٽل- ستگر لوکي هٿ جوڙي -
سيس نوايان هر هر ؛ عرض اگهاءِ تون.

١- ستگر تنهنجو ٽانءَ نماڻن ماڻ آهہ -
هيڻن جو همراهہ نماڻن ماڻ آهہ ؛
جهڙو تهڙو تنهنجو هان. ساگر کان ستگر مولکي،
پار پڄاءِ تون.

٢- ستگر منهنجي ڏوهن جو نا پار آهہ -
پر تنهنجو هر دم بخشڻ هار آهہ،
مهر ڪري ڪٽ جم ڦاسي -
سمع سڀي ڏيئي مولکي، چرن لڳاءِ تون.

٣- ڪهي نيئون گر منهنجو هيٺو حال آهہ -
داتا تنهنجي در هيءَ منهنجو سوال آهہ -
ديا ڪري ڪر پورو تون -
پڪيءَ جو دان ڏيئي. دکڙا مٽاءِ تون.

راڳ ڀهاڙي ڀڄن ٢٣-

ٽل- ستگر دواري هل پياري - سک ۽ شرڌا کي ڌاري
سيس نوائجانءِ.

۱- سيوڪ ٿڪجي گر جي سيوا ڪماءِ تون -
سيوا سان من تن جي مئل مٽاءِ تون.
گر منتر سان چت لائي، من جا سڀ ڦرنا ٽاري -
ڌيان لڳائجانءِ.

٢- پورڻ گر کان پائي آتم گيان کي -
آتم گيان سان دور ڪري اگيان کي
پنهنجو پس تون پاڻ سدا. ڀيد ۽ پرالبد ٽاري،
سرت سمائجانءِ.

۴- ڪهي نيڻون گر ان ڪڏهنجو نه آڌار ٿئي -
گر بن جيو نه ڀو ساگر کان پار ٿئي -
جي تون پورڻ سکه چاهين- تن من جي هٺ کي هاري
گر کي رجهائجانءِ.

راڳ پهاڙي پدن ٢٤-

ٽل - من جونو ڇڏ ماڻو،
هٺ ڪوله رهيو ڪولي، ٿيو سڀ جو لاڏلو.

۱- جن ڪوٽ اڏيا پارا، هئا سور هيه پل وارا -
هٺ ڪين رهيا سي پي، سڙي الٽ ٿيا ڇارا.

٢- جي ڪلاوان ڪامل، هئا عالم ۽ عاقل،
هٺ ڪين ڇڏيا سي پي، ٿيا ڏر ليءَ ۾ داخل.

۳- جي سعد ر سولهارا، هئا جا جڳ سينگارا -
هٺ ڪين ٽڪيا سي پي، ويا ڪوچ ڪري سارا.

۴- جي داتا هئا دالي، ۽ تپسوي هئا ڏپالي
هتان نيڻون ويا سي پي، جڳ جاڻ سڄو خالي.

راڳ پهاڙي پدن ٢٥-

ٽل - من مورکه تون جاڳي - هي جنم سڦلو ڪر -
گر چرڻن ۾ لاڳي.

۱- ڏيئي الله رام کي ٽالو -
رهي سنتن جي سنگه ۾ - پيءُ پريم سدو پيالو.

٢- هيءَ مٿيا آهي مايا - ڇڏ ٻالور ٿر نه رهي -
جيئن درخت جي ڇايا.

۳- سر ڪال بيٺو آهي - رکه داوا نا دم جي -
وت اڳه لاءِ ڪجهه ناهي.

۴- جڳ سپني جيئن جاڻي - ڪهي نيڻون ڇڏ ٺهڪي -
جپ رام نام پراڻي.

راڳ پهاڙي پدن ٢٦-

ٽل - هيدا ٻول آهو تون پار - ڪيئن ماٺ گڙپ ۾ جو -
تون ٺهڪي ڪين وسار.

۱- ڇو ٻول ڀلائين ٿو - رس ٻوڪن ۾ پڃي -
ڇو جنم رلائين ٿو.

٢- جڳ ٻڌن ۾ ڦاسي - ڪپ ڪرم ڪري تون نا -
ليءِ لسرڪن جو واسي.

۳- جنهن توکي هيدا ڪيو - تنهن مالڪ جو ٿورو -
ڪيئن وسري توکي ويو.

۴- جڳ جاڻي دکه راسي - ڪهي نيڻون هر سمري -
پاءِ آتم اولاسي.

راڳ پهاڙي ڀڄن ٢٧-

ٽل- مٺي رام سنڌي ٻولي- سڀ ٻرام سڃي سان اون
لي سنتن جي گولي.

١- جڳ جولو لي سارو- رک لهن له لڌهن سان لون-
ڪر ٻسر ٻوءِ ڪي ٻهارو.

٢- هيءُ جولي آ ڏيهي- ڪر ماڻ له لڌهجو لون-
هر سمرڻ ڪر واهي.

٣- هلي سنتن جي سنگ ۾- سڀ وڇن رکي شرڌا-
رچي لعل لي هر رنگ ۾.

٤- رلي ستگر ڏان سڪيا- ڪهي نيئون رهي لڌهن لي-
ڪر آتم جي لکيا.

راڳ پهاڙي ڀڄن ٢٨-

ٽل- لي ستگر مان سوالي- در لڌهڄي لي آس-
جهڙ مولڪي نا خالي.

١- هڪ دان اهو چاهيان- رهي سنتن جي سنگ ۾-
ڳڻ گوبند جا ڳايان،

٢- ڀو ستگر ڏي سمجهي- رک شرڻ سدا ڀڄڻ جي-
ڪٽ ڪجهڙ پا ۽ ڪمتي.

٣- نهو شب گڻ جي راسي- ۽ گيان سڀو ڏيئي-
ڪٽ ڪرمن جي ڦاسي.

٤- چولون هر درشن آسا- ڪهي ٽيئون من آهي-
ڪر ٻوري سا ٻاسا.

راڳ پهاڙي ڀڄن ٢٩-

ٽل- امان ا رهجي ڪٿان ايندو؟
هيءُ سالڪ ڦيري جو ڏس سوهو ڪٿان ايندو؟

١- هڪ ڪوٽ اندر رهجانءِ،
لسڻ سنتن جي سنگ ۾، رهي سختيون سر سهجانءِ.

٢- ڀو مال مٺا ڪاڪانءِ،
جڏهن اکڙي لڳي لڏهين، هٿ روئيءَ ڪي لانجانءِ.

٣- نئون سچا لي سمجهانءِ،
جڏهن لڌ اچڻي لڏهن، ڏڻ ڏ رليءَ لي ڏ رجانءِ.

٤- چولون ٻهڄا جڏ ماري،
من جا وڪار جنجي، جڏ نيئون سڀ تاري.

راڳ پهاڙي ڀڄن ٣٠-

ٽل- سڀ گيان سچو ٻهارا، لون ٻڌهر روپ آهين-
ٻيچ ٻهد ٻور سارا.

١- هيءَ ڏيهي لون ڏاهين، هن لن ڪان لهارو لون-
لس اجر امر آهين.

٢- من اندر ان ڪان له ٻري، سکروپ اکنڊ اون هي-
ڏس اندر ڏ ٻيان ڌري.

٣- ٻڌ ٻرانڻ له جاڻي لو، لو جاڻين لو ان ڪي-
انهن ٻڌ وکاڻي لو.

٤- ڪهي ٽيئون سٺ ٻولو، خود شاه سچو لون هي-
ٻو غافل لڏهن ڪولو.

راڳ ٻهاري ڀڄن ٣١-

ٽل- گرو الک سهلي ڪجاڻ ه- هن ڀاري ڀؤ جل ۾،
ٿون لسام جهاز ڏ جاڻ ء.

١- ڏسي ڪڻ سندا ڪڙڪا- مڇ ماڳر ۽ واڳون،
دل ڪالي ٿي ڏ ڙڪا.

٢- مان شرڻ تنهنجي آهيان- ڪر ڀار گرو ٻل ۾،
لسو چرڻ سر نايان.

٣- آهيان ليچ لاڙو مان- ڪر ڪرپا گرو مولتي،
آهيان عيبن هاڙو مسان.

٤- ڪهي نيڻون ڪر جوڙي- ڪر مکمع مولکي سوامي
سب جڳ ٻڌن نوڙي.

راڳ ٻهاڙي ڀڄن ٣٢-

ٽل- ٻرلم ٻرڀوءِ سان ڀاءِ منهنجا پيارا.

١- ذات پات ٿي ڻ ڀرسن ٿئي ٿو،
ٻرلم ڏسي هر درشن ڏيئو-
ٻرلسم سان رام رنجهاءِ.

٢- ٻرلم ٻرڀوءِ سان جنهن آ پالو،
واري چاڙهو تنهن جم جو خالو-
ٻرلسم جي جوت جڳاءِ.

٣- ٻرلم جي رنگ ۾ جولي رچيئو،
ٻرٻر تنهن وٽ ڀسارڻ اچيئو-
مسن ۾ ٻرلسم وڌاءِ.

٤- ڪهي نمئون هر ٻرلم جو ٻاسي،
ٻرلم مدد ۾ آهه نسواسي-
ٻرٻر سان هسر ڳن ڳاءِ.

راڳ ٻهاڙي ڀڄن ٣٣-

ٽل- وڌ ستگر جي شرڻالي، آلد دالي.

١- گر شرڻيءَ ۾ آلد آهي، جمع گر چرلي رڪ تون لاهي
لئي لوڪ پرلوڪ سهالي.

٢- گر شرڻيءَ ۾ جيڪي آيا، موه سڪهي لا لنڪي مايا
تون رهه گر شرڻ سدائين

٣- ٻرم ٻرلتر ستگر داون، ڪري پتمع ڪي جا ٿي ٻاون
ڪٽي جم مرڻ دک پالي.

٤- ڪهي نمئون تون ڪر لا ڀاسو،
گر شرڻيءَ ۾ ڪر لمع واسو.
ڪر مسالش د ٻهه سهالي.

راڳ ٻهاڙي ڀڄن ٣٤-

ٽل- هل ستگر جي تون دواري، شرڌا ڌاري.

١- ستگر دين ديالو آهي، شرڻ پئن رکهالو آهي-
پئي تنهنجي اون ڻ پناري.

٢- ستگر نام جي لاو چڙهالي، ٻو سند ڪان ڦو ٻار پچالي
وڌ اوڌ تنهنجي بياري.

٣- ستگر سر ٻهو دانا ڻاهي، گيان ڏ ئي جو سب دک لاهي
من لڳ تون تنهنجي لاري.

٤- ڪهي ليئون ستگر جي سنگ ۾،
من پنهنجو رنگ رام جي رنگ ۾ -
وڃ مالش جنم سڌاري.

راڳ ڀهاڙي پدن ٣٥-

ٽل- ستگر صاف سڻاءِ لون،
ڪهڙن مهنجو ڪلياڻ لڳي؟
ستن جي وڃ اوٽ لون،
انهن لهنجو ڪلياڻ لڳي.
١- وڏي جنم جنم سنڌو، ڪهڙن ٻري اگيان لڳي؟
ڏيئو ٻارج گيان جو، انهن ٻري اگيان لڳي.
٢- چنچل ٻالڪ من مٽان، ڪهڙن مهنجو فرمان لڳي؟
ٻڌ گر مهتر ڏور لهن، انهن لهنجو فرمان لڳي.
٣- جنم چوراسيءَ کي چڙي، ڪهڙن وري انسان لڳي؟
گر سيوا ھر ڀڳت سان، جنم وري انسان لڳي.
٤- ڪهي ليئون مون مٽان، ڪهڙن راضي ڀڳوان لڳي؟
من ۾ ٻرابر رکه سچو، انهن راضي ڀڳوان لڳي.

راڳ ڀهاڙي پدن ٣٦-

ٽل- ستگر لهنجي شرڻ ۾، وڃي ڏيهن گذاريان،
سيوا لهنجي لعه ڪري، من جي ميل اتاريان.
١- سڪ جو لهنجي شرڻ ۾، وڪڙڻ ۾ نه آهه سو
داون اهڙيءَ کي چڙي، اتي هنڌ مان نه گهاريان
٢- ستگر صورت لو ٻيا، ڪڏهين اتي جي نا ڏسان

ھر هنڌ مورت لو سندي، ليڪن ساڻ نهاريان.
٣- ستگر پنهنجو حال مان، لوسان سارو اوريان
دان ديالو لو سواءِ، اٿي سان ڪهن اچاريان.
٤- ستگر لهنجو نام جو، امرت ڪان ٻي آ منو
ليئون لهنڪي لعه جپي، پنهنجو جيءُ جياريان.

راڳ ڀهاڙي پدن ٣٧:-

ٽل- آهين مسافر ڏيهن ٻه ٽي- ڪر نه ايڏو مان لون
قائم رهڻ ٻن نا هتي- ڪهن پڌالج ٻاڻ اون.
١- راوڻ راجا لنڪ جو- ڪال جنهين ڪٽ سان ٻڌو
سو ٻي آهر رهو هلمو- ايڏي ٿاڻ نه ٿاڻ لون.
٢- ڪيڏو هرنا ڪس ٻلي- ور ور نا ها جنهن ڪهٽا
سو ٻي قائم نا رهيو- جاڻ سچو هي جاڻ اون.
٣- ڪارون جوڙي جهد سان-
چاليهه گنج ڪيا ڪٺا-
سو ٻي وٽو خالي هٿين- ڪٺندي ڪجهه نه ساڻ لون.
٤- ڪايا مايا ڪل سندي- چڙ جولي ايمان کي
ڪهي ليئون هر ٻاڻ سان- ڪر پنهنجو ڪلياڻ اون.

راڳ ڀهاڙي پدن ٣٨-

ٽل- جي موکشه سچي جي چاهه الي-
ٽان ستگر شبد ڪمالي وڃ،
اوديا جي اولڌهه مٽاڻ لاهه-
لون گيان جي جوت جڳالي وڃ.

۱- هي دُرلڀ چولو مانش جو-

پاڻ سان توکي آهي مليو،

ڇڏي دنيا جا سڀ خيال ڪوڙا-

هڪ رام نام کي ڌيائي وٺ.

۲- هي سواس امولڪ هيرا ٿي-

جو وڃين مفت وڃائين تون،

ڌري ڌيان هريءَ جو هردي ۾-

هي سڦلا سواس بڻائي وٺ.

۳- من موھ ممت ۾ ڦاسج نا-

ڪڇ چيت ڀلا هيءَ مهل اٿي،

کهي ٽيڪون جپي جڳديش سچو-

تون شانتي پد کي پائي وٺ.

راڳ پهاڙي پدن ۳۹-

ٽل- ڀڳوءَ سان ڪر پيار ري- ڀڳتن ڀيارا.

۱- جڳ سارو هي جهوٺو جاڻي- پريت نه تنهن سان لائج

ڀرم ستيهي ڀڳو پيارو- ڀو ڀر تنهن ۾ پائج

هردم هر ڪن ڳائج- رمز سان رام رهائج

ارمل ليهن لپائج- ڪرپا ڪندو ڪرتار ري.

۲- لوڀ دنيا جو لڪ ۾ ليندو.

تنهن سان لالو لوڙج،

آد جڳادي پرش الادي- تنهن سان جيءَ کي جوڙج

منهن نا ڪڍهين موڙج- خيال خشم ۾ کوڙج

تن من ڀيٽهو گهورج- ڀل ڀل ٿيءُ ڀلهار ري.

۳- ڀاڳ ڀڳيا مهل مڪالا- ماڻ ڀلا سنت تاري

کهي ٽيڪون کو ساڳ نه هلندو- توهو ممتا ڌاري

جوڻي تن جي ڀاري- ڪر دل تن کان نياري

عمر سڦل ڪر ساري- نام جپي ترڏار ري.

راڳ پهاڙي پدن ۴۰-

ٽل- تو سڪ سان سمس لوايان،

هي ستگر ساٿين تون، ڪر ڪرپا مولتي ڀٽهجي.

۱- ٿانءِ تنهنجو شرڻي پالڪ، ٻڌي آيو آهي ٻالڪ

ڪر مهر ميا تون مالڪ، مان داون تنهجي آهيان.

۲- آ شان تنهنجو گر شاهي، تون هيڻن جو همراهي

تون اي راهن جو راهي، ڪو تنهنجي مت نا پائيان.

۳- مان ڪهڙي ڪروڏي ڪامي،

تون انترجامي آهن سوامي

کهي ٽيڪون انترجامي، مان تنهنجو داس چوايان.

راڳ پهاڙي پدن ۴۱-

ٽل- مان سوالي تو در آهيان، هي ستگر سوامي تون

ڏي نام جو دان ڏيالو.

۱- تون ساري جڳ جو والي،

چڙهن کنهکي ڪمن کي ڪالي

ڪٽ ڪرمن جي تون جالي،

مان ڏوهه ڀرپور ڀڃايان.

۲- هي جولو جڳت پسارو، ڪري تنهنڪان مان نه ڪنارو
اڇي تنهنجو ورم سهارو، ٻيو ڀروسو نا ڪو پايان.
۳- ڏي ٻرهم سعدو گرو پيالو، آهي جنهن ۾ نشو نرالو
ڪر مهنجو اندر اجالو، مان گيت هريءَ جا ڳايان.
۴- ڪهي نيڻون ڪرپا ڌاري، ڇڏ ليکو جم جو واري
وت ٻڏ ساگر کان تاري، تو چرنن سيس نوايان.

راڳ پهاڙي پدن ۴۲-

ٽل- نون ساڪي چيتن آهين،
نون سڀني کان نيارو، ڪنهن سان شامل ناهين.
۱- هن تن سان تنهنجو ناهي، تن ماس هڏن جو آهي
پل ڪهڙا روپ مٽائي، نون ڪوله تو روپ مٽائين.
۲- هن من سان تنهنجو ناهي، من مايا جي وٿ آهي
پل ڪيڏالهن پي پيو ڪاهي،
نون ڪوله تو ڪيڏالهن ڪاهين.
۳- هن ٻڌ سان تنهنجو ناهي، ٻڌ پوٽن مان لٽي آهي
پل ڪهڙا رنگ رچائي، نون ڪوله تو رنگ رچائين.
۴- نون ٻراٽن کي تو جاڻين، ۽ اندر ڀان ڪار سڃاڻين
ڪهي نيڻون پاڻ پڇاڻي، ڇو نه سوهم ناد وڄائين.

راڳ پهاڙي پدن ۴۳-

ٽل- سڀ سڪ سان رام سنڀاريو.
هي مانش جنم سڌاريو.
۱- مٽي رام نام جي ماٽي، جا ڀڳتن جي من ڀاٽي،
سو پل پل رام پڪاريو.

۲- جن رام نام لئو لائي، تن پورڻ پدوي پائي
تن پاڻ تري ڪل تاريو.
۳- ڪر جوڙي نيڻون بولي، اپديش ٻڌو ڪن کولي
شري رام نام نه وساريو.

راڳ پهاڙي پدن ۴۴-

ٽل- ڏاڍي ستگر جي سڪ آهي- دل درشن لاءِ واجهائي،
۱- ڪٿ ستگر مهنجو آهي- جو پرمي آڻ ملائي
سر ڏيندس ڪنهن ڪي ناهي.
۲- پل بادل مينهن وسائي- سڀ ڪهڙا الک پڇائي
نه ٻه ويندس گر ڏي ڪاهي.
۳- پل ساگر ڏي پيو چوليون- ميچ ماگر بولن ٻوليون
نه ٻه ويندس پاڻ بچائي.
۴- پل سج جو تيج لڳائي- پل جهولا واءُ لڳائي
نه ٻه ويندس قدم وڌائي.
۵- پل ٻرسٽ جو پند پارو- هوي جهنگل گهور اندارو
نه ٻه ويندس واٽ پڇائي.
۶- پل لوڪ سڀو موٽن روڪي- ۽ طعنن سان پيو ٽوڪي
نه ٻه ويندس پاڻ ڇڏائي.
۷- وڃي گر جو درشن پايان-
ڪهي نيڻون ڪشٽ مٽايان،
چرنن تي سيس نوائي.

راڳ پهاڙي پدن ۴۵-

ل- سچي موج الله در آهي،
ڏسي منهن سڙهيءَ کو پائي.

۱- جن پاڻ ۾ جوالي پالي، تن الک کيو اسپالي
ڏون رمز ۾ روهه رلائي.

۲- ڪري تن من جي قرباني، پسي ٻر جي سو پيشاني
هت ڪافر جو ڪم ناهي.

۳- جو سيس تي هت ايندو، سو مست موج ۾ ليندو
سڀ لوڪ لڄائون لاهي.

۴- ڪڏهن نيڻون ليا متوالا، پي موج اهر جا پيالا
تن من جو پاس پلائي.

راڳ پهاڙي پدن ۴۶-

ل- هيءَ هيرو جنم لسو هارينو،
ڪجهه ڏيان هريءَ جو ڌارينو.

۱- جو قول ڪري هت آيا، سو ڇڏ پلائي مايا
اهو ٻول پريوءَ سان پارينو.

۲- ملي هر هر نا هيءَ ڏيهي، جهڙو رام اڪيلو ويهي
لهه آلس غفلت ٽارينو.

۳- ليهن سنتن سان لڳ لائينو، رکي شرڌا سيو ڪمائينو
سٺي تن جا وچن ويچارينو.

۴- سڪ نيڻون من ۾ ڌاري، ولي گيان گروءَ کان پياري
هي مالش جنم سڌارينو.

راڳ پهاڙي پدن ۴۷-

ل- جو ٻار ام ٻرپيوءَ سان پالي،
تنهن پڪڻ ڪي ڪو نه سنڀالي.

۱- هيءَ مٺي آهي مايا، جنهن جڳ جا جيو پلايا-
ٻڌ ٻڪڻ ڪي نه پلائي.

۲- من ڪپٽي آهي ڪارو، جنهن جڳت مڇايو سارو
ٻر ٻڪڻ ڪي نه مڇائي.

۳- جم ڪال ڪلن دکدائي،
جنهن ساري سرشت کپائي-
ٻر ٻڪڻ ڪي نه کپائي.

۴- ڪهي ڏيڻون جي هت چاهيو،
من پکوت ساڻ ملايو-
سک پايو هر ڪي ڌيائي.

راڳ پهاڙي پدن ۴۸

ل- من هڪ ڏينهن هلڻو آهي- هت رهڻو نوکي ناهي.

۱- هيءَ جڳت مسافرخانو- ليڪ ليندڙ هٽان روانو-
ڇڏ ممتا موه مٽائي.

۲- مليو منش جنم تي سهڻو- سڀ ڏيون جي من مهڻو
سو وڪرت ڇڏ نه وڃائي.

۳- هت ايندءِ نا هيءَ ويلو- ڪر مالڪ سان تون ميلو
ڇڏ خيال خوديءَ جا لاهي.

۴- دل ساڌ سنگت سان لائج- ڪهي نيڻون هرگز نائج
سڀ ٻول ڏنيا جا ڏاهي.

راڳ پهاڙي ڀڄن ۴۹-

ٽل- ڏاڍو عشق اڙانگو آهي، همت ڪائر جو ڪم ناهي.

۱- هن عشق ڪيئي نه لوڙيا،
سوين جوان ۽ ڇوڪريون جوڙيا،
ويا سر جو سانگو لاهي.

۲- هن عشق جي الٽي بازي، همت ڪوه ڪٽڻ ڪي غازي
جي سڌ ۽ ٻڌ لڌا ساهي.

۳- هن عشق جي راهه نياري،
ڪي سور هين ڪٽيندا ساري
جي هلندا ڦراون ڪاهي.

۴- ڪهي نيڻون عشق السٽي،
جو چاڙهي اهو خود مستي،
سڀ خيال دنيا جا ڊاهي.

راڳ پهاڙي ڀڄن ۵۰-

ٽل- هيءَ دنيا ساري فاني، ڪوڙي آهه ڪهاڻي

۱- ويا پير فقير امير- ڪوچ ڪري ويا وير-
آ ڪنهن ڪال جي ڪالي.

۲- جي ملڪ سڄي جا مالڪ- هئا پورڻ پرلوي پالڪ
تن نانءُ رهيو نه نشاني.

۳- ڪهي نيڻون ڪر نا ڪوڙي- هڪ ٺاڪر رام سچو ٿي
جپ تنهنکي پل پل پراڻي.

راڳ پهاڙي ڀڄن ۵۱-

ٽل- اسان هيڙو ڪڍيو آهه حق جو.
الي سودو رکيو سين ٻڪ جو.

۱- رام نام جي لوريون لکڙي-
ڳالهه ڪيون نا حق جي هڪڙي
اڪو ڪالون ڪٿيو لور لڪ جو.

۲- هن هٽ جو آ وکر نرالو- جولي ولي سو لئي متوالو
لڳي جهولو نه تنهن جم جهڪ جو.

۳- هن سودي ۾ خرچ نه ناڻي-
مڙد خريدي اوڙي ماڻي،
هيءُ سودو نه آهي شڪ جو.

۴- جو هٽ سر کي اڇي سنڀالي-
هن سودي کي سوني پالي
هيءُ سودو نه آ ٻڪ ٻڪ جو.

۵- ڪهي نيڻون هي سخن صفا ٿي-
هن سودي ۾ سدا نفعا ٿي
هيءُ سودو آهه لاشڪ جو.

راڳ پهاڙي ڀڄن ۵۲-

ٽل- سنتن تان قربان، ڪريان تن من پران.

۱- سنتن ٻڌو روپ سچالو- پورڻ آتم پد کي پاتو
نسنگ ٿي نرمان.

۲- جنم مرڻ کان سنت نيارا- پر هت ڪارڻ جن تن ڌارا
ڪن سڀ جو ڪليان،

٣- سنت پرڀوءَ ۾ ڀيد نه ڪولي- هو ارڳڻ هي سرڳڻ سوليءَ
آهن سي ڀڳوان ۔
٤- سنت سچا ست راهه لکائن -
ڪهي نيڻون ڪل ڀوم مٽائن -
آتم جو ڏيئي گيان ۔

راڳ پهاڙي پڌن ٥٣-

ٽل- ٻندا تون ڀهجو ٻاڻ پڇاڻ ۔
١- ڏس اندر تون جهاتي پائي- ڪير اندي ۽ ڪير ڳالهائي
ڪير جاڳي تو جاڻ ۔
٢- ڪير آهيان مان ويندس ڪيڏي -
ڪيڏي ڪر لاءِ آيس هيڏي
سو مقصد پڇاڻ ۔
٣- ڇا ديهي ۽ ڇا جيو آهي- ڇا مايا ۽ ڇا شيو آهي
سڀ کي صاف سڃاڻ ۔
٤- ڪهي نيڻون ڪر ستگر پورڻ-
گيان وٺي ڪر سنسا چورڻ-
پائيج پد نرٻاڻ ۔

راڳ پهاڙي پڌن ٥٤-

ٽل- امرت ويلي جاڳي هر جو- سمرڻ ڪر انسان-
جنهن ۾ راضي ٿئي ڀڳوان ۔
سمرڻ سان سک شانت ملي- ۽ ٿئي سڀو ڪليان ۔

١- سنڌ ۾ لوکي جنهين ڏاوڻ ،
سک سمپت گهر مال ڏاوڏن -
تنهن جو سک سان ڪر تون سمرڻ ،
ٻرلم رکي ڪر ٻرپو ٻرسن ۔
غفلت ننڊ کي ليائي ڪر تون ، سڦلا سواس سڄان ۔
٢- امرت ويلو سنڌ ۾ آهي ۽ پيءَ نام جو امرت ناهي
تن من جا سڀ ڦرلا لاهي ۽ چت کي اسٿت شانت بڻائي
آسڻ لائي گر منتر جو، جاپ جپيج پرڌان ۔
٣- ڪهي نيڻون ستسنگ ۾ هل تون ،
ڪين وڃائج وقت پل تون
پائي گيان اکنڊ نرمل تون، منش جنم جو ماڻج ڦل تون
اهڙو ويلو وري نه ايندو، دل ۾ ڌارج ڌيان ۔

راڳ پهاڙي پڌن ٥٥-

ٽل- ساڌ سنگت ۾ هلي پيارا، سک سان جپ ستنام
جنهن مان پائين تون آرام ،
هر سمرڻ ٻن ملي نه ڪنهن کي ٻرپو پورڻ ڪام ۔
١- رام جپي جي پڪس اٿي ويا ،
مالڪ جي من سيٺي وٺي ويا
پائي جيون مڪت مٺي ويا، ڪاٽي آواگون اٿي ويا
رام ڪريا سان سيڪو لنکي ، پيو ڪري ٻرڻام ۔
٢- رام جپڻ ۾ آهي آنند، ملي جنهن سان پد پرمانند

ٻري من ۾ گيا گيان سمجهه،

ڪاٽي ڪرم ڪال جــو ڦند

جنم مرڻ جو چڪر مٽائي، ڏي ٿو سک جو ڌام.

٣- ڪهي ٽيڙون ڪر سمرڻ صبح،

رام نام جي سک تون مصبس

ڪڍي ڪام ڪاوڙ ۽ قلفس، رک الله ۾ ايڪو علفس

سيوا ڪر تون تنهجي سک سان، رهي سدا لهڪار.

راڳ ڀهاڙي پدن ٥٦-

ٿل- آئي آئي رام جپ- گوبند جو نام جپ-

ويل نه وڃاءِ تون- ويل نه وڃاءِ تون.

١- ٻرالڪال جاڳ ڪر، من کي سجاڳ ڪر-

آلس کي تياڳ ڪر- رام سان راڳ ڪر

جڳ ڪان ويراڳ ڪر، اولهو ڀينجو ڀاڳ ڪر-

گر کي مناءِ تون.

٢- گنگا اسنان ڪر- دولت مان دان ڪر-

آلي سنمان ڪر- دور ابمان ڪر-

ياد ڀڳوان ڪر- پنهنجو ڪليان ڪر-

ڪوڙ نـــه ڪماءِ تون.

٣- جڳت جنجال لئي- جو لوڏن مال لئي-

ٻيلو سر ڪال لئي- تنهنجو نه حيال لئي-

ابهور اڪال لئي- ديـن ديـــال لئي-

تنهن کي نه ڀـــلاءِ تون.

٤- سمرڻ جو سنگ ڪر- ٻرڀوءَ جو ڏيان ڌر-

ڪٺن سان هردو ٻر- من جي تون ميل هر-

ڪهي ٽيڙون گر ڌر- رام نام کي سمر-

ٻـــرم ٻد پـــاءِ تون.

راڳ ڀهاڙي پدن ٥٧-

ٿل- سڀئي اُرداس گرو، ٻوري ڪر آس گرو.

سرهو اتڪال لئي- سرهو اتڪال لئي.

١- تيرٿ اسنان هجي، ساڌ و ديان هجي

ويد ن وکيان هجي، گيتا سدو گيان هجي

ياد ڀڳوان هجي من سان ڌان هجي، خام نه خيال لئي.

٢- ياون ٻر ياس هجي، گنگا جل ڌاس هجي

تلسي دل واس هجي، لعلڻ جي لاس هجي

ڌرم سندي ياس هجي، ٿما جي نه ناس هجي

هردو اجـــال لئي.

٣- مايا جي نه آس هجي، ڀوڳ جو نه ياس هجي

موه جي نه ڦاس هجي، ياپي نه ڪو ياس هجي

آلم ابياس هجي، ديهه نه اڏ يــاس هجي

اهــڙو يـــلو يــال لئي.

٤- ڪهي ٽيڙون ڌيان هجي، اهم برهم گيان هجي

آلم وگيان هجي، پيد جو نه يان هجي

من قربان هجي، الله مهان هجي -

ٻورو هي ســوال لئي.

راڳ پهاڙي ڀڄن ۵۸-

ٽل- داتار تون دیا ڪر- مالڪ تون ميا ڪر
اِهو منهنجو عرض آ - اِهو منهنجو عرض آ.

۱- سنتن جو سنگ هجي، پرڀو پريم هجي
رام نام رنگ هجي، آنند اُمنگ هجي
چنگ ۽ مردنگ هجي، ڀڳتيءَ جو اُمنگ هجي
اِهو منهنجو عرض آ.

۲- نام سمرڻ دان ڪجي، ڏُکين لاءِ منهنجو ڌيان ڪجي
پريم پرڏان ڪجي، ڌرم شرم شان ڪجي
آتم جو گيان ڪجي، وويڪ وگيان ڪجي -
اِهو منهنجو عرض آ.

۳- دیا ڌرم داس رهي، سدا چت شانت رهي
من ۾ ايڪانت رهي، ٻولو لڪا پرانت رهي
جاڳ پرڀات رهي، برهم سندي ياد رهي
اِهو منهنجو عرض آ.

۴- ٽيئون ڪمو داس ٿئو، هردي ڪيو واس ٿئو
دک ڪيو ناس ٿئو، ڪارج ڪيو راس ٿئو
سڦلا ڪيو سواس ٿئو، ڪٽيو جم ڦاس ٿئو
اِهو منهنجو عرض آ.

راڳ پهاڙي ڀڄن ۵۹-

ٽل- رام ڀڄن جو ڪر تون سعاٿو - سعاٿو ٿئي وڏائي.

۱- اهڙو وسلو هٿ نه ايندءِ،
رام ڀڄن سان سڀ سک ٿيندءِ.
سواسن کي لٽ ڪر نه سجايو، سجايو هر ڪن ڳائي.
۲- رام ڀڄن ۾ ٿورڙ سک ٿي. هرد ۾ جاپ جپج گرمکهه ٿي.
سنت سڄڻ جو سچ تون رايو- رايو هيئڙين هنڊائي.
۳- ڪهي ٽيئون لٽ سمرڻ ڪر تون-
ڌيان هريءَ جو دل ۾ ڌر تون
ڀڄن بنا ڇڏ ڪين اجايو- اجايو جنم وڃائي.

راڳ پهاڙي ڀڄن ۶۰-

ٽل- هلي ستسنگ ۾ هڪوار- پرڀو سان جيڪو ايندو
تنهنجو بيڙو پار- جلد پڻ سنڌ مان ٿيندو.
۱- سنتن جو سنگ آهي نرمل- ميٽي من جي ٿو سڀئي مل
اندر ڪري اجيار- سمت جي ڏات سو ڏيندو.
۲- ساڌ سنگت ۾ گيان ملي ٿو-
گيان سان دل جو ڪنول کلي ٿو
لئي آتم ديدار- ڀرم سڀ مٽجي ويندو.
۳- ساڌ سنگت جي سيوا ڪري جو-
ڀاو ڀڳت سان هردو ڀري سو
پائي پدارٿ چار- پرڀو جو پيارو ٿيندو.
۴- ڪهي ٽيئون جي سک کي چاهيو-
ساڌ سنگت ۾ من کي لايو
ستسنگ ڪري اڌار- جنم جو ڪشٽ ڪٽيندو.

راڳ پهاڙي ڀڄن ٥٨-

ٽل- داتار لون ديا ڪر- مالڪ لون مها ڪر
ايهو منهنجو عرض آ - ايهو منهنجو عرض آ.

١- سنتن جو سنگ هجي، پريم پر سنگ هجي
رام نام رسنگ هجي، آنند اپنگ هجي
چنتا ۽ مرد لنگ هجي، ڀڳتيءَ جو السگ هجي
ايهو منهنجو عرض آ.

٢- نام سندو دان ڪجي، ڏکي تنهنجو ڏيان ڪجي
پريم پرڏان ڪجي، مرم شرم شان ڪجي
آتم جو گيان ڪجي، وويڪ وگيان ڪجي -
ايهو منهنجو عرض آ.

٣- ديا ڏرم دائم رهي، سدا چت شانت رهي
من ۾ ايڪانت رهي، ٻولو اڪا ڀرانت رهي
جاڳ پرڀات رهي، پرهم سندي ڀات رهي
ايهو منهنجو عرض آ.

٤- ليئون ڪمو داس پريو، هردي ڪيو واس پريو
دک ڪيو ناس پريو، ڪارج ڪيو راس پريو
سڦلا ڪيو سواس پريو، ڪٽيو جم ڦاس پريو
ايهو منهنجو عرض آ.

راڳ پهاڙي ڀڄن ٥٩-

ٽل- رام ڀڄن جو ڪر لون سڀاڳو- سڀاڳو ڀاڳ وڏائي.

١- اهڙو ويلو هٿ نه ايندءِ،
رام ڀڄن سان سڀ سک ليندءِ.
سواسن کي لٽ ڪر نه سجاڳو، سجاڳو هرڪن ڳالهي.
٢- رام ڀڄن ۾ ٻوڙ سک لي. هردم جاپ جپيج ڪرمک لي.
سنت سڄن جو ميچ لون راڄو. راڄو ڀڳتن هيڏاني.
٣- ڪهي نيڻون لٽ سمرڻ ڪر لون.
ڏيان هريءَ جو دل ۾ ڏر لون
ڀڄن بنا چل ڪين اڄاڻو- اڄاڻو جنم وڃائي.

راڳ پهاڙي ڀڄن ٦٠-

ٽل- هلي ستسنگ ۾ هڪوار. پريم سان جيڪو ايندو
تنهنجو بيڙو پار- جلد ٻڙ سنڌ مان ليندو.
١- سنتن جو سنگ آهي نرمل- ميٽي من جي تو سڀئي مل
اندر ڪري اجيار- سمت جي ڏات سو ڏيندو.
٢- ساڌ سنگت ۾ گيان ملي ٿو-
گيان سان دل جو ڪنول کلي ٿو
ٿئي آتم ديدار- پرم سب منجهي ويندو.
٣- ساڌ سنگت جي سيو ڪري جو.
ڀاو ڀڳت سان هردو ڀري سو
ڀالي ڀدا رت چار- ڀرڀم جو پيالو پيئندو.
٤- ڪهي ٽيڻون جي سک کي چاهيو.
ساڌ سنگت ۾ من کي لايو
ستسنگ ڪري اڌار- جم جو ڪشٽ ڪٽيندو.

راڳ ڀاڙي پڇن ٦١-

ٽل- ھاڻي ھاڻي ڪري وڃ، ھر ڀڳتيءَ جي ڪار
ھيري مالڪ جنم ڪيو، ھتان تون نہ ھار.

١- ھر ڀڳتي ڪرڻ لاءِ تي ڏاھي ملي،
چو ڦيھڪي رلائين وسن ۾ رلي
ڪيل قول پنھنجي ڪيو، تون ڪين وسار.

٢- ھر ڀڳتيءَ ڀنا نہ اڌار لڳي،
لکي منش جنم جو سڌار لڳي
وڃي وڃي ايھا ڳالھہ من ۾ ويچار.

٣- ھر ڀڳتيءَ ڀنا ڪوئي ناھي سنگي،
لسام ھر جو مٺائي طلب ۾ ٽنگي
ويد شاسعر سنت ايھا ڪن ٿا پڪار.

٤- ھر ڀڳتيءَ ڀنا ڀيا تي جونا ڏنڌا،
ڪھي نيئون لوڪي ڪين پار ڪندا
ھر ڀڳتي ڀڄائي ٿي پل چين ۾ پار.

راڳ ڀاڙي پڇن ٦٢-

ٽل- لڳو پريم جھنڪي آھي، سو پل پل پور ڀڄائي
حال وڃائي مال وڃائي، ليڪين لڏ ڦٽائي.

١- ڏسي پريم جو پند اڻالڪو،
ھٽي ڪين ڀاڻي گل گھالڪو-
پرھي پريم ڪمائي، لاھي سر پنھنجي جو سالڪو
ھل ھل ھل، تون بي ھل، پريم مارڳ ۾ جلدي ھل.

موھ مٽائي، حرص ھٽائي، لنو لعلڻ سان لائي.

٢- پل لوڪ چون ڪيھن چريو- ۽ خلق چوي آ خريو
قرب وارو تا ڀلعي ھئندو- پريم چاڙھي جو چڙھيو
ڪر ڪر ڪر تون بي ڪر-
پريم ڪري ڀالي وڃ ھر-
ليھن لڳائي - لوڙ ليائي- محبت مچ مچائي.

٣- سب لوڪ لڄائون لاھي- ھلي نيئون قربون ڪاھي
لعالا مھڻا جھليون ڦٽيون سختيون سور سھائي-
وڃ وڃ وڃ- تون بي وڃ-
پريم پريوءَ سان ڀائي وڃ-
پريم ڀلائي- وھم وڃائي- دل ۾ دوليھن ڏڪائي.

راڳ ڀاڙي پڇن ٦٣-

ٽل- رک تون رک تون- رک تون شرڌا ۽ وشواس پيارا
سک ۽ شرڌا سان پاھ موکھہ دوار.

١- ويدن گرن جا ست واڪيہ چاڻڻ-
وشواس پورو تن مالھہ آڻڻ
شرڌا چون ڪيھن ساڌو سڄارا.

٢- شرڌا بن نہ لڳي ڪنھنجو ليتارو-
ڀالي ڏليا ۾ قل شرڌا وارو
اھي واڪيہ ڀڳوت گيتا اچارا.

٣- شرڌا ساڻ ارجن سچو گيان پاتو-
درپوڌن شرڌا ري ھر ڪي نہ چاتو
شرڌان سندا ٿا پرجن ڀنڊارا.

٥- ڪهي نيئون شرڌا پوري جنهجي-
ڀڳوان وپتا ميٽي ٽيي جي
تن جي سنگت ۾ ترن لوڪ سارا.

راڳ ڀهاڙي ڀڄن ٦٤-

ٽل- ڇڏي ٻيا خيال دليا جا، جپي وٺ رام ٽالو
ٻيا هر نام سمرڻ جي، سواس نا ٽٽي سڪالو.
١- رام جو ٽالو مٺو لڳي - ۽ سکن جو ڌام آ-
جنهن جپيو سک سان سدائين، تنهن مليو آرام آ
تنهن خود رام ٽالي جو، سڀن کان آ نرالو.
٢- ڀوت ٿو ٽنهنکي ستائي، جو وساري رام کي
ٽنهنکي ڪوئي ڀؤ نه ڀولو، جو جپي گهنشام کي
ڪري وٺ رام جوتيءَ سان، اندر ٻاهر اجالو.
٣- رام ٽالي ۾ اٿي، گنگا جمنا سرسوتي،
رام نيئون پرياڳ جي سر- جو جپي پاڻي گتي-
سدا شري رام کي سمري، اندر جو کول ٽالو.

راڳ ڀهاڙي ڀڄن ٦٥-

ٽل- ڪري وٺ رام جي ڀڳتي،
جنهن مان ٽٽي ڀلائي-
ٻنا ڀڳوان ڀڳتيءَ جي، ڪنهن نا شانت پائي.
١- ڀڳت سان پيارو لڳي، ڀڳوان کي خود ڀڳت ٿو
ڀڳت واري کي هميشه، پوڄي سارو جڳت ٿو
ڪرم ۽ ڌرم ڀڳتي کان، ڀڳت ڀڳوان پائي.

٢- ڀڳت وس ترڪڻ مجهائين، ٽئي سڪن اوتار ٿو
ڀڳت وس ڀڳتن سندا، سڀ ڪم ڪري ڪرتار ٿو
ڌسو ڪيئن ارجن جي رٿ کي،
هلائي پيو ڪنهائي.
٣- ڀڳت سڳني جي ڌسي ڀڳوان خود سڃو ٿيو،
ڌاري روپ ڪبير جو هر ڀڪمه اچي ٻورو کيو
ڪهي نيئون ڀڳت جي، مهما هريءَ آ ٻاڻ ڳالهي.

راڳ ڀهاڙي ڀڄن ٦٦-

ٽل- من مار ٿون- هٺ هار ٿون-
ڪاڻڻ ٿوسان ڪنٽ مسلي.
١- مک سان منٽرؤ بول ٿون،
ڪپٽ سندو پٽ کول ٿون-
ٻاهر نا من ڌول ٿون، ڌرم شرم جي رڇ ٿلعي.
٢- وارٽ ۾ وشواس ڪر، ڀڪن جي نا آس ڪر
ليئٽ پنهنجي پاس ڪر،
تن من تنهن جي ڪر ٻلي.
٣- سيوا ۾ چيت لاءِ ٿون، ڌرن ڀٽيءَ چاڌ ڀاءِ ٿون
ڪهي نيئون ڪڻ ڳاءِ ٿون،
رالول ٿوسان اچي ولسي.

راڳ ڀهاڙي ڀڄن ٦٧-

ٽل- رهه ڌرم ۾ لبح ڪرم ۾، ابڙو ٽهڪو پار ٽري.
١- مالڪ ٿوڪي مدش ڪيو، گهڻا ۾ لبح الش جيو-

لالو لولي هنس ٻهو، وڌ ا لڪهڏهي صفت ڪري.

٢- پاپ نه ڪر انسان لون،
ڏرم لي هل پنڌ ٻمان لون-
لالي جو رک شان لون ۽
ٻه نه سمهي لون ٻهت پري.

٣- جهن ٻنڌو آ ڌرم چڏ پو،
لڪن ۾ لعهن اڳي اڌ ٻو-
پسن پڪين سان گهمي گڏ ٻو ۽
هر هر جڳه ۾ جمي مري.

٤- ڪهي نيڻون انسان سو، ولر وڏو ودوان سو
سدت گرو گڻوان سو، جو لر دل ۾ ڌرم ڌري.

راڳ پهاڙي پڇن ٦٨-

ٽل- گم گيان ۾- ليءِ ڌيان ۾-
جيڻين ٻڌن هيءُ وچي ٻلي.

١- مايا جي چڏ موج کي، قرلن جي چڏ فوج کي
عيش جي چڏ اوج کي، آتم رس ٻي الچلي.

٢- تن جو چڏ اهنڪار لون ۽ من کر برهما ڪار لون
ماڻج موج اپار لون، ٻرلم هندوري مالهه جهلي.

٣- جڳه جا روپ وسار لون، لبج سو روپ لهار لون
ستگر شبد اچار لون ۽ اٿم جو در پوي کلي.

٤- ڏيهن ا جالي راس آهه، لون مان جي ١١ ٽاس آه
برهم سدي هڪ پاس آهه،
ڪهي نيڻون هل الي جلي.

راڳ پهاڙي پڇن ٦٩-

ٽل- هر سنتن جي- هر ساڌن جي-
مهما ڪهڙي مان چوان.

١- سنت سچا ڀڳوان لي- ڪرپا جا ڪ ندان لي
مڪتي جا استان لي- پيري لن کي آءُ ٻوان.

٢- شاستر ويد پران جا- رشي منن ودوانن جا
اٿم روپ خزانن جا- گيان ٻڌالي روز لوان.

٣- چرپا چور جواري جي- ڪپٽي اوڳڻ هاري جي
مورک متيا چاري جي- سي سنتن سنگ ٿيا سوان.

٤- جڳت اگن ۾ ڪين جلو- ساڌ سنگت ۾ روز هلو
ڪهي نيڻون لئي پاڳه پلو- وچن تني جا ڪنو لوهان.

راڳ پهاڙي پڇن ٧٠-

ٽل- بلهار وڃان لکوار مان- ستگر جي ديدار تان.

١- برهمادي ولڪنت پرلن کي-
شوڪيم ۽ الد ر پسرين کي
صدقي ڪرڀان سنتن پران کي-
ستگر جي ديدار تان.

٢- سر لر ٻارس چندعا مڻان- مائڪ مولي لعل لڙيان
سولا چالدي صدقي ڪريان-
ستگر جي اپڪار تان.

٣- ورمع ليم ٻج جب لپ ڪيٺي-
ليرمله ڪمتر ڏام سهيٺي،

صدقي ڪراڻ ڪرم مڙ ڻئي - ستگر جي آڇار ڪان.

۴- منتر جنتر تنتر لالا - پستڪ پوٿيون گرنٿ پڙهالا
ڪهي نيئون گهور ڀسان وگيالا -
ستگر جي وڇار ڌيان .

راڳ ڀهاڙي پدن ۷۱-

ٽل- امرت ويلي صبح سويلي -
جاڳي جپ شري رام ڪي -

۱- امرت ويلي جي اپما - سنت سڌائن ڳا مهما
غير ڪڏي ٽون اندر مان - سمر سچي سکڌام ڪي.

۲- وڙرت هيڻ نا ويلو ڪر - ستسنگ مالهه سهيلو ڪر
من موهن سان ميلو ڪر - پانچ مکت مدام ڪي.

۳- منش جنم پراپت ٿي - جنهن ۾ هريءَ جي ڏاس ٿي
پيون جوٽيون سڀ راحت ٿي - هن ۾ جپ هرنام ڪي.

۴- ٽيڏون شالتي چاهين جي - ميٺڻ پرالتي چاهين جي
پاڙ ڪرالتي چاهين جي - ڇڏ غفلت جي گام ڪي.

راڳ ڀهاڙي پدن ۷۲-

ٽل- مکه ڪول ٽون - شب بول ٽون -
جنهن مان ٿئي دل شاد ٻندا.

۱- بولڻ ڪين اجايو ڪر - ڪنهنجو چت نه راجايو ڪر
ٻهنجو وچن سچايو ڪر - جنهن مان ٿئي اهلاد ٻندا.

۲- مٺڙي بولبج ٻاٽي ٽون -
سچ جي صاف ڪهاڻي ٽون،

پريم سنڌ وائيءَ ٻاٽي ٽون -
جنهن مان ٿين آباد ٻندا.

۳- جي چتن راضي رام ٿئي - اندر ۾ آرام ٿئي
هت هت آدر جام ٿئي - چڱ ٽون واد وواد ٻندا.

۴- هيءُ ڌيان ٻول امول ٿي -
جنهن جو ٻيا ڪجهه مول ٿي،
ٽيئون سمجهه امول ٿي - سو نا ڪر برباد ٻندا.

راڳ ڀهاڙي پدن ۷۳-

ٽل- جپ جاپ ٽون، ڪٽ پاپ ٽون -
هر سمرڻ هي سار آهه.

۱- سمرڻ سڀ دک دور ڪري،
چت جي چنتا چور ڪري
سمرڻ سک ڀرپور ڪري، سمرڻ شانت ڀنڊار آهه.

۲- سمرڻ بندن ڇوڙي ٿو، پند پرم سڀ توڙي ٿو
سمرڻ هر سان جوڙي ٿو، سمرڻ سان نه اڌار آهه.

۳- سمرڻ تاپ نواري ٿو، ليکو جم جو واري ٿو
جنم مرڻ کي ٽاري ٿو، سمرڻ سان چٽڪار آهه.

۴- سمرڻ سان سڌ ساڌڪ ٿيا،
سمرڻ هي ڪل ڪاج ڪيا،
ڪهي ٽيئون سڀ وگهن ويا، سمرڻ اوپ اپار آهه.

راڳ ڀهاڙي پدن ۷۴-

ٽل- سکراس ٽون، اولاس ٽون،
ستگر جو هي گيان ٿي.

۱- هلُ اي جوڳي جاڳ ڪي، ترشنا واريءَ ٽاڳ ڪي
الک پرش لک لاڳ ڪي! سنتن جو هي ايمان ٿي.

۲- ووڙ ڪر هي واهي ٿون!
من الله رهون نا ڏهي ٿون -
ساڪي پرهم سڀهي ٿون، ويدن جو وکيان ٿي.

۳- سٽ چت آنند آهن ٿون، اڪر اوستا ماڳهه ٿون
جڳ وکشپ ۾ ٽالهن ٿون، شاسترن جو پرمان ٿي.

۴- ستگر شبد ڏيالي وٺ، سمسا پرم مٽالي وٺ
ڪهي ٽيئون سو پالي وٺ، جو پد لٽ ترپان ٿي.

راڳ ڀاڙي پڙهڻ ۷۵-

ٽل- غم ڪاليندا ٿا- سڪ پاليندا ٿا.
ستن جو اپديش آهه.

۱- ڦوٽ چوري ڪو چنبي جيءَ ٿون-
پاڻيءَ والڪي ڪاوڙ ايءَ ٿون
گهمنڊ ڇڏي لٽ گولو ٿيءَ ٿون-
عجب غريبي واس آهه.

۲- جيڪو ٿوسان ڪري پرالي-
تنهن سان ڪر ٿون لاڳ پلالي
غم ڪاڻ جي ريت اهائي- عاشقن جو اپديش آهه.

۳- من ماري غم ڪاڏي جن آ-
هاري ٻاري جيتي تن آ
رمز اها ڄاڻي ڪن ڪن آ.
لوڀ نه جنهن ۾ ليش آ.

۳- صبر ڏري جي ڪاڻ قص ڪي-
تهن اهي نا امرت رس ڪي
ڪهي ٽيئون سي پاڻ جس ڪي-
منهنجو تن آديس آهه.

راڳ ڀاڙي پڙهڻ ۷۶-

ٽل- ڪر ڪمان ڏي- هر ڏيان ڏي-
جنهن سان سڦلو جنم ڪريان.

۱- آڪيا تنهنجي روز مڃان- پورو ٿو در ٽان نه پڃان
پوڄ وشيه ڏي ڪين وڃان-
چت هر چرڻن ۾ نه ٽريان.

۲- ستگر مولڪي ڏي سمتي-
من منهنجي مان ڪئي ڪمتي
سٽ ڪرمن جي شڪتي-
جنهن سان من جي ميل هريان.

۳- ڪهي ٽيئون ڪر پڪتي ڏي-
جوڳ ڪلا جي جڳتي ڏي،
پنڌن ڪاڻي مڪتي ڏي- هردو آنند ساڳ پريان.

راڳ ڀاڙي پڙهڻ ۷۷-

ٽل- ڪر نه گيهواري- هل هڪواري-
ستگر در لي پالي،
ستگر ليندو ٿوسان- الف ۾ سهالي.

١- ستگر جو درشن پائي، درمت مٽائي ڇڏ تون
ستگر جي پاليءَ سان سڀ، ڀرم هٽائي ڇڏ تون
شرڌا ڌاري- من کي ماري- ڪر تون ٽهل سدائين.
٢- ستگر جي آگيا پالي، جيون اڃائي وٺ تون
ستگر جو نام اُچاري، پرمانند پائي وٺ تون
سرت لڳائي- جوت جڳائي، ميٽ اگيان اونداهي.
٣- ستگر جو سنگ جڳت ۾، آهي ڪلياڻ ڪاري
ڪوٽي ليئون سنسا ميٽي، ڏي ٿو آنند ڀاري
پريتي پائي، لوڙ لهائي، پائج پد سکدائي.

راڳ ڀهاڙي پد ٧٨

ٽل- ولجاءِ تون پريتم ولجاءِ، شرڻ رام جي ولجاءِ
ڪنجاءِ تون پريتم ڪنجاءِ،
رم جي ڦاسي ڪٽجاءِ.
١- ڇڏي خيال تون دنيا جا، وٺ رام شرڻ پيارا
سک سنپت کي پائي، ميٽ من جا مونجهارا
جپجاءِ تون هردم جپجاءِ، رام جو نالو جپجاءِ.
٢- مت مانت مطلب جا، ٿئي الت نه سنگ ڪوئي
وٺ اوٽ الک جي تون، سنگي الت ۾ ٿئي جوئي
لڳجاءِ تون لعل لڳجاءِ،
رام جي لاري لڳجاءِ.
٣- ٿي ماس مٽي جو ٿي، ڇڏ موهه ڪلهيجو تون
وٺ اوٽ رام هڪ جي، لهه آلهه جنم جو تون

ڇڏجاءِ نه ڪلهين ڇڏجانءِ
رام جي اوٽ نه ڇڏجاءِ.
٤- هن ساري جڳت جي، ٿي پرتي دکدائي
هڪ رام جي پريت سچي، ڪهي ٿيئون آ سکدائي
رهجاءِ تون ساڄن رهجاءِ،
رام جي دامن رهجاءِ.

راڳ ڀهاڙي پد ٧٩-

ٽل- رکجاءِ تون من ۾ رکجاءِ- گيان گرن جو رکجاءِ
لکجاءِ تون گيان سان لکجاءِ- آتم لعل کي لکجاءِ.
١- گر گيان سچو روشن- اگيان مٽائي ٿو.
سڀ سنسن کي ميٽي- آ جوت جڳائي ٿو:
٢- گر گيان گنگا جل جيون- سڀ پاپ لواري ٿو.
ڀو جهاز سمر ٿل ۾- ڀؤ ساگر تاري ٿو.
٣- گر گيان سچو امرت- لت امر بڻائي ٿو.
دک جنم مرڻ ميٽي- سک ماڻهه سمائي ٿو.
٤- گر گيان بنا نه ملي- ڪهي ٿيئون مکتي لي.
گر گيان موکش پد ڏي- هيءَ ويدن آکتي لي.

راڳ ڀهاڙي پد ٨٠-

ٽل- ستگر دواري هل- پريمي هڪوار تون-
درشن ڪري پنهنجو ڀڃ وڪار تون.
١- سک شرڌا سان جيڪو گروءَ جو درشن پائي ٿو،
سٽ وچن هردي ڌاري من جي سو ميل مٽائي ٿو.

سڀني سک شرڌا پاءِ، سنگر ۾ ڌار ٿيون.

٢- هن لوڪ ۽ پرلوڪ ۾ لئي ٿو سنگر سدا سهائي،
پهنجي ڀڳتن جو هٿ ڌاري،
ڏيئي ٿو ڪمي نه ڪجھ ڪائي،
ولي شرڻ سنگر جي آواڳون ٽار ٿيون.

٣- گرو گيان ڌيان ڏئي، ڀرم ۽ ڀيد هٽائي ٿو،
اگيان سنڌيءَ لنب مان، ڪري ڪرپا نه جڳائي ٿو
ڪئي ٽيئون گر ڪرپا سان، ليکو جم وار ٿيون.

راڳ پهاڙي پد ٨١-

ٽل- سنسنگ سڀ ڪرمن کان- جڳ ۾ سار آهه،
گرڻن ڪئي جنهنجي مهما اپار آهه.

١- سنت پرشن جي سکيا- سدا ٽن من کي سڌاري ٿي
سنت پرشن جي پالي- پڙ ڇا سان پاپ ٽواري ٿي
پڻ روپ سنتن جو درشن ديدار آهه.

٢- ڪلجڳ ۾ سنسنگ جي سمن کان وڏي وڏائي آ،
ڀن سک سان ڪئي سيوا سڦل ٿي ان جي ڪمائي آ
ليڪن پي اوچ پد پائو لر ڌار آ.

٣- ٻنا سنسنگ جي ڪڏهين نه پائي شانتي ڪو ڪوئي
رکيو پريم جنهن سنسنگ سان سک شانت لهي سوئي
ڪهي ٽيئون گيان جو اهو ويچار آ.

راڳ پهاڙي پد ٨٢-

ٽل- جڏهن من جو موه مٽائيندا ان،
ٽڏهن آتم سک کي پائيندا ان

جڏهن سر تي شهد مسا لائيندا ان،
ٽڏهن اليڪ جوت جڳائيندا ان.

١- جيسين ممتا لنهنجي مايا ۾،
تيسين سک نا لهندا ان ڪايا ۾
جڏهن ورهه ويراڳ وسائيندا ان،
ٽڏهن امرت جا ڦل کائيندا ان.

٢- جيسين هئون مان لنهنجي آ ٽن ۾،
تيسين رلندو رهندا ان آون من ۾
جڏهن ناد لسنگ وڄائيندا ان،
ٽڏهن لرڪ تي ڪڪ ڪڍائيندا ان.

٣- جيسين سنگر جو سنگ ٿون نه ڪندا ان،
ڪهي ٽيئون شانتي نا لهندا ان
جڏهن گر کان گيان پرائيندا ان،
ٽڏهن من کي شانت بڻائيندا ان.

راڳ پهاڙي پد ٨٣-

ٽل- ڇڏي پاپ سڀن- ڪري رام ڀڄن-
پهنجو جنم سڌار.

١- ٻو ٻاٻن جو آهر ٻرڪام لي،
هٿ دک درد اڳيان لرڪ ڌام لي
اهو ڌيان ڌري- پٽيم ڪرم ڪري-
پهنجو جنم سڌار.

٢- رک دل ۾ ديا ۽ ڌرم ڌار ٿون،

ڇڏي ڪوڙ ڪپٽ سچ جي ڪر ڪار تون
من مان غم ڪڍي، ورونڊ وير ڪڍي،
پنهنجو جنم سڌار.

۳- ڪري ستسنگ سيوا سان چت لاءِ تون،
ڪهي نيئون هري ساڻ هت لاءِ تون
هر پڳت هٽي - ولي ڪرها ڪٽي -
پنهنجو جنم سڌار.

راڳ پهاڙي ڀڄن ۸۴-

ٿل- دل ترڦي ٿي جن جي خاطر،
سي سڄڻ سڀارا آئيا،
مهر ڪري مسڪين مٿان، داتا دل وارا آئيا.

۱- ڪهڙي مهما ٿن جي ڳايان مان،
لکر ٿورا ٿن جا ڀاليان مان،
ٻاجهه ڪري ٻالڪ ٿي پنهنجي، پرم پيارا آئيا.

۲- اڄ دل کي ٻهاري آئي آ،
خوشي من ۾ خوب سمائي آ-
ڪهڙي ڀيٽ ڏريان ٿن جي اڳيان،
پري پير ادارا آئيا.

۳- ڪهي نيئون منگل ڳايان تو،
مني گيت ٿني سان ڳايان تو،
ڪري ديا داس ٿي دين ٻنڌو،
سي البدر اڄارا آئيا.

راڳ پهاڙي ڀڄن ۸۵-

ٿل- جو وچن ڪيو ٿي سو- ٻالي نه ڇڏ جاڻ،
ماس گرڀ ۾ جيڪو وچن ڪيو ٿي سو تون،
ٻالي نه ڇڏ جاڻ.

۱- دراپ مليو ٿي مالش چولو-
ولي گمان پورڻ ڪنج پرم پولو-
ڦسي موهه مايا ۾- وشيه ڀوڳ ڀوڳي سو تون،
رلائي نه ڇڏ جاڻ.

۲- هر هر اهڙو ملندءِ نه موقعو-
ستسنگ شاستر هي ڏين ٿا هوڪو-
ٻلي ڀڳوان کان من ٻاپ ڪرم ۾ سو تون،
وڃائي نه ڇڏ جاڻ.

۳- هڪ هڪ سواس هي آهي امولڪ-
ڪهي نيئون جنهنجي مت نا ماڻڪ
سا هري نام جي تون غفلت گنواري ۾ سو،
گنوائي نه ڇڏ جاڻ.

راڳ پهاڙي ڀڄن ۸۶-

ٿل- ٻاڙج پنهنجو سوڻي- ڪيئي جو قول پرڀوءَ سان.
۱- جڏهن گرڀ ۾ اسين دک پاتو،
تڏهن هريءَ کي تو ليلايو،
ڏاڍي ڏکن مان روئي.

٢- وڃن وسارڻ واجب ناهي،
آهر پرڀوءَ سان ڪر آهي،
ياد ڪجانءِ تون اولي.

٣- ڪل ڪتب ۾ دل نہ ڦسائج،
ڪهي نيئون سچ وڻج وهائج.
الف سڌکي لاءِ جولي.

راڳ ڀيرُوي ٻيجن ٨٧-

ٽل- من ڦير لا- ڪر ڌير لا- سهوا سمرڻ دان ۾.
١- ڪري ڀالا ڪهن لتالج.
ٻهن ڪرڻ ڪسان چمڻ نہ هٽالج
موهہ ممتا کان منهڙو مٽالج.
وڃهہ نہ ولي هر ڌيان ۾.
٢- سوارٿ جو سنسار الي- مطلب جو پروار الي
جوئو لن جو پيار الي- پاو رکج ڀڳوان ۾.
٣- سک شرڌا کي هردي ڌاري.
ٻڪتيءَ جي کر ڪار ڀاري
لم راجا جو ليکو واري- سرت رکج گر گيان ۾.
٤- ڪهي نيئون گر سهوا ڪر تون-
دان ديا سان هردو ڀر تون-
دين دکين جا دکڙا هر تون- جس کي پاءِ جهان ۾.

راڳ لوڙائو ٻيجن ١-

ٽل- سنگ سرتيون ليو سنگر سان.
ڪرم لکيو ڪيسر مٽي.

١- سنگر در لي دالهين- پيس لعي جي پالهين
لوٽ جهلي لن پالهين- ليڪ چڏ ٻئون نہ ٻئي.
٢- قول اڳي جي ڪيڙا- اوڏا اڇي سي لمڙا
پارڻ مولڪي پيڙا- سر تڏهن ڌ لم سٽي؛
٣- عشق ٻاڄي ڪئي ايلي- هير ٻلي ويا ٽلي
جهلبس ڪنهنجي نہ جهلي- ڦٽ وڃو ڦتل جا ڦٽي.
٤- نيئون جيي جڳ لالو- لهن گرن سان لالو
روئان لي ڌ ٻهن رالو- جهنڪو ڌيي دل ويا جهٽي.

راڳ لوڙائو ٻيجن ٢-

ٽل- درد جني لڳي ٻئي- ٻري وني گرن ڌ لي.
١- چون ٻمون ٻر وار ٻون، ڪيو ڪو درد جو دارون
سوڀن وڌ ٻون لن قارون، لم ٻيا لاڳ ڌ لي.
٢- وڃن ڪٽي وشواسي، آلم گهر ليا واسي
ويا ڪٽي جم ڦاسي، ڪال سندي ٻڻ نہ لي.
٣- عشق ڪسالي آهي، ڪولڌ ر ڪيئي کهائي
سالکو سر جو لاهي، ڪسڻ اڇن کي نہ غمي.
٤- ڪهي نيئون ونراڳي، آهن سي وڌ ڀاڳي
چوٽ ورہ جن لاڳي، ڌن ذن سمئي ڀڄي.

راڳ لوڙائو ٻيجن ٣-

ٽل- درد جن جي دل ۾، سي نہ گهمن متواليون.
١- قول اڳي جن ڪيڙا، پارڻ لنکي لمڙا
گوڙها ڳڙي لن پيڙا، سڻ سورن جون ڳالهيون.

٢- اکر ونو جن کي جڙي، سنگ ڪري هڪڙي گهڙي
پالو ان منهن نه موڙهي، عجب چلن سي چاليون.
٣- ٻانهن ٻره جا ٻاري، جن کي لڳا ڪاپاري
رلن زارون زاري، اکڙيون لڙهيون آليون.
٤- نيڻون لڳالون لاهي، اکڙيون هليون جي ڪاهي
ٻانهن ڏنو ان ناهي، ڪولي دل جون تاليون.

راڳ لوڙائو پڙهڻ ٤-

ٽل- ساز سنوان الڙ لوان- ديهه دلبورو پاليان.
١- قرب ڪڻيون ڪپاٽ هٽي.
سورن ڪيا سامت ڪٽي-
ورهه جي وڻتي وات وٺي- گڻ گوبند جا ڳاپان.
٢- تارون رڳن جون لڪڙيون- جان اندر م جڪڙيون
پوپر ڪي م اکڙيون- پيچ پرين سان پاپان.
٣- ساز وڳو سر وارو- سب سازن کان نيارو
پرائن کان سو پيارو- ليهن لنهين سان لاپان.
٤- نيڻون بدم ساز جڳي- ستگر جي وات لڳي
وحدت جي تار وڳي- مست الهيءَ ۾ آهيان.

راڳ لوڙائو پڙهڻ ٥-

ٽل- علم پڙهان هڪ اکر اچي نا.
اگ عشق جي آلي اديون-
عشق جي ڳالهه وٽي ني مولکي،
ڪاله وٽي ني والي اديون.

١- پنهنجت پوليون پڙهي ورهن نا،
وحد رکي نه ونالي اديون
الڳو ڏڻ لسا آئي الله رکي،
ڪوڙن ڪل نه ڪالي اديون.
٢- ستگر جوسف شهد جهڙيون، لنو اکين آ لالي اديون
وڏن جي جمع گسر ناهي آس،
منهنجي سرف سالي اديون.
٣- الل ٻکيءَ جيڻن عشق لڳن م،
عاشق رهن سدائين اديون-
پير نه پٽ ني پائن ڪڌهين،
لنجي سمجهه سوالي اديون.
٤- ڪهتا نيڻون عشق اندر م،
ڪالي قرب وهاڻي اديون-
گهايل جاڳي گهاو عشق جو،
روئي رات وهالي اديون.

راڳ لوڙائو پڙهڻ ٦-

ٽل- عشق عقل کان آهه وڌيڪ،
سمر ڪري چوڏار ادا.
١- عقلمندن کان عشق پري ٿي،
ڳالهيون ڪرن اپار ادا-
ڪرٽيءَ ۾ نه ڪوله ٽري ڪو،
وڃ پڙهي پل چار ادا.

٣- جو رڪار ڏٺو همهه، ڏسي عشق لروار ادا
چار پدارٿ ڪرن مسرور ي،
عشق سندي سرور ادا.
٤- آءُ عشق جي رنگ الستالي،
لعل ڪري لن جهار ادا
جيو مجبوبان لو پرهم ٿالي، عشق معان بلهار ادا.
٥- ڪهي نيڻون آ باس عشق جي،
لوڪ ٿنهين ڪسان ڏار ادا
علم بنا ٿو ٿالي عاقل، ڪرلي الهه دوار ادا.

راڳ لوڙائو پيچن -٧

ٽل- من چيتن جي لڳي لڙالي،
ڪورت ڪن ٿا روز ملا-
هر ڪو پنهنجا خيال پڌالي، ڏاري دل ۾ سور ملا.
١- من ٿو چوي ڪاه مال ملاٻون، پٽ جا ڪپڙا پاءِ ملا
چيتن چوي رهه راضي سب ۾،
خيال ڀٽيءَ سان لاهه ملا.
٢- من ٿو چوي لٽ مال پرالو، سيٺ ٿي پاءِ شان ملا
چيتن چوي سب ڌرم ڪري چل-
مٺي من جو مان ملا.
٣- من چوي گهر پنهنجي گهارج ۽ خوب رڌي پروار ملا
چيتن چوي لي جڳ ڪان ليار و-
ڪنهن موهه جو جار ملا.

٤- ڪهي نيڻون من لوڪ ٿنهين ۾- عاقل لي ڏ ڪثار سا
ساڌ سنگت هر ڳڃي ڪر ها- لهه ٿاي هوار ملا.

راڳ لوڙائو پيچن -٨

ٽل- اون جولو وقت وڃالين.
ڪيم سوچ سمجهه من ماهين.
١- سواس امولڪ لعل سچا هي- غفلت ماهه گنوالين
ڪوڏيءَ بدلي لعل وڃالي- پوءِ معان پڇتالين.
٢- الت وٺلي سي ڪم ٿا ايندا- جنڪي پنهنجو پاڻهين
لن ڏن لوسان ساڳ ٿو هلندو- جولو مود وڃالين.
٣- امرت نام هريءَ جو ليائي- وه وشين جي کالين
ڪلپ برڇ ڪي ڪاٽي موڙڪ- جولو بير لڳالين.
٤- اڪ جا وڻ پوکي لون جڳ ۾- آنبن ڪي لوچاهين
ڪهي نيڻون سڪ ڪيئن پاليندين.
ڪوٽا ڪرم ڪمالين.

راڳ لوڙائو پيچن -٩

ٽل- گرو آهيان ڪير سڃالج- لون ساڪي پاڻ ڪي پالج.
١- ستگر ساڪيءَ ڪي مان پنهنجو-
روپ ڪري ڪيئن جالان؟
مها واڪ جو ارٿ ويچاري- لن جو برم ٽالج.
٢- ستگر ساڌن ڏس لون مولڪي-
لعل سڪ ڪيئن پايان؟
سمجهه سڃاليءَ ۾ سڪ آهي- لعل ۾ سرت ملالج.

٣- سنگر سرت سڃاڻيءَ ۾ مان - ڪهڙيءَ راهه ملايان؟
جڳ مٿيا سڀ آلر جاڻين - آلر ۾ ڇست لائج .
٤- ڪهي نيٺون ٽٽهن آلر پڌ ۾ -
اسٿت مـــن ڪيئن لهندو؟
پل پل آلر چنتن ڪر ڪي - لٽهن ۾ من لهرائج .

راڳ لوڙائو پڇن ١٠-

ٽل - ٽون سرڙ وياپڪ آهين - ڪٿي ڇوان ٽون ناهين .
١- ڪالي پوڳ وشيه ڪي پوڳين - ڪالي جوڳ ڪمائين
ڪالي مون ڪراڻ ٽو مولي - ڪالي هر گن ڳائين .
٢- ڪالي ٺاڪر ٺٽهي وٺين - ڪالي پوڳ لڳائين
ڪالي ڊهول مڙهيون پوڄين - ڪالي مندر ڊاهين .
٣- ڪالي در در ڀيک مڱين ٽو - ڪالي شاهه سڏائين
ڪالي ٽٽرت ليار ڪراڻ ٽو - ڪالي حڪم هلائين .
٤- ڪالي ليار ولي لهڪرمي - ڪالي ڪرم ڪمائين
ڪالي پرڳهت پاڻ ڪراڻ ٽو - ڪالي پاڻ ڇپائين .
٥- ڪالي گيالي گرلي وٺين - ڇيلو ڪٿي ڇوائين
ڪهي نيٺون هر رنگ روپ لي - نالا ڪيل ڪلائين .

راڳ لوڙائو پڇن ١١-

ٽل - ڇڏ ٽون مـــان ۽ منهنجو ،
هت ڪجهه پسي ناهي لٽهنجو .
١- جڳ ۾ جنهن ڪيو مان ۽ منهنجو ،
پالو لٽهن دک پـــاري

حالي هٿين هعان سو وڙو، ليو نه سنگي ڪو لٽهنجو،
٢- ٽت مالڪ لي سڀ مطلب جا ،
لن جو ساٿ نه ڪر ٽون
الت ڪال ۾ پاس اچي لا ،
ساٿ ڪندءِ ڪو سنهنجو .
٣- مان مان ڪر ڊرپوڙن مارپوءِ راڻوڻ لنڪ جالي
سار ولس وجالي پنهنجو ، الت ڪيالون اهنجو .
٤- ڪهي نيٺون ايمان لياڳي - پڇن هريءَ جو ڪر ٽون
دليا ۾ دل نا انڪائج ، پرڀوءَ ڪي ڪر پنهنجو .

راڳ لوڙائو پڇن ١٢-

ٽل - سوالي آهيان مان سوالي سدا ،
پرڀو لٽهنجي در تي سوالي سدا .
١- پڇن ڀاو ڀڳتيءَ جي بخشش ڪر ،
رهان مان لماڻو لي آسيس ڪر .
٢- سدا سنگ سنتن گرن جو ملي ،
پڌي پول لن جا ڪمل من ڪلي .
٣- سچالي صفالي سدا ڏي هري ،
ڪپت ڪوڙ من ۾ رهي نا ذري .
٤- ڪهي نيٺون شانتي سمت ڏي سچي ،
جيمان نار لٽهنجو جڳت ڪان ٽچي .

راڳ لوڙائو پڇن ١٣-

ٽل - سهيلو هري ٽون سهيلو ڪجانءِ ،

منهنجو الک واهلو سهيلو ڪهاڻ.

۱- اڄ جيڪڏهن ڏيهن ڏکن جا ڪٽي،
ڏکن ۾ نه ڏاڍو ڏهيلو ڪهاڻ.

۲- خوشين ۾ گذاريان هميشه هري،
نه گاري عمن ۾ گهيلو ڪهاڻ.

۳- هڄين ساڻ مولسان سدائين هري،
وڇوڙي سندو لون نه وهلو ڪهاڻ.

۴- کهي ٽيڻون منهنجو عرض هي سٽي،
اڄي الک واهلي لون ميلو ڪهاڻ.

راڳ لوڙائو ٻيڻن ۱۴-

ٽل- وڇڻي هٽن مان وڇڻي هلي-
حيالي هٽن مان وڇڻي هلي.

۱- هٽا ساڻ لوسان هلي سي وڻا-
اڄان لو نه دل آ دليا ڪان ٻلي.

۲- ڪنا ڪال جوڏا سوڻن سور ما-
اهڙو ڪال لوکي سڄهي نا ٻلي.

۳- ٻري ڪتب لوکان ٻڄي ٻيو ٻڄي-
اڄان لون نه لنڀي چڏان لو گلي.

۴- کهي ٽيڻون ڪرجي ولي اوٽ لون-
ٻڄن سان حيالي ڪري وٽ ٻلي.

راڳ لوڙائو ٻيڻن ۱۵-

ٽل- جهي وٽ هري لون جهي وٽ هري-

سدا سک سهيءِ سان جهي وٽ هري.

۱- عمر هيءَ اڄاڻي وڃائي نه چڏ-
رکي ٻاپ جي سر مٿان لون ٻري.

۲- سمو هيءُ سارو سمهي نا وڃاءِ-
الي هر جهي وڄ ٻوسند لري.

۳- ڪڏي موهه مايا جو من مان مٽا-
سدا هر جڳهه نا ٻلائيج گهڙي.

۴- ٻنا هر ٻڄن هي جنم نا گنواءِ-
ٽيڻون مٽش لن هي نه ملنده وري.

راڳ لوڙائو ٻيڻن ۱٦-

ٽل- ليارا جڳت ڪان ليارا رهن-
سدا برهم گيالي ليارا رهن.

۱- جيئن ڪمل جل ۾ ليارو رهي-
ليئين صاف ساڌو سچارا رهن.

۲- ڏيئي روشني سڀ رهي جيئن جدا-
ليئين سنت جڳ ۾ اجارا رهن.

۳- کهي ٽيڻون لن سان ڪرم ڪن سهي-
ڪڏي ڪم اسنگ سي ادارا رهن.

راڳ لوڙائو ٻيڻن ۱۷-

ٽل- ڪيو سنگ سنتن جو سک سان سدا.
ملي گيان جنهن مان برهم جو ادا.

١- رکي پريم شردا ستن ۾ وچو.
سٽي وچن سمسا پرم سڀ پچو.

٢- ڪير مٺن ٽهو اڪيلو رهي.
مٺن سان لڳي لو امن من سهي.

٣- ڪري چت ايڪاگر ڌرو ڌيان کي.
ڌري ڌيان پايو سچي گيان کي.

٤- سچي گيان سان لو ملي آتما.
لکي آتما کــي ٿيو لا لما.

٥- ٿي لالما برهم آلند لهو.
کهي ٽيئون جيون مڪت ٿي رهو.

راڳ لوڙائو ڀڄن ١٨-

ٽل- ڀلايو نہ ڀڳوت جڳت ۾ ڀلي.
جنم ٿا وڃايو رسن ۾ رلي.

١- چڏي ڀوڳ وشيون جپيو رام کي.
جپي رام پايو پرم ڌام کي.

٢- جڳت جي چٽن ۾ نہ ڦاسي پئو.
چٽن جو چٽيدڙ نہ ڳولهي لهو.

٣- کهي ٽيئون سٿسنگ ۾ لٿ رهي.
ڪيو جنم سڦلو گٽن کي گهي.

راڳ لوڙائو ڀڄن ١٩-

ٽل- ستو سنگ ستن جو- وٺ لون ڪري
ڀرن جي سنگت کان ڀڄي لون ڀري.

١- ستو سنگ سدائين ڪري ار سکي.
ٻرو سنگ هردم ڪريو دکي.

٢- ستو سنگ سهکي سڌاري سدا.
ٻرو سنگ ڇڪي ۾ لو کاري ادا.

٣- کهي ٽيئون منهنجي سکيا جي مڃو.
ستن جي سنگت ۾ سدائين وڃو.

راڳ لوڙائو ڀڄن ٢٠-

ٽل- ٻندو ڌر ٻندي جا ڀلي ٿيو لڳي،
لڳي جا ڪندو ڌر ٻرڀو جي ٿي.

١- رهي رام راضي ٻندو جا ڪندو،
مٽي مهن نہ مالڪ مٽي ڀل ٻندو.

٢- چڏي گهر ڦتائي ٻندو جي ڪٽي،
سکهي ڪير ڊاهي اڏي جي ڌلي.

٣- کهي ٽيئون وٺ لون شرڻ رام جي،
چڏي آش من مان خلق عام جي.

راڳ لوڙائو ڀڄن ٢١-

ٽل- عجب ڏلو اسرار جني لن- چڙهيو ڀرهہ پيار اچي.

١- لکي لوڪ کان ليئڙو پالي.
محبت ۾ ليا مڙد مڃي.

٢- سالڪو پنهنجي سر جو لاهي.
پعنگ جان ليا لعل ڀڄي.

٣- قدرت جي سُجهه ڪي جاڻي سي،
سالڪ ڪن ٿا ڪين سڃي.

٤- ڪهي نينهن سي رمز پروڙي -
راول جي رنگ رهيا رچي.

راڳ لوڙائو پڇن ٢٢-

ٽل- ڏاڍو لاهه مان ڏولڙو ڏوريان،
ديس ڦران پرديس اديون -

١- دل ۾ درد دکالي پالو،
وره سندو مون وس اديون.

٢- خاڪ لڳائي سر پنهنجي تي،
لالڻ سڀڻي لڀس اديون.

٣- پرين لاءِ جوڳي ٿي دردر،
الک چوان آديس اديون.

٤- نينهن پرين ان دل ديوالي،
پرم ڪيو پرويس اديون.

راڳ لوڙائو پڇن ٢٣-

ٽل- ڏن ڏن ستگر درشن ڏيهجو،
دلڙيون ٺاريءَ درشن سان؛

١- پريمن ٿي ڇه ڪرپا ڌاري،
امرت پياريءَ درشن سان.

٢- ڪيئي ڪامي ڪروڌي ڪپٽي،
ترت اڌاريءَ درشن سان.

٣- خوشين سندا دروازا کولي،
دکڙا ٽاريءَ درشن سان.

٤- ڪهي نينهن ڪر پريمن جا سڀ،
ڪاج سنواريءَ درشن سان.

راڳ لوڙائو پڇن ٢٤-

ٽل- ڏن ستگر ڏن وچن تنهنجا،
ڀرم لواري وچن سان

١- مدش سندو اوٽار ڏري ٿو، جنو اباري وچن سان.
٢- ستسنگ جو ديپاڪ لڳائي، ڀرم اماري وچن سان.

٣- ٽاهن جي سڀ تپت لواري،
هردو ٺاري وچن سان.

٤- ڪهي نينهن کل ڪئي آبادي،
برهه ڏيکاري وچن سان.

راڳ لوڙائو پڇن ٢٥-

ٽل- ڏن ڏن پرڀو ڀڳتي تنهنجي-
ڪئي سڌاريءَ ڀڳتيءَ سان.

١- ڀڳتي لوڪي ڀرم ٽياري-
شبري اپاريءَ ڀڳتيءَ سان؛

٢- ڀڳتيءَ ٿي ٿي ڀرپور راضي-
ڪبڙي سنواريءَ ڀڳتيءَ سان.

٣- ڀڳتي تنهنجي سڀ کان اوچي-
ڪرمان ٽاريءَ ڀڳتيءَ سان.

٤- ڪهي نيمون هر پڪيس وچل لون -
اڌ مر اڌار ڀڳ پڳتيءَ سان،

راڳ لوڙائو ڀڄن ٢٦-

لل - جاد و هٽي ويا جيءَ ۾ جوڳي،
لمو لنو ان کي ساري امان.

١- ٻاجھ ڪري ٻالهيءَ لي واسڙا،
ٻرلم ٻالسو ٻهاري امان.

٢- چنگ چوڙي چس چراو ڪري ويا،
مڪ مڪيس جي ماري امان.

٣- ٻل ٻل ٻند ٻچان مان ان جا،
ڏي ڏس ويا ڪنهن ٻاڙي امان.

٤- ڪهي نيمون سي جوڳي واسڙا،
مڻل دل لہ جهاري امان.

راڳ لوڙائو ڀڄن ٢٧-

لل - الله ر سب اسرار - ڏس لون جهالي ٻالي جيءَ ۾.
١- الله ر سورج تارا ڪيون - چند سند و چمڪار.
٢- الله ر مڙهيون مند ر شوالا - ديون جو ديدار.
٣- الله ر گوڪل گاليون گوپيون - راس مند ر لنگدار.
٤- الله ر گنگا جمنا لمرند - ڪاشي ۽ ڪيدار.
٥- ڪهي نيمون آهہ لنهنجي الله ر - سار و هي سنسار.

راڳ لوڙائو ڀڄن ٢٨-

لل - ويهه لس مسافر وانت لي،
ڪلي ٻند ر جي لہ اسرار لئي.

١- جلدي ٻهچ راس ٻوي لا ۽ گهري وچ ۾ غار لئي.
٢- ڏ ٻهن لعي ٻي ڪاهج اڳتي،
و ٻجهي اس وٽڪار لئي.

٣- سمجهي سمجهي وٽج ڪهاڻہ لون،
گو لڪن جي غفعار لئي.

٤- سمر سنهاري ساڻ ڪٽج جو، آخر هلٽو ٻار لئي.
٥- ڪهي نيمون هل همت رکي لون،
دل ۾ جي د ر ڪار لئي.

راڳ ٻهلو ڀڄن ١-

لل - لون ٻرٻو ٻوشڪ آهين، ٻل منهنجو لاهي ٻيو.
١- ماس ٻعا سس لاري، مت مالڪ ۽ ٻالي -
سب آهن سڪ جا سالي، لئي دک ۾ سنگ لہ ڪو.
٢- لون شرن ٻهن جو ٻالڪ، ۽ ساکي آهين سب جو
هي دل جو درد سهاڻين، دک جنم مرڻ ڪٽيو.
٣- ر ويداس اجاميل لامو، سڌ لو سنڌو شهري
گنج گنڪا ۽ ڪڌ جهڙا، لک ٻاٻي تاريا لو.
٤- ڪهي نيمون هر دم منهنجو، لون آهين اوت اڄ
هر تاپ وڳهن ان من جا، هي عرض سڻي منهنجو.

راڳ ٻهلو ڀڄن ٢-

لل - ٻرهہ جي ٻاه ۾ - ڪي ٻهارا ٻهن لا،
هيءَ جلالي ٻهنجو - رنگ رچن لا.

١- مرلي سر پ سان - سرلدي سان ڏنن،
ڏياچ جيئن ٻن - سيس ڏٻن ٿا.
٢- ڪرلڪ سان ناد - ٻنورلي سڳند،
ڏيڪ چڪور چند - اُلا چڳن ٿا.
٣- ميگهه رهت جل - سورا لڙت دل،
ڏسيو ٻادل - مور لڇن ٿا.
٤- مچ ۾ ٻتي پتنگ - ساڙن سڀ انگ -
لڳي لسنگ جيئري جلن ٿا.
٥- ٽيئون لڇانون نوڙي - من جون واڳون موڙي،
جيو برهم جوڙي - امر ٿين ٿا.

راڳ پيلو پڄڻ ٣-

ٽل - ستگر جي سنگ سان ٿيڙو - آنند اپار آ.
١- ستگر جو درشن پالي - دک سڀ دور لي ويا.
ٻرسن ليو منهنجو جيئڙو - ليٽڻ ليو تار آ.
٢- ستگر جو منتر سمري - مٽڙو ليو استت منهنجو.
الدر مون پالي ليئڙو - ڏنو اسرار آ.
٣- ستگر جو گيان سٽي - من ۾ ليو آلم لڇو-
مٺي ٻرم ٻيد وڃڙو - ڪٽيو جم جار آ.
٤- کهي ٽيئون ستگر مليو - ڏن ڏن ليا ڀاڳ، منهنجا
الهه جو جڳيو ڏيئڙو - مٽيو اندڪار آ.

راڳ پيلو پڄڻ ٤-

ٽل - ستگر ستائج مولکي - من کي ڪيئن مارجي؟

گر جو آپديش ڌاري - من کي سنگهارجي.
١- من جو سوروپ کهڙو؟ ڦرڻو آهه روپ لنهنجو
جڳتر کان ڪيئن چنجي؟ وهراڳ کي ڌارجي.
٢- آهيان مان ڪير سوامي؟ ساکي سوروپ لنهنجو
لنهنکي مان ڪيئن جاڻان؟ وچن ويچارجي.
٣- گيان جو روپ کهڙو؟ جاڻج مان برهم آهيان
لهڇو لئي ڪيئن اهڙو؟ سنسن کي ٽارجي.
٤- سنسن کي جن آ ساڙيو - مهما ستاء لنهي -
ٽيئون ٻي الت مهما - چئي جا اچارجي.

راڳ پيلو پڄڻ ٥-

ٽل - ستگر ڏي مهر ڪري ٽون، ٻڪتيء جو دان مولکي
١- الدر ۾ جاپ جپايو، لن من جي ميل مٽايو
سر سوئيء ۾ ڪرايو، هردم اسنان مولکي.
٢- چت سندي چنچلتائي، روز ستائي سائين
من جي مارڻ لئه ڏي، چرلن جو ڏيان مولکي.
٣- ٻر من جا ٻوت ٻاري، ڏک، ٽا ڏٻن ڏهاڙي
ٻرمن جي ٻڄڻ لاء ڏي، آلم وگيان مولکي.
٤- ٽيئون مان آهيان سوالي، چڏيو ڌ مولکي خالي
سڄي گر شڪتي ڏيئي، ڪيو ٻلوان مولکي.

راڳ پيلو پڄڻ ٦-

ٽل - ستگر ڏيو منهنجو، ٻيڙو ٽون ٽار جانهه.
١- ٻو سند آهي ٻاري، وڃان لو وهندو لنهن ۾

سنسن جي چوڌارن منجهان، اهڙو تون تارجانءِ.
٢- چنتا جو چڪر ڀاري، ترشنا طوفان ٿوري
سورن جي سر لڪيءَ مان، اهڙو تون تارجانءِ.
٣- جنم وڃايم سارو، ڪيا مون پاپ ڪيئي
اجاميل ڀاڃيءَ جيئن، اهڙو تون تارجانءِ.
٤- ڪهي نيئون عرض منهنجو، سڻج سڀاجها سائين
جيئن ليئن لڳ سهاڳي، اهڙو تون تارجانءِ.

راڳ پيلو پڇن ٧-

ٽل- ستگر ديو منهنجو- پڙدو نه کولجانءِ.
١- عيب اپار ڪيا مون- ڏيل ڏکي تو ڏاڍو
ڏسي سي ڏوهه ڏاتر- پڙدو نه کولجانءِ.
٢- هٿڙا مان جوڙي تو در- داتا تو دالهون ڪريان
منهنجو هي عرض اوتالي- پڙدو نه کولجانءِ.
٣- تو ٻن جڳ ۾ ڪو نه- آهي نه آسرو ٻيو.
منهنجو لون ٻرد سهاڳي- پڙدو نه کولجانءِ.
٤- ڪهي ليئون حال منهنجو- سارو معلوم توکي
ٻرپو لون منهنجو جاڻي پڙدو نه کولجانءِ.

راڳ پيلو پڇن ٨-

ٽل- لولي ڏيان لعل توکي- ڀڳتي ڳڻ گيان سندي.
١- ماءُ ٻيءَ ستگر ديون- ساڌو مهمان سڀ جي
سيوا ڪر هردم جاڻي- مورت ڀڳوان سندي.
٢- شيل سنتوش ديا کي- هردي ۾ ڌار سدائين

ڏرم مٿان قرباني لون- ڪر ڏن جان سندي.
٣- سنتن جو سنگ ڪر لون- ستگر کان گيان وٺي
ڌارج لون ڏيان ڇڏي- چنتا جهان سندي.
٤- لاهين لون لن من ٻڌ- آهين لون چيتن شڌ
ڪهي ٽيئون پاڻ ٻورڻ- ٻڌوي لرپان سندي.

راڳ پيلو پڇن ٩-

ٽل- هي اٽيو چڱو لي ويلو- جپ هر جو نام سويلو.
١- ٻوڙ وشيه کان ٻاڻ ٻچائي- هردم گوبند جا ڳڻ ڳائي
ڪر لون جنم سهيلو.
٢- ٻورڻ ڪر ڪي سيس نوائي-
لن من ڏن جي ڀيٽ چڙهائي-
ٻڻ شرڌا سان چيلو.
٣- گيان ڏيان جي وٽ لون جڳتي-
من کي جيتي پائج مڪتي-
جڳ کان رهي اڪيلو.
٤- ڪهي نيئون سڀ ٻنڌڻ ٽوڙي-
مايا مٽ کان منهن موڙي-
مالڪ سان ڪر ميلو.

راڳ پيلو پڇن ١٠-

ٽل- جت سنت رهن سچيارا، سي سدا وسن چوٻارا.
١- جڳ جي شوڀا سنت وڌائن،
شرڌا ڪن جي سڳنڌي لائن
هر هنڌ ڪن هبڪارا.

٢- سنت گنگا جهڙين نرمل آهن،
سڀ جيون جي ميل مٽائن -
گيان جي ڪن گهڪارا.
٣- ڪهي ٽيئون لعل نام جهالن،
سڀ کي سچ جي راهه ٻڌائن -
لب جهڙين رهن لبارا.

راڳ ڀيرو ڀڄن ١١

ٽل- سڀ مک سان رام اچاريو، ۽ اول گرو جو ڌياريو.
١- رام نام لعل نرمل آهي، جنم جنم جي ميل مٽائي
سو رام جپي مل ٽاريو.
٢- رام نام اٿ سيتل آهي، تن من جي تو لهي اجهائي
سو رام جپي من ٺاريو.
٣- رام نام لعل امرت آهي، ڀڳتن سان تو امر بڻائي
سو رام جپي جيءَ جيئاريو.
٤- ڪهي ٽيئون جن رام نه ڌياريو، تنهن ٽيڙو جنم سڃايو
سو رام جپي ڪل تاريو.

راڳ پيلو ڀڄن ١٢-

ٽل- چڙهي ٻکي وڃي پرديس،
ڇڏي هي ديس ۽ پران آڌارو،
ٽڙهن ڀيرو ٽئي اڪارو.
١- چڙهي ڀيري مان تو ٻکي وڃي،
ٽڙهن ڀيري کي ڪولي نه مڃي

چڙهي پنڇي هن ڀيري ڪان ڪري ڪنارو.
٢- هي ڀيرو ٻکيءَ جو سمنڊ آ،
هي سدا الهيءَ سان سمنڊ آ-
چڙهي پنڇي خالي ڪري وڃي تو سارو.
٣- تون جاڻ ٻکي پرڏيهي آ،
تنهن ڪنهن کي سنيهي آ-
چڙهي ٻکي وڃي هن ڀيري ڪان ٿي نيارو.
٤- ڪهي ٽيئون ٻکي ابناسي آ،
آهو سيمر ڪرڻ سک راسي آ-
چڙهي سيمر ڪري ڀيري مان وڃي پارو.

راڳ پيلو ڀڄن ١٣-

ٽل- مار من کي، مار من کيءَ مار تون.
١- من هي تنهنجو دشمن آهي- جنهن ڪان نه رلائي
الد رين دوارا ٻوڙي رسن ۽ - ٻرمن ۾ نه ڀلائي.
٢- من هٿ ٻوکي پڌمس لهسي- ٻوڙين ۾ ٻرمايا
ڪوٽي گرمک گيالي ٻجو- جنهنجي هر ڪر چايا.
٣- من جو روڪڻ آهي اوکو- سنتن صاف سڻايو
من هاليءَ کي شبد ڪنڊي سان-
ڪنهن ڪنهن آ ٺهرايو.
٤- ٽالعي تون پي گر منتر جو- هردم ليءِ ابياسي
ڪهي ٽيئون من دشمن جيتي- ٽالڄ پد اوناسي.

راڳ پيلو ڀڄن ١٤-

ٽل- هري هري هري هري.

١- اها امرت رس جي ڪاٽي آ-
اها سنتن کي سيباڻي آ-
جنهنجي مهما ويد وکاڻي آ.

٢- جنهنجو رس ڀريل آواز آلي-
جنهنجي سر ۾ ڀيو ڪو ساز آلي-
جنهن ۾ ڳجهو رکيل ڪو راز آلي.

٣- هيءَ موهي برهم گياني ٿي-
هيءَ موهي ڀوڳي ڏياني ٿي-
هيءَ موهي وير وگياني ٿي.

٤- جيڪا موهن مرلي وڄائي آ-
سا سنگر موکي سٺائي آ-
کهي ٽيئون من کي ڀاني آ.

راڳ پيلو ڀڄن ١٥-

ٽل- سنت سي سنت سي سنت سي سنت سي.

١- جيڪي درشن سان دک ٽارن ٿا،
مٺي ٻولي سان من ٺارن ٿا،
دل مئل کي ته جيئارن ٿا.

٢- جيڪي شبد گيان سان سيکارن ٿا،
سدا سچ جو دڪ ڏيکارن ٿا،
سڀ ڀاڳين ميل لوارن ٿا.

٣- جيڪي هر جو نام جپائن ٿا،
ڀيد ڀرانتي ڀرم مٽائن ٿا،
من راول رنگ رچائن ٿا.

٤- جيڪي من جون واڳون موڙن ٿا،
چت ٻار برهم سان جوڙن ٿا،
کهي ٽيئون ٻنڌڻ توڙن ٿا.

راڳ پيلو ڀڄن ١٦-

ٽل- بيءُ تون پيارا ٻيءُ- لت رام نام رس پيءُ.

١- دنيا چار ڏهاڙا چنڪو،
آهي خيال جو خالي ڪتڪو،
تون تنهن لي مست نه ٿيءُ.

٢- ڪوڙ ڪپٽ تون ڪر نه ڪڏهين،
موهه ممت ۾ مر نه ڪڏهين،
سب ليائي سکيو لي.

٣- ڪايا مايا لهنجي ناهي، جوڀن جو چڙ ٻانور ناهي
تون ڪين جلائج جيءُ.

٤- کهي ٽيئون جي چاهن مکعي،
ولي گروءَ کان ڀوري جڳعي،
ڪڏ سڌسي جو تون سيءُ.

راڳ پيلو ڀڄن ١٧-

ٽل- سيوا سان من لاءِ، تون چار پدارٿ پاءِ.

١- سنت گرن جي سيوا ڪر تون،

سيوا سان مل مَن جي هر لون،
هي هردو صاف بڻاءِ.

٢- ڏان ڪريب الالن جي لون،
مسڪين محتاجن جي لون،
لِـڪ سان سيو ڪماءِ.

٣- ڏر ٻڌي جو اڄ پسرائي،
صاحب جي سا صورت جاڻي،
لـرن لنهن کي سکہ پهچاءِ.

٤- سيوا ۾ سک آهہ سماهـل،
نهرن ڏي شرڌا سان سڀ ڦل،
سا سيوا ڪين ڀلاءِ.

راڳ پيلو پهڻن ١٨-

ٽل- سنعن جو سعسنگ، ڏي راہ نام جو رانگہ.
١- سعسنگ لسرمل ليرتھ آهي،
شرڌا سان جو لنهن ۾ نائي،
ڪري پاپ لنهيجا ڀنگ.
٢- سعسنگ سر ۾ سولي آهن،
هردم هنس چڳي سي کائن،
نا جاڻي لنهن کي ڪنگ
٣- سعسنگ ٻاغ ۾ سکيد انباري،
ٻرن کي لي لڳي پياري،
ڀولا سکيد نا الگہ.

٤- جگہ ۾ جاڻهہ ڪرمکہ سمائي،
کهي ايڏون سعسنگ کن جمائي،
مسن ۾ رکي اسمکہ.

راڳ پيلو پهڻن ١٩-

ٽل- سنت جگت ۾ سار. کر ان سان هردم پيار.
١- سنت چندن سر شيتل آهن.
سڀ جيون جي جلن ٻجهائن،
سنت وچن سان کن نار.
٢- سنت سرور آهن نرمل. پرام پڳت جو ان ۾ آ جل
لون لائي ميل لسوار.
٣- سنت سچا اچہ تيرتھ آهن.
درس پرس سان پاپ مٽائن،
لسون ان ۾ شرڌا ڌار.
٤- ايڏون رهي لون لنهن سنتن ۾.
من چت لائي هر چنتن ۾،
وٺ پسالي موکهہ دوار.

راڳ پيلو پهڻن ٢٠-

ٽل- ڏي لون هردم ڏي. ڪجهہ دان دکين کي ڏي.
١- دنيا دولت مال خزانا ٻاغ ٻغيچا چلڍي مڪانا
لون ونيدي هتان لڏي.
٢- دان دکين کي جهکي ڏ نيد ان.
سولي ساٿ هتان لون ليد ان،
ٻو ونيد ان سيڻي چلڍي.

٣- دان ٻسا ڏن آهه اچايو.
دان ڪري ڪر سهڪهه سچايو،
ڏي ديهن کي نه سڏي.

٤- دان ڏنو نا ڪنهنجو وڃندو.
ٽيئون اوکيءَ ۾ ڪم ايندو،
لوسر ڳـــه ۾ جاءِ اڏي.

راڳ پيلو پڇن ٢١-

ٽل- ڪرمن سان هر آهي رچيو. سارو جڳ ٻسارو.
١- ڪرمن سان ڪنگال ٿئي ڪو. ڪرمن سان ڏن وارو
ڪرم رلائي لو در در لي- ڪرم ڀوڳ ڏي ٻارو.
٢- ڪرم ملائي لو سڀني کي- ڪرم وڇوڙ هارو،
ڪرم هسائي ڪرم رئالي - ڪرم ڪري سو ٻارو،
٣- ڪرمن سان ڪي سک مانن نا -
ڪن جو ڏکيو ڳـــڏارو،
ڪرمن جو سڀ لهڻو ڏيڻو. ڪرمن جو وهنوارو.
٤- ڪهي ٽيئون ڪرمن جي اڳيان-
چلي نه ڪنهنجو چارو،
ڪرم ڪنهين ٽان ڪين ٽري ٿو.
ڀوڳـــي ٿو جڳ سارو.

راڳ پيلو پڇن ٢٢-

ٽل- ڏيهه ماڻش جنم اسـ هار ٻندا،
ڪر ٻڳتيءَ جي ٿون ڪار ٻندا.

١- هر روز موسه لهڻجي، سر ٿي ٻهو ٻڪاري
پوڙا ٿلو ٻاڻن سڏ، آهو چڪ ٻيده ماري،
رکي خوف مرڻ جو لون، ڪر ياد هري هروار ٻندا.
٢- من ۾ وڌائڻ ڏاري، رس ٻوڳ لهاڳ ڪر لون
اوڳڻ ڪندي الذر کي، شب ڪئن ساڻ ٻر لون
من سهس وڪارن کي ٻڪڙي،
سب دشمن ٻنهنجا مار ٻندا.

٣- سنسار جي سمند مان، جي پار لنگهڻ چاهين،
شرڌا رکي چڙهجه لونءِ سنسنگ جهاز مائهين،
ڪري آن من ٻنهنجو استر لون،
ليءِ ٻڙ ساڳر ڪان ٻسار ٻندا.

٤- گرديو دوار جولي، ٿون داس لي ٻيارا
ڏي ٻيت سر گرن کي ايديش وت ادارا،
ڪهي ٽيئون لسار جهي گر جو،
دک جنم مرڻ جو ٽار ٻندا.

راڳ پيلو پڇن ٢٣-

ٽل- ٻلي عشق اڳڻ ۾ آيو سڄڻ-
جنهن منهنجو وڙهو وسايو سڄڻ.

١- عشق الذر آڳ ٻاري- جان ساري وئي جلي
جا حقيقت ڳالهه هيڙي. سا عشق مون سان سلي-
لنهن لن من سارو ٻالايو سڄڻ.
٢- عشق منهنجي الذر آئي- خوب ڪيما کوڙ ٻا-

پرم ٻولن جا سهڻي - جنهن نه ٻڌن ڪوڙ ٻا -
۽ ويا ور ورق وڃاءِ سهڻ .

٣- عشق نمڻون کي ٻري - پيالا پيارا پريم جا
پيئڻ سان ٻاڇي ويا - سهڻي ڪرم لڳ لبم جا
عشق مڇڻ ساڻ ملايو سهڻ .

راڳ پيلو ڀڄن ٢٤-

ٽل- وڃان سنتن ٽان ٻلهار سدا -
آهن ايشور جو اوتــار سدا .

١- رام جي رنگ ۾ رتا سي، رهن ڏينهن ۽ رات ٿا
وچن جي ورڪا وسائي، ڏين من کي شانت ٿا
ڪن جيون جو اُڌار سدا .

٢- جوڳ جي جڳتيءَ سان - دل کي ڏين آرام ٿا
ٻوڏ ٻڙي ۾ چڙهائي - پار ڪن سڪدام ٿا
ڪن ٻرهمڻ جو لسعار سدا .

٣- گيان جي اُپديش سان سي - ڪن ڀرم سڀ ناس ٿا
نه اوديا جي مٽائي - ڪن برهم پرڪاش ٿا
ڏين گڻن سندو گلزار سدا .

٤- ڪهي ليکون سمت ڏيئي - ڪمن کي ڪن دور ٿا
پرلم ڀڳتيءَ ساڻ هر دو - ڪن ٻري ڀرپور ٿا
ڪن جڳ ۾ جئه جئڪار سدا .

راڳ پيلو ڀڄن ٢٥-

ٽل- سمت سندو دان ڏون، ڀڳوان موڪلي ڏي .

١- رهي الله مهنجي سهائي ۽ صفائي،
ٻرلم هي ٻرڌان ڏون ڀڳوان موڪلي ڏي .

٢- ڏسان سڀ ۾ صاحب سڄي جوت لهنجي،
سمجهه سندو ٻان ڏون ڀڳوان موڪلي ڏي .

٣- عدب من ۾ لڳ رهي، مرم ۽ شرم هي
ڏٻرج ڏرم ڏيان ڏون ڀڳوان موڪلي ڏي .

٤- ڪهي ليکون ٻهنجي ڪرتار ڪر ڪرپا،
غريبي ۽ گيان ڏون ڀڳوان موڪلي ڏي .

راڳ پيلو ڀڄن ٢٦-

ٽل- ست پرشن جو ستسنگ - سدائين سنو سنو،
جتي هلي ٻرلم پرسنگ - سدائين سنو سنو.

١- جو ستسنگ ۾ سک آهي - سو ولڪنٺ ۾ ٻي ناهي
جتي آنند جو نه انت - سدائين سنو سنو.

٢- آ سڦلي گهڙي اهائي - جا ستسنگ ماڻهه لڳائي
ستسنگ چڙهائي رنگ سدائين سنو سنو.

٣- جتي ٻهڄي مدد نه ڪائي - اُت ستسنگ لئي سهائي
ڏي هر ڀڳتيءَ جو انگ - سدائين سنو سنو.

٤- ملي ستسنگ درلڀ پــائي -
ليکون ويڌن ساک سٺائي .
ستسنگ اپائي لنگ - سدائين سنو سنو.

راڳ پيلو ڀڄن ٢٧-

ٽل- ست نام ساکي ڪرتار - پرلم سان جپيو جپيو

جو سونهن جو آڌار - پريم سان ڀڄو ڀڄو.

١- سچ ڌالو ڄڻهجو آهي - جو لاس ٿيڻ جو لاهي
سڀ وڌڻ جو اسُ سار - پريم سان ڀڄو ڀڄو.

٢- جو ساڪي سر و لواسي - آ ڄڻن سو پر پر ڪاشي
سڀ ڳهت جو چاڙهڻ هار - پريم سان ڀڄو ڀڄو.

٣- جو سچار ساڪي ڄمند و - سو لشڇڻ، ڪتي ٿيند و
ڪڏي ٿيئون سکن پڌار - پريم سان ڀڄو ڀڄو.

راڳ پيلو پڇن ٢٨-

ٽل- پلي پلي آيا اَڄ، سنت سهارا،
سنت سچارا آيا، پراڻ پيارا ري، جيءَ جا جيارا.

١- سنت سڻائن گيان جون ٻوليون،
ٻوڌ ڏين تا الهڻ کوليون
پيد پرم پولا مڻن موکهارا ري.

٢- پريم سان جڳ جڳ پر گهمائن، قدل اڳ آباد پڻائن
هري اڳيان ڪن الڊر اجارا ري.

٣- ڏرم ڪرم کي پاڙ نه ڏارن،
پين کي اي سا سکيا سيکارن
اهڙن سنتن تان پل پلهارا ري.

٤- ٿيئون سوا سڦلي لڄي،
ڪٽن ڦاس جي جنم مرڻ جي،
جڻن سدائين سي، سنت ادارا ري.

راڳ پيلو پڇن ٢٩-

ٽل- ڪر پرڀوءَ سان پريت - جڳت ۾ هاري پاري ڄيت
ايڻن تا سنت چون.
راي ايش آڌار، ڪري وس پهنجو سڃڻ اڌار
ايڻن تا سنت چون.

١- مطلب جا مت مالت پائي،
الت سمي ٿين سي ٿه سهائي
سوارت جو سنسار، پيا سوارت آ دک ڪرتار.

٢- پرڀو هر هنڌ راکو آهي، سمرن سان دک درد مٽائي
جب لهڪي هروار، ڪري جو ڀو ساگر کان پار.

٣- پرڀوءَ جي جن اوٽ ورلي آ،
تن جي آخر لي مکتي آ-
پائي هر ديدار، ڪيو تن ڪروڙن جو ٿه سڌار.

٤- ڪهي ٿيئون جي چاهن پلائي،
ڪهن پلائيج هر سکدائي-
جڳ جو پالڻهار، جيج سو ساکي سرجڻ هار.

راڳ پيلو پڇن ٣٠-

ٽل- ڏاري هردي ڏيان-
جيج ٿون مکه سان شري پڳوان-
جنهين سان مکت ملي-
ليائي تن ايمان- پرام سان ڪر گوبند ڳڻ گان
جنهين سان مکت ملي.

١- مالڪ جو جنم ملهيو آهي، ٻورب جو ڀاڳ کليو آهي.
ڪر واکاڻ تون -
وشڻ ڀوڳن ۾ واهي، ڪنهن ڪي وڃائج ڏهي-
ڪر ڪو سڌار تون-
اهو سمجهه وڪمان، ٿلا ٿيج ڪنهن ڪنڌهن انسان.
٢- سچو لڳي سنڌن جو سنگ، راڻول جو جڳهون ۾ آ رنگ
رک وشواس تون -
سهوا ڪر شرڌا ڌاري، وڇن ڪي من واڪاري
ڪر ڪر راس تون -
ميٺي مان گمان، ٻاه تون ٿيج آتم جو گيان.
٣- امرت جي وٺي جاڳي، صاحب سمرڻ ۾ لاڳي
سڦل ڪر شواس تون-
آلس ۽ غفلت ٽاري، سٽگر جو نام اچاري-
ٻساه اولساس تون -
ڪهي ٽيڪون ساوڏان، رهي تون ڪر ڀڳتي ڪلمان.

راڳ ڀيلو پڄن ٣١-

ٽل- موڪلان ماڙون ملن، سچا سالڪي ملن ۽
سڪ وارا - آهن پرائن جا جي پيارا.
١- آهي مارن جي محبت من ۾،
وڃي لسار ڪي لن جي لن ۾ -
مرڪي من ڪي موهن، دل جا داغ ڌوئن- دلدارا
٢- جن سالڪن سان گڏ نه گذاريم،
ڪٿي ليڪ لي جن ڪي لهاريم،

سيڻي سهڻ اچن - رڱون رنگ ۾ رچن - ڪر ديدارا.
٣- ڀنا سالڪن جي نه سهان ٿو -
سدا راهه ڏسي مان رئان ٿو
ڪڏهن ڀاڄهه ڪري - ايندا ٻهر ڀري - پاڇهارا.
٤- روئي ٽيڪون ٿو رور پڪاري -
منهنجو سارهه سالڪن کي ٿو ساري
ٿل درشن ڏين - اچي ڏاڍون ڏين - ڏاتارا.

راڳ ڀيلو پڄن ٣٢-

ٽل- ٻوڙن ستمت سچا - رام رنگ ۾ رچا -
برهم گيالي - آيا آيا سي ستمت سيلالي-
١- سدا ٻادل جيئن اپڪاري - سب جيون جا هتڪاري
وڃن ورکا ڪرن - خالي هردا ڀرن - داتا دالي.
٢- جتي ٻولم سان ٻهر گهمائن -
اهي اڳ سدائين سهائن -
ڪن دل سان دٻا - ۽ من سان ميا. گڻن ڪالي.
٣- رام نام جي ٻاٽي پڙائن - ڏيٺي گيان اگمان مٿائن
پريم پيالا ڀري - ڏين ڪرپا ڪري - جيء جالي.
٤- ڪهڙي مهما ٿئي جي مان ڳايان -
ڪهي ٽيڪون ٿو سيس نوايان
ڪري تنجو درشن - ڪيا تن من ڏين - قرباني.

راڳ پيلو پڄن ٣٣-

ٽل- سٽگر جي درٻار جو - هردم تون دربان ٿي

١- مالڪ جو جنم مليو ٿي، پورب جو ڀاڳ کليو ٿي.
ڪر وچار تون -
وشين ڀوڳن ۾ وهي، ڪين ڪي وڃائي ڏهي-
ڪر ڪو سڌار تون-
اهو سنتن وکيان، ڀلائي ڪين ڪڏهن انسان.
٢- سچو ٿئي سنتن جو سنگ، رائول جو جنهن ۾ آ رنگ
رک وشواس تون -
سيوا ڪر شرڌا ڌاري، وچن کي من ويچاري
ڪم ڪر راس تون -
ميٽي مان گمان، پاءِ تون تبج آتم جو گيان.
٣- امرت جي ويلي جاڳي، صاحب سمرڻ ۾ لاڳي
سڦل ڪر شواس تون-
آلس ۽ غفلت ٽاري، ستگر جو نام اچاري-
پاءِ اولاس تون -
کهي ٽيئون ساوڌان، رهي تون ڪر پنهنجو ڪليان.

راڳ پيلو پچن ٣١-

ٽل- مولسان مارون ملن، سچا سالڪي ملن ۽
سڪ وارا - آهن پرائن جا جي پيارا.
١- آهي مارن جي محبت من ۾،
وڃي لنا ري ٿن جي تن ۾-
مرڪي من کي موهن، دل جا داغ ڌوئن- دلدارا.
٢- جن سالڪن سان گڏ نه گذاريم،
ڪٽي ليڪ ٿي جن کي لهاريم،

سيٽي سچڻ اچن- رڱون رنگ ۾ رچن- ڪر ديدارا.
٣- ڀنا سالڪن جي نه سهان ٿو.
سدا راهه ڏسي مان رٽان ٿو
ڪڏهن ڀاڄهه ڪري- اچدا ڀمر ڀري- ڀاڄهارا.
٤- روئي ٽيئون تو روز پڪاري-
منهنجو ساهه سالڪن کي ٿو ساري
شل درشن ٿين- اچي ڏاڍون ڏين- ڏاتارا.

راڳ پيلو پچن ٣٢-

ٽل- پورن سنت سچا- رام رنگ ۾ رچا-
برهم گيالي- آيا آيا سي سنت سيلالي-
١- سدا ٻادل جيئن اپڪاري- سب جيون جا هتڪاري
وچن ورکا ڪرن- خالي هردا ڀرن- داتا دالي.
٢- جتي پرم سان پير گهمائن-
اهي اڳڻ سدائين سهائن-
ڪن دل سان ديا- ۽ من سان ميا. ڳڻن ڪالي.
٣- رام نام جي ٻاٽي پڙائن- ڏيئي گيان اگيان مٽائن
پريم پيالا ڀري- ڏين ڪرپا ڪري- جيءَ جالي.
٤- کهڙي مهما ٽئي جي مان ڳايان-
کهي ٽيئون تو سيس نوايان
ڪري تنجو درشن- ڪيا تن من ڏن- قرباني.

راڳ پيلو پچن ٣٣-

ٽل- ستگر جي دربار جو- هردم تون دربان ٿي

سيوڪ کي سيوا ڪري. لوڪ سان ارمان ٽي.
١- سٽگر ساگر جيان الي - موتي جن ۾ انملها
شردا ڌاري ڏيئي ٽهي - ڪِٽ ڀالي ڪڍوان ٽي.
٢- سٽگر ديو جهاز آ - تاري لو ڀؤ سنڌ مان
ٽن ۾ چڙهه لون چاهه سان - پار ٿيئي ڀروان ٽي.
٣- سٽگر سورج سر الي - اوديا اولڌهه کي هري
ٽن من ڏن پيتا ڏيئي - وديا ولي ودوان ٽي.
٤- ڪهي ٽيئون سٽگر سچو - اوکي ۾ همراهه ٽئي
ٽن جي داون ۾ رهي - ڀل ڀائي ڀلوان ٽي.

راڳ پيلو پڇن ٣٤-

ٽل- سٽگر منهنجا شاهنشاهه. اوکي ويلي ٽي همراهه.
١- ناٿ ٽنهنجو دين ديالو. ڪرپا ڪر پنهنجي ڪرپالو
تو بن ٻي ڪا ناهي واهه.
٢- عيب ڀريل هردم آهيان.
پاپ ڪرم ڏي ڀل ڀل ڪاهيان
بخشڻ هارا بخش گناهه.
٣- شرڻ اوهانجي جوٽي آچي تو.
ڙڪ اکين کان سوٽي پچي تو
ٽڳي ٽه ٽنهنجي ڪوسو واءُ.
٤- جهڙو ٽهڙو ٻالڪ جاڻي -
ڪهي ٽيئون ٽي موں سان ساٿي
ڪري مهر جي ناٿ نگاهه.

راڳ پيلو پڇن ٣٥-

ٽل- ڏيان ڌار لون - ڪين وسار لون -
گرمورت من ۾ وهار لون.
١- گرمورت جو ڏيان ڌري جو.
من وڪهپ کي سوٽي هري او
سٽگر ٽنهن ڪان ٽئي ٽه ڀري تو.
ڪارج سڀئي پورا ڪري تو.
٢- وچن گروءَ جو جو من ڌاري.
آگيا گر جي ڪڏهن ٽه ٽاري
گر سيوا ۾ عمر گذاري -
ٽنهنجي جنم ٿئي جڳ مجهاري.
٣- گرمورت ۾ ٽرت لڳائي - گر منتر ۾ سرت سمائي
برهم گيان ۾ ورت ملائي -
پورڻ پد کي وٽ لون پائي.
٤- ڪهي ٽيئون گر ايشور جاڻي -
شردا سان پڙهه ٽنهنجي باڻي
اصلي پنهنجو روپ سڃاڻي - پاپ سرو سکن جي کاڻي.

راڳ پيلو پڇن ٣٦-

ٽل- آءُ لون پاو ڀري - سٽسنگ ۾ پيارا -
آءُ لون پاو ڀري.
١- پاوڌري جو وچن ٻڌي تو. ٽنهنجو ڪاج سري
سڪ شردا سان سيوا ڪري جو -
ٽنهنجو ڀاڳ وري.

٢- ڀاوَ وارن جو ڀؤ ساگر مان - اُڙو پار تري
ڀاوَ وارن جا وگھن سڀيئي - ٻيڪُنٺ پاڻ ھري .

٣- ڀاوَ وارن جي ھردي اندر - گيان تو واس ڪري
ڀاوَ وارن جو مٽي مولڇھارو - سنسو ۽ ڀرم ٽري .

٤- ڀاوَ وارن جو ٻيڪنٺ ھردم - دل ۾ ڌيان ڌري
ڪھي ٽيڪون جي ڀاو ڪان خالي -
ھريو آ تن ڪان ھري ؛

راڳ پيلو پدن ٣٧-

ٽل - ڌاري دل ۾ شرڌا وڌ سيوا ڪمائي .
ستگر سنتن سان سچو - پريم لڳائي ري - موھ مٽائي .

١- ستگر سنتن بن نہ سھارو - ڪلجگ ۾ ٻيو ڪو نہ آڌارو
تن جي شرڻ ۾ وڌ گيان پرائي ري .

٢- ستگر سنت سنگي سکدائي - انت ڪال ۾ ٿين سھائي
وچن تني جا ڌس دل ۾ ھنڊائي ري .

٣- ستگر سنت شرڻ جي آيا - ٽيڪون تن جي سڦلي ڪايا
جم جو ليکو تن چڪو چڪائي ري .

راڳ پيلو پدن ٣٨-

ٽل - ھي بندا ھي بندا ھي بندا ھي بندا .

١- نہ تو جنم ڀالي شب ڪرم ڪيو -
نہ تو ڏن منجھان ڪجھ ڌرم ڪيو -
نہ تو پاپ ڪرم ڪان شرم ڪيو .

٢- نہ تو نام ھريءَ جو ياد ڪيو -
نہ تو دکين جو چنتا [illegible] ڪيو
نہ تو من دشمن کي ماد ڪيو .

٣- نہ تو مايا کان من دور ڪيو -
نہ تو چنتا کي چڪنچور ڪيو
نہ تو ڀاو ھردي ڀرپور ڪيو .

٤- نہ تو ڪھي ٽيڪون اپڪار ڪيو -
نہ تو سچ سنڌو وھنوار ڪيو
نہ تو راضي سرڪار ڪيو .

راڳ مانجھ پدن ١-

ٽل - غافل سجاڳ ٿيءُ تون ، شري رام نام ٻولج
گذري وڃي وقت تو - ننڊ مان اکيون تہ کولج .

١- جلدي ڪري تياري - سودو سچو وٺج تون
مايا ۾ مولي لپٽي - ھيرو جنم نہ رولج .

٢- ساري عمر وڃائي - سنسار جي رسن ۾
باقي ٿيل سمي ۾ - ھر کي ھردي ۾ ڳولھج .

٣- آئين اڪيلو ھتڙي - آخر اڪيلو ويندين
ڪوڏي نہ ساڻ ليندين - ھيءَ ڳالھہ تن ۾ تولج .

٤- ڪھي ٽيڪون ڪال نيٺي - من ۾ ھوشيار رھ تون
اگيان ۾ اڙي تا - پو سنڌ مالھن ڏولج .

راڳ مانجھ پدن ٢-

ٽل - ڀر ياس جو ڀاري - جب رام نام جاڳي

لبڙي اکين جي تاري - جپ رام نام جاڳي .

١- پڇڙي اٿي صبح جو - ٻوليون مٺيون تا ٻولين
لون پي نہ لبڊ لواري - جپ رام نام جاڳي .

٢- پنورا اٿي سويري - گنبڪار سان گنجون تا
لون پي اکيون اگھاڙي - جپ رام نام جاڳي .

٣- گل ڦل کڙي سگنڌي - پرڀات جو ڏنهن تا
لون پي پرامر ڏاري - جپ رام نام جاڳي .

٤- کھي ٽيئون لبڊ لوکي - ڀڳوان کان ڀلا ٻو
لبڊ کي گھران اکاري - جپ رام نام جاڳي .

راڳ مانجهہ پڇن ٣-

ٽل - قدرت لھنجيءَ جي ٻرٻورا کھڙي کيان وڏائي
کن کي کيو تو راجا، کن کي ڏ لئہ گدائي .

١- کن کي تو مال ملکيت، صاحب ڏ تو گھڻو ئي
کن کي کيو تو پينو، جن کي ملي نہ پائي.

٢- کيئي چتر سياڻا، ٻرٻو کيا تو پيدا
کنکي کيو تو مورکہ، جنکي نہ سمجھہ کائي .

٣- کن ڪان هري پڇن ٻ، سڦلو کيو جنم کي
پوڳن ٻ کن نہ پٽکي، ساري عمر وڃائي ؛

٤- کھي ٽيئون کن کي شانتي، کن کي اُپاڌ من ٻ
کرتار لهنجي قدرت، کنھن کان لکي نہ جائي.

راڳ مانجهہ پڇن ٤-

ٽل - ٻرٻو ء کيو هي پيدا - سب پاڻ مان پسارو

پاڻ هي اٿي پدارٿ - ٽيو پاڻ ڏ سڳ وارو.

١- ٽيو پاڻ ٻون پاڻي - اگھي آکاس ڏ رٽي
هر رنگہ روپ ٽي سو - لرکي عجب نظارو.

٢- ٻکڙيءَ جيان ٻٽائي - سب تار پنھنجي ٽن مان
منجھہ پاڻ کي ڦسائي - ٽئي لئہ کري ليارو.

٣- کٿ پرش ٽيو ناري - کٿ عقلمند اناڙي
کٿ پوڳہ سرو ٻوڳي - کٿ تو کري کنارو.

٤- کھي ٽيئون پاڻ ٻرٻو - لوڳ سگڻ ٽيو آ
سمجھي سچو کو سالک - اھڙو عجب اشارو.

راڳ مانجهہ پڇن ٥-

ٽل - اي ايش ڏ پان لھنجو - دل ٻ سدا لڳايان -
کبج مھر تون نہ مولعي - تو سان من ملايان .

١- لرمالتا سچائي، هردي رکان سدائين
آهي اچا اھائي، گڻ گيان کي ٻرايان .

٢- هردم کري ليزاري، توکان منگان مراڙي
پڳي ڏ جانہ پياري، جنھن سان دل رڃھايان.

٣- دليا کان خيال موڙي ء جيءَ جوڳہ سان جوڙي
ٽيئون لجائون توڙي، تو سان پرٿ پايان .

راڳ مانجهہ پڇن ٦-

ٽل - مالک سندي مھا سان، ڏکہ ڏور ٽي وڃن تا
داتار جي دپا سان، دکہ دور ٽي وڃن تا ؛

١- آڏ واڇن کلڌن جي ء ٻرٿ پھاڙ پاري

رهي سمان روزا، چڪور لي وڃن ڦا.

٢- پرندڙ اڃي جي اڱي، انسان جي ۾ آڏو
چندن سمان شيتل، سي حور لي وڃن ڦا.

٣- جيڪڏهن پريل وڪه سان، ڀالا ملن ڀيٽ لاه
امرت جيان سي رس ۾، ڀرپور لي وڃن ڦا.

٤- ڪهي نيئون اگر حاصد، دکه کهت ڏان ڪيئي
سي ٻلڪ ۾ سهيئي، ڪافور لي وڃن ڦا.

راڳ مانجهه پڪن ٧-

ٽل- هڪ ايش جنهن نه ڏٺو، انسان ٿيو نه ڇا ٿيو
آرام جنهن نه آيو، ڏنوان ٿيو نه ڇا ٿيو.

١- سڀ تخت بخت ڪليو، سڪ ساز راڄ مليو
هر پرنم نه جهليو، سلطان ٿيو نه ڇا ٿيو.

٢- تن ڏن جو زور لائي، دشمن سڀئي دٻائي
پنهنجو نه من مٺائي، پهلوان ٿيو نه ڇا ٿيو.

٣- پستڪ پڙهي پڙهائي، ڪوٺا ڪري سٺائي
گر چرن جو نه ڏٺائي، گنوان ٿيو نه ڇا ٿيو.

٤- ڪهي نيئون لي لپارو، جڳه ڪان ڪري ڪنارو
ٻالو نه پريو پيارو، قربان ٿيو نه ڇا ٿيو.

راڳ جوڳ پڪن ١-

ٽل- هن عشق اسرار سندي- ٻاسد بڌائي-
وٽي رانت لي پرڀات- جڳمت ڏاست ڏٺائين.

١- هر چند راجا هيو گيائي، دانا ساري جڳ ۾ دالي
سٺو سائو، ٻرپائو،
وچين ٻاڏو، ڪٽمب وڪيائين.

٢- سلطان تخت شاهن شاهي، هيو حرالو بي پرواهي
لوڪن ڪاٽيون، هيرن ڪاٽيوڻ،
چڙي راٽيون، ذڪر ڪيائين.

٣- گوپيچند ڀرٿري راجا، محلا ماڙيون ڇوڙ سماجا
ڪن چيرائي مدرا پائي، جوڳ ڪمائي، خاڪ لڳائي

٤- منصور اعلیٰ حق الايو، گلي گلي ۾ هوڪو لايو
اسم پڙهيو، جي ۾ جڙيو،
موُر نه مڙيو، سيس سنائين.

٥- هت ڀلاج هري سان لائو،
سڀ گهٽ ۾ هڪ صاحب جاتو-
ٻاه نه جاريو، زهر نه ماريو،
لٽپ نه ساڙيو، رام ڇپيائين.

٦- نيئون عشق جني لي ڪاهي، تنجو اهڙو حال ٻڌائي
خوار ڪرائي، شهر ڇڏائي،
روه رلائي، ڪري سچائي.

راڳ جوڳ پڪن ٢-

ٽل- نه ڪن جاپ نه ڪو تاپ- جڙ جيءَ ڪهائي
نه ڪن ڪرم اڪو ڏرم، وڃن جنم رلائي.

١- مٽن مدد ملي الله، ويٺا وات وڃائي

ڪري ڪڏ، ڪرن سڏ، ڪم الله ن آهي.

٢- ڪن ٻيڪر، جڳت ڏيکر، وڏا ملڪ چڙهائي

الله ر ڏيئي، ٻاهر سنت، ڏن ٻکهه جيون لڳائي.

٣- دليا ٻولي، ڏسي مولي، وڏا ديو مڃائي

چڙي ساچ؛ ڪٽي ڪاچ، وڃن پاپ ڪمائي.

٤- انهيءَ مايا؛ سڀوئي گهايا، وڏا مير منجهائي

پڙهيا پنڊت ڪئي ويرا؛ ڪٽن چير ٽنگائي.

٥- ڪهي ٽيئون ٽڳا ٽوڙي؛ سرت شبد ملائي

سچا سنت، ڪلاولت، وڃن جنم مٽائي.

راڳ جوڳ پيچن ٣-

ٽل- گرو شاهن جو شاهه، سدا حڪم هلائي

ڳجهي ڳالهه، سند ويد، سچو صاف سڻائي.

١- سچو جڳت رچي پاڻ، عجب کيل ڪلائي

رهي خالق الله ر خلق، وٺو موج مچائي.

٢- ڏري جنم جڳت ڪاڻ، وڏو جوڳ ڪمائي

ولي جاڻ لهي پاڻ؛ امر پاٺ پڙهائي.

٣- ڪري بسنت چمن بهار، الڪين عطر لڳائي

ڪٽي ڪال ڪري لعل، جنم مرڻ مٽائي.

٤- ڪهي ٽيئون ٽيئي لوڪ، جڳت ساڻ جڳائي

ڏيئي شبد سندي راهه، اگم ديس رسائي.

راڳ جوڳ پيچن ٤-

ٽل- ٻڌي پيغام پريان جو؛ وڃڙو مولڪي وٺي

سرت سمائي چن پر، سهڻو سار سٽي.

١- ڏيهه پراهون ڏوري، سنت اچن شل سيئي

آنءَ الهن جي ٿي مٽان، گهوريان سرڙا ڪيئي

منهنجي من کي ماري؛ ويا جي خيال ڪٽي.

٢- پارس جهڙن سي سادو، ڪن ٿا لوهه کي ڪنچن

ٿاؤ ڏيئي وڇڙن جا؛ ڪن ٿا من کي منجهن

هوش وڃائن سارو، ڏيکاري امل مٽي.

٣- ورهه وڇوڙي لن جي، سور ڏنا مون ڏاڍا

ڪاڪل آهيان ڪڻ جي، مڙيا ڪيئي مالڊا

جوڳ پياري جوڳي، جنا پردا ڪٽي.

٤- ٽيئون لهائون لاهي، پالي مون پريت پڪي

چندس مور ٿي لن سان؛ جنهجي مون سرڪ چکي

سرها سي ٿيا سڀئي، هينئڙي منجهه ويا هٽي.

راڳ جوڳ پيچن ٥-

ٽل- سک ٽمهنجيءَ پر ستگر؛ دلڙي دالهون ڪري

اهڙو اچن ٿا آڌ ما، راليان ڏيهن رڙي.

١- ڪوڙيءَ هن ڪايا پر؛ ڏوهه ڪيا مون ڪيئي

معاف ڪيو سي ستگر، شرن اوهانجي پيئي

مهر ڪيو ڪا مٽيءَ ٿي، ٻڏ جل پار ٽري.

٢- منهنجي من پاپيءَ کي، پاڻ اچي ڪر پوتر

اوٺ اجها پيا چڙي، ورتو مون ٽمهنجو در

صاحب ٽوڪان سواءِ، ساعت ڪين سري.

٣- عمر وڃي اوڳڻ ۾، سڪرت ڪونہ سڃيرا
آش اُم ڪر آسو، مارڳ تنهنجي مران
پرم سنڌ و ڏي پيالو، پاويءَ ساڃ ڀري.

٤- نيڻون ڳڻ هي نيٺي، جن ۾ جيو ٻڌا
سوال منهنجو سڻ سائين، ٿر ڳڻ نام ڏي سدا
شانت سڀي مان پاپان، تنهنجو ڏيان ڏري.

راڳ جوڳ پڇن ٦-

ٿل- ڀال ڀلائي ڪڏهين- سنت اُڃ ۾ ايندا
درشن سان سڀ دکڙا- لهڏي ۾ لاهيندا.

١- جن جي لڳن مان دم دم- ليڻ ڪٽي ٿي لهاريان
راتون ڏينهان روئي- آب اکين مان هاريان
پاڇهہ ڪري پالهيءَ ٿي- درشن سيئي ڏيندا.

٢- الٿي پهر چت ۾- ياد پون ٿا جيئي
ساعت هڪ نا وسرن- ساڄن سنت سيئي
منهنجي سڪ کي سمجهي- راس اچي شل رهندا.

٣- نيڻون ڇوي مان ٿن ٿان- سر سارو هي گهوريان
درد سمورو دل جو- اڳيان ٿن جي اوريان
حال سٺي هيٺيءَ جو- هر دم حامي ٿيندا.

راڳ جوڳ پڇن ٧-

ٿل- سنتن جي ستسنگ ۾- پرلم رکي هل پيارا
جي سک چاهين پنهنجو- چلبج لئي جا چارا-

١- سنتن جي سنگ جهڙو، سنگ نہ ٻيو ڪو آهي
رهج سدا ستسنگ ۾ا لوڪ لهانون لاهي
وڃن منجهي هي منهنجو، چڙ نہ لئي جا دوارا.

٢- سقل سمو سو جاڻج، سنتن ۾ جو گذري
سو مک ٿئي اوجل جو ا سنتن سنگ هر سمري
سنت سڄن جي سيوا، ڪر ٿون پائين وارا.

٣- سقلي ڪايا مايا، سقلا سواس ٿن آهن
ساڌ سنگت ۾ واهي، جي ڳڻ گوبند ڳائن
ڏن ڏن سي ڏارن جي، سنت وچن اُر سارا.

٤- نيڻون ٿن سنتن سان، ليهن ٻرلو رکہ لالو
مهر ڪري وارن جي، جم راجا جو ڪالو
گمان ڏيئي سب من جا، ميٽن ٿا مواڇهارا.

راڳ جوڳ پڇن ٨-

ٿل- منهنجا ستگر سائين دل مان-
شل ٿانءَ نہ تنهنجو وسري-

١- ڀل تخت ملي پاتشاهي مون-
يا درد ملي گدائي مون-
ڀل ملي نہ هڪڙي پائي مون-
تہ بہ ٿانءَ نہ تنهنجو وسري.

٢- ڀل رهان ڪٽي مان جهنگلن ۾- يا من موهيندڙ محلن ۾
ڀل ٻند رهان جي جيلن ۾- تہ بہ ٿانءَ نہ تنهنجو وسري.

٣- ڀل ڏاڍون ۾ يا ڏلتن ۾- ؟ ڀشن پکين يا منشن ۾

پل وڃان نہ ڪهڙن جوڳين ۾ -
تہ بہ ٽانءُ نہ تنهنجو وسري.

٤- ڪهي نيڻون سڪ هي سانڍين ٿون -
هي منهنجو عرض اگهائين ٿون -
ڪر مهر اُلت جي ڀائين ٿون -
شل ڀانءُ نہ تنهنجو وسري.

راڳ جوڳيہ پڇن ٩-

ٿل- مان پريم جو ناٿو پرپو. شل ٿوسان ٿوڙ نڀايان.

١- پل سختيون اچن ڪهالا. سر ڏکيون ٿرار پون ڀالا
سب سهندي سور ڪرالا.
مان پريم نہ ڪڏهن هٽايان.

٢- پل لوڪ ڏکارن جڳہ ۾ - ۽ ڪهت ڏين وڳہ وڳہ ۾
پل روڪن محبت مڳہ ۾ - تہ بہ پنتي پير نہ پايان.

٣- چوي نيڻون منزل ڀاري - اوکي پريم جي چاڙهي
ڏي دل کي هر دلداري - جيئن ٿوهہ پريم وڌايان.

راڳ جوڳيہ پڇن ١٠-

ٿل- رکہ ٿون منهنجي لاج - او سوامي!
ڏاڍ ڏوهہ نہ ڏس ٿون منهنجا.

١- جن جي پل لي ماڻ ڪير لي - سي پئي وڃا ڇڏي
اِي اس هيٺو لي مان آيس - تنهنجي پرپو لڏي
مها ڪيو مهراج.

٢- لعلڻ ليکو جي ڪندئن ٿان - لالهن پچڻ جي جاءِ
ڏين دکي ۽ غريب ٿي مان - آيس ٿو شرڻاءِ
آهيو غريب نواز.

٣- ڪهي نيڻون ڪر جوڙ پڪاري - ڏين ديالو رام
واڙن جي رکہ وگهڻ ڪان - جيئن جيان تنهنجو نام
پورن ڪر سب ڪاج.

راڳ جوڳيہ پڇن ١١-

ٿل- پنهنجو ڏي ديدار - او ستگر!
درشن جي سڪ آهہ گهڻي.

١- ستگر تنهنجي سڪ ۾ مونکي پل پل پور پون
ياد ڪري گڻ ڳالهيون تنهنجون، ليڙهن نار وهن
پيو نہ وڻي وهنوار.

٢- درشن اِن آ زهر برابر، جيئڻ هي منهنجو
مڇلي جو جيئن نير بنا ٿئي، جيئڻ ٿو اهڙو
ڏي درشن دلتار.

٣- پلڪ سماڳي گهڙي سماڳي، سانڍين مان ڀانيان
ڪهي نيڻون گر درشن تنهنجو، جڏهن مان پايان
درشن ٿان بلهار.

راڳ جوڳيہ پڇن ١٢-

ٿل- سنت سماگم سار آ جڳہ ۾
سنتن ڀـان بلهار وڃان مان.

١- سنتن جي صورت کي ڏاري، پرڀو آپ آهہ

ڄيون جي ٽارن لاءِ هر هي، اِهڪ اِٽالو آهه

شب لن جو ڏيدار.

٣- امر ڏيهن ۾ سدمت رهن ٿا، جنهن مرڪ جوت لالهه

ڳيان ڦضت لي آسن جو، سڪي رهن من مالهه

ڳيان جو ڪن ٻرچار.

٤- ڪهي نيئون شب ڪرمن سان

لڳي ٻرڀو لو ٻرسن -

ٻرڀوءِ جي ڪرپا سان لڳي لو، سنتن جو درشن

سنت مڪت جو دوار.

راڳہ جوڳہ پدن ١٣-

ٽل- معان ڪرين ايمان - او ٻندا -

رڪ من ۾ ٻڌ جم ڪال جو.

١- جن جي رت ڦيٽن سان جڳ ۾، سنتي سمنڊ ٿيا

ڏيو ڏليج لو راکشس ٻيچي، جن ٻهنجي وس ڪيا

سي اِي وڃا سلطان.

٢- جنهنجي مستڪ مان لي ڏرلي، اهڙو وڏو هيو

ڪاغذ جيئن ڏرلي وتڙهي جو، ٿهي ٻعال ويو

سي نه رهيا ٻلوان.

٣- حڪم هلير لي هر دم جنهنجو، ڏيون جي نه مٽان

لوڪ ٽهين ۾ مرت جنهنجو، هڙو ڪنهن نه هٽان

لن اِي چڏيو جهان.

٤- ڪال سند و اِي ڪال آهه جو،

ٻهنجي وند لسون او مت

ڪهي ايئون لا ڪلهين لوڪي، لڳي ڪال جي چوٽ

جب لون شري ڀڳوان.

راڳہ جوڳہ پدن ١٤-

ٽل- معان ڪرين لون ٻاپ، او ٻندا!

ڪهي ٻڌ رڪ لون ڀڳوان جو.

١- اور ي جنهن خاطر جڳ ۾، ٻاپ نه ڪر ڪولي

متي ٻچاٽان ليکو ڏيندا ان، جم پور ۾ رولي

سهندي اسد سنتاپ.

٢- مسڪين کي اهڙي جي لون، مايا جوڙيندا ان

آه غريبن جي سان آهر، دک لون لوڙيندا ان

ڏاڍو ٿيندو تاپ.

٣- الدر واهي ٻڙدا ڏٺي، جي هت ٻاپ ڪندا ان

چترگپت ليکو ڪنهن لدو اُس، لڪي نه لون سگهندا ان

ٻوءِ ڪندا ان پڇتاپ.

٤- ڪهي ايئون ڪب ڪرم چڏي ڪر،

شب ڪرمن سان ٻيار

لوڪ ٻهين ۾ سکيو ليندا ان، ملندو موکھ دوار

ڪر ٻرڀوءِ جو جاپ.

راڳہ جوڳہ پدن ١٥-

ٽل- ڪر نه ڪلهين اعتبار - او ٻيارا -

هن ڏن جوين ٻوار لي.

١- درشن مالڪ ڏن دولت آ، ڪنهن سان اهڙو ٿالهن
ايندا ن ويندا ن ڏي ڏکہ ڏاڍا، ڏاڍ لن من مالھ
ڏنهن سان ڪر نا پيار.

٢- جواني بي آ چار ڏهاڙا، چاهہ ٻڙو چٽڪو
ويندي وار ڪين ڪري سو، ڏيئي ڏکي جهٽڪو
ڏنهنجو چڱ اهڪار.

٣- ڪٽمب قبيلي جو بي جاڻج، اهڙ ٻلڪ ميلو
الٽ لہ ساٿ هلي ڪو ويندي، ايڪ ڏون اڪيلو
لن ڪان ڏيءِ لروار.

٤- ٿالتي سنتن سنگہ ڪري ڏون، ٻالڪ ڳڻ ۽ گيان
ڏيئون موهہ مٽائي سڀ جو، ڏر آلم جو ڏيان
ٻالڪ پد لرڏار.

راڳہ جوڳہ ڀڄن ١٦-

ٽل - معان ٻلا ڏين رام- او پيارا- جپ نانءُ مٺو ڪرتار جو.

١- سڃن مٺان ڪان مٺڙو آ رام سندو ناٿو
هڪ واري سو امرت ٻرلو، ٻي ڏس ڏون ٻالو
رام سڪن جو ڏام.

٢- ٻڙ ساگر ۾ رام نام آ، نارڃ لاءِ ٻيڙو
ٻاپ سڀئي ناس ڪري - ۽ ڪاٽي ٻڙ ڦيرو
سمر سدا هر نام.

٣- رام نام آ سيتل ڇڪہ ۾، شانتي ڏي من کي
ٻرشارٿ سان ڪنو ڪري وٽ، رام نام ڏن کي
پاءِ سڀو وشرام.

٤- ڪهي ٽيئون شري رام جنڪ سان- ٻانهي ٻار ٻيا
جن ٻوڙن ۾ رام ٻلايو- سي سڀ تار ٽيا
رام سمر لهڪار.

راڳہ جوڳہ ڀڄن ١٧-

ٽل - سٽگر ڪان وڌ گيان - او گرمکہ-
ڪي ٽرٽو ٽئي سنسار ڪان.

١- سٽگر کيوٽ ڀو ساگر مان- پار ڪري ٻيڙو
گرمکہ اٺهي سٽگر در تان- ٻڃ نا ٽون ٻيرو
ڏر سٽگر جو ڏيان.

٢- سٽگر ويد جهان لٽ ڏي ٿو- اوشڌ سکدائي
اوديا روڳہ ڪٽڻ لاءِ گرکي- سيوا ڪر ٻائي
مڃ ٽنهنجو فرمان.

٣- سٽگر پورو داتا آهي- ڏي هر نام ٻنڌار
جيڪو جاپ جپي ٿو جاڳي- ٽنهنجو ٽئي اڌار
گرسکہ پاءِ ڪليان.

٤- ڪهي ٽيئون گر ۽ گوبند ۾- ڀيد نہ ڪو آهي
شرڌا سان وٺ شرڻ گروءَ جي- ٽاڪيا ناهي
ٻالڪ پد ٽربان.

راڳہ جوڳہ ڀڄن ١٨-

ٽل - پيارا پنهنجو پاڻ پڇاڻ- پاڻ پڇاڻن بن سک ناهي.

١- ٻوڳہ وشيہ کان ٿي وئراڳي-
غفلت اوديا لٿ مان جاڳي

جڳ کي جوڙيو لعل ڄاڻ.
صورت پنهنجي ڏس ٻون ناهي.
٢- ٻوڙ ڪروڌ جو هردي ڌاري-
رهي اڪيلو ڏس واپاري
ساڪي چيتن ٻاڻ سڄاڻ- لعل ۾ ٻر جو شڪ نا آهي.
٣- ساڪي برهم روپ هڪ جاڻج-
دويت ڇڏي ادويت پڇاڻج
سک سو روپ تون آهين ٻاڻ-
ڪهي ٽيڪون لکم ٻيڙدا ناهي.

راڳ جوڳ پد ١٩-

ٽل- جنهن کي ڳولهين ڳولهڻهار-
سو تون آهين سمجھ پيارا.
١- ٻاڻ پروڙج ٻاڻ ۾ ٻاهي- ڪر جو وچن ويچارج واهي
الله ڏسندين خود اسرار- ڪر ٿي وحدت غير غبار.
٢- ڏس تون پنهنجي صورت ناهي-
پولائي جو ٻيڙدو لاهي
قدرت جو ڏولهي ڪرتار- آدپرش جا آهي اشارا.
٣- ٻاڻ ڇڏي ٻئي هند جي وڃنداين-
سک نا ملندء موٽي ايندائين
ٻاڻ معاني ڪر اعتبار- متي وحدت ڪل مولپهارا.
٤- ڪهي ٽيڪون سو خود تون آهين-
ٻئي ٻاسي ڏي جو ٿو ڪاهين

اهم ٻورهر جي ڪر ڳهڪار.
ٽوڙي ٿي تون حجب منجهارا.

راڳ جوڳ پد ٢٠-

ٽل- آهي ٽوسان ڳل ڳجوان- ٽرمل ليکين سان ڏس ناهي
١- وهڻ مهل رهي ڳل ٽوسان- پهڻ مهل پهي ڳل ٽوسان
هلڻ مهل هلي ٿو سجان.
٢- ڪائڻ مهل ڪائي ڳل ٽوسان- ڳائڻ مهل ڳائي ڳل ٽوسان
پڙهڻ مهل پڙهي ٿو ڪان.
٣- ماڻ مهل ملي ڳل ٽوسان- ڪلڻ ماڻ ڪلي ڳل ٽوسان
سمهڻ مهل سمهين سلطان.
٤- سڀ ڳالهين کي جاڻي سو ٿي-
سڀ ڪرمن کي ڏسي اهو ٿي
ٽيڪون سڀ ۾ سو پرڌان،

راڳ جوڳ پد ٢١-

ٽل- سڀ ڪان وڇو آهي رام-
سڄڻ ٻري جو ٿهڪي ڳولهين.
١- جهڙو وڇو ٻرٻو آهي- ٿهڙو وڇو ٻو ڪو ناهي
ٿر ٿي ٻري سو ٻورڻ ڪام.
٢- ٻاٽي ٻون ڏرن ڪسان وڇو-
سورج چند اڳن ڪان وڇو
تارن ڪان وڇو هر نام-

٣. ماڻت مٽ ٿيڙ ڏي ڪان وڇڙو.
ٻانڀي ٻڌ ڻن مون ڪان وڇڙو
سواس ڪان وڇڙو گهڻعار.
٤. وڇڙي ڪان وڇڙو هر جولي.
ڳمان وني گر ڪان ڏس سولي
ڪهي نيئون سو لون سڪدار.

راڳ جوڳ ڀڄن ٢٢

ٽل. اندر ڪر آلر دپدار. ٻاهر پورا جو ٽو پٽڪين.
١. ويد جنهينجو ڏين اشارو. جو ساري جڳ جو آڌار
سنعن جو ٻي جنهن سان پيار.
لنهن لاء هٽ هٽ چو ٽو انڪين.
٢. سڄ چند تارن ڪان سو سهٽو.
سر لسر من جن جي من مهٽو
سولهي جنهن سان سڀ سنسار.
لنهن لاء جهنگلن ۾ چو جهٽڪين.
٣. ڪهي ليئون ڪل قرنا لاهي.
پند ڀرم جي پٽ ڪي ڊاهي.
الترٻي آلر رس ڏار. ٻاڻ ڀهاڙن ۾ چو پٽڪين.

راڳ جوڳ ڀڄن ٢٣.

ٽل. ٻرامر سهي جو پڙهه لون پاٺ.
پاٺ ٻين مان ڪجهه نه ونهندا ان.
١. ٻنڊت لي ٻولون پڙهندا ان جي.
ويدن جا وکيان ڪندا ان جي

ٻرٻر ٻنا لي سي سڀ ڪاٺ.
آخر لن مان ڇڪي چنهندا ان.
٢. ٻيڪي لي جي ٻيڪ ٻٽالين. مالا ٻالي تلڪ لڳالين
ٻرٻر ٻنا لي ڪوڙا ناٺ.
ٻيڪ ڪئي نا ڪرم ڪنهندا ان.
٣. ٻالري لي جي ليرٿ ٿالين.
ورت دان سڀ ڪرم ڪمالين
ٻرٻر ٻنا لي سڀڻا ساٺ.
ورتن سان نا ورت مٽيندا ان.
٤. ٻرٻر ٻنا سڀ ساڌن اٿين.
ٺيئون لوڪ نسن ٻرڀن جٿين.
ٻرٻر سان هر جب ٻاهر آٺ.
ٻرٻر ٻنا نسا رام جهٽيندا ان.

راڳ جوڳ ڀڄن ٢٤.

ٽل. ٻرٻو جنهنجو آڪار. وار ونکو نا لئي لو نهنجو.
١. دشمن توڙي ونس وڌالس.
چٽن ڪندن ڪان اچي سنالن
ٻر جنهن نظر ڪري ڪرتار.
٢. سمند چلن ٻل جبل جلن جي.
ڏرلي ڏڏي طوفان لڳن جي
ٻر جنهن مهر ڪري مدنار.

٣- تاپ لڳي ٻل ڌاھ ڌڪائن-
ڪشٽ ڪروڙين اھي ڪمائن
ٻر جھن ديا ڪري داتار.

٤- ڪھي ٽيڪون وٽ شرڻ رام جي-
آش ڇڏي تون خلق عام جي
جو جن ٻڪڙي ھر آڌار.

راڳ جوڳ ڀڄن ٢٥-

ٽل- سب ڪڇ آھين تون ھي رام-
تو بن ٻربو مان ڪڇ ناھيان.

١- ھم اڳي سا ھاڻي آھيان-
ٻوءِ نہ ھولڊس ايئن سو پاليان
ٻوءِ اڳي ھاڻي تون شام.

٢- مان جي صورت تو ٿي ڌاري-
مان آھي سا توکان نياري-
تو ۾ مان جو الڪ مقام.

٣- تون ھي الله رھون تن ئي تون ھي-
تون ھي ٻڌ چيت من ئي تون ھي
الله ر ٻاھر تون سڪڌام.

٤- گر سمجھايو ھين اشارو-
تون ھي ھر آھين جڳ سارو
ٽيڪون تون سب جو وشرام-

راڳ جوڳ ڀڄن ٢٦-

ٽل- جولو تن جو ڇڏ اھنڪار-
سمجھ سوچ مان ساکي آھيان.

١- ماس ھڏن جو تن ھي ٻارو-
مل موتر سان ڀريل سارو-
سو ٿيھجو ناھي آڪار.

٢- جولي مان تن ۾ ڌاري-
جنم ڇڏيا تو ڪيئي ٻگاڙي-
جولي مان جو ڇڏ آڌار.

٣- جيسين جولي مان مان آھي-
تيسين شانتي من نہ پائي-
جولي مان کي ڇڏ گيدوار.

٤- جوٿي مان جن جن ڌاري-
تن پنھنجي جڙ آھ اکاڙي-
وڃن اھو تون دل ۾ ڌار.

٥- ڪھي ٽيڪون گر شبد سمر تون-
جولي مان کي ڪڍ ٻاھر تون-
پل پل منتر ڪري وچار.

راڳ جوڳ ڀڄن ٢٧-

ٽل- جي چاھين ٿيان ٻڙ کان پار-
رام نام جي ڇڙھ ٻيڙي ٿي.

١- رام نام جو ٻيڙو ٺھيو. ٽن لوڪن کان آ مٿڀرو
ڀڄائي ولڪنٺ دوار.
٢- مکت لئيءَ جا ٻين جڳن ۾-
ھن ڪھٽان لکيل پــوئن ۾-
ڪلجڳ ۾ ٿي ھر آڌار.
٣- ھن ٻيڙي تي چڙھيا جيئي- ڀؤ ساگر کان ترڻا سيئي
پھتا داتا جي دربار.
٤- ٻار وڃڻ لاءِ وقت مليو ٿي-
جلدي چڙھ تون ڀڄڻ ڪلھو ٿي
ڇڏي جڳت جي ڪوڙي ڪار.
٥- ھن ٻيڙي جي کاھڻ وارو. ستگر آھ ملاھ، سچارو
ڪھي ٽيئون تنھن آگيا ڌار.

راڳ جوڳ ڀڄن ٢٨-

ٽل- تنھنجي امانت تنھنجي ٻاس.
آئي ٿئي ٻڙيو رکج سنڀاري.
١- الش جيو کي پنھنجو جاڻين-
صاحب ٿيءَ تون تنھن ساڻي
ڏسي نہ جيئن ڪو جم جو تراس-
امرا پور ۾ سکي گذاري.
٢- ڏوھ جيو ۾ ڏسي دڀالو-
ڏکي نہ ڇڏجانءِ ھي ڪرپالو
دوش ڪري ڪل تنھنجا ناس.
رکجانءِ پنھنجي شرڻ مراري.

٣- جيو اصل کان وسعو تنھنجي-
دعاوا تنھن ۾ نا ٻئي ڪنھنجي
جيو جو مالڪ تون ھي خاص-
جون انيئن تا ٻران پڪاري.
٤- ھٿي اسان وٽ تنھنجي امانت-
آئي ٿئي سا توڏي سلامت-
ڪھي ٽيئون ڪاٽي جم ڦاس-
ميلي ڇڏ تنھن ٻاڻ مجھاري.

راڳ جوڳ ڀڄن ٢٩-

ٽل- گرو غريب نواز سوامي! ڀؤ ساگر کان پار اُڪارج.
١- ڇڏي آسرا ٻيا سڀ سائين،
ور ڪــر تنھنجي شرن سدائين.
رک تون منھنجي لاج سوامي،
دٻا ڪري دک درد نوارج.
٢- جو ٿي دنيا جي آ ٻاري، ستگر تون آھين ھتڪاري
مھر ڪري مھــراج سوامي،
ٻگڙيل منھنجا ڪاج سنوارج.
٣- نالو تنھن جو شر ٿي ٻالڪ،
ڪنت لڳايو پنھنجو پــالڪ-
سنتن جا سر تــاج سوامي،
ٻاجھ ڪري مون گود وھارج.
٤- ڏاڍر منھنجا ڏوھ نہ ڏسجانءِ،

هردم ڪرپا درشٽي ڌرجانءِ
ڀڳتيءَ جو ڏي ڏاج سوامي،
کهي ليکون تون ڪين وسارج.

راڳ جوڳ ٻهڻن ٣٠-

ٽل- جڳ ڪٿ تون ڀڳوان آهين،
تو ان ڪالي جاءِ نه خالي.
١- ٻل وارن ۾ تون ٻل آهين، ڇل وارن ۾ تون ڇل آهين
مالن ۾ تون مان آهين، چالن ۾ شب لڀهڻي چالي.
٢- رس وارن ۾ رس آهه تون هي،
جس وارن ۾ جس آهه تون هي
ٻرالن ۾ تون ٻران آهين، خوشين ۾ آ لڀهڻي خوشحالي.
٣- گن وارن ۾ آهين گن تون، ٻن وارن ۾ آهين ٻن تون
گيانن ۾ تون گيان آهين، لعلن ۾ آ لڀهڻي لالي،
٤- نام روپ ميں سڀ جڳ الڌر،
کهي ليکون تون آهين ايشور
ووڪن ۾ وگيان آهين، جوتين ۾ آ لڀهڻي اجالي.

راڳ جوڳ ٻهڻن ٣١-

ٽل- ڪر ڪو ڏيهه سڌار پيارا،
ٻاڳ وڪارن کان نه ٻچائي.
١- ڪام جلڌهن تو زور لڳائي،
شرم مرم سڀ شان وڃائي
هردم ليءِ هوشيار پيارا،

جڳ سڀ سان تون ٻرهڻي ٻالي.
٢- ڪروڌ جلڌهن تو جوش جڳائي،
جان جگر ۽ جسم جلائي
دل کي ڏي تون ٿار پيارا، کميا شانتي صبر ٻرائي.
٣- لوڀ جلڌهن تو لائي لوري،
ڌن مڙئي جي لئي جيءُ جهوري
سچ جو ڪر وهنوار پيارا، هردي ۾ سنتوش وڌائي.
٤- موهه جلڌهن تو من کي مڙهائي،
ڌيرج ٻل ۽ ٻڌي گڏوائي
من مان ڪڍ الڪ ڪار پيارا،
برهم گيان جي جوت جڳائي.
٥- غرور جلڌهن من واس ڪري تو.
ڌرم ڪرم کي ناس ڪري تو
ٻاءِ حليمي هار پيارا، کهي ليکون ايمان مٽائي.

راڳ جوڳ ٻهڻن ٣٢-

ٽل- مالش ديهه امول مڙئي رام ٻڄن ان کوءِ نه اجائي.
١- ماڻس گرڀ ۾ قول ڪيو جو،
وسري تو کان ڪين وڃو سو
ٻاڙج ٻهڻو ٻول مڙئي، ڪري ٻڄن ڀڳوٽ جو ٻائي.
٢- مٺا مانڙو ٻلڪ رڱيلا، ڪرنا ايشور ڪٽنب قبيلا
رولي ڪندءِ رول مڙئي
موهه نه رکه تون تن سان رائي.

٣- ٻوڙي ٿو ڌارا مُنسَ ۾ ڌاري،
سگهي سُخَن جي وچ دواري
ٻڌي ٻارم ٻول مِٺڙا، سڀ وچن تن جا سکدالي.
٤- ليکون سرت شبد ۾ لاتي، الله ۽ آلم ڏيان لڳالي
ٻالي ٻڙش اڏول مٺڙا، مالش دنهي ڪر ٽون سجالي.

راڳ جوڳ ڀڄن ٣٣-

ٽل- ڪولهي منهنجو حال ٿيو، ٻاجهه ڪري ڪو پال پلايو.
١- لوڪن ليکي لائق آهيان، پر پرڀو مان لائق ناهيان
بيحد هان بدچال ٿيو، شرم چڙهي مون ڇڱو ڇوايو.
٢- ڪام ڪروڌ مد موهه آ مون ۾،
ڪوڙ ڪپٽ دل ڌوهه آ مون ۾
آهن ڪوتا خيال ٿيو، پاپ ڪندي مون جنم وڃايو.
٣- عمر سڄي عيبن ۾ وڃائم،
شبد ڪرم نا ڪڏهن ڪمايم
جاٽي پنهنجو ٻال ٿيو، اوگڻ منهنجي ڪيس لڪايو.
٤- ڪهي ٽيڪون مان لمڪ حرامي،
شرڻ اوهان جي آهيان سوامي
تون آهه دين دئيال ٿيو،
دئا ڪري سڀ مارگ لايو.

راڳ جوڳ ڀڄن ٣٤-

ٽل- هر سان ڪن جي پيار ٿيندو،
تن سان پيار ڪري جڳ سارو.

١- ڪنهن کي جي جهو ڀلا ٽن،
تن کي راسيون ڪرهه رلاٽن
سڪ ڏي تن ڏيکهن وار ٿيندو،
ياد جني کي ڀيرا ٻيارو.
٢- مالڪ ڪان جن مٽ آ ڦيري،
تن جا وڻ ٽڪ ٽي ٽين وري
سڪ ڏي تن وٽڪار ٿيندو، ياد جني کي جڳ آڌارو.
٣- ٻوت ٿيندو ٽڙ ڏيان ٽي کي،
رام ياد ڀلا آهه جني کي
ٻوت ڏٺي تن سڪڪار ٿيندو،
ياد جني کي الک اپارو.
٤- ڪهي ٽيڏون جي ٿيو ڏيان،
تن کي سڀ جڳ جيو مالن
ديو وچن ڀلهار ٿيندو،
تن جو جس ڪت ڏٺي جھنڪارو.

راڳ جوڳ ڀڄن ٣٥-

ٽل- جاڳن ساري رات جوڳي،
جهد ڪري نا جوڳ ڪمائن.
١- رهي جهنگل ۾ ڏوڙا لائن-
وٿي مچن لي ور هه وسائن-
بي ٽاڪن ڪا ٽاس جوڳي-
رٽندي رٽندي رام رجهائن.

٢- پنهنجي محبوبن ۽ مٺن پاڻين -
سار شهيد ۽ سرمست ملائين -
مالڪ درشن ڏانس جوڳي - اٿي ۽ پيدارت ۽ دل لائين.
٣- ليٽن جي لت لٺ ڦٽائين - الله ۽ هڪ الک جڳائين
مڪر لئي ٻلاس جوڳي - محبت سان من لار مٺائين.
٤- ڪالن ٽورو سو ۽ سوادي - پولين ٽورو ٻر ۽ وڪادي
رهي الله اڪالس جوڳي - عشق اڳن ۾ ٻاڻ ٻچائين.
٥- آسڻ لائي ساڌن ٽن کي -
جوڳ جڳت سان جيئن من کي -
ڏيئون ٿوڙي ٻراس جوڳي - رام رلڪ ۽ دوح دلائين.

راڳ جوڳ پدن ٣٦-

ٽل - جوڳي ٽين ٽان جاڳ پيارا،
جوڳن جو ۽ ۽ سالڪ ۽ ڏاڄ.
١- لوڪ سمهي ٿو ننڊون جاڳي،
نام جپي ٿيءُ هر الراڳـــي،
الهه جو سڄ راڳ.
٢- جڳتيءَ سان ٿو جوڳ ڪمائي،
محبت مچ من الله مچائي،
ماڻ لاهو لئي لاڳ.
٣- شهر ڇڏي ڪر جهنگل واسو،
ڪري ڪشٽ ڪان هردم پاسو،
من ۽ رک وراڳ.

٤- ڪامڻ ڪاري ناڳڻ جاڻي،
دولت کي ٿو ڌوڙ پڇاڻين
ترشنا جو ڪر تياڳ.
٥- ڪهي ٽيئون رهي جوڳن سنگ ۾،
تن من رنگ ٿو جوڳ رنگ ۾
پوڳ وشيہ کان ڀاڳ.

راڳ جوڳ پدن ٣٧-

ٽل - ڪير ڪندو مون ٻار پرتم،
گهاٽن ٽي هن گهٽا مهاڻا.
١- هر ڪو پنهنجو گهاٽ سراهي،
ڪنهن تي ڪيان اعتبار.
٢- ڪيئن وڃان مان ٽري ۽ جاڻان، پاڻي آهي ٽار.
٣- هن ٻر آهي ديس اسانجو، ڪيئن ڪيان ديدار.
٤- ڪهي ٽيئون ڏس ڏي ٿو مولڪي،
ڪنهنجو وڃان آڌار.

راڳ جوڳ پدن ٣٨-

ٽل - جي ڪنوت ڪن ٻـار پيارا،
تن جا ٻڌ پورا آهڃاڻا.
١- ٻـار پکي ٽئين جن وت آهي،
پون ٻروڙي جاڻن هلائي.
پاڻي ٽالڳهو ٽار پيارا، سمجهن ڪن ڇڪرن کي سماڻا.
٢- اکيون ڪن جن الڪ سمورا، پور ٻهاڻن هن ٻراورا

ٿرڏا ٿن ۾ ڏار پيارا، پار ڪندا اهي مير مهاڻا.

٣- ڪهي نيڻن جي نوڙ رساڻين،

مڙد ملاح سي ٻورڙ آهن.

ٿن جي سنگ ۾ گهاڙ پيارا، سي پسائيندا اڳڻ اپاڻا.

راڳ جوڳ پيڙن ٣٩-

ٽل- صاحب جي سڀ ذات ڏس ٿو ن،

ٿين ان ٻيو جڳ ۾ ڪجهه ناهي.

١- ساجن ڪيٽي سانگ ٺاهي، قسم قسم جا کيل ڪلا ٿي

اڇي ٿيو اسباب.

٢- سونا زيور سون ٿي آهن، ٻلي ٻلالي ٻيو ڪجهه ناهن

ڪنڊن جي ڪل ڪرائي.

٣- جڳ جڳديش ۾ فرق نه ڪو ٿي،

جڳ ٺهيو جڳديشور سوئي

نيڻن وٽ ڪر ڏات.

راڳ جوڳ، پيڙن ٤٠-

ٽل- لوڇي آءٌ لعل ڪرمڪ، ڏس ٿو ن الدر جهالي پالي.

١- لوچڻ ڏاران لعل ملي نا، ڪر ان ٻيو هيءَ ڳالهه سلي نا

ڪر ڪان پنهنج احوال.

٢- ٿورو سمهڻ ۽ ٿورو کائڻ، ٿورو گهر ٿورو ڳالهائڻ

حام ڪندي چڱ خيال.

٣- اوڊيا جو چڱ پڙدو لاهي،

لعل امولڪ ڏس ٿو ن ٿاهي-

ٿيندين پوءِ نهال.

٤- آءُ لعل جڏهن ٿو ن ڏسندين،

ٽڏهين جنم مرڻ کان ڇٽندين

نيڻون ڪٽي جم ڪال.

راڳ جوڳ پيڙن ٤١-

ٽل- جوت گيان جي ٻار ڪرمڪ،

هردم ٻنهجي من مندر ۾.

١- ڏيئو پريم سچي جو ڪر ٿو ن،

ٿين ۾ تيل طلب جو ٻر ٿو ن

وٽ وويڪ جي ڏار.

٢- ڪر سکيا جي تيلي لائي، اليٽ جي ٿو ن جوت جڳائي

ٻرم الڏ ٻرو نار.

٣- وسعو امولڪ حاصل ٿيندءِ،

چور وڪار نه وڃهو ايندءِ

لريٽ ٿي نه گذار.

٤- نيڻون لڳي ٿو ن ڪر جي لاري،

جوت گيان جي وٽ ٿو ن ٻاري

پاڻج پد نرڏار.

راڳ جوڳ پيڙن ٤٢-

ٽل- سنتن جي وٽ شام پيارا،

سنت سچا ٻيڙو ساگر تارن.

١- شرڌا سان ستسنگ ڏي هل تون،
حال سمورو دل جو سل تون
پريم سان ڪر پرڻام.

٢- ستسنگ ان اهو لاهي سنگي،
ميٽن من جي طلب ۽ ٽنگي
مٽڙي ان جي مام.

٣- سنت شبد سان ميل مٽائن، ڀاو ڀڳت سان رام ملائن
ڪٽي ڪلپنا ڪام.

٤- ڪهي ٽيئون هر ڪر گڻ مورت،
سنت سگڻ ٿي تنهنجي صورت
سيوا ڪر نشڪام.

راڳ جوڳ ڀڄن ٤٣-

ٽل- رڳ رڳ ۾ جپ رام پيارا،
رام جپڻ لاءِ جنم مليو ٿئي.

١- ڪنن سان ٻڌ رام جو ڪيرتن،
نيڻن سان ڏس رام جو درشن
هردي رک هر نام.

٢- هٿ جوڙي ڪر سڀ جي سيوا،
سمجهي سڀ ۾ آتم ديوا
ٻول نه ڪنهن سان ڪام.

٣- پيرن سان هل ساڌ سنگت ۾،
پريم وارن جي وهه سنگت ۾
پيءُ پريم جو جام.

٤- پل پل پاڻ پاپ ڌان پل تون،
ستمارگ ڏي هردم هل تون
پار پهنچو انجام.

٥- ڪهي ٽيئون ڌر ڌيان هميشه،
وڏن جو رک مان هميشه،
سنگو جي وت شام.

راڳ جوڳ ڀڄن ٤٤-

ٽل- سنت سچا سامي ٽرا اڄ منهنجي گهر آيا
درشن سان من منهنجي، آنند منگل ڇايا.

١- محبت جن جي من ۾، رام سندي رنگ راتا
گيان ڳڻن جو سڀ کي، دان ڏين ٿا داتا
پيارن پريم جا پيالا، سي منهنجي من ڀايا.

٢- امر پر جون ٻاليون، سنت سڻن ٿا هردم
امرت رس سان پرائون، ٻوليون ٻولن دم دم
ڀڳتي ڀاو سان ڀريا، ڀاڳ وڏي مون پايا.

٣- سنت سچا وچن جا، ٽير هڻن ٿا ٽن کي
ڪام ڪروڌ کي ماري، شانت ڏين ٿا من کي
ٽن ستسن گهر منهنجي، گڻ گوبند جا ڳايا.

٤- ڪهي ٽيئون مون مليا، سنت سچا سيلاني
ان من ڏن سڀ گهوري، سيس ڪيان قرباني
ٽهل ڪري مان ٽن جي، سڦل ڪيان هيءَ ڪايا.

راڳ جوڳ ڀڄن ۴۵-

ٿل - ويراڳي ورلهه جا وڄاٽا وڄائن،
ڪري جهد جيءَ کي جڳت سان جڳائن.

۱- ٻرڻ جي پسڻ جا ڀڪا ڀاهه ڀڃائي،
سهڻن جي سڪ ۾ سڄو تن سڪائن.

۲- ڇڏي ڪيل خوشيون، دنيا جون سڀئي
رولي رام کي ٿا رمز سان رهائن.

۳- خلق جي ڪلل ڪان، ڪري خيال خالي
رکي شوق دل ۾، ٿڌي کي ٿڌائن.

۴- محب جي ملڻ لاءِ، ڇڏي هٿ هٺ کي
ڪهي نيمون ڪنڊا قرب سان ڪمائن.

راڳ جوڳ ڀڄن ۴۶-

ٿل - پيو ٻور ٻل ٻل ڀڄائي ويراڳي.
اڳل لنو نٿي کي لڪائي ويراڳي.

۱- جهنگل جهر جبل لو وسائي ويراڳي.
نچي ٻار ٻر جا ليلائي ويراڳي.

۲- اندر درد دولهو دڪائي ويراڳي.
اکين آب هر هر وهائي ويراڳي.

۳- ڏکن ۾ نه من کي ڏلائي ويراڳي.
لڳيءَ ۾ لڏي ۾ لو ڪاهي ويراڳي.

۴- ڳلا ڳهالڳهو گل ۾ لو پائي ويراڳي.
جوني جڳ من کي جڳائي ويراڳي.

۵- ڪهي نيمون نور ڳالهائي ويراڳي،
اندر هو لڪ حق جي هلائي ويراڳي.

راڳ جوڳ ڀڄن ۴۷-

ٿل - آهي موج مستي، فقيريءَ جي نياري
جنهن ۾ الستي، عجائب خماري.

۱- نهن ۾ نئو آ، فقيريءَ جو اعاڻي
جنهنجي چڙهڻ سان، ٿئي سمجهه ساري.

۲- رکي ڪين پرواهه، فقيري ڪنهنجي
سدا شير وانگي، ڪڏهين اچي نه ٻاري.

۳- فقيري حڪم ٿي، سڀن ٿي هلائي
وڏو شهنشاهه ٿي ڪري نينهن نهاري.

۴- فقيري فڪر کان، ٿي فارغ ڇڏائي
ڪهي نيمون دل کي، سدا ڏي بهاري.

راڳ جوڳ ڀڄن ۴۸-

ٿل - ڪري جوڳ جوڳي سدي ٿا نه پائن،
رکي ورت اندر، وشيه کان هٽائن.

۱- ڏري ڏيان دل ۾، اشت جي مورت جو،
ڇڏي فڪر قرٽا، سماڌي لڳائن.

۲- ٻڌي پدم آسڻ، سدا ٿي وهن ٿا.
دواري دسر ۾ سرت کي سمائن.

۳- سڄڻ ساز سهڻو، اناهت انادي،
نهن ناد ۾ ٿا، ورت کي ملائن.

٤- چوي ٽيئون جوڳي جڳت ساڃ جاڳي -
اکنڊ جوت اهڃاڻ - الک رنگ رچيائين.

راڳ جوڳ پدن ٤٩-

ٽل - رهي سنت جاڳي - هري نام ڌيائن -
سدا سڀئي جاڳون - سنتن کي سمجهائن.
١- سکل ٻرج ساوا - ڏين ٿا اهڃاڻي -
جڏي ونڃن هيڏان - ڏئي سنت لائن.
٢- مڙهون ۾ مندر سي - وسن ٿا سدائين -
جتي سنت وڃي - هري گيت ڳائن.
٣- جتي شبد واڄي - ڪٿا سنت ڪن ٿا -
ڪٽي رج اڳان سڀ - لڳن کي لڳائن.
٤- چوي ٽيئون جاڳي - ڪرن جوڳ جوڳي -
آلي لڳن ميلا - سڀئي جڳ ملائن.

راڳ جوڳ پدن ٥٠-

ٽل - سچو شبد ستگر - ششن کي سڻائي
جلد جيو مان لي - ڀرهم ٿو ڀڄائي.
١- جيئن ماڪ پت جي - رکيا لمڪ ڪري لي -
ليڪن پوڙ ڏيئي - وشيه کان بچائي.
٢- ڪڏي ڪهڙ ڪلما - وڪارن کي ڪوري
چمن گيان گڃ جو - الک رنگ لڳائي.
٣- ٻرم ۾ ٻليل کي - سڄڻ راهه لائي
ڏسي جوڳ جڳتي - امر گهر پڄائي.

٤- چوي ٽيئون ٽوڙي، بڌن سڀ جڳت جا
ڪري مڪت دک کان - سکن ۾ سمائي.

راڳ جوڳ پدن ٥١-

ٽل - ٻري ٻرهم ٻالو ٻاري ٿو ستگر -
مايا سان مئل دل جياري ٿو ستگر.
١- دکن جي دريا، مان اڪاري ٿو ستگر -
سکن جي سمجها ڏي سڌاري ٿو ستگر.
٢- ڪٽي سار سڀ مان سنڪاري ٿو ستگر -
الک لعل آتم ڏيکاري ٿو ستگر.
٣- اصل گيان سورج اڀاري ٿو ستگر -
سڏي موه لهر مان اڀاري ٿو ستگر.
٤- ٻرم ٻيڙ سڀئي لواري ٿو ستگر -
سچي شانت ڏيئي اڄاري ٿو ستگر.

راڳ جوڳ پدن ٥٢

ٽل - داتا ڪر تون ديا - ٻيهڏي مهر ميا -
مون نہ ڏوه گناه آهن ڪيتي ڪيا.
١- ڏيهن جو آهين ناٿ - آهيان مان ڏين اناٿ
ٻيهڏو هي ٻرد سڃاڻي - ساڄن موکي ڏي تون ساٿ
مون لاءِ آهين تون ٻاٻا گنگا گيا.
٢- تنهنجو نانءُ شرڻي پالڪ - آهيان مان ننڍڙو ٻالڪ
تنهنجي هي شرڻ آيس - مهر ڀرڻو جاڻي مالڪ
تاريا تو ڪيتي جهڪي شرڻ پيا.

٣- ٻيو تون ڀڄن ڀاون - ڀڳڙي مون ٺهڪي داون
مهما ٺهڪي سنت گرلڪ ولد ۽ ٻراڻ ڳاون
مهر ٺهڪيءَ سان ڀڳڙل ڪاج لهيا،
٤- گوبند غريب نواز - سڀني سڪن جا ساج
ڪهي نمڻون گولو مون غريب جاڻي رکه تون لاج
ٻاجهه ٺهڪيءَ سان ڀڙا پار ٿي ويا.

راڳ جوڳ ڀڄن ٥٣-

ٿل- سڀني ساز ڪٽي - مولڪي چڙي ويا لڪڻ ۾-
١- ڀيڙهن ڀڀور سان - نڪي ڪين ڀٽي.
٢- ٻڌي ڳالهه لوڪن جي - نکي ڪين وٽي.
٣- جيجان لن نه جڳن لاءِ - ڪنڌ ڀس ٻاڻ پٽي،
٤- ڪهي نمڻون سنجهي وڙا - ڪامل ڪيچ ڏٽي.

راڳ جوڳ ڀڄن ٥٤-

ٿل- ڏاڍا ڪيا ٿم ڏوهه ٻريو،
مهر ڪري ڏي معافي مولڪي.
١- ڏوهه ڪندي مان ڏينهن گذاريم،
راتڙي رسن ۾ راڳيون گهاريم
من کي موهيو موهه ٻريو.
٢- ڪوڙ ڪپٽ چل ڪم هزارين،
پاپ ڀٽ لاءِ ڪم اپارين
جنم ويو مڃهه ڏوهه ٻريو.

٣- جهڙو تهڙو آهيان ٺهڪو،
ڪهي نمڻون ٻيو ناهي منهنجو
نڪان ٺهڪي لوهه ٻريو.

راڳ جوڳ ڀڄن ٥٥-

ٿل- جاڻيج جاڻڻهار ٻاري،
تنهن ڀن ٻي سڀ جاڻ اجائي.
١- جاڻڻ هاري کي جو جاڻي،
موج سڄيءَ کي سولي ماڻي،
ڪري دوءِ ديدار ٻاري.
٢- جنهين نه جاڻو جاڻڻهارو،
جنم ڪيو تنهن نشقل سارو،
جنم تنهن بيڪار ٻاري.
٣- ڪهي نيڻون سڌ ساڌ سوني،
جاڻي جاڻڻهارو جوني،
ٻاڻي موکيه دوار ٻاري.

راڳ جوڳ ڀڄن ٥٦-

ٿل- جاڻڻهاري کي تون جاڻ،
واڌ وني ڀوري سنگر ڪان.
١- جاڻڻهارو ٻري نه ڪنهن ڪان،
جاڻيج واڌهو تنهن کي سڀ مان،
اکه تون تنهن کي الٽي ساڻ.
٢- جاڻڻهارو سڀ کي جاڻي،

ان کي ڪولي ڪوله سڀاڻي
تنهن ٻن جڙ سڀ جڳت پڇاڻ.

٣- چاڻڻ هارو هي هڪ سٽ آ،
تنهن ٻن سارو جڳت اسٽ آ،
سو سٽ جاڻج ٻنهنجو پاڻ.

٤- جاڻڻ هاري کي جنهن جاڻو،
کهي ٽيئون تنهن سڀ ڪڇ پالو
ايئن چوي تو ويد پراڻ.

راڳ جوڳ ڀڄن ٥٧-

ٽل - من منهنجا تون ڌيرج ڌار،
ٽيڪ نه الله رهه وياڪل ايڏو.

١- ڪٽنب قبيلو سنبنڌي جڳ جا،
جاڻج سڀئي سائي دک جا،
ڌسي الهن کي ليندو ڌار.

٢- اڌ ۾ آيا اڌ مان ويندا، آخر ڪائين ڪڏ نا رهندا
سڪي سڀو ٽي مڪرڪار.

٣- مات گرڀ کان اڄ ڌيهن ڪائين،
سار ڪندو جو آيو سائين،
اڳڀي پي سو لهندو سار.

٤- ڇڏي آسرا جڳ جا ڪوڙا،
اوٽ پربوءِ جي وٺ تون موڙها
کهي ٽيئون سو آرڪوار.

راڳ جوڳ ڀڄن ٥٨-

ٽل - جي چاهين آتم ديدار - دل درپڻ ۾ منهنڙو ڏاهج.

١- پهرين درپڻ صاف بڻائج - پوءِ الهيءَ ۾ جهاتي پائج
ايندو نظر ۾ سنڪرتار.

٢- ڪن اکيون مک کي بند ڪر تون -
دل جو شيشو سامهون ڌر تون
ڌس تون ساکي سرجڻهار.

٣- سنگر ٻاجهون ملي نه جڳتي -
جڳت ٻنا نه ٿئي ٽي مڪتي
جڳت وٺي تون ڪر وچار.

٤- ايئن ڪندي پي ملي نه لوڪي -
پوءِ ڌورايو ڌڄ تون مولڪي
کهي ٽيئون تون ڪر اعتبار.

راڳ جوڳ ڀڄن ٥٩-

ٽل - سنگر ٽي پرميشور پاڻ -
منش گروءَ کي نا تون جاڻج.

١- سٽ چت آنند ترگڻ جو ٽي، سنگر ٻڌي آيو سوٽي
اهو ويدن جو آهه وکيان.

٢- سنگر ۾ صاحب او پولي،
ٻنهنجي ڳڻهه کي پاڻ او کولي،
گرمک ٽي ڏهنڪي نه سڃاڻ.

٣- سمجھ کي جيھن صاف سنڀالو،
پاربرھم کي تنھن آ ڀالو،
سمجھ اِھا تون پورڻ جاڻ.

٤- سمجھ کي جو برھم پڇاڻي،
کھي ڏيئون سو آنند ماڻي
ڀالي پورڻ پد ترجاڻ.

راڳ جوڳ پد ٦٠-

ٽل- ري من سنسن کي کر دور-
گيان ولي ٿوري سمجھ کان.

١- گيان بنا نا سنسو ويندو،
گر بن گيان نہ ڪڏھين ٿيندو،
ڀاو سان ھردو کر ڀرپور.

٢- سنسو ھولدو من ۾ جيسين،
شانتي اچي نہ چت ۾ تيسين
تنھن لاءِ سنسن کي کر چور.

٣- سنسي وارو سک نا پائي، ٻڏ ساگر ۾ غوطا کائي
تنھن لاءِ سنسو ڪڍڻ ضرور.

٤- سنسو جيءَ مان ويندو ڪڏھين-
ڀاڳ پڇاڻيندين تون جڏھين
کھي ٽيئون تون ڀاڳ ڀرپور.

راڳ جوڳ پد ٦١-

ٽل- جتن کري کو لکين ھزار،
گيان بنا نہ مور نہ مڪتي.

١- چار وید کٿ شاستر سمرتيون،
گرنٿ پراڻ ۽ پستڪ پوٿيون
پڙھي پڙھائي ٿڪو مار.

٢- آسڻ ماري مالھا ڦيري، سڌي ڪالي ماٿو ميڙي
ٽيڪ ٽلي کو کر اپار.

٣- گنگا جمنا تيرٿ نائي، مندر پوجي پوڄ لڳائي
ٻڪيه کري کو ٻھ پرڪار.

٤- گيان بنا نا موکش لئي او،
کھي ٽيئون گر گيان ڏني تو
سمجھ چون اُٿين وارو وار.

راڳ جوڳ پد ٦٢-

ٽل- سمجھ ۾ رکي تون وشواس،
سمجھ تنھنجا ڪارج سنواري.

١- ڏاڍ ڏر دلگير نہ ٿيءُ تون،
اسٿر من سان ھر رس پيءُ تون
ٿورو ٿي تون ٿي نہ نراس.

٢- سمجھ دانا سمرٿ آھي، شرڻ پئين جي آس پڄائي
چت چون چتائون کر ناس.

٣- جنھن جنھن ھنڌ ٿي داس پڪاري،
پھچي اُت گرو ڪشٽ نواري
شرڌا سان تون کر ارداس.

٤- کھي ٽيئون چوان سچ تو پائي،

سنگر وند آهه ڪمي نه ڪالي
صرف ٽيڪ ڪر ٻنهي راس.

راڳ جوڳ پڇن ٦٣-

ٽل- جيڪي جهڙو ڪن ابهاس،
لوڪ لڏهن ۾ سي نه سماڻا،
١- ڪامنا سان شب ڪرم ڪرن جي-
سرڳ لوڪ ۾ وڃي رهن سي
سرڳ لوڪ جو ولي ھلاس، اچن جڳت ۾ پڇن پڇاڻا
٢- پاپ ڪرم ڪن پاپي جيڪي،
نرڪن جا دک ڀوڳن سيئي
ليهي جوڻن ۾ ڪن سي واس،
ڦرن چوراسي رهن وڃاڻا.
٣- سڪن ابهاسڪ جي نڪامي،
ڏيان ابهاس ڪرن مدامي.
جم دوتن جي ٽوڙي ڦاس،
اشٽ لوڪ سي ڪرن نڪاڻا.
٤- برهم ابهاسڪ آهن جيئي،
برهم لوڪ ۾ وڃن نا سيئي،
برهم لوڪ ۾ ڪري نواس، ليندا مڪتي ڪلپ پڇاڻا.
٥- ڪهي ٽيڪون جي برهم ڏيان،
برهم روپ ڪي سيئي ڀاڳن
رام پڇن جي ڪن هرداس، ايشور جي درسي نه اگهاڻا.

راڳ جوڳ پڇن ٦٤-

ٽل- ساڪي لي لون ڏس سنسار.
دالو ڪڏهن ۾ رک نا پهچو،
١- راڳ رکي ڪر پيار ڪڏهن سان.
دويش رکي ڪر ويرا ڪڏهن سان
نرداوا لي وقت گذار، ساڳر تراڻ لڏ هين سهجو.
٢- داوا وارا داد ڏيندا،
ساڻي جي در سنڪٽ سهندا
جم پر ۾ سي ليندا خوار، نرڳ اٿن جو آهي اهڃو.
٣- ساڪي لي سب ڏ سدو هل لون،
انڪ نه ڪالي هڪڙو پل لون
جولو جساٽيج جڳ جنسار،
جدم سڦل لئي لڏهين لهجو.
٤- آهين ساڪي لي ۽ ساڪي،
ڪهي ٽيڪون ايا ويدن پاڪي
سڪ دک ۾ لون رهه اڪسار،
دوش لڳي نا توکي ڪنهجو.

راڳ جوڳ پڇن ٦٥-

ٽل- ان لسان مان ڦريان پياري،
جي ڀراڻ جو پيغام پچالن.
١- پيغام پراڻ جو آهه سڪدالي،
لڏهي مت اي وستو نه ڪالي
گهور پان ٻنهجا پران پياري.

٢- ٻهار ٻـــراڻ جو آڻن جهڙي ؛
سڄڻ سڀا مان سمجهان سڀئي .
سالڪ سي نه سهان ٻهاري .
٣- الهن لاءِ مان اُٿي اچا ويان، ٻلڪ ٻهاري لڪي وهاريان
سوين ڪريان سدمان ٻهاري .
٤- ڪهي تيڏون سي ڪڏهين ايندا،
دِيا ڪري اچي درشن ڏيندا
مهر ٻريا مهربان ٻهاري .

سماپت

شلوڪ مالا

١- لڙڪڻ لڳلي آهيان - لماڻي نه اڏر ،
ٻيڙ و هن ٻالهيءَ جو - سائين سعڙ ڪر
ليڏون لوڪ نهين ڀ - رکي لال لظر ؛
وارو ڏيئي ور - ليان سهاڳڻ سرلڻين .
٢- لڙڪڻ لڳلي آهيان - لماڻي نه اسعڻ ،
ٻيڙ و هن ٻالهيءَ جو - سائين تار ستعڻ
ليڏون لوڪ نهين ڀ - ڏي لون مت سمجعڻ
ٻرٻو رڪ لون ٻعڻ - ليان سهاڳڻ سرلڻين .
٣- لڙڪڻ ابلي آهيان - اصلي ڪالڏ ڪني ،
ٻيس ٻهاڙي لهنجي - چڏ لون ڪين چني
ليڏون لوڪ نهين ڀ - لون آهين شاهه ڌني
ڏي ٻڪعي ٻاو ٻني - ليان سهاڳڻ سرلڻين .
٤- لڙڪڻ لبلي آهيان - اصلي عيب ٻري ؛
مالڪ ٻهنجي مهر ڪر - وجان ٻار لري
ڪهي ليڏون ڪرپا ڪري . دل جي ڪول دري
ڏي لون ڏاس ڌري - ليان سهاڳڻ سرلڻين .
٥- لڙڪڻ لبلي آهيان - اڳلي مان اڻهاڻ -
ٻس ٻهاڙي لهنجي هت ٻڌي مان هاڻ
ڪهي ليڏون ڪرپا ڪري - ڪٽ ڪرمن جي ڪاڻ
ڪما جي ڏي ڪاڻ - ليان سهاڳڻ سرلڻين .
٦- اڪان ڪيڏن ٻيڪو ڪريان - ملي نه گهايل گس

هن ڪمايو قيمتي. مون نه ڪمائي قص
جي سالن ڪري سرس. لکيدا اون لکڻ وارا اون.
٧- لکيدا اون لکڻ وارا اون. جن ڪيو سار سهي
لن جي هٿ ۾ ساهميون. لوري لرارا ٿئي
نيڻون سيج ۽ ڪوڙ جي. ويٺا سڌ لهي
لئي آئل اوڏاهين. جيڏالهن ومت وڃائڻ جو.
٨- لکان ڪيئن ليکو ڪريان. قلم ڪري نا ڪم
آدي آلم ديش ۾. ناهي ڪولڊ رعم
ناهي ذات نه پات ڪا. لکو دکه ڏي جم
نيڻون ديش اکر. سوڏي للڌم سرلم ۾.
٩- لکان ڪيئن ليکو ڪريان. ڪڇ قلم ڪين لکي
اکر اکر ديش جو. ڪا سور پيڙ سکي
پالي مهن مڙهيءَ ۾. ماڪيءَ لار چکي
نيڻون روپ لکي. پل پل پنهنجي ايءَ جو
١٠- لکان ڪيئن ليکو ڪريان. ناله قلم جي ڪار
آدم ويد پراڻ ڪان. اڳ هٿي هو اڪار
ساڏن صاف سهي ڪئي. گولکي جي ڦڦتار
دل ۾ ڪر ديدار. نيڻون لکي پاڻ کي.
١١- پهريان لکه لون پاڻ کي. پوءِ لکيج ڪرتار
سڀ چت آلد آلما. آهي اکر اپار
جيئن جل ۾ آ بدبدو. اهڙين جڳ جو جنسار
نيڻون سمجهي سار. پالج سکه سوروپ جو.
١٢- لکان ڪيئن ليکو ڪريان. لو قلم ڪين وهي

پاڻهي سو لنهن پاد کي. جو سڀ سور سهي
نيڻون لوڪ لنهين ۾. سو جن امر رهي
اڪنڊ سک لهي. پالي جهالي پاڻ ۾.
٣- عقل هميشه عشق سان. جهيڙو لو جوڙي
عقل پڙهالي پولمون. عشق ڏسي ٿوڙي
عقل سکي لن کي رکي. عشق ڏي رت روڙي
نيڻون عشق نوڙي. جيتري ڪاغذ جر جو.
١٤- جڏهن وڻ کي نا ڪاٽيو. سو وڻ ڪٽيو ڪين
جڳ ۾ پيا وڻ جيترا. ڪن ۾ ليمدا ڪين
نيڻون ڪي ڪاريائين. واس ولن هن وڻ سندو.
١٥- هي وڻ ويڙهو ڪين ڪي. آهي ساماٽو
ڪڏهين جهڪ جهولن ۾. ناهي ڪوماٽو
نيڻون سيماٽو. دانا جي دربار ۾.
١٦- ويڙهڻ جو هي ناله وڻ. هن وڻ جهلما گل
پن هن جا پارس جيئن. آهن ڦل امل
ويڙها سهڻي گل. نيڻون ويڙهڻ وارن سندا.
١٧- ڏسي ڏولائو ڏٺو ۾. لتي ڏر لي جب
ڪهي نيڻون ليا جڳت جا. جيو پياسي سب
پادل ابرسڻ آئيو. ڪري ڪڪر لب
جهر جهر ڪري جب. وساڻهن وڃان کي.
١٨- وساڻين ويران کي. پڏي پون پٽڪار
وڻ ٽڻ گاهن گلن جي. نيڻون ٿي گلزار

اڪا ڏ رمع ڏڪار - آن جا اڀار ليا

١٩- سڄ لڳي سالڇڻيءَ سوي - جي ڪن ٻڪي ٻڪار
ٻالي ٻالد ڳڇيءَ ۾ - روڻن زار و نزار
ڪهي نيڻون ڪرٻا ڪري - تارج سي ڪرتار
ٻنا لو آذار - ڪمڏي لن ٻي نالهه ڪا.

٢٠- ٻالي ٻالد ڳڇيءَ جي - ٻکي ٻڪارون ڪن.
محبت جي مهراڻ مان - لعلون سي نه لهن
ڳالهيون ڳجهه الدر جون - ٻون ساڻ ٻهن
جڳان جڳ جيئن - نيڻون سي سنسار ۾.

٢١- ڪرٻان لعد ٻرڻام، ستگر ڪي لوڙي ڪري
ڪرٻا جنهن ٻنهجي ڪري - ٻيار ٻو امرت جام
سهجي من سمتل ليو، خيال مٽيو سڀ خام
نيڻون ٻد اٻرام، ٻالو مون ٻر نيمت سان.

٢٢- ستگر آ داتار، نيڻون لن لوڪن ۾-
سڪ سان جو شرڌي اهي، لنهنجو ڪري اڌار
هر ٻڳعي ڳڻ گيان جو، ٻري ڏ ٿي ٻيدار
هردم ٻل ٻلهار، وڃان لنهن گرد ٻو تان.

٢٣- ٻيد نه ڪو آهي، گوٻند ۽ گرد ٻو ۾
شرڌا سڪ جهڪو رکي، ڏ سند و لنهن لاهي
ڪهي نيڻون لنهنجا گرو، دکڙا لو لاهي
چت ۾ جو چاهي، سو ڦل ڏي لنهن ستگرو.

٢٤- ڪيڏي وڏائي، ڪرٻان لنهن گرد ٻو جي

وٻد ودٻا ڏٻئي جنهن، اودٻا مٽالي
من مند ر روشن ليو، رهي نه اولداهي
وڃي سمائي، نيڻون سرت سروپ ۾.

٢٥- ستگر ڏني سوجهه - ساکي ٻرهم سروپ جي
ٻيد ٻرالتي دور ڪئي، ڏٻئي ٻوڌ جي ٻوجهه
نيڻون ممتا موانجهه، مٽي وڃي من مان.

٢٦- ستگر سولاري، وجهي محبت مچ ۾
ٻالي سهاڳو ٻرلم جو، ڪولاريءَ ڪاڙهي
سچو ڪيڙو سون مون، ٻيالي مل ٻاري
نيڻون سينگاري، سهڻو ڪيو سنسار ۾.

٢٧- جيڪو ٻرٻمي جن، ولي اوت گرد ٻو جي
لنهنجو لئي گر مهر سان، شيتل لن ۽ من
سٽي گيان وگيان کي، ٻاڻي آلم ڏن
نيڻون سو ٻرسن، سدا رهي سنسار ۾.

٢٨- لن من ڏن ۽ سواس، ڏلو جن گرد ٻو کي
آلم ٻوڌ ولي ڪيو، الترمک اٻياس
ملي سي محبوب سان، موجون ماڻن خاص
لن کي جم جو لراس، ڪهي نيڻون ڪجهه نا رهي.

٢٩- جئي ورلي اوت، سچي ستگر ڏٻو جي
لئي آن جي سر مٽان، سڀ ٻاٻن جي ٻوٽ
نيڻون عشق عجيب جي، لن کي لڳي چوٽ
ٻڃي ڪرمن ڪوٽ، سکي ليا سوروپ ۾.

٣٠- ٻڌا سڳگر شانس، ڪڏهن ٻالي ڪول ڪر
ٻاوان لب ليرمد ڪري، رهي منجهه اڪالس
لوڙي ٿالا ٻالس، نيئون ٻوڄي ڏاڙ سڀ.

٣١- سڳگر سيڪاري، جڳجي جوڳ اٻاس جي
ٻيالو ٻياري ٻرلر جو، چاڙهي حوماري
ڪٿي ڪٿاري ڳمان جي، ڪاٽي جم جاري
نيئون ٻلهاري، وڃان لنهن گرديو ٿان.

٣٢- سڳگر ڪيو احسان، الميو منهنجي مٿان
ديا ڪري جنهن آڏلو، نام سڌو مون دان
ٻرهمالم جو گيان ڏيئي، دور ڪيو اگيان
ڪهي نيئون ڪليان، ڪمڙو جنهن ڪرپا ڪري.

٣٣- ٻرلر سڌو ٻيالو، ٻري ڏلو گرديو مون
ٻيئندي خود مستي چڙهي، من ليو متوالو
نيئون جڳ جنجال کان ٿ ليڙس لرالو
الپٽ جو ٿالو، کلي پيڙو ٻاٺهي.

٣٤- گرديون جو ديو، آهي هن سنسار ۾
ادب ساڻ آڳيا مڃي، شرڌا سان ڪر سيو
ڏن جوڀان ڪل ذات جو، ميٽي لون اهميؤ
نيئون ٻالپ پيؤ، ساکي شڌ سوروپ جو.

٣٥- سڳگر شاهن شاه، آهي ڏن ڳڻ گيان جو
نيئون سڀ اپديش سان، ميٽي ٿو چيت چاه
مکت ڪري لو جيو کي، ڏسي گيان جي راه
الله ڏيئي الاهه، دکه ڪري سڀ دور ٿو.

٣٦- سڳگر ٻرلر ٿئي- مولکي ٻاڙهي ٻرلر سان
گر منتر ڏيئي گيانه سان- ٻاڻ ٻاڙ ٿئي
ٻرهه سڌدي ٻيمار جي- ڪيالين ملم ٿئي
نيئون الهئي- ڳالهه ڏسيالين ٻجهه جي-

٣٧- آهن ٻرلسگ سمان- ساڌو هن سنسار ۾
شبد سٽالي ٻرهم جو- ميٽن لن ايمان
ميلن شڌ سروپ سان- ڏيئي آتم گيان
لن من ڏن قربان- ڪهي ليئون لن ٿان ڪربان.

٣٨- آدرسن آرو- رکيو الپٽ ديس ڏي
نيئون جڳ جنجال کان- خيال ڪري لهارو
خودي ڇڏي ٻي خود سڌو- چلن سي چارو
لسکه لي لعارو- هٽن اعلل حق جو.

٣٩- آدرسن آهي- ٻياس ٻورب ٻار جي
ترٿون هليا ڪاٻڙي- لاڳاپا لاهي
سهما سکيون سور سڀ- ڪيالون سر ساهي
ڪهي نيئون ڪاهي- ٻهتا ٻورب ٻار ڏي.

٤٠- ماري آدرسن- ٿي الپٽ سڌ ۾
لعل رلن وچن سڌا- آلدا الان لن
لن جو مول امول ڪيو- سمجهي صرافن
مهما لن جي ڪن- نيئون ليئي لوڪ ٿا.

٤١- سڌالين سوران- ساڌو مالا سواس جي
ٻاهر ٻولن ڪين ڪي- الدر ٿا اوران

لوڪن کان نه لڪي ڪري - جر ھو لا چوران
ٿريا ۾ لوڙان - تيئون آئم لٽوڪي .

۴۲- جڏھن جوڳي نه جپ، درويشن جو ديش سو
جنھن مرڻ جيءَ لاءِ ڪري، انھيءَ ڪال جو ڏيپ
ستڙ ڌرڻ جيءَ لاءِ ڪري، انھيءَ چوري او چپ
تيئون ماري تپ، ٻهڙن کي پرامي آئي .

۴۳- جوڳيءَ ڏنو جام، مجمع جو مرڪي ڪري
ٻيڻ ساڻ چڙھي وئو، لڏو ليڪن تمام
پرچي پائم پلڪ ۾، آئم جو آرام
تيئون ھودي ھام، مٿي وڃڙو من مان .

۴۴- سنتن جو ستسنگ، سھڻو آھ سدسار ۾
مٿي معنا موھ کي، الله ڏني امنگ
لائي آئم رنگ، تيئون ملي رام سان .

۴۵- پرجهي پرامي پڳو، ڪيو ساڻ سنگت ڏي
ملي سنتن سان لڏو، ديش امر جو ڏڳو
ٻهچي آئم گهر ڏٺو، جو آ سڀ کان اڳو
جنھن ۾ سارو جڳو، تيئون پاسي ڪين ڪي .

۴۶- رهه تون سنتن ساڻ، چڱي سنگ سدسار جا
وڃن سڀئي وڏائس جا، ٻهڻو پاڻ سڃاڻ
ڪر تيئون ڪلياڻ، ٻهڻو تون پرليمس سان .

۴۷- جو جن آھه پيو، سڀ پرشن جي شرڻ ۾
لڏهو سنتن سهج هي، ڪارج سڦل ڪيو

ارس لڏهيجي من مان، سسو شوڪ ويو
تيئون ڪو نه رهيو، لڏهيڪي ٻه جم ڪال جو .

۴۸- جوڳين جاڳايو، اوڌيا سنديءَ لاءِ مان
وشمن کان ويراڳ ڏني، جوڳي جڳت لاءِ ٿيو
سڀ جي الله آلما، سروپ سمجهايو
الڳ پاس مٽايو، تيئون تن ڏيهن سندو .

۴۹- وسالي واري - وهي ويراڳن جي
سمجهي مالش ڏيهه کي - سمرن جي واري
ڪهي تيئون ڪرتار ٿان - جان لي واري
وهي جم واري - ڦاڙي ان ڦني ڪٽي .

۵۰- ويراڳين هڪ واٽ - ورتي آ ويراڳ جي
ڪين ڦسن سدسار ۾ - ڪهن جهنگ جهر گهاٽ
پالي جهالي پاڻ ۾ - ڏسن جوت لاٽ
ڪولي خيال ڪهاٽ - تيئون پالن شانت سک .

۵۱- درويشن آ ڏڳو - ورتو ديش اگم جو
سڀ جاڻن هڪ آلما - پيو سڀ جو تو جڳو
پوري پرلم سان پڳو - تيئون مليا رام سان .

۵۲- لاهوتي ان لڪن - سورج جيئن سنسار ۾
منهن ۾ جنهي آ ميا - چند جيان چمڪن
تيئون تن لوڪن ۾ - دامن جيئن دمڪن
منهن ۾ سي مٺڪن - سڀ گهٽ سائين کي ڏسي .

۵۳- لوڪن ڪل ڪيهي - درويشن جي درد جي

دم ماري دم ۾ سدا، ٻاڄ ڀسن ڀڃي
ڀرمل لڳا ليکي، کهي نيئون ٻڌڻ نه ڪئي.
۵۴- جادوگر آهن، جو ڳيڙا نه جهان ۾
جادو هٿي ٻر ٻر جو، چٽ تا چوراڻ
کهي نيئون گڻ گيان جون، مر ليون وچالن
تن من ٻالن، رهي نه مڪ سدسار جي.
۵۵- ٻل ٻل ٻرو ٻون ۽ جيءَ ۾ جوڳيڙن جا
لنجي درشن لاءِ تا، منهنجا ليڪ سڪن
ويندس وهندس ڪهن ڪي، ڏوري ڏسندس ٽن
ٻر ٻر پيارو جن ۽ نيئون وسرن ڪين سي.
۵۶- ساميڙن جي سڪ، لنو لنو ۾ آهي اڳي
جني پياري ٻريم سان ۽ ٻر ٻر سندي مون ٻڪ
ڳالهه ٻڌائيون ڳجهه سندي، حقيقت جي هڪ
نيئون من هڪ ٽڪ ۽ محبت ۾ منهنجو ڪيو.
۵۷- ٻل ٻل ٻون ٻاد، سرليون سنت سڄڻ تا
الم آش اڄي ڪندا، اڱڻ مون آباد
ڪلندا در خوشيءَ جا، ڪندا غم برباد
ڪندا من کي شاد، کهي نيئون ڪرپا ڪري
۵۸- سنتن کي سار ٻان، سرلمون سڪ ۽ سور مان
ڀهي والڪر ٻر ٻر سان، ٻل ٻل ٻڪار ٻان
دردن دولهن دکاليا، گرلدر ۾ گهاربان
ليڪ ڪٽي لهاربان، لمئون ان جي طرف ڏي

۵۹- ساڌو پرش سڄاڻ ۽ آيا منهنجي اڱڻ اڄ
ڏيئي ٻوڌ ٻڌيءَ کي ۽ ڪڍيائون ڪوڙ گمان
نيئون سڀ سڦلا ٿيا ۽ جپ تپ دان سنان
تن من ڌن قربان، ڪريان مان تن جي مٿان.
۶۰- ساڌو جن آهن، سچا ساٿي جڳت ۾
توڙي ٻڌن موهه جي، لڌ مان جاڳائن
ڏيئي آتم گيان تا، سدا سکائن
ٻل ۾ ٻهچائن، نيئون ٻد ڪربان ۾.
۶۱- سنتن منجهه سڳڻ، آهي شڀ گڻ گيان جو
ٻولن جان اوگڻ سندو ۽ مولي ڪٽن درگند
ٻنورن جان گڻ ڪٽن تا، ليهي تي لربند
سنتن ساڻ سڳند، نيئون جنجو آ سدا.
۶۲- سنتن جو سنمان، ڪرڻون شرڌا ڀاو سان
تن من ڌن سان سيو ڪر، تشدن ٿي ترمان
نيئون ترڪ ڇڏي ڪري، ٻرلمر رکج ٻرڌان
ٻڳتي گيان وگيان، ٻالنج تن مان ٻريم سان.
۶۳- سنتن سنگ سان خيال، جڳ ۾ جنجا سڌريا
سيئي هن سنسار ۾، لاهوتي ٿيا لعل
نيئون لوڪ لکهن ۾، ليهي ٿيا لهال
سدا رهن خوشحال، ٻالي درشن ڏيو جو.
۶۴- جن کي آيو رس، رام نام جي جوڙ جو
ڪوري ان اهي ڪڍي ۽ ڪوڙ ڪپت جي قص

تنهن لوڪ پرلوڪ ۾، جڳ جڳ ٿيو جس
ڏِئن سهڻن کي ڏس، ٽيڻون سي هر جڳڻ جو.

٦٥- جيئو جن ٿو هري، انئي ڀهر الله ر ۾
آسا سڀ سنسار جي، تنهي آهه هري
ٽيڻون سدا هري، تنهي دل شڀ گڻن سان.

٦٦- لاهي جني سري، ڏلي ستگر دئو کي
پڇتا ديش اکنڊ ۾، سي جن ستمت سري
تنهي هر دم پريم سان، سيوا ڪري سري
ڀالي ٿني سري، ٽيڻون ٽن لوڪن ۾.

٦٧- ٻوڪي جني ساري، شڀ ڪرمن جي جڳت ۾
ستّل ڪئي گر سيو ۾، عمر جني ساري
ڀڄن ڪري ڀڳوان جو، ڪئي جن ساري
ڏن سي سنساري، ڪهي ٽيڻون سنسار ۾.

٦٨- ڀيتو جن آ ڀت، امرت آتم گيان جو
دور ڪيو تن هڏي تان، اوديا روڀي ڀت
ڪاوڙ ڪن سي ڪهن کي، من ماري ڪيو ڀت
جيئن ڪومل ڀت، ٽيڻون رهن ٿيڻ جڳت ۾.

٦٩- نيڪود خوماري، چڙهي جن کي ڀرم جي
ٿلي وئي وهنوار جي، تن ڪان سڌ ساري
ڀالو تن ڀاري، ٽيڻون سک سروپ جو

٧٠- لالي جن ڀري، سر تان موهه ممت جي
هر لڳتي ڳڻ گيان سان، تنهي دل ڀري

ڪهي ٽيڻون ڪرتار ڏي، تن وڪ آهه ٻري
سرت رکي سيري، مليا سي مختار سان.

٧١- عرض اهو اولاه، مالڪ مون مسڪين جو
ڪام ڪروڌ مد موه کان، ڀڳوت ٿرت ٻچاءِ
اوکيءَ ويل اچي ڪري- صاحب ٿيءُ سهاءِ
ٿيج ڀت ساڻ رهاءِ- ڪهي ٽيڻون سنسار ۾.

٧٢- موهن جي مرلي- سڀ سارن کان سوهڻي
سر ٿو من جن مگن ٿيا- سڻي سا سرلي
مدش مرون مستان ٿيا- ٻڌي سا ٻرلي
سا مون من ڏرلي- ٽيڻون سک شرڌا رکي.

٧٣- ڀيسن جا پياسي- ٻوچا ڪن پاکنڊ سان
ڀڪن مدجهه ٻاڌي پيا- موڙها مواسي
ڪهن سچاڻن سچ ٿيا- واسوڙن واسي
مالا ڀالي مڪر ڪن- دنيا جا داسي
ٽيڻون ٿئي قاسي- جنهري ٿنڪي جم جي.

٧٤- ليڪن لنڊ ڦتاه- درد رکي ٿون دل ۾
ڀسڻ لاءِ ڀران جي- ٿل ٿل ٻور ٻچاءِ
چڙي ڪمال خوديءَ جا- جهڙ ٿون جوڳ ڪماءِ
ٽيڻون سرت سماءِ- گرمک ٿي گر شبد ۾.

٧٥- جوڳي لڱن تان جاڳ- جاڳي جوڳ ڪماءِ ٿون
سرت سمائي شبد ۾- سڻ آلکه جو راڳ
ٽيڻون لوڪ ٽيئي چڙي- ماڻج ڀهڙو ماڳ

ميت دليءَ جو داڳ - سو نه صاحب رهي.

٧٦- ڏک ڏيڻ نه ڏس - پريتم سندي پار جو
ريءَ ڏکن جي ڪوڙ ڪو. اچي روح کي رس
ٿيئون پالم جس - رکي سک سورن سان.

٧٧- سورن سان من لاءِ - سورن ۾ ئي سوجهرو
روئي روئي روح ۾ - راتول کي رجهاءِ
ٿيئون لوڙ لهاءِ - ڏک ڏسي ڏر ڪين ڪي.

٧٨- مر نه پالين مان - دوستن جي دربار ۾
مرڻ ري ڪڍهن نه ٿئي - تنهنجو شاهي شان
زهر مري امرت ٿئي - جاڳي سڄو جهان
ٿيئون چڙهه ايمان - جولي ٿن جوڀن سندو.

٧٩- پنڌ ٻهر فقير - من مارڻ هن ڪيترا
ڪنهڪي چڙهي ڪين ڪي - هٽي تمان جا تير
ڪنهن گرمک پڌ س گيانس سان - جوڙي لام زنجير
سيئي ساڌو وير - ٿيئون من جن وس ڪيو.

٨٠- هيٺالون ٿي هل - چڙهي هت هٽڪ جو
وڃي ساڌ سنگت ۾ - ميٽيج من جي مل
سيوا ڪر سيوڪ ٿي - چڙهي ول ۽ چل
ٿيئون ٻاهه اتل - ٻوڙڻ پد پرليت ٻسان.

٨١- ٿي ڪر ڪر هروار - ٿيئون ماٺش ڏٺه ۾
هڪڙو وڙه ورائڻ لون - اکين منجهه وهار
ٻيو ٻکتي ۽ ٻاو سان - ٻکوس لام اڇار

ليو هردي ۾ ڌار - سچو گيان سروپ جو.

٨٢- ڪام ڪروڌ ۽ لوڀ - ٿيئي دروازا نرڪ جا
دمن ديا ۽ دان سان - ميٽيج من جو ڪوڀ
ٿيئون ٻالج سوڀ - تنهن کي وس ۾ ڪري.

٨٣- ڪر تون شڌ اهار - چڙهي اشڌ اهار کي
شڌ سان تو من شڌ ٿئي - ۽ پڌ ٿئي ادار
شڌ ٻڌيءَ سان تو ملي - آتمي گيان ڀنڊار
آتم جو ديدار ڪهي ٿيئون ٿئي گيان سان.

٨٤- سادي رهڻي رهه - چڙهي ڏنهه سينگار کي
شولق رکي تون وشيہ جي - وهڪري ۾ نا وهه
شيل صبر سنتوش سان - سر ٿي سختيون سهه
لعل امل تون لهه - ٿيئون شڌ رهڻي رهي.

٨٥- سارو هي سنسار - گڻ اوگڻ جو روپ آ
گرهڻ ڪر تون گڻن کي - اوگڻ چڙهي اسار
ٿيئون ماکيءَ مک جيان - سڀ مان گڻ تون سار
ٻڌ دل جو ڀنڊار - گرمک ٿي گڻ گيان سان.

٨٦- ڪنهنجي دل نه ڏکاءِ - سڀ ۾ آ سائين سچو
روح رهائڻ سان ملي - نرڪ ۾ ٻي نا جاءِ
ٿيئون ٿن من وچن ٻسان - سڀ کي سک پهچاءِ
ٻادل جيئن ٻرساءِ - سڀني ٿي ميٺهن مهر جو.

٨٧- هير و جمر نه هار - ماڻا ممتا ۾ ڦسي
جولو جاڳي جڳت کي - وشين ڪان من وار

ڪهي نيڻون ڪرتار سان - قول ڪري جو پار
ڪاڏهون ڪين وسار - سمرڻ ڪر هر وار تون.

٨٨- جڳ کان ٿيءُ اُداس - وشيہ ڀوڳن کي ڇڏي
ستن جي سنگ ۾ رهي - سڀ تون وچن ولاس
وٺهي ڪر ايڪانت ۾ - الترمک ابياس
نيڻون سوهم پرڪاش - آتم ڏس تون اندر ۾.

٨٩- خيال رکي پڙهه خط - پريتم سندي پار جو
جنهن ۾ لکيل آهه تون - آئي جاڳ ستت
سوجهي تنهنجي سرير ۾ - اکنڊ آتم تت
رکي جت ۽ سٽ - نيڻون ماڻج ماڻ ڪي.

٩٠- امرت ويلي جاڳ - غفلت جي ننڊ کي ڇڏي
ڪر ابياس گر شبد جو - ڪري وشيہ جو تياڳ
ميٺي ترنا تتر سڀ - آتم التر لاڳ
نيڻون ماڻ سهاڳ - سرت رکي سوروپ ۾.

٩١- پريوءَ سان ڪر پيار - پيار ڇڏي پروار جو
رات ڏينهان رت رام کي - روئي زارون زار
ڪاڏهن پالنج ڪين کي - ڪهي نيڻون ڪرتار
دلبر جو ديدار - پالنج تون پرتي رکي.

٩٢- پريوءَ ملڻ جي پياس - منهنجي من ۾ آ گهڻي
بن درشن داتار جي - آهيان مان ته اُداس
اچي منهنجي اندر ۾ - ڪيڙو درد نواس
جڳ جا هاس ولاس - نيڻون سڀ وسري ويا.

٩٣- دل ٿي ديوالي - درشن لاءِ دلدار جي
مالڪي محبت ۾ مران - قرآن مستعالي
پسڻ خاطر پرانءِ جي - لڳي پر تعالي
جيءُ سندو جالي - نيڻون ملندو موں ڪاڏهن.

٩٤- جنهنجو انت نه پار - اڻ هولدو ساگر وهي
لهرن منجهه لڙهي ويا - جڳ جا جيو اپار
نيڻون سو گرمک ترپو - تسنگ ٿي تروار
جنهنکي سٽ وچار - گروءَ ڏنو ڪرپا ڪري.

٩٥- پراڻن ۾ پرڪاش - آهي سوهم شبد جو
ٿاپيءُ ڪان لڪوي ڪري - گگن منڊل ۾ واس
تنهن سان ترت ملي ڪري - پائي سک اوناس
اهو انيم ابياس - نيڻون ڪو گرمک ڪري.

٩٦- جنهنکي رس آيو - الترمک ابياس جو
سو تت سک سوروپ ۾ - سهجي سمايو
من مان مٽايو - نيڻون دک تنهن ڪال جو.

٩٧- ترمل ڪو ليهي - استت آتم ۾ رهي
مارپو جنهن مدمان کي - وحدت ۾ وٺهي
پڙدا پنج پٽي جنهن - پاڻ ڏٺو پنهي
ڪرپان مان ڪنهي - نيڻون تنهنجي ڳالهڙي.

٩٨- جاڻ جني جاتي، آتم ابرهم ابيد جي
سڀ گهٽ تن ساکيءَ سندي، صورت سڃاتي
تن جي سرت سروپ ۾، رهي تت راتي

تنهن کي ٻالي، ٻه ڏي ٻه ڦرائي جي.

۹۹- ٻل ٻل ٻڪاري، جڙن ويٺ ٻڌائي سڀ
ٻوٻجهو ٻائي سچائي ڪون، تنهن کي دواري
شبد مالڪي سواس ۾، سرلي رک ساري
لڙا لواري، درشن ٻالپ ڏيو جو.

۱۰۰- جي ٻچائيو ٻاڻ، لئي سچائو زار کي
ويو لئي ڪان وسري، موهن لوڪ سندو مالڪ
تنهن لوڪ تنهن جو، جالو لن سڀ جاڳ
ٻالي ٻه لڳائي، اسلم آلم ۾ لئا.

۱۰۱- آلند جو دربار، تنهن ۾ الدر وهي
ٻي وند لوڪ ٻوليءَ سان، لٿهن مان ٻاٽيءَ ٻاھ
لن من جي لڙشا هري، مالڪ صبر جو ساٿ
مٽي دليا ٻاو، سکي لئيءَ سروپ ۾.

۱۰۲- الدر الهه وٽ، پڙهه لوڪ پرامي پرڀ سان
مٽي جنهن پڙهڻ سان، خوديءَ جو سڀ ڪيد
ٻاپ لاپ سنعاپ ڪري، رهي اُروڏ اکيد
پرم پرالعي ٻيد، ڪهي تنهن ڪڇ نا رهي.

۱۰۳ سوهم سندو سار، سدا وهي لو سواس ۾
ٻاڄ ٻڻي ڪن لوڪ ڏلي، الهد جو آواز
ٻاڻ ٻالي ٻاڻ ۾، ٻاھ روحالي راز
ڪهي تنهن سو راڄ، شالڻيءَ وارو مالڪ لوڪ.

۱۰۴- جوڳي ڪر لوڪ جوڳ، جاڳي جهڙ جهڙن سان

ساڌي ام ۽ امر کي، مجنج من جو روڳ
آسڻ پرالٻام سان، ڪر لوڪ ڏيهه لڙوڳ
جهنج من پرٿماهار سان. ٻلي ۾ ٻوڳ ٻوڳ
ڪر لوڪ ڌارڻا ڌيان سان. سرلي شبد سنجوڳ
آلم ارهم اروڳ. تنهن ٻاھ سماڌ سان.

۱۰۵- ٻاڻ سچائي لاھ. آلهن لوڪ سنسار ۾
ٻاپ چڙي شپ ڪرم ڪر. من جي مول مٽاھ
ٻهون ڪري ٻڳوان جو. جنت کي اجل ٻٽاھ
لم اگيان هٽاھ. تنهن آلم گيان سان.

۱۰۶- ٻس لوڪ ٻڌجهو ٻاڻ. جهالي ٻالي جيءَ ۾
ٻاڻ ٻچائي لاھ لرن. ميت مدالي مالڪ
سڀ جو ساکي آهه جو. سولي صاف سچاڻ
ڏيڻون ٻاڻ ٻچاڻ. پڙدا پيچ پري ڪري.

۱۰۷- آهي آلم ڏيڻ. درشنا تن ڏيهن سندو
لڙيا ۾ لمت سو رهي. پورڻ پرش اپاءُ
ڪو جن جاڻي ٻاءُ. ڪهي تنهن لٿهن ڏٺو جو.

۱۰۸- مٽيا جڙ دڪ روپ. آهي ڏيهه الالما
سنت چت آلند آلما. پرمالم سوروپ
جنهن ۾ جنم نه مرڻ ڪو. آهي اکنڊ اروپ
ڏيڻون اسنگ الوپ. اجر امر سو آلهه لوڪ.

سماپت

آرتي

شري ١٠٠٨ ستگرو سوامي ٽيئُونرام مهراج

جن جي

اوم جئه گرو ٽيئُونرام، سوامي جئه گرو ٽيئُونرام،
پرُوپڪاري جڳت اڌاري. ٿيو پورڻ ڪام - اوم -

١- جب جب پرٿمين ليئي هت ڪارڻ.
تمڪو پرچارا - سوامي -
تب تب گر اوتار ڌري تم.
سڀڪو تسارا - اوم -

٢- پريم پرڪاشي منڊلا چار ته.
منتر ساکي ستنام - سوامي -
ڌرم سنالن ڪي پرچارڪ.
ليت لهڻ اپسرام - اوم -

٣- ديش وديش ۾ منڊلي ليڪر.
پاون دي اپديش - سوامي -
آتم روپ لکايا سڀ ڪو.
هريا تاپ ڪليش - اوم -

٤- پورڻ اچل سماڌي تيري.
سد آسن بِراجي - سوامي -
روپ منوهر سندر لوچن.
ديکت [illegible]ن لاجي - اوم -

٥- آتم اسٿت وچن ڪي پوري،
پوگي الڏ ره جتي - سوامي -
پرم اداري ڌير ڌاري،
پرم اگاڌ متي - اوم -

٦- ڌن ڌن ماتا پتا ڪل تيرا،
ڌن تو ساڌ سجان - سوامي -
ڌن ٿوه ديش جهان تم جنميا،
ڌن تو شب استان - اوم -

٧- سر نر مني جن هر پل گن،
گاوَن گن تمهري - سوامي -
انت نه پايه سڪي تر ڪوئي،
مهما اپرم پري - اوم -

٨- جو جن تمهري آرتي گاوي،
پاوي سو مڪتي - سوامي -
ساڌ سنگت ڪو هردم ڌياوي،
پورڻ گرُ ڀڳتي - اوم.

پريم ملڻ جا هنڌ

۱- امرپوري استان، ايم.آءِ. روڊ، جئپور ۳۰۲۰۰۱

۲- پرم پرڪاش آشرم، [illegible] ڀوپت والا هردوار ۲۴۹۴۱۰

۳- پرم پرڪاش آشرم الهاس نگر (ڪلياڻ) ۴۲۱۰۰۵

۴- پرم پرڪاش آشرم [illegible] هلي گيٽ اجمير

۵- پرم پرڪاش آشرم آدرش نگر اجمير

۶- پرم پرڪاش آشرم [illegible] اسٽيشن پرسان ڀکر

۷- پرم پرڪاش آشرم ۱۶ اگروال ڪالوني [illegible]

[illegible] پرم پرڪاش آشرم [illegible] شا ڪالوني ٻڙودا

۹- پرم پرڪاش آشرم [illegible] سردار نگر اسماوارڙي احمدآباد

۱۰- پرم پرڪاش آشرم ۳ ڪالڪا ڪالوني الھ[illegible]

[illegible] ليشور آهن ڌام ۴۰ گيتا ڪالوني، بڊواري، اجين

[illegible] پرڪاش آشرم شري [illegible]

[illegible] آشرم [illegible]

[illegible]

[illegible] آشرم گلاب [illegible]

[illegible] آشرم [illegible] ڪي

[illegible] آشرم گولا گمپ [illegible]

۱۸- [illegible] آشرم [illegible] نگر ڪالو[illegible]

۱۹- پرم [illegible] آشرم [illegible] نگر ڪالوني [illegible] ڪاسي

۲۰- پرم پر[illegible] آشرم [illegible] نگر [illegible] لاليت [illegible] جي [illegible] بمبئي-۴۰۰۰۱۶